POLIROM

Andrei Ruse

Dilăr pentru o zi

Andrei Ruse

Dilăr pentru o zi

Editura Polirom
2011

© 2011 by Editura POLIROM

Colecţia Ego. Proză este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN eBOOK: 978-973-46-2088-3

ISBN: 978-973-46-1916-0

Redactor: Alina Radu

Coperta: Laurenţiu Midvichi

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

În memoria lui
George Vasilievici
(1978-2010)

Is our secret safe tonight
and are we out of sight
Or will our world come tumbling down?
Muse*, Resistance*

Notă: Această carte este o lucrare de ficţiune. Numele, personajele, locurile sau acţiunile sunt produse ale imaginaţiei autorului. Orice asemănări cu evenimente reale sunt cu totul întâmplătoare.

#01. I se spunea Nebunul

Am plecat de la sediu pe la şase. Aşa a început totul.

Vorbisem cu Nebunul la telefon, trebuia să-şi vadă de câţiva clienţi până spre seară, apoi, în jur de nouă, să ne-ntâlnim. Aveam emoţii.

Dacă are marfa la el, i-o trag. I-o trag chiar zilele astea. Şi mă rugam să se întâmple aşa. Vroiam să termin cât mai repede, fără prea multe complicaţii. Ca să nu mai amân toată treaba cine ştie câte săptămâni.

Oricât ar fi meritat, nu mai puteam răbda atât. Zece ani pierduţi, în care-am făcut pe sluga din departament în departament, şi-acum era şansa mea, ce Dumnezeului?

Aveam totul pregătit până în cel mai mic detaliu: microfoanele, dosarul, mandatul de arestare pentru a doua zi de la Ştefan, prietenul meu procuror, singurul căruia-i spusesem în mare de plan, singurul în care aveam încredere şi care mă putea ajuta cu adevărat. Nu ştiu dacă înţelegea cât de important era ca lucrurile să-mi iasă aşa cum vroiam, dar, oricum, în situaţii de genul ăsta nu mai e vorba nici de înţelegere, nici de încredere, ce contează de fapt e prietenia. Şi nu orice fel de prietenie, amice – mă refer la cea dintre doi oameni care sunt în stare să meargă în iad unul după celălalt, fără să ştie dacă se vor mai întoarce vreodată.

Ştefan mi-era ca un frate. Cel pe care nu l-am avut niciodată, dar pe care l-am câştigat. Orice lucru pentru care râvneşti şi lupţi înseamnă mai mult decât ceea ce ţi se oferă întâmplător, chiar înainte să ţi-l doreşti. Nu am fost rude, prieteni de familie sau ceva de genul ăsta. Noi ne-am ales sau poate am simţit de la bun început ce e între noi. Cât de utili ne suntem unul altuia sau cât de utili ne putem fi. Până la urmă, asta e baza tuturor relaţiilor umane.

Şi cine Dumnezeului ar fi ghicit acum douăzeci şi ceva de ani, când am chiulit de la ore ca să jucăm primul nostru meci de biliard la un bar de lângă liceu, că peste atâta timp eu voi fi poliţistul ce va avea nevoie de mandatul său pentru a mă salva din rutina deplorabilă în care ajunsesem? Fuck dead, vorba lu' fii-mea.

Lucrurile astea nu se întâmplă aşa, pur şi simplu, oricât am vrea noi să credem asta. Coincidenţele nu sunt rezultate ale haosului, chiar dacă totul, în general, pare un nonsens. Este ceva ce nu ţine de mizeria umană, este cu mult deasupra ei şi a înţelegerii raţionale. Ce am priceput eu din povestea mea ar fi că trebuie să priveşti lucrurile de la originile lor, de la fundamente, ca să le vezi pure. Dar nu vreau să încep cu sfârşitul, oricât m-ar tenta să înşir doar nişte idei filosofice care numai pentru mine şi foarte puţini oameni ar avea o noimă.

Eram la Antidrog de câteva luni, am nimerit odată cu schimbările mari de nume, automat şi de strategie, în Poliţia Capitalei, din 2009. Fie vorba-ntre noi, era ceva putred la mijloc. Dar nu mă interesa că urmau alegerile şi că ăsta ar fi fost unul dintre motive sau că era o chestie de imagine pentru uniunea asta europeană, ideea e că începeau să cadă brusc tot mai multe capete importante ce alimentau străzile, cluburile sau şcolile din oraş. Era momentul să intru şi eu în joc.

La narcotice-şi încep toţi boşii cariera, aşa se spune. Şi chiar dacă nu eram eu atât de convins, e adevărat că aici se poate şi doar cu puţin bulan şi ceva răbdare. Am văzut-o cu ochii mei. Şi-ncepea să-mi pară tot mai simplu, având în vedere că pe mine nu mă interesa decât Nebunul. Restul era oricum o mascaradă.

Ce, nu ştiam că drogurile vor ajunge înapoi pe piaţă? Sau că le vor lua alţii? Trebuie să fii tâmpit să nu-ţi dai seama că mulţi din departament sunt consumatori şi aşa îşi fac rost de marfă. Se-nchid

ochii pentru ca lucrurile să meargă. Şi lucrurile merg.

Dar nu eroism căutam eu în afacerea asta. Ce putere aveam până la urmă să schimb lucrurile? Şi de ce m-ar fi interesat? Eu vroiam lovitura de imagine... Promovarea şi, după încă ceva ani în poliţie, o pensie babană…

Adică pune-te puţin în locul meu. Zece ani, da? Mai bine chiar de zece… şpăgi mici, când au fost şi alea, din an în paşte, la care m-am căcat de fiecare dată pe mine să nu fie vreun flagrant; vorbe bune; o nevastă pe care-o iubesc ca pe ochii din cap şi-mi dau seama de asta, ironic, de fiecare dată când termin între picioarele alteia; un copil frumos, naiv, care crede că poate schimba lumea zâmbind (chiar, ce-i mai frumos decât asta?); un televizor ok, o canapea ok… de fapt, o să-ţi povestesc despre canapea şi restul mai încolo, când am început să văd lucrurile cu totul altfel.

Revin: zece ani un nimeni...

Am crezut iniţial că buba era salariul. Dar mă piş pe ei de bani, scuză-mi expresia, oricum, după atâţia ani în poliţie nu câştigi chiar un căcat. Tocmai nevasta de care vorbeam şi fii-mea erau problemele. Şi nu ele în mod direct, ci eu. Eu în faţa lor. Nici sărac, dar nici bogat. Nici trist, dar nici fericit, ci tot timpul ok. Toată viaţa mea am fost ok şi nimic mai mult. Urăsc cuvântul ăsta din tot sufletul, şi altele legate de el, cum ar fi *bine*, de exemplu.

Cum eşti, Radule? Sunt ok. *Cum merg treburile*? Bine… *Cu sănătatea*? Binişor… *Cu ai tăi*? La fel… *Altceva, ce mai pui la cale*? Şi-atunci înghiţeam în sec şi-mi simţeam gâtul unduindu-se şi încordându-se ca o râmă, coboram puţin capul, umil, şi răspundeam: nimic. Mult nimic.

Am ok-ul în oase, inscripţionat pe ele ca un cod de bare. Respir ok prin toţi porii, orgoliul meu e ros de atâta ok, pricepi? Zece ani am fost prea ocupat cu nimic ca să fiu un tată mişto, un bărbat

mişto, un cineva mişto, care-a făcut ceva mişto… la naiba, sunt doar un tată ok, un tip ok, un simplu om pe care-l vezi la supermarket uitându-se la diferite produse şi pe care l-ai uitat în două secunde pentru că nu ţi-a inspirat nimic. Şi, în nici trei luni de când am fost transferat aici, să pot schimba toate astea? Să pot face cât alţii-ntr-o viaţă?… Poate de-aici a-nceput de fapt povestea.

Sau chiar cu o lună înainte, când eram acasă, ţin minte că era două şi ceva noaptea şi mă documentam despre drogurile uşoare. Îmi printasem în ziua aia la birou tot ce găsisem despre canabis. Exact atunci a apărut Corina în uşă.

— Bună tată… ăăă… nu mă gândeam să te găsesc treaz la ora asta…

Şi a zâmbit tâmp.

— La ora asta?... Ştii cât e?

Şi-a scos din geantă telefonul să verifice, vezi, Doamne. Era oricum un ceas mare de perete şi în bucătărie, asta dacă chiar devenise brusc atemporală.

— N-am vrut să întârzii atât, da'…

— Da' ce, Corina? E două noaptea, Doamne, iartă-mă, n-ai vrut să întârzii... Nu mă lua tu pe mine cu vrăjeli. Şi de ce Dumnezeului nu răspunzi la telefonu' ăla măcar?

— Da, bine, ca să ai de ce să ţipi la mine şi să mă chemi acasă. Asta dacă nu-mi ţii iar vreo prelegere...

— Corina, e marţi, e mijlocul săptămânii şi e două noaptea, te-am rugat să vii şi tu măcar până în 12. Nu sunt iraţional, da? Ai timp tot weekendul să vii când vrei, n-am zis nimic. Înţeleg, eşti majoră, ai aproape nouăşpe ani, eşti la facultate, foarte ok. Dar crezi că lucrurile merg aşa? Vrei să ne bagi în pământ?

— Aoleoo, iar vă bag în pământ? Dormeaţi amândoi şi habar n-aveaţi când veneam dacă nu erai treaz să citeşti nu ştiu ce rahat… chiar, ce naiba citeşti la ora asta?

— Fac un studiu, nu te priveşte!

— Faci un studiu… Pentru ce? Oricum nu faci nimic la birou.

— Eu nu fac nimic la birou? Eu?... Eu şi mă-ta te întreţinem pe tine să-ţi faci naibii şcoala, nu să vii la două noaptea acasă, în toiu' săptămânii, şi tot tu să fii aia cu gura mare. Tu ai luat-o razna? Sunt nişte reguli de respectat, am hotărât de comun acord asta.

— Frate, pe cine-am omorât?! Am venit la două acasă, mare căcat!

— Nu mă lua cu frate şi nu ţipa, c-o trezeşti pe mă-ta…

— Ok, mă laşi să mă duc să mă culc odată?

Şi şi-a dat ochii peste cap.

— Zi-mi şi mie unde ai fost până acum…

— În oraş, unde naiba să fiu? Cu nişte prieteni de la facultă.

— De fiecare dată prieteni. Băi, ai o relaţie, de ce nu ni-l prezinţi şi nouă pe tip? Ce, crezi că-l mâncăm?

— Serios, chiar vrei să începem discuţia asta?

— Serios (şi-ncercam să-i imit tonul piţigăiat, pe care-l lua atunci când era-n defensivă)… Corina, nu vreau să ridicăm tonul, vreau doar să vorbim. De ce te ascunzi? Ce e de ascuns? Pentru că eu nu pricep... Gândeşte-te, te rog, cum ai reacţiona tu dacă fi-tu sau fii-ta ar veni la două noaptea, a nu ştiu câta oară, după ce a fost în oraş cu... nişte prieteni…

— A câta oară, eşti nebun?

— Corina, te auzim când vii… chiar dacă uneori mai trecem cu vederea…

Şi-a luat un pahar, şi-a turnat nişte apă de la robinet, după care s-a aşezat bosumflată la masă.

— Nu vreau… să vorbesc despre relaţia mea, ok? Şi nu vreau ca iubitul meu să aibă de-a face cu tine sau cu mama. Nu acum cel puţin, e chiar aşa greu de priceput? Oricum n-ai înţelege mare brânză şi numai de părerile tale n-am nevoie…

— Şi dacă nu-mi spui nimic, crezi că o să înţeleg mai multe? Aşa vezi tu lucrurile?

A dat pe gât paharul, l-a trântit pe masă, şi-a luat geanta şi a fugit în camera ei.

— De ce nu-ţi găseşti dracului ceva de făcut? De ce nu mă laşi pe mine să-mi trăiesc naibii viaţa… căcat… nu vreau să ajung ca tine, la patru'ş'patru de ani şi să nu înţeleg nimic.

Apoi a trântit uşa.

Am vrut să mă duc peste ea s-o plesnesc. Dar mi-am stăpânit impulsul, gândindu-mă la paginile mele de pe masă. Şi la viitor. La viitorul ce tocmai urmează să ţi-l povestesc.

Ar fi fost a treia oară când i-aş fi ars una. Prima dată s-a întâmplat când s-a întors beată de la balul bobocilor, acum aproape… cinci ani să fie? Era tot cam aşa, vreo două noaptea, când s-a auzit soneria. Şi nu un ţârâit – două, care oricum m-ar fi trezit, ci secunde bune, fără oprire. Era atât de criţă, că nu fusese în stare să bage cheia în uşă şi atunci s-a lăsat cu toată greutatea pe buton.

Când am văzut-o, am încremenit. Arăta exact ca o curvă. Machiajul exagerat, întins, hainele lucioase, colorate, şi un miros puternic de alcool şi de tutun care îi înconjura trupul. Nu fusesem acasă când a plecat, pentru că altfel ar fi stat lucrurile.

Şi fix atunci i-am ars un dos de palmă pe care cred că l-a ţinut minte şi până-n ziua de azi. Am dat cu-atâta forţă, că am trântit-o pe scară. Bine, probabil şi echilibrul fragil pe care-l avea a contat. Nu a plâns, nici măcar nu a cârâit, s-a uitat doar foarte speriată de-acolo de jos la mine. A văzut un bărbat pe care şi-a dat seama că nu-l cunoaşte în totalitate, deşi, de când s-a născut, îl vede şi vorbeşte cu el în fiecare zi. Mă transformasem şi-mi arătam limitele.

După, am prins-o de mână şi am târât-o până în baie, unde i-am aplicat un tratament milităresc. Am aruncat-o în cadă şi am dat drumul la apă rece. Ana, nevastă-mea, venise în pijamale, cu ochii

mici, chiori de somn, să vadă ce Dumnezeului se întâmplă.

— Corina, eşti beată?! a ţipat ea isterică.

— Ce, n-ai mai văzut adolescenţi beţi turtă? Acum ieşi afară, că eu şi fii-mea avem de purtat o discuţie serioasă!

Şi i-am trântit uşa-n nas.

Până la urmă chiar s-a dovedit a fi o discuţie serioasă şi utilă. Mi-a povestit despre gagică-su, un puşti de cinşpe ani, Viorel sau Vio, cum mama măsii-l chema, un şmecheraş de bani gata care îi dăduse papucii chiar în seara aia, pentru că nu a vrut să meargă cu el acasă. Ceea ce, evident, m-a făcut să mă simt mândru şi să o iert repede pentru păţania cu băutura, despre care am discutat ore bune abia următoarea zi.

A doua oară s-a întâmplat când i-am găsit un pachet de Pall Mall albastru; era printr-a doişpea, puţin înainte de bac. Şi nu pentru ţigări am plesnit-o, ci pentru că mă minţise. Fiind un fumător înrăit, şi asta nu de ieri, de alaltăieri, mi-e uşor să observ şi cele mai mici gesturi sau urme ale unui tabagic. Numai că până atunci n-o prinsesem asupra faptului împlinit.

— Corina, tati, de ce te-ai apucat tu de fumat? Crezi că-i vreo mare şmecherie?

— Eşti nebun, omule, eşti de-a dreptul nebun!

— Hai, mă, Radule, las-o şi tu, poate chiar nu fumează, prinde-o şi dup-aia ţine-i pledoarii, a sărit repede Ana să-i ia apărarea.

M-am încruntat şi atâta tot. Iar când i-am găsit ţigările într-un buzunar mic din geantă, deşi n-aveam obiceiul să mă bag în lucrurile ei, nu m-am putut abţine. Din nou discuţii lungi dup-aia şi nici acum nu sunt sigur că s-a lăsat. În rest n-am atins-o, dar m-am abţinut de vreo mie de ori.

Să nu crezi că-ţi spun astea ca să mă cunoşti mai bine. Şi dacă tot am ajuns la capitolul ăsta, trebuie să-ţi mărturisesc că nu mă interesează părerile tale prea mult.

Tu eşti cel care trebuie să reflecteze la toate cuvintele mele, asta dacă ai chef, şi să te întrebi de ce ţi le spun. Pentru că tu eşti singurul dintre noi care poate pricepe şi folosi ceva de aici, eu nu mai am ce să fac cu povestea asta. Decât s-o spun, evident.

Tu alegi. Iar mie nu-mi pasă. Şi situaţia asta mă pune într-o postură chiar pozitivă dacă stau bine să mă gândesc, deoarece, cu cât vom intra mai adânc în rahat, vei fi nevoit, indiscutabil, să ai încredere în mine. Nu am nimic să demonstrez, e simplu. Orice aş demonstra nu mi-ar folosi la nimic. Absolut nimic. Dacă vei înţelege ceva la sfârşit, ar fi minunat. Dacă nu, la fel de bine. Din partea mea poţi să te duci fix dracului, deşi nu-ţi doresc să vezi cum stau lucrurile pe-acolo.

Îţi spuneam de faptul că vroiam s-o lovesc pe fii-mea atunci, când eram cu foile pe masă şi încercam să înţeleg ce-i cu canabisul şi altele legate de el. Imediat după asta am realizat că reacţia mea era una frustrată. N-avea legătură cu celelalte două cazuri pe care ţi le-am povestit.

Uneori dai pentru că efectiv nu mai ştii ce să spui. Poate sinapsele noastre pur şi simplu se blochează şi fac loc animalului, în forma lui brută, să rezolve problema. Un scurt moment de furie, în care nici nu-ţi dai seama de transformare. Secunda aia... În care dai efectiv la o parte filtrul conştiinţei şi devii sentimentul pur. Chiar dacă, în situaţia de faţă, este unul negativ.

Creierul meu repeta fără oprire ultimele cuvinte ale Corinei din acea seară: *patru'ş'patru de ani şi să nu înţeleg nimic, patru'ş'patru de ani şi să nu înţeleg nimic*.

Se făcuse probabil vreo trei, nu ştiu. Şi-atunci am intrat pe net să caut informaţii despre droguri – descrieri, nu definiţii, nu explicaţii ca la carte, din manuale, asociaţii de binefacere sau alte bălării, ci părerile consumatorilor. Aventura mea, pe care o

credeam atunci nesfârşită şi fără vreo speranţă, la primele search-uri pe Google, abia începuse.

&&&

N-au trecut multe zile de-atunci şi, după un studiu îndelungat care îmi stricase tot weekendul, fără prea mare folos, ba din contră, aş spune, hotărâsem să iau o pauză, să ies puţin dintre pereţii groşi ai apartamentului. Ţin minte c-a trebuit să iau un hanorac pe mine pentru că deşi eram aproape în mai, vremea încă ne juca feste.

Mă întristam când vedeam şi un nor, abia făcusem faţă unei jumătăţi de an mohorâte, sinistre, care aproape că m-a îngropat. Aşteptam să se termine Dumnezeului calvarul ce începuse din octombrie în Bucureşti. Totul devine gri încă din toamnă aici. Blocurile nesfârşite se unesc cu cerul cenuşiu, dându-i forma unui tavan luminat slab. Asta doar pentru câteva ore, pentru că la şase e beznă deja şi nu te mai poţi bucura de nimic. Cam pe la ora asta sau chiar mai târziu ieşeam eu din secţie.

Trăisem parcă într-o noapte continuă, ca unul care suferă de insomnie. Iar lipsa culorilor, a naturii, fie şi uscată, îmi dăduse o stare de anxietate care mă irita cumplit.

N-ai cum să te bucuri de iarnă în capitală. Sau cel puţin eu nu pot face asta; mă simt ca un robot într-o lume lipsită de orice farmec şi sens. Peste tot bălţoace, peste tot acelaşi gri, în diferite nuanţe. Un trafic infernal; o atmosferă tristă, de parcă ne-am duce toţi dracului; foarte multe, mai bine zis prea multe lumini artificiale; mii de oameni înfofoliţi până-n gât, care nu schiţează niciun gest – nici nu vreau să-mi amintesc.

Şi, chiar dacă părea rece şi puţin înnorat, era o duminică de aprilie, aproape de prânz, şi toate nenorocirile astea păreau departe, într-un coşmar care inevitabil avea de gând să se repete peste ceva timp.

Am ieşit să-mi iau nişte ţigări, să şi pipez câteva plimbându-mă aiurea pe străzile din faţa blocului. Nevastă-mea mă ura când fumam în casă, deşi o făceam rar şi numai în bucătărie, de dragul ei.

Eram puţin bulversat atunci. Tocmai aflasem de Anslinger, ăla care, printr-o mascaradă penibilă, în SUA, a reuşit interzicerea canabisului şi i-a creat o imagine de tot rahatul doar ca să-şi rezolve el problemele cu mexicanii. Cât despre canabis, mai nimic de rău. Şi crede-mă, am căutat cu lupa, niciun studiu aprofundat care să releve nu ştiu ce efecte negative. Nici măcar pe termen lung. Iar când era vorba de astfel de reacţii, ele veneau din partea unor politicieni ca ăsta sau a unor doctori de-a dreptul demenţi, în cazul în care le studiai bine profilul.

Mă băgam într-un tunel lung şi nu ştiam dacă are ieşire. Oricât aş fi studiat, nu puteam să-mi dau seama cum stau cu adevărat lucrurile. Faptul că e totuşi legal să fumezi în destule ţări mă punea iar pe gânduri. Şi rumegam ca un bivol. Pe bune, mă simţeam ca un bou pe un câmp, nu ca un om în toată firea, analizând şi dezbătând ideile astea contradictorii.

Eram pus într-o postură ciudată. Pe de-o parte, nu puteam să înghit conceptul de drog (şi mă gândeam la fii-mea în special). Iar dacă într-o formă sau alta aş fi acceptat canabisul ca o chestie normală, naturală, ceea ce toate săgeţile îmi indicau, trebuia să fiu de acord cu imaginea Corinei cu un joint în gură şi chiar să mă amuz de asta. Ca şi cum aş vedea-o bând o bere sau o tequila în oraş. Era ceva imposibil de imaginat.

Dar băutura ce mama mă-sii e atunci? *Nu-i tot un drog*? Nu ştiu câţi au murit de la iarbă, dar cu siguranţă îţi pot înşira şapte mii de boli sau urmări grave asupra sănătăţii provocate de consumul de alcool. Ca să nu vorbim şi de crime, de violuri, accidente, de ceea ce declanşează el în om… în fine. Alcoolul creează dependenţă, oricum a-i lua-

o. Şi nicotina la fel. Pe când niciun studiu medical nu semnalează probleme de genul ăsta cu privire la canabis, ba mai mult, este recomandat în enşpe mii de terapii şi are tot felul de foloase pentru organism. *Să-mi bag picioarele dacă mai înţeleg ceva…* şi-mi loveam zdravăn fruntea cu palma, ca şi cum creierul meu ar fi avut vreo vină în toată nebunia asta.

Pe de altă parte era legea. Peste toate astea, da. Şi eu reprezentam legea şi legea spunea clar nişte lucruri. Bine, în faţa conflictelor interioare care mă măcinau, sistemul şi constituţia mi se păreau inutile. Oricum, regulile nu-ţi spun ce e bine şi ce e rău, ba chiar te încurcă de nu mai ştii să faci nici măcar adunări elementare. Asta cu ordinea publică, siguranţa naţională şi binele societăţii… hai să fim serioşi.

Să nu omori, să nu furi şi-atât. Mergând doar pe aceste două legi, dezvoltate evident în zeci de mii de contexte şi-aşa mai departe, chestii mai mult de bun-simţ, poţi trăi liniştit. În rest, din punctul meu de vedere, fiecare face şi drege ce pizda mă-sii vrea, e democraţie. Pentru asta am luptat. A, nu-ţi convine? Eşti liberi să te muţi din oraş, din ţară, du-te şi-n codru dacă te simţi mai bine acolo.

Dar nu despre asta era vorba, evident. Eu vroiam să-mi fac treaba, nu să judec legile. Să-mi duc la capăt planul fără să am nicio mustrare de conştiinţă. Dar a aresta un tip pentru că fumează sau pentru că distribuie iarbă era ca şi cum aş fi executat un ordin din perioada inchiziţiei, asta simţeam. O problemă care de fapt nu e o problemă, ci un principiu nesănătos al erei în care trăim. Şi despre era în care trăim… altă poveste…

Dar n-am capitulat. Am mers mai departe şi am început să caut informaţii despre altele. Cocaină, LSD, heroină, tot felul de acizi, de ciuperci, de energizante. La prima vedere, când spui droguri, te gândeşti că le poţi număra pe degete, când de fapt nu ţi-ar ajunge nici măcar o enciclopedie de vreo

mie de pagini ca să ai măcar o privire de ansamblu (şi depinde şi cine-o scrie, uneori sursa e mai importantă decât informaţia-n sine).

Am continuat cercetarea mea, fără să neglijez însă dilema cu marijuana. Rămăsese în background, foarte profundă, chinuitoare chiar, dacă-mi permiţi o mică exagerare.

Şi atunci luasem o pauză, cum ţi-am spus. Am coborât pe scări, ca de obicei, că doar stau la doi. Eram năucit de-a dreptul, nici nu vedeam bine pe unde merg la câte gânduri îmi năvăleau în frezǎ.

La parter, Ana aştepta liftul şi ţinea sprijinite de picior vreo trei pungi mari, cred că destul de grele, de la supermarket. Am făcut doi paşi în spate, cât să nu mă poată zări. M-am simţit brusc invadat de un sentiment de ruşine fără margini. Devenisem ruşinea în esenţa ei, învelită într-un trup aproape bătrân, inapt să mai lupte cu ea în vreun fel.

Nu era pentru prima dată când se întâmpla să o văd aşa pe nevastă-mea, chinuindu-se într-o viaţă banală, cărând sacoşe cu mâncare şi alte prostii pentru noi, pentru casă, în timp ce eu şi Corina frecam menta. Când îmbătrânisem în asemenea hal? Sau care a fost punctul ce ne-a schimbat şi ne-a făcut să ajungem aici?

Mă rugam să nu iasă vreun vecin, să nu fiu dat în vileag. Şi rugăciunile au funcţionat, chiar dacă niciodată n-am crezut în ele.

O spionam şi, crede-mă, aproape că îmi venea să plâng. Însă nici în ruptul capului nu vroiam să mă duc s-o ajut, aveam atâtea întrebări, atâtea nelămuriri, încât n-aş fi putut să schimb mare lucru; simţeam că, dacă deschid gura, e posibil să-i stric cheful de orice, asta dacă mai avea vreunul. Oricum, singurul lucru interesant de spus era planul meu, dar ţi-am zis, numai Ştefan ştia de asta.

Şi maică-mii i-ar fi ruşine de javra care-am ajuns, asta-mi spuneam. Şi gândul că mama ar putea fi undeva în lumea de dincolo, oriunde ar fi

acest undeva, putând să privească acel moment, mă distrugea atom cu atom. *O să fac lucrurile bine, mamă, ai să vezi. Nu mai durează mult.*

Puştoaica rebelă pe care-o întâlnisem în urmă cu vreo douăzeci de ani era acum de nerecunoscut. Stătea ţeapănă, mută ca o statuie, în faţa uşii zgâriate a liftului (şi liftul cobora, era pe la patru).

Eu o adusesem în stadiul ăla, eu nu fusesem în stare de ceva mai bun. Degeaba dădeam vina pe o bună parte a vieţii trăită în comunism şi pe cealaltă într-o continuă tranziţie. Nu că n-ar fi contat, dar probabil m-aş fi ratat oricum. Alţii au putut mai mult, prin felul lor de multe ori greţos. Aş fi preferat să fiu şi eu greţos şi să cobor atunci, s-o surprind, să o sperii, să o iau în braţe, să-i spun c-o iubesc, să arunc plasele, s-o trântesc în maşină c-aşa vor muşchii mei şi să zburăm spre Dumnezeu ştie unde. Nu să stau ascuns, chircit, pe scări. Nu asta visasem să ajung, nicio clipă în copilăria sau adolescenţa mea nu avusesem un asemenea coşmar.

Şi, culmea, trăiam exact în inima greţoşeniei, a corupţiei şi a jegului de ceva timp. Am preferat să fiu cuminte şi bun ca să am linişte. Iar liniştea n-a făcut nimic altceva decât să mă îmbătrânească, să mă sugă de tot ce am avut probabil mai bun în mine, să mă şteargă efectiv de pe faţa pământului şi să mă reducă la un simplu nimic.

Nu puteam să mă bucur de ceea ce aveam, nu atât de puţin timp. Opt ore şi ceva, dacă nu chiar zece, la muncă. Nevastă-mea la fel. Încă două în trafic. Apoi încercăm să ne revenim acasă şi să băgăm ceva în gură. După puţin timp picăm laţi de oboseală. În weekenduri mai apucăm să ne bucurăm, dar iată că eu îmi sparg creierii cu nelămuriri despre iarbă şi ea cară.

A urcat în lift. Am aşteptat, ca un şobolan în întuneric, până am auzit-o coborând la doi şi intrând în apartament. M-am dus repede să-mi iau vreo patru-cinci pachete de Marlboro lung, am dat-

o în mă-sa de plimbare, le-am dat în mă-sa şi de conflicte, şi de dubii şi-am urcat apoi grăbit.

— Îmi pare rău, sunt puţin mai ocupat zilele astea, se fac nişte schimbări la noi şi...

— Stai liniştit, puiule, o să treacă. Până la urmă bine că nu te-a prins criza pe dinafară...

Dar nu schiţa niciun gest. Sorta tot ce cumpărase, le băga prin dulapuri, prin frigider şi tot aşa.

— Ai şi tu dreptate… pot să te-ajut cu ceva?

— Nu, n-ai la ce.

— Eşti bine, Ana?

— Cum adică dacă-s bine? Hai, ieşi, nu ştiu ce ai – şi m-a împins afară din bucătărie. Vreau să fac o pizza, ca de la mama ei, ce zici?

— Mmm, sună bine!

După care mi-a zâmbit şi mi-a trântit uşa în nas.

Poate era doar în mintea mea sau poate de vină era depresia de primăvară, numai Dumnezeu ştie. Oricum ar fi fost, mă săturasem să mă simt ca un gunoi.

Şi-atunci am început să-mi concep planul. Un dilăr, o pilă (îl aveam pe Ştefan şi chiar zilele următoare am vorbit cu el), puţin bulan şi încă ceva documentare, ca să ştiu în ce mă bag şi cum pot să ies, dac-o fi nevoie. Mi-era foarte clar că nu avea să fie uşor deloc.

&&&

Cel mai greu lucru pe care l-am avut de făcut a fost să dau de Nebun. Nebunul despre care se spunea că are toate nebuniile. Şi chiar asta era porecla lui, să ştii, nu-i vreun termen prin care să-i maschez identitatea sau mai ştiu eu ce.

Ulterior a devenit una dintre cele mai importante figuri din viaţa mea. Nenorocitul m-a schimbat din temelii, cu toate că n-am stat împreună mai mult de şaişpe ore. Evident, timpul e o chestie total irelevantă, ştii şi tu cum e să trăieşti într-o zi cât într-o săptămână sau o lună întreagă.

16, sau 20, sau 70 nu-nseamnă nimic, sunt doar cifre fără sens.

Dacă te-ntreb ce-ai făcut în ultima zi, sunt sigur că n-ai putea să-mi spui ceva concret, care să aibă cine ştie ce însemnătate. Dar dacă te-ntreb despre un moment critic din viaţa ta (ok, exceptând varianta tâmpită ca el să se fi întâmplat tocmai ieri – şi tind să cred că ieri ai avut o zi obişnuită, la frecvenţa slabă cu care observăm minunile din jur), nu ţi-ar ajunge o zi întreagă să mi-l povesteşti.

O zi în care te-ai îndrăgostit, de exemplu, când hormonii şi estrogenul bubuiau în corpul tău, momentul când ai văzut-o şi ai ştiut parcă de la bun început cum vor sta lucrurile, că-i vei îndrăgi până şi unghia de la degetul mic al piciorului drept – nici nu te-ai gândit la asta, dar simţeai, pur şi simplu, fără nicio explicaţie. Pariez că-ţi aminteşti şi cam cât era ora atunci, cum era vremea pe-afară, cu cine te-ai mai întâlnit în ziua aia, cum era îmbrăcată, ce parfum avea şi-aşa mai departe.

O fi durat o oră sau o fi durat numai zece minute, dar ştii că de fapt ai trăit în cu totul şi cu totul alte dimensiuni, cu alte reguli, dacă le putem numi aşa, unde secundele n-au nicio relevanţă.

Timpul ne măsoară doar trupurile, nu şi nebunia care se întâmplă în minţile noastre şi poate, sau mai ales, în suflet. Lucrurile astea sunt dincolo de orice sistem de măsurare, pentru că se întâmplă înăuntru, într-un univers fascinant. Nu ştiu cât de frecvent ai călcat pe-acolo, iar dacă ai făcut-o, dacă ai şi înţeles ceva (dar deviem iar şi avem tot timpul să pălăvrăgim mai încolo, crede-mă).

Tot ce vroiam să-ţi spun e că noţiunea timpului nu se încadrează prea bine în povestea mea. Gândeşte-te la primul tău contact adevărat cu moartea, c-a fost un animal pe care l-ai văzut zăcând pe autostradă sau că a fost o înmormântare unde ai plâns de te-ai căcat pe tine sau unde te-ai îngreţoşat de ipocrizia oamenilor, nu contează. Cât a durat de fapt?

Clipa când ai simţit până-n oase umilinţă, dispreţ şi incapacitatea de a putea schimba ceva. Când ai fost nevoit să înghiţi şi să te întorci sau să fugi ca un laş, deşi nu asta ar fi fost corect şi nici nu eşti un laş împuţit, dar n-aveai de ales. Îmi poţi spune în minute despre astea, amice?

La fel e şi cu mine. Începând cu ora şapte, de fapt, aproape şapte şi jumătate în ziua aceea fatală de mai, am avut parte de o avalanşă de astfel de momente şi de revelaţii care m-au răsturnat, care m-au resetat, m-au reconfigurat şi m-au făcut să văd lucrurile într-un cu totul alt fel. Poate unul mai sănătos, poate unul mai bolnav, cine e în măsură să stabilească? Niciunul dintre noi, cu siguranţă.

Şi, spunându-ţi astea, îmi amintesc de faptul că găsisem într-o nenorocită de carte din care mă documentam un pasaj despre percepţia falsă asupra timpului când eşti pe droguri. Cum Dumnezeului să nu fii atemporal când calci pe jos cu mintea şi nu cu picioarele?

După ce am dat de Nebun, mi-am dat seama că numai un tâmpit, dar un luzăr d-ăla, omule, în adevăratul sens al cuvântului, nu poate face rost de marfă. Şi mă refer la orice fel de marfă, că doar e capitala... şi-n cât?

Trecuse mai puţin de o săptămână de când hotărâsem că am învăţat de-ajuns. Dar e mult şi-aşa, asta pentru că vroiam să fie numai al meu. Prada mea! Lovitura mea! Viaţa mea de cacao schimbată în totalitate. (Tu însă cred că înţelegi naivitatea în care trăiam, nu ştiam mai nimic concret despre substanţele astea înainte să-l întâlnesc pe dilăr – şi absolut nimic, nici măcar în teorie, doar câteva idei vagi, înainte să încep documentarea. În fine…)

După ce am stabilit primul contact, prin Florin, aproape că am înnebunit de fericire. M-am lăsat pe spate pe scaunul de la birou, uşurat, rugându-mă să-l prind cu ce era mai rău, toate căcaturile pentru care urma să ia ani grei sau să se descurce cumva,

cum fac majoritatea, eu să mă aleg însă cu bani mulţi, o promovare, o îmbrăţişare duioasă când deschid uşa apartamentului şi ochii celor două femei din viaţa mea plini de mândrie… un titlu pe prima pagină a unui tabloid mizerabil a doua zi sau o ştire de două minute la televizor, iar toţi idioţii să mă sune dup-aia să-mi spună ca m-au văzut la Pro: *băi, băiatule, cum i-ai prins p-ăia, nu te credeam aşa… eh, a fost o frecţie, asta fac de ani de zile, acum şi televiziunile astea, când au şi ele chef…* Tremuram de nerăbdare şi totodată îmi mascam furnicăturile în faţa lui Florin, colegu' meu, care nici nu bănuia planul meu ticălos.

Era simplu atunci. Sau cel puţin aşa părea: Nebunul trebuia să aibă măcar nişte coca sau ceva amfetamine, cu iarba n-ajungeam nicăieri. Atât din cauza războiului moral pe care-l duceam cu mine, dar şi din motive serioase, privind lovitura de imagine. Vroiam ceva grozav, de senzaţie, nu un găinar cu câteva grame de verde.

Doamne, îmi şi imaginam figura Anei, a puştoaicei, nu a femeii încruntate care devenise. Mi-o imaginam stând goală lângă mine, în pat, radiind, cu zâmbetul acela care mi-a spart minţile acum atâţia ani, într-o altă epocă istorică şi în cu totul alte contexte.

Eram la o petrecere, nimerisem acolo total întâmplător, ca printr-o minune, asta că-l ştiam pe Ştefan şi că i-a fost urât să meargă de unul singur la aniversarea celui mai mare imbecil pe care l-am cunoscut vreodată, Gică, acum zis şi Gică zugravu', asta dacă n-a dat deja ortu' popii la cât poate să bea omuleţul ăsta. Atunci am văzut-o, şi din prima clipă am simţit că voi exploda. Puştoaica aceea frumoasă, care dansa încet pe ritmuri de jazz vechi. Dacă mă chinui puţin, îmi amintesc şi ce piesă era – oricum, sigur de la Nina Simone.

Lumina din dormitor va fi mai mult fadă, puţin gălbuie, pentru că vom lăsa veioza aprinsă. Ea mă va privi cu drag şi mă va strânge în braţe fericită,

ca-n ziua aceea ploioasă, din ’89, când aflase că a rămas însărcinată. Şi parcă din cauza asta a început revoluţia după numai câteva săptămâni, pentru destinul Corinei, care vroia ceva mai bun.

— Mâine nu vreau să te mai duci la birou.

— Ok, trebuie să mă gândesc, să inventez ceva, mi-ar fi spus cu o voce duioasă.

Nu m-ar fi contrazis şi nu m-ar fi certat de data asta, fiind cumva obligată să-mi respecte dorinţa, ca şi cum m-ar premia, la aflarea veştii c-am prins un dilăr baban din Bucureşti.

— Nu, să nu te mai duci începând de azi, niciodată. Să stai acasă. Să faci ce vrea păsărica ta, tot ce ai visat vreodată. Să te duci la un salon dacă vrei, orice. Să citeşti nişte cărţi. Şi seara, când vin de la birou, să mergem la un film, de când n-am mai fost la un film…

— Radule, tu eşti nebun, cum să fac asta? Lucrez de atâta timp aici şi…

Şi i-aş fi strivit buzele cu un deget. Dă-l în mă-sa de job (director de resurse umane la Dacia, asta era nevastă-mea), chiar dacă e bun şi aduce şi ceva bani în casă. I-aş fi adus eu, ajungeau pentru amândoi. Am fi avut destui cât să putem face o grămadă de căcaturi, poate chiar să începem să ne plimbăm prin străinătate, aşa cum visam în ’90, dar atât Corina, cât şi tranziţia ne-au tocat ca pe nişte legume.

M-am trezit brusc din acel vis, prea brusc. Florin mi-a dat o palmă prietenească pe spate şi parcă mi-a zguduit creierul din temelii. Toate au revenit la normal, culorile şterse, zgomotul infernal din secţie, de care mă săturasem, cafeaua proastă care mi se răcise, paginile mototolite pe care aveam printate toate prostiile despre droguri, într-o mapă verde aruncată aiurea pe birou. Şi mirosul, nu-l pot uita nici acum, împuţiţii de pantofi chinezeşti noi care duhneau a plastic. Nu i-am purtat decât în ziua aceea, când am vorbit cu

dilărul, şi automat am creat în mintea mea o legătură strânsă între ele.

— Să ai grijă, te rog, cu Nebunul, mi-a spus Florin încet, de parcă toate obiectele din jur ar fi fost spioni deghizaţi sau ar fi avut microfoane.

Nu trecuse nici măcar o oră de când vorbisem cu el la telefon pentru prima oară. Stabilisem să ne vedem pe 20, miercuri, chiar în mijlocul săptămânii ce tocmai începuse. Urma să mă mai sune o dată, să vedem dacă rămâne sau nu la Romană.

— O să-ncerc…

— Băi, nu c-o să-ncerci, dacă află ăsta că eşti gabor, te rade. Nu-i sănătos la cap, ţi-am spus. Şi e prăjit. Prăjit de-a binelea, nu-i doar o paranoia a unui labagiu care s-a jucat cu prea mult haş, pricepi?

Florin era prieten cu Nebunul încă din copilărie. Probabil îţi par ciudate drumurile pe care au apucat-o fiecare, eu aflasem însă toată povestea lor şi avea un cu totul alt sens dacă ştiai detaliile potrivite.

Fuseseră ca fraţii o perioadă bună, dilări amândoi prin anii ’90, pe la începuturi, când erau nişte puştani. Sau băieţaşi de cartier, cum era pe-atunci, p-ăştia pe care nu i-am putut suferi niciodată. Slavă Domnului că a dispărut trendul.

Dădeau doar cât să le-ajungă şi lor, nimic mai mult, nu se complicau. Nu săreau calul, pentru că le era cam frică. Supravieţuiau, creşteau încet, dar sigur, pe an ce trecea. Asta până când Florin a luat-o pe arătură rău cu hero, undeva prin ’97, ceea ce i-a separat. Pentru că Nebunul nu suporta şi nici acum nu acceptă heroina. Spune că nu-i un drog, ci o mare prostie. Din câte înţelesesem, dilărul ăsta era şi încă se păstrase, dincolo de iarbă, pe psihedelice şi alte combinaţii de genul ăsta, destul de interesante oricum pentru planul meu.

Florin şi-a revenit în câţiva ani, miraculos, aş spune. O poveste cu adevărat de film, având în

vedere că nici acum nu există la noi centre de dezintoxicare, tratamente, psihologi specializaţi şi-aşa mai departe, d-apăi la sfârşitul anilor ’90, când nici nu se ştia prea bine ce mama mă-sii sunt alea droguri. Nebunul a avut grijă de el în toată perioada aceea şi a continuat să se ocupe singur de dilăreală, intrând în alte găşti, cunoscând alţi interlopi, împrietenindu-se cu tot felul de ciudaţi şi devenind în scurt timp unul dintre cei mai tari din meserie, în capitală.

Iar Flo s-a lăsat aproape de tot de sporturi extreme şi a intrat în poliţie. Nu ca să prindă infractori, ci să-i prevină mai mult. Obţine informaţii care costă libertatea unui om, iar treaba asta e mai profitabilă decât un gram de orice.

Odată la câteva luni prinde câte un tâmpit aflat în momentul nepotrivit la locul nepotrivit, vorba americanului. Probabil cei din departament, la cei curaţi mă refer, îi ştiu povestea, dar nimeni nu-i spune nimic, pentru că-şi face treaba.

Cine e nebun să dea afară un agent cu experienţă care îţi capturează kilograme întregi de marfă pe an şi bagă la zdup cel puţin cinci traficanţi? Doar pentru că-i protejează pe alţii? Cui îi pasă? Statisticile sunt cele care rămân şi pe ele se bazează tot. Numerele, nu soluţiile.

Dar risca prea mult, şi-odată şi-odată prostiile astea te costă, le cunosc foarte bine. Uite, chiar eu i-o coceam Nebunului, folosindu-mă de el, un om din interior care îl apăra de ani buni, nu? Niciodată nu ştii cu cine stai de vorbă de fapt, ţine minte asta. Unii sunt ca mine, de exemplu, actori profesionişti. Bătătoriţi bine de viaţă, daţi la cur cu toate alifiile, înţepaţi cu toate rahaturile şi, pe lângă toate, având o minte perversă, gata să răzbune toţi anii rataţi inutil şi să calce pe cadavre pentru un simplu moment de glorie.

Dar îţi spuneam de Nebun, că doar de aici pornisem…

I se spunea aşa dintr-o grămadă de motive, iar două, pare-se cele mai importante, mi le descrisese Florin. În primul rând, dilăru' era un jucător de şah înrăit, iar Nebunul era piesa lui preferată.

Nu exista persoană pe care mai devreme sau mai târziu să n-o provoace la un joc. Ca să vadă de fapt ce-i în mintea lui, spunea... Pentru că dacă ai fi ajuns să vorbeşti cu el despre şah, avea o întreagă teorie, o demenţă. *Tabla de şah e lumea, dacă ştii cum să o priveşti*, asta ţi-ar fi spus Nebunul.

Pionii? Carnea de tun. La fel ca oamenii de rând, sunt fragili şi înaintează încet. Când nimeresc un obstacol, se blochează, iar când sunt folosiţi în atac (sacrificaţi ulterior de un strateg bun), îşi schimbă traiectoria. Sunt foarte uşor de manipulat atâta timp cât au impresia că fac ceva important şi primesc o recompensă.

Turele nu-s turnurile de luptă sau tunurile, cum mai auzisem pe la alţii. Ci turnurile de control, de securitate mai exact, chiar secţia de poliţie din care făceam parte. Sau întregul sistem. *Mişcările spun totul, asta ţi-ar zice debilul*, mi-a tăiat-o Florin când a văzut pe moaca mea nelămuriri.

Caii sunt cei care se cred pe drumul cel bun doar pentru că sunt diferiţi de pioni. Ăştia care-au deschis la viaţa lor câte-o carte ştiu să vorbească frumos, dar n-au înţeles mare brânză. Au însă câte-o idee, în general proastă, dar măcar e-a lor. S-au prins că aparenţele contează şi se pricep cel mai bine la şantaj.

Regina e femeia. Regele e bărbatul.

Regele n-are niciun folos în bătălie, dar în el constă tot jocul. Cei căzuţi la datorie rămân prizonieri, asta dacă nu vine un pion să le ia locul, dar regele nu se ia niciodată. Ca să ajungi la el, trebuie să-i cucereşti toată împărăţia.

Regina, pe de altă parte, beneficiază de mişcări complexe, iar dacă ştii să o manevrezi, poţi face lucrurile mai simple.

Cât despre nebun, el este artistul, rebelul, neintegratul social în tot jocul ăsta. Priveşte lumea din unghiuri diferite şi atacă din unghiuri diferite. În engleză i se spune *bishop*, adică episcop, şi dilărul nostru crede că un nebun are acces la puteri speciale, chiar mistice. Un alt lucru important: un nebun stă lângă regină, celălalt lângă rege. Unul e pe alb, celălalt pe negru, e doar o problemă de alegere.

A, şi încă ceva despre regină. Ea deţine atât mişcările sistemului, cât şi cele ale antisistemului, lucru care ar trebui să-ţi dea de gândit dacă ţi se par, cum mi s-au părut şi mie, cel puţin interesante aceste bazaconii. *Sau cel puţin ai grijă cu femeile*, râde Flo.

Ăsta era, evident, un mit. I se spunea de fapt Nebunul pentru că se prăjise pe acid. Florin mă atenţionase că fusese intoxicat de mai multe ori, supradoze, excese, şi toate experienţele astea îl schimbaseră, în timp, complet.

— Îţi fac lipeala cu el, nu-i nicio problemă, mi-a spus Florin în dimineaţa aceea. Dar e futut la cap omu' de vreo câţiva ani. A luat nişte căcaturi care l-au întors pe dos şi nu şi-a revenit ca lumea nici până-n ziua de azi. El trăieşte odată cu universul, sunt momente în care abia te mai poţi înţelege cu el. D-aia nici n-o mai ardem aşa mult împreună. De fapt, în ultimul an, nu ştiu dacă ne-am văzut de vreo două-trei ori, şi asta întâmplător. Dar suntem ca fraţii, cum a stat şi el lângă mine pân-am scăpat de heroină şi m-am angajat aici, nu pot să plec de lângă el. Oricât de razna ar lua-o. Bine, acum e mai ok, ce-i drept, am văzut la el nişte schimbări care m-au mai liniştit. Dar încă are nişte teorii demente în cap. M-am obişnuit în timp. Ideea e că nu trebuie să te sperii, e chill, dar e cam trăsnit. Noi îi spunem Nebunu', o să-ţi povestesc de ce altă dată (iar explicaţiile pe care ţi le-am spus mai devreme le-am primit chiar a doua zi)... Dacă-ţi

trebuie nişte marfă, el o are pe cea mai bună, poţi să mă crezi.

— Vreau nişte iarbă în primul rând, dacă zici că are marfă bună. Dup-aia, nu ştiu, mai vedem…

— Pfuai, şi ce iarbă... Sută la sută naturală.

— Crescută la noi?

— Îţi dai seama, frate... O să-ţi dea prima dată oricum moca, orice vrei, o să vezi. Aşa e Nebunu'. Şi na, dacă tu eşti numai şi numai cu verde şi iei şi mult, evident, îţi face lipeala direct cu grădinaru', care-i un înger, nu alta... O iei mai ieftină, îţi dai seama.

— Super, da' lui ce-i iese la faza asta?

— E, ce-i iese? Nu se complică, atâta tot. Are destui bani şi iarba oricum e de dat, nu de făcut afaceri cu ea, asta-i vorba lui. Nu e un bişniţar. Banii adevăraţi vin din droguri adevărate şi lui îi plac şi astea. Fără heroină, în schimb. Să n-audă, că te rupe. Heroina e pentru luzări, asta zice şi asta-i şi părerea mea acum, că a trecut ceva timp de când am reuşit să scap. Nu face altceva decât să te transforme treptat într-o legumă.

— Şi zici că e prăjit bine...

— Băi, fii atent. Dacă-l întrebi, e ferm convins că oamenii se trag din maimuţe. Dar nu că au evoluat din ele, ci că s-au drogat. Teoria lui Maerth, nu ştiu dacă ai auzit-o.

— Maimuţele s-au drogat?!

— Da, da, că drogurile de fapt ce fac? Băi, ce pula mea miroase aşa?! s-a întrerupt brusc.

— Ah, pantofii mei... I-am luat la reduceri şi uite cu ce m-am procopsit.

— Aruncă-i, mă, dă-i în mă-sa! Put ca un hoit, m-am şi speriat dracului. Oricum mirosu' ăsta de chinezărie n-o să mai iasă-n veci.

— Asta şi vreau să fac, da' acum nu pot să mă duc desculţ acasă, nu? Azi e prima şi ultima lor zi de viaţă…

S-a aşezat la birou şi a dat drumul la calculator. I se stricase un ventilator de vreo câteva zile şi

vâjâia ca toţi dracii. De obicei îmi găseam de lucru prin altă parte când pornea, nu suportam zgomotul ăla. A dat de câteva ori cu pumnul în unitate şi şi-a mai revenit.

— Astea trebuie curăţate de praf, mă Radule... îmi zice. Da' cine naibii s-o mai facă şi p-asta? Aşa, deci... Ce-ţi fac drogurile, că vorbeam de Maerth... Îţi dau drumul la nişte substanţe în creier, în mare, pe care tu le ai deja. Corect?

— Ok.

— E, şi revoluţia... Sau evoluţia, mai degrabă, s-a produs atunci când o maimuţă a mâncat creierul alteia. Crud. Glanda hipofiză. Asta e pe scurt. Îţi dai seama? Viziunea... Imaginează-ţi câteva tripuri tari pe care le-ai avut pe iarbă, să zicem, d-apăi să bagi în gură serotonină pură, direct din creier. Auzi, ai luat vreodată ciuperci?...

— Nu, ţi-am mai zis că-s doar cu iarba, nu vreau să mă fut de tot.

— În fine… a concluzionat nemulţumit. M-ai fi putut înţelege mai bine. Dar, oricum, îţi cam dai seama despre ce vorbesc. Te face să vezi altfel şi canibalismul, nu?

— N-aş spune că-i o tâmpenie totală – şi chiar mă pusese pe gânduri.

— Nici eu, dar trebuie să fii puţin prăjit să crezi aşa ceva în totalitate. Cel puţin asta e părerea mea. Şi nu numai despre Nebun, ci despre fanatici în general. N-am încredere-n oamenii care au convingeri bătute în cuie.

Începuse să tasteze ceva. M-am uitat la ceas, era în jur de douăşpe, îmi amintesc totul foarte clar.

— Băi...

— A?

— Sună-l, îi spun hotărât, ca să-mi facă lipeala.

— Eşti sigur, da? şi mi-a zâmbit tâmp.

L-am aprobat cu o mişcare din cap. S-a ridicat imediat de la birou, şi-a scos din geantă un telefon, l-a desfăcut şi a băgat o cartelă pe care o ţinuse până atunci în buzunar.

— Spune-i două-trei vorbe despre mine, ce-am stabilit, şi dup-aia...

— Dup-aia te caută el, stai liniştit.

A plecat spre toaletă cu telefonul la ureche.

Cartela asta era al treilea număr al lui Flo, cel pe care-l deschide doar când are nevoie de ceva iarbă, şi-l schimbă o dată la două-trei săptămâni. *Cede*-ul sau *cartela-dilăr*, aşa o numea.

Mă pusese şi pe mine să-mi cumpăr una. Îmi luasem un Vodafone cu 4 dolari pe ea şi-un Nokia vai de mama lui, la mâna a doua, din târg, aproape moca. Sim-ul avea să-mi fie util doar până la prima întâlnire, apoi trebuia să-l schimb de fiecare dată când urma să mă văd cu Nebunul.

Iar Nebunul, la rândul lui, avea nu ştiu câte telefoane. Unul cu ecranul albastru pentru toată lumea. Mă refer la apropiaţi, la familie, câţiva amici probabil şi-aşa mai departe. Al doilea, cu ecran verde, pentru clienţi. Şi celelalte, toate cu ecran roşu, pe care le deschidea numai şi numai când avea nevoie de marfă. Forma un singur număr de pe câte un telefon, nu amesteca furnizorii, iar după fiecare convorbire sau, oricum, pe-acolo, ardea cartelele (iată paranoia, dar vorba lui Florin, *cum să nu fii aşa când te joci cu d-astea*?) şi-şi lua altele.

Asta era una din nenumăratele şmecherii pe care mi le povestea Florin fie la birou, fie la o bere. Era uimitor aproape câtă încredere avea Olteanu' în mine şi cât de repede ne împrieteniserăm, în doar câteva luni. Aşa-i mai spuneam lu' Flo, tachinându-l, pentru că avea o gagică din Slatina şi mergea des pe-acolo – Olteanu' sau Olteţu', ultimul nu ştiu de unde mi-a venit, sincer, dar cert e că ambele-l iritau.

Trăsesem tare s-ajung în departament aici, nu crede că planul ăsta mi-a trăsnit aşa, într-o zi cu soare, stând pe budă. Din noiembrie anul trecut, de când mi s-a făcut propunerea, am tot analizat şi-am analizat, cunoşteam o groază de căcaturi despre

mulţi, m-am şi documentat despre alţii, aşa că prima zi n-a fost chiar ceva nou pentru mine. Mă dusesem pregătit, ştiind ce rol să joc.

— Florin Mandatache, a zis el şi mi-a întins mâna respectuos ca să se prezinte.

Simţeam că nu-mi agrea prezenţa deloc, aşa că l-am ginit imediat şi mi-am încercat norocul.

— Hei, ne jucăm aici sau ce-o să facem? Trebuie să ştiu de la început cum stăm. Prindem nişte băieţi mari din când în când şi ne vedem de-ale noastre, mai rulăm şi noi ceva între timp, sau?

— Pfuai, omule... A răsuflat el uşurat. Deodată devenise plin de viaţă.

— Tocmai credeam că va-ncepe iadul aici. Şi uite cum vine unul de-al meu. Aşa arată o zi norocoasă!

Şi mă îmbrăţişează.

— Radu Călin, mă prezint în cele din urmă şi-i zâmbesc.

Aşa arată o zi norocoasă, într-adevăr, îmi zic.

Imediat după asta au urmat nişte glume şi-am râs amândoi. O atmosferă degajată din prima.

Şi de-atunci am povestit multe, crede-mă; am ajuns într-un fel ciudat să ţinem unul la celălalt, pentru că ne potrivim de minune în biroul ăla. Eu sunt ăla mai serios, mai responsabil, care-l ţine cu picioarele pe pământ când e nevoie. Iar el, ca întotdeauna, aiurit, naiv, dar gata să-mi răspundă la orice întrebare, să-mi explice şapte mii de chestii, să mă ajute, chiar făcându-mi cunoştinţă cu Nebunul într-un final. Dar totul până la planul meu, n-am venit aici ca să-mi fac prieteni. Scopul meu era cât se poate de clar.

Şi cu toate că lucrurile decurgeau nemaipomenit, a fost sceptic mult timp, nu-ţi imagina că m-a primit chiar cu braţele deschise. Era o faţadă. Analiza totul suspicios, avea dubii şi avea impresia că ştie să şi le mascheze. L-am lăsat să creadă asta, normal. M-am jucat foarte atent cu

mintea lui. O diferenţă de peste zece ani îşi spune cuvântul.

S-a deschis cu adevărat când am primit cele două apeluri privind nişte liceeni care fumau iarbă, pe la începutul lui aprilie. Este incredibil cum puştii se dau în gât ca nişte proşti. Nici nu vreau să mă gândesc la motivele pentru care o fac, probabil orgolii de doi lei. În fine, am lăsat baltă ambele cazuri, le-am îngropat, cum îmi place mie să zic, n-aş fi vrut să am pe conştiinţă nişte copii. Şi, în acelaşi timp, am făcut-o vizibil faţă de Flo, ca să-l câştig. Mai uitam un dosar pe birou, mai lăsam documentele deschise pe calculator până m-am prins că ştie.

Chiar dacă mi-a devenit drag, mi-am controlat anticipatele mustrări de conştiinţă gândindu-mă că oricum, dacă n-ar fi fost el, ar fi fost altul, Dumnezeu ştie. Şi sunt mii şi mii de alţi dilări, ce-i drept, nu toţi ca prăjitul cu care urma să mă văd, aici Dumnezeu chiar şi-a băgat mânuţa în sac pentru mine...

La niciun sfert de oră după ce plecase la baie, mi-a sunat mobilul. Pe cartela de care-ţi spuneam, pe cede, pe care abia ce-o băgasem în telefonul ăla pricăjit. Am înghiţit în sec. M-am încordat, aproape inconştient. Am tras o gură de aer zdravănă, mi-am făcut curaj şi i-am răspuns.

Atunci am vorbit pentru prima oară cu Nebunul. Şi, Dumnezeule, ce greu a fost... Florin revenise, stătea în uşă şi zâmbea. Ştia oare ce trădare-l aşteaptă? Bănuia? Îi zâmbeam şi eu, eram fericit însă pentru că-mi stabileam prima întâlnire cu victima şi-mi duceam planul mai departe, nu pentru că-mi făceam rost de o iarbă bună. Nu o încercasem niciodată şi ştiam că momentul când voi fi nevoit s-o trag în piept va fi cu dilărul, ca să-mi arate marfa. Mă temeam de acest punct încă de-atunci, cu toate documentările posibile.

Of, Olteanule, îmi spuneam în gând. Şi iar alungam sentimentele astea, amintindu-mi câte

trăsesem până la clipa aceea, pentru clipa aceea. Poate eram un căcănar, un jeg de om că făceam asta, dar nu mă mai interesa. Judecă-mă tu dacă vrei. Ei n-aveau oricum ce să-mi zică. I-aş fi dat în gât şi pe alţii dacă ar fi comentat. Eram curat şi asta era important. Pentru prima oară când mi-a şi folosit la ceva.

Vorbeam cu Nebunul, îi analizam vocea, îi zâmbeam lui Florin, eram speriat puţin, şi în mintea mea îmi imaginam o căsuţă într-o zonă retrasă, liniştită, cu o grădină mică în faţă, unde Ana planta nişte flori. Asta mă făcea să merg înainte.

Am închis telefonul.

— Şi? a sărit imediat Olteanu', curios.

— Sună promiţător... Ne întâlnim poimâine.

&&&

Se făcuse şapte. O seară perfectă, călduroasă, de miercuri. Eram puţin transpirat.

Asta pentru că am luat-o pe jos, de la birou, ca să mă mai liniştesc. Nu-ţi imaginezi ce emoţii aveam... A intra pentru scurt timp pe cont propriu sub acoperire nu e ca şi cum te-ai duce la un interviu. De fapt, nici nu cred că există vreo comparaţie care să se apropie de starea pe care o aveam. Îmi vin în cap doar nişte titluri de filme bune, care nu ne-ar ajuta pe niciunul cu nimic.

Stările mele oscilau între imaginea lui James Bond şi un gândac minuscul, ferindu-se în mulţime să nu fie strivit. Era aglomerat în centru, dar oamenii nu erau decât puncte negre şi oraşul o foaie imensă de hârtie, mototolită. Totul se întâmpla în mintea mea, iar mintea era concentrată pe un singur cuvânt: Nebunul.

Pe Victoriei, deşi e sens unic, era un blocaj de zile mari. Şi o gălăgie care îţi punea sângele în mişcare, oricât de calm ai fi fost. Ca o muzică antrenantă, cu un bas puternic ce îţi loveşte în plin stomacul şi-ţi face toate organele să pulseze.

Dumnezeule, ăsta e cel mai dement lucru pe care îl fac în viaţa mea! Şi mă opresc din mers. Lumea se opreşte şi ea. Fac dreapta spre Universitate şi trec pe lângă mirosul infernal de la Pizza Hut. Mi-e o foame de crăp, dar nu pot mânca. Nu pot face nimic până nu ajung la Romană.

Trec printre oameni ca printre jaloane. Cerşetorii îmi spun *să-ţi ajute Dumnezeu*, şi chiar dacă-s grăbit, nu uit să le arunc la fiecare câte o hârtie de un leu, am pregătit un teanc în buzunarul din spate special pentru asta. Am nevoie de rugăciuni şi de vorbe ieftine, energia lor mă face să-mi ţin spatele drept. Azi cred în superstiţii şi sunt atent la pisici negre, la scări, pornesc după fiecare oprire la o intersecţie cu dreptul şi aşa mai departe.

O iau prin pasaj, să ies la Teatrul Naţional. Şi acolo, o adunătură de puşti coloraţi în toate felurile. *Voi de ce nu-mi cereţi, mă, bani ca să vă rugaţi pentru mine, netrebnicilor*?

Din secundă-n secundă mă hotăram să mă întorc, să-mi văd de ale mele, de viaţa mea, aşa, proastă cum fusese până atunci. Vroiam să-mi bag picioarele în tot planul meu care mersese ca uns până atunci şi n-avea de ce să nu iasă la liman. *Sunt doar emoţii sau am o intuiţie nasoală*?

M-am trezit după Intercontinental, încercând să definesc raţiunea şi sufletul, încercând să merg doar pe mâna uneia, nu să găsesc un echilibru. Mă încurcam şi mai rău.

Mă mai opream în mijlocul oamenilor grăbiţi, la fel ca şi mine, şi-mi înşiram pe un caiet imaginar toate motivele pentru care trebuia să merg înainte: Corina... Ana... Şi iar prindeam puţin curaj. *O să fie azi întâlnirea, mâine raportul, pregătirea dosarului şi toate cele, iar săptămâna viitoare, într-un fel sau altul, flagrantul. La nicio lună începând de-acum o să fiu pe plajă în Grecia, cu*

nevastă-mea şi cu fii-mea. Ce Dumnezeului poate să fie aşa greu? *Revino-ţi puţin, Radule...*

Dup-aia îmi aminteam de datorii, mai aveam în jur de trei-patru mii de euro de dat înapoi, vreo mie lu' Ştefan şi două şi ceva lu' Puiu, vecinul de la unu. Îi luasem ca, pe lângă ce-aveam, să-i pun să terminăm cu renovatul casei. Şi, într-adevăr, apartamentul nostru de pe Ştefan cel Mare arăta superb acum, toate camerele zugrăvite, termopane, parchet şi gresie noi şi mobilă din Italia, o canapea de piele, bej, mult mai mare decât cea pe care am avut-o până atunci în living (n-am uitat de povestea cu canapeaua, dar mai încolo), baia refăcută complet, verde. Ce să mai... Era parcă altă casă şi n-au durat mult toate astea, terminasem pe la mijlocul lui martie.

Patru mii de euro nu erau bani mulţi, i-aş fi returnat până aproape de sfârşitul verii, cum promisesem, de altfel, dar reprezentau un stres, cât de mic. Şi mă aflam în punctul în care aveam nevoie de stres. Orice nu era la locul lui, orice stare de incomoditate mă calma. *Încă o problemă rezolvată*, asta-mi spuneam.

Apoi mă speriam singur cu gândul că şi Ana ar putea într-o zi să se sature de mine. De ratările mele continue, de viaţa monotonă şi tâmpită pe care am ajuns s-o trăim. Pentru că oamenii nu sunt niciodată într-un anume fel, nu sunt ficşi, se transformă. Chiar când te aştepţi mai puţin. Sau mai ales atunci. Nu e nimeni care să-ţi suporte toate căcaturile la nesfârşit, trebuie să înţelegi că, deşi nu poţi intra în memeaca lor, au aceleaşi drepturi şi vise şi planuri ca tine. Când vei pricepe asta despre oameni, dar s-o-nţelegi cu-adevărat, atunci vei începe să-ţi dai seama cam cum se-nvârte lumea asta a noastră. Nu-i poţi ţine în loc doar pentru că-ţi sunt dragi. Pentru că aici fiecare are o şansă, una singură, pe care nu-şi poate permite s-o rateze de dragul cuiva, de milă sau mai ştiu eu ce sentimente de vinovăţie bolnavă.

Frustrarea mă făcea să înaintez pe Magheru. *Numai Dumnezeu ştie în ce mă bag, dar trebuie s-o fac, măcar să-ncerc…* şi-apoi poate scăpăm şi de rabla aia de Renault din 2002, are deja şapte ani. Îmi iau Peugeot-ul meu 407, 136 de cai putere, verde metalizat, pe care îl tot visez… zburând pe DN1 spre o vilă la munte sau parcat în faţa unei căsuţe, prin Floreasca sau cine ştie unde. Îi iau un laptop nou, de fiţe, Corinei, să nu-mi mai zică de toţi căcăcioşii ei de bani gata din grupă cu super supergadgeturile lor sau cum le-o zice… Câte nu sunt de făcut dacă trag lozul cel mare? Ai rata şansa asta dac-ai avea-o?

Am ajuns, evident, mai devreme la Romană. Am intrat în KFC-ul de-acolo să-mi iau ceva de haleală, am stat la coadă de mi-au venit toţi dracii, după care m-am aşezat cu platoul de aripioare la mesele lor de-afară.

De-aici Nebunul urma să mă ia undeva pe la nouă, cum îţi spusesem, să-mi arate marfa. Sau, bine, o parte din ea, nu m-aşteptam să-mi iasă chiar din prima. Plus că trebuia să ne cunoaştem mai întâi, s-o încercăm… mă pregătisem pentru asta cu o tonă de hârtii printate despre iarbă. Dar tot aveam emoţii.

Oamenii care treceau se holbau la porţia pe care abia mi-o luasem. Ieşeau aburi din aripioare. Le-am lăsat să se răcească, timp în care admiram peisajul. Era atât de frumos afară… Şi mă gândeam la viaţa pe care urma s-o trăiesc începând de luna viitoare, să zicem. Ăsta era termenul-limită. Ce lovitură, nu? Eram deasupra tuturor, ca un fulg. Eram din altă lume, nu făceam parte din universul acela agitat şi zgomotos.

Începe să-mi vibreze mobilul. Bag mâna relaxat în buzunar şi-mi dau seama că e cede-ul. *Futu-i*... Totul se întoarce pe dos, *e prea devreme*! Îl las să sune ceva timp. Iau o gură de Pepsi, era atât de rece, încât mi-a încleştat maxilarul. De asta şi aveam nevoie. Îmi revin. Şi apăs pe butonul

magic. Mă pierd pentru câteva miimi de secundă, pe care le simt din plin. Mi se înmoaie picioarele. *De ce fac asta*? *Ce Dumnezeului caut aici*?...

Pe stradă, mulţi oameni grăbiţi, forfotind. Oameni banali, despre care nu ştiu nimic. *Toţi sunt nişte dobitoci, doar uite-te la ei. Probabil şi eu arăt la fel, iar ca să ies din cloaca asta trasă parcă la xerox, trebuie să vorbesc. Trebuie…*

Duc telefonul la ureche, totul amuţeşte. Totul e în reluare.

— Da?

Şi-încerc să-mi dau seama de cea mai mică tremurătură a vocii ca s-o remediez.

— Cum o arzi? s-a auzit vocea lui groasă.

Era într-o maşină sau undeva în trafic. Mult zgomot, fundalul străzii şi muzică.

— Uite, prin centru, tocmai băgam ceva la stomac.

— A, mi-ai amintit că am o foameee… fii atent, fratele meu. O rezolvăm mai rapid. Eu într-un sfert de oră plec de aici, mi-am rezolvat treburile, plm, şi-aşa-s plin de draci că n-au ieşit toate cum trebuie, înţelegi tu… Dar tu o să-mi schimbi norocu', ştiu asta! Zi-mi de unde vin să te iau.

— Să mă iei? Păi…

— Da, frate, o ardem şi noi prin oraş, că-s cu maşina. Pe la opt şi ceva mai am oricum nişte… drumuri, na. Te iau cu mine, că-s singur. Ne cunoaştem şi noi, alea-alea. Sau… ai treabă sau ceva?

— Nu, n-am nimic…

Dar planul se dădea puţin peste cap. Nu vroiam să stau cu el mai mult de un sfert – o jumătate de oră. Dacă ar fi ajuns repede, până la opt şi ceva se făcea deja o oră şi cine ştie cât Dumnezeu am fi pălăvrăgit. De ce puii mei n-oi fi zis eu că am treabă? Fuck, pierd controlul. Nu-i în regulă. Dacă miroase ceva? Dacă mă testează? Dacă...

— Păi zi, moşule, unde ne vedem?

— Sunt la Romană. Aşa că rămâne cum am stabilit, am trântit-o prompt.

— Perfect. Ia-mi şi mie un meniu mare de aripioare de la KFC, ok?

— Mmm... Ok.

— Te-am pupat. În juma' de oră te iau de la coloane, e bine? Sunt cu un Opel negru. În rest... Cred c-o să mă recunoşti, am o sută douăzeci şi ceva de kile. O să fie o seară mişto, o să vezi – şi-a închis.

Ameţisem.

Rapid, povestea mea! Am aflat de el de la un amic, întâmplător, la o petrecere, după o expoziţie. Florin, gaborul… Îi spun şi că fusesem suspicios din cauza meseriei lui la început. Dar făcea parte dintr-o gaşcă în care aveam încredere, mă eschivez puţin, fac pe prostu' cât trebuie… a, cu ce mă ocup? Pictor. (M-am scos, nu?) Olteanu' mi-a zis că un artist e bine-venit oricând în ţara Nebunului.

— Băi, îi spui că eşti din partea mea şi-nţelege el tot. Cum ne-am cunoscut? Vezi tu ce inventezi legat de party-ul ăla, eu i-am zis doar că era o petrecere chill, aşa… Am ars câteva jointuri, pari un tip de treabă. Pictezi, atât să ştie… şi e de-ajuns. Nu-l ard, suntem ca fraţii, Doamne iartă-mă, dacă nici în mine n-are încredere... Doar nu-i spune, nu pomeni sub nicio formă că eşti gabor, e paranoic rău de tot. I-am mai trimis câţiva colegi de-ai noştri, tot aşa, le-am inventat meserii. Şi-a ieşit ok.

Aoleo, KFC-ul! Mi-am aruncat porţia, pentru că nu mai aveam nicio poftă de haleală. Nu puteam nici să i-o păstrez lui, pentru că pân-ar fi ajuns, s-ar fi răcit. Am intrat înapoi în fast-food.

Îmi sună iar cede-u'. Paralizez.

— Da?

— În douăzeci la coloane. Opel negru, un umflat de o sută douăzeci. Ai reţinut?

— Aha.

— Bun, după discuţia asta arunci cartela, cum te-a învăţat Florinache. Dacă te sun în două minute, să-mi zică aia cu abonatu' nu ştiu care, da?

— Ok.

— Cum eşti îmbrăcat?

— Un tricou negru, blugi, tenişi...

— Şi-o să ai o pungă de la KFC, gata, te recunosc. Pa-pa!

M-am dus lângă un tomberon d-ăla mare, unde-ţi arunci resturile de mâncare. Am desfăcut telefonul, am scos cartela şi-am aruncat-o cu tot cu mâncarea.

Am mers apoi grăbit printre mese, spre case, să-i comand Nebunului aripioare. Nu prea eram în apele mele, dar viteza cu care trebuia să pun totul la punct, adrenalina mă ţineau pe linia de plutire.

KFC-ul era aglomerat, aşa că am tot stat. Şi-am stat, şi-am stat, trecuseră patru minute, mă tot uitam la ceas şi eram încă la coadă, în spate… Am numărat cel puţin vreo zece inşi în faţa mea, cât m-am ridicat pe vârfuri, să văd.

Am tras o gură de aer adânc în piept şi mi-am continuat temele. O să mă cheme tot Radu, aşa i-a zis şi Florin. Mai bine, ca să nu mă-ncurc. Radu şi-atât, că şi eu trebuie s-arăt puţină neîncredere faţă de el.

Sunt un artist rătăcit, un pictor care-a descoperit gustul drogurilor ca să-şi destupe creierul. Până acum doar am fumat ceva... Ceea ce m-a inspirat, nu glumă. În rest, mi-a fost oarecum frică de altele, pentru că nu-s chiar în toate minţile. Dar sunt dispus să încerc... Doar să văd bunătăţile pentru care-o să-l iau pe sus.

Şi-a mai ieşit unul din coadă cu tava plină de bunătăţi. Mi-era greaţă când vedeam mâncare. Mi-era greaţă de la miros, mi-era greaţă de la Pepsiu' care-mi umflase stomacul, aproape că-mi venea să vomit.

Ok, din nou… deci pe Florin l-am întâlnit la un fel de petrecere a unui bun prieten de-al meu,

pictor şi-ăsta. Aoleo, ăsta n-are niciun nume?! Ce tâmpit sunt! Îl cheamă... Îl cheamă Viorel, să zicem... Nu, nu... Simion? George? Vlad? Îmi place Vlad, nu ştiu de ce, rămâne ăsta.

Ce nebunie şi cu numele, ai observat? Uneori se potrivesc de minune cu anumite feţe, sunt oameni pur şi simplu făcuţi pentru numele lor. Alteori e aiurea, n-au nici cea mai mică legătură, nici nu-ţi vine să îi strigi aşa, cum e cazul lui Florin. Inventezi o poreclă, ce Dumnezeu să faci.

A ieşit repede încă unul cu tava, nu luase prea multe. Mă uit la ceas: au trecut şapte minute.

Aşa... Sunt un tip foarte discret, aveam un dilăr la un moment dat care-mi aducea tot ce visam şi nu visam, şi chiar aşa mă gândeam să mă exprim în faţa Nebunului, dar a plecat în Olanda, din cauza unor belele. Nu pot să zic ce şi cum. Poate mă ia ăsta la întrebări, că l-o cunoaşte pe unul care-a plecat recent acolo, mai ştii? În fine, *m-am împrietenit cu Florin, care mi-a zis de tine, restul ştii şi tu. Iată-ne aici.* Şi cam asta e. În rest, sunt acelaşi, cred în aceleaşi lucruri, care-or fi ele, depinde despre ce o să discutăm.

Încă unul şi-a luat porţia de haleală. Zece minute. În ritmul ăsta se duce dracului tot. Ies din coadă şi fug la baie să verific microfonul. Îl pusesem în lateralul blugilor, era insesizabil. Oricum, sculă, fără firăraie şi alte prostii. Faptul că-l caut, deşi ştiam pe unde-l pusesem, mă linişteşte. Îl pornesc. Verific hardul, aproape la fel de mic, din buzunar. Totul e pus la punct. *Aşa, a început deja să înregistreze. Hardul e gol, oricum, cât putem să stăm*? *O oră*? *Două*? *Trei dacă cine ştie ce se întâmplă...*

Fug înapoi spre coadă. Incredibil de aglomerat. Înjur în mintea mea pe toată lumea. Nu stau mult pe gânduri şi mă bag în faţă ca ţăranul.

— Băi, păi pula mea, meştere, hai să facem toţi aşa! a ţipat un neghiob din rând. Unde dreacu' ai crescut?

Am tăcut. Continua să mă înjure. Nu mă interesa.

— Ce doriţi?

Şi tipa s-a uitat la mine ciudat, comandasem doar cu vreun sfert de oră înainte şi urma să cer acelaşi lucru. Mă miram că mă reţinuse.

— Un meniu mare de aripioare…

— Sos?

— Da, usturoi. Porţie mare de cartofi, Pepsi mare, cinci chifle şi-atât.

— Comanda dumneavoastră face...

Dumnezeu mai ştie cât făcea, douăzeci de lei şi ceva.

— Doriţi aici sau la pachet?

— La pachet.

Aşa, că uitasem. Sunt căsătorit, am o fată de nouăsprezece ani, astea rămân în picioare, ca să am cum să m-agăţ imediat de-o amintire, de ceva, dacă pierd firul.

Mă asigur că pune tot în pungă, o înşfac, îi las tipei cincizeci de lei, nu mai stau după rest şi fug.

— Bă, da' ce grăbit eşti, băgaţi-aş sârme-n nas de căcăcios, crezi că noi stăm aici de plăcere? a ţipat tipul ăla nervos din rând când am trecut pe lângă el.

Aveam şapte mii de draci. M-am oprit chiar în spatele lui, cu gândul să-i umflu botul. S-a întors, privindu-mă cu dispreţ. La fel mă uitam şi eu la el, studiindu-l din cap până-n picioare, o matahală.

— Ce căcat te uiţi aşa, rahatule?

Şi s-a apropiat. I-am întors spatele pentru că n-aveam timp de asta.

Ete, cocoşu, s-a gândit mai bine şi şi-a băgat coada-ntre picioare… Dacă-ţi fut una… se auzea în spatele meu. Am avut impulsul de-a mă întoarce, moment de furie pe care l-am stăpânit cu brio.

Am ieşit. Pe de-o parte mi-a părut rău, pentru că m-aş fi descărcat enorm dacă aş fi pocnit javra măcar o dată. Pe de altă parte, mă înţelegi, aveam

treburi mult mai importante de făcut decât să mă iau la bătaie cu un tâmpit care, culmea, mai avea şi dreptate. Dar ce era să fac? Să-i cer scuze? Nu mă caracteriza.

Cum ies din fast-food, ţintă spre coloane. La nici zece metri sare o ţigancă la mine.

— Haide să-ţi ghicesc în palmă, domnu', mâncaţi-aş ochişorii tăi.

Asta mai îmi lipsea... Am trecut în grabă pe lângă ea, văzându-mi de drum. Apoi m-am oprit brusc. Dacă mă blesteamă? *Ah, cum Dumnezeului de mă gândesc la asta tocmai acum*? Îmi venea să-mi sparg capul. Dar în momentul ăla, să mi se spună să-mi meargă rău sau naiba ştie ce să păţesc m-ar fi terminat.

Mă-ntorc şi mă uit în sus, oftând. La ultimul etaj, sediul OTV. Noroc că am simţul umorului în sânge. *Chiar că mai am puţin şi-ajung acolo, în plină audienţă... Doamne, doar nu mi se pot întâmpla toate astea acum...* Scot din buzunar zece lei, îi dau ţigăncii şi-o-ntind. Dar baba mă prinde de mână şi mă trage.

— Stai să-ţi ghicesc, domnu', nu aşa...

Doamne, zi-mi ceva de bine şi lasă-mă să mă car, în pula mea! gândeam. Apoi mă calmez: *de fapt, la ce bălării o să îndruge, poate chiar o să-mi prindă bine. O să meditez la ele, cum fac toţi oamenii, chiar dacă nu cred în bazaconiile astea. Hai că e bine.*

— Chiar mă grăbesc... am avertizat-o.

— Stai aşa, maică, stai aşa – şi-mi studia atent palma dreaptă.

Nebunul probabil ajunsese dacă nu pierduse prea mult timp prin trafic. Două-trei minute mai contează?

Bătrâna, care nu era o figură chiar aşa de încântătoare, şi-a ridicat imediat privirea şi s-a uitat fix în ochii mei, speriată. Cu o mână continua să-mi ţină palma dreaptă, pe care o strângea tot mai tare, iar pe cealaltă a ridicat-o ca să-mi atingă

obrazul drept, aproape să mă mângâie. M-am tras imediat, oricât de înduioşător ar fi vrut să fie gestul ei.

— Ce-ai, femeie?

— Maică... N-am veşti prea bune...

Mă privea într-un fel ciudat. Era ultimul lucru pe care vroiam să-l aud.

— Astăzi e ziua morţii tale, eşti însemnat.

— Ce?!

— O să te doară, maică, o să te doară ca naiba. Doamneee...

Şi s-a tras de parcă ar fi pus mâna pe cine ştie ce arătare.

— Du-te la biserică, maică! Ţi-e scris să-l vezi pe Dracu', ţi-e scris un drum de pe care nu mai poţi ieşi!

Aproape că jelea, ridicase tonul şi lumea din jur se uita mirată.

— Eşti scrântită, femeie!

Şi-am plecat repede spre coloane.

— Aşa ţi-e scris, maică!... am auzit-o în urmă ţipând.

Eu nu cred în destin, eu nu cred în destin, n-am crezut niciodată, îmi repetam în gând. *Cotoroanţă nenorocită, ce m-ai speriat exact când n-aveam nevoie*! *Aaa*! *Băga-mi-aş pula*!!!

&&&

Puţin peste şapte şi jumătate. Opelul negru era parcat în zonă. Şi lângă el un grăsan care fuma, uitându-se curios în jur. Tot acolo, invizibile, promovarea mea, visurile mele, ochii plini de mândrie ai Anei, ai Corinei...

Ce s-o mai frec atât? M-am uitat într-o vitrină (mă vedeam cât se poate de clar). Mi-am zâmbit, am răsuflat uşurat şi m-am dus glonţ spre maşină.

— Tu eşti Radu? (Şi mă măsura din cap până-n picioare. Rânjea cu ţigara-ntre dinţi.) Radu mamii, Raduleee...

— Şi tu eşti...

— Îmi spui tot aşa, Nebunul. Abia la a treia-ntâlnire o să îmi zici pe nume. Sunt precaut, omule... Şi foarte fumat, printre altele.

M-am uitat mirat la el.

— Hai, frate! s-a răstit deodată. Fac căcatul ăsta de mult timp şi-l fac bine, nu trebuie să mă judeci. Dacă nu-l făceam aşa, cine ştie unde naiba eram. O să vezi ce marfă am, iarba pe care-ai ars-o până-acum o să ţi se pară tutun. Şi dincolo de asta, sunt paranoic, nu ţi-a zis Florin? Trebuie să ne-mprietenim şi noi puţin înainte, să gustăm nişte căcaturi, nu aşa... Eu nu-s un căcănar, ţin la clienţii mei.

— Aha...

— Şi dacă pe tine chiar te cheamă Radu, e treaba ta. Eu o ard altfel, poate pentru că eu sunt ăla cu marfa după mine şi eu trag ponoasele la o adică...

Mi se părea invincibil. Ştii despre ce vorbesc, genul ăla de om care se impune prin atitudine, de n-ai nici măcar cum să-l contrazici, dacă negrul e alb pentru c-aşa vrea el, aşa o să fie.

— Auzi, urc sau... O mai vrăjim mult?

— Hei, eşti simpatic, frate. Dar suge-o! Nu te-ntrece cu gluma.

Atunci m-am gândit că ar fi o ocazie bună să facem cunoştinţă cum trebuie. Am aruncat punga de la KFC pe capotă şi l-am privit cât se poate de sictirit şi de superior.

— Suge-o?!

— Hooo, domnule orgolios, ofensat în pipotă. Uşor...

Şi gesticula haios, sugerându-mi să respir adânc. Am zâmbit.

— Aici nu ne jignim, frate, şi nu vorbim pe tonul pe care tocmai ai făcut-o mai devreme decât dacă suntem nişte frustraţi. Hai să nu ne ambalăm din prima, da? Îţi explic. Suge-o e un fel de *pula mea*. Încearcă. De fapt, nu, că trebuie să-i prinzi esenţa, e mai mult de-atât. E o chestie care nu-

nseamnă nimic şi totuşi spune incredibil de multe. Dar întotdeauna sună altfel. Stai să-ţi dau un exemplu... Uite, mă sună unu' să-i dau cinci grame, pricepi? Suge-o, frate, vin cu maşina până la tine la mă-ta-n cur pentru cinci grame? Suge-o! Ce plm, fac livrări la domiciliu cu aperitive? A, se răzgândeşte şi ia zece, ia cinşpe? Păi da, suge-o, frate. Măcar fă-o ca lumea, nu? Dar pentru că a trebuit să avem o discuţie inutilă înainte, ca să ajungem până la urmă la un număr convenabil şi frumos, suge-o din nou. Vezi? Deja trei sensuri...

— M-am prins…

— Suuuge-o.... îmi spune pe un ton chiar hazliu.

— Da, hai să urcăm să iau ceva, că nu mai pot, de două săptămâni de când Nebunul meu a plecat în Olanda nu mai pictez nimic. Ok, abia ne-am cunoscut, dar tu ai chef să-mi explici expresii şi lăbăreli, suge-o, frate! Suntem aici să facem o treabă sau...?

— Nu, n-ai înţeles nimic – şi m-a privit dezgustat. Ai spus-o cu ură, frate. Cu o vână d-aia de puştan cordit, eu nu lucrez cu căcăcioşi, pricepi?

— Ok, deci o s-o ardem mult aiurea...

Mi-a zâmbit şi mi-a tras o palmă pe spate de-am simţit că-mi sar ochii.

— Hai, tati, mergem vizavi – şi a luat punga de la KFC de pe capotă.

— Nu asta-i maşina ta?

S-a apropiat foarte mult de faţa mea şi m-a privit ca pe un tâmpit. Îi simţeam respiraţia pe buze, nu-mi plăcea degajarea lui.

— Atât de prost mă crezi, nu? Să spun şi marca ei la telefon şi culoarea şi să aştept frumos aici, în centru, să mă salte vreun prost? Mă faci să râd, frate... Haide.

Prima surpriză? Băga-mi-aş picioarele, chiar aveam de-a face cu un nebun. Şi unul profesionist, cel puţin la prima vedere.

Îmi luasem rolul de sictirit – poate nu a fost chiar cea mai bună alegere, pentru că dup-aia eram tratat ca atare. Dar n-aveam cum să dau înapoi, ar fi bătut la ochi. Rămăsesem blocat în acel personaj până Dumnezeu ştie când. Radu cel plictisit, care nu dă doi bani pe ce se întâmplă şi aşteaptă doar iarba. Înăuntru devenisem de fapt un copil care se rătăcise. Mulţi străini într-un oraş imens, care arăta deja altfel. *În ce m-am băgat, Doamne*?

Nebunul a râs tot timpul cât am traversat de naivitatea mea. Am urcat imediat într-un Peugeot gri, puţin jigărit. El s-a aşezat la volan, eu în spate, pentru că în faţă stătea un alt tip. A doua surpriză? *Tot mai greu...*

— Frate, vezi că o să se tot aşeze lume pe-aici, în faţă. O să înveţi repede. Deocamdată ţi-ai câştigat doar bancheta, m-a atenţionat umflatul.

A deschis punga de la KFC şi a început să-nfulece din aripioare şi din cartofii prăjiţi ca un animal, pleoscăia groaznic. A pornit motorul şi exact atunci, când mă pregăteam să-l întreb ceva, pe bune dacă mai ţin minte ce, tipul de lângă, pe care nici nu-l salutasem, începe cu-ntrebările.

— Şi el cine e?

— Aaa... Radu cel frumos, pictor sau ceva de genul ăsta.

— Eşti de încredere, frate?

Şi s-a uitat nedumerit spre mine.

— Florin l-a trimis, aşa că tacă-ţi fleanca!

— A, nu mă bag peste frac-tu, gata... Dar să-mi bag pula de nu arată ca un gabor cordit – şi amândoi au început să râdă în hohote.

— Florin e fratele tău?!

— Da, pictore, ştiu că nu ţi-a spus asta, iar dacă nu era dobitocul ăsta, nici nu aflai prea curând. Nu semănăm, nu?

Cum să-l arestez pe fratele lui Florin?! Adică, ok, era destul de ciudată faza că-i era un prieten ca un frate, dar nu chiar fratele lui. *La naiba, nu pot*

să fac asta... A treia surpriză, care chiar m-a dat gata. Şi ne cunoscusem de cât? Nici zece minute.

M-am speriat. Mi-am desprins microfonul din lateralul blugilor, oricum se dusese dracului totul, şi l-am băgat într-un pachet de ţigări aproape gol, pe care-l aveam special pentru o situaţie de genul ăsta. Am scos ultima ţigară din el, ca să nu bată la ochi, am ieşit şi l-am aruncat într-un coş de gunoi.

— Ce civilizat e ăsta, îmi place de el, a comentat Nebunul când m-am întors. Om cu bun-simţ, nu ca tine, şi i-a ars o palmă tipului din faţă. Ia zi, cât?

— Douăzeci.

— Douăzeci?! Şi de ce nu mi-ai spus, boule, la telefon?

— Ţi-am zis că ne vedem să vorbim serios, exact aşa m-am exprimat, nu fi...

— Băi, căcat ce eşti, nici până-n ziua de azi n-ai învăţat să vorbeşti? Mereu mă iei că să ne vedem să vorbim ceva serios, şi-n plm, iei câte cinci sau şapte în cel mai bun caz, în morţii tăi iei. Pfuaaa, şi a dat un pumn în bord.

Iată-mă în mijlocul unei negocieri.

— Bă, ai sau n-ai?

— Am, sărăcie, da' tu ai banii?

— Mâine, la patru. Vii şi mă iei de la mine şi-o să-i am pe toţi.

— Deci nu numa' că mă-ncurci rău de tot, în plm, că mai am doar douăzeci şi cinci sau ceva de genu', dar mă pui să mă plimb şi mâine? Uite-te cum mă faci să arăt ca un idiot, bravo, nu te-ai fi gândit să-mi spui până acum toate astea... Doamne, da' prost mai eşti...

— Frate... Sunt doişpe milioane... Eşti nebun? Şi îţi dau opt, de restul am nevoie ca de aer, mă duc la un party căcăcios pentru asta... Ţac-pac.

— E, ţac-pac... Suge-o...

— Dai sau nu douăzeci?

Nebunul lasă mâncarea şi deschide nervos torpedoul. Scoate o pungă care pute îngrozitor.

Eram atent. Începe să arunce din ea pliculeţe pline de iarbă şi le numără până ajunge la douăzeci.

— Rămân cu şase, în pula mea, eu ce mai fac? Tre' să merg acasă... Du-te-n morţii tăi de labagiu... Rulează ceva înainte să te cari, din bun-simţ măcar.

— Din astea?

Şi se uita la plicurile pe care le-avea-n braţe.

— Nu, prostovane, nu din astea, nu vrei să le dai pe toate? Tu nu mai ai, ce te caci atât pe tine?

— Frate, nu mai pot să stau...

— Mă, deci tu chiar o arzi aiurea de la un timp, eşti îndrăgostit, ai găsit vreo pizdă, ce plm ai?

— N-am timp! Dacă m-ai asculta în gâtu' mă-tii până la capăt...

— În gâtu' mă-tii să-i spui lu' mă-ta, mă! a ţipat Nebunul.

— Incredibil... şi tipul şi-a pus o mână în cap. Băi, am două făcute şi ţi le las, asta vroiam să zic.

— Să mori tu? Eşti fenomenal...

— Sunt pe dracu' să mă ia.

— Nu, adică eşti atât de prost, încât gesturile-astea, care-ar fi normale, mă surprind la tine.

— Du-te mă-n pula mea, şi tipul aruncă două jointuri în spate, fix lângă mine, după care iese grăbit.

Deja situaţia îmi scăpa de sub control. Încercam să-mi ascund emoţiile. Mi-era frică de mă căcam pe mine, mă tot gândeam ce să fac... Fratele lui Florin... Şi şansa mea, în balanţă... Torpedoul era şmecheria... Dar devenea prea complicat.

— Aprinzi un cui, pictore?

— Poftim?

— Frate, ce poftim? Vrei şi tu să mă enervezi?

A început să râdă. Era plin de energie.

— Nu te plângeai mai devreme că n-ai ars nimic de ceva timp, ţi-e ruşine să aprinzi unul? Dă-le-ncoa, în plm! Şi hai s-o ştergem de-aici, că deja nu-mi place.

I-am dat jointurile, unul l-a pus în torpedou, pe celălalt l-a aprins imediat.

— Pfua, ce bine-i după masă, mânca-ţi-aş guriţa ta. Bă, dacă nici asta nu-i marfă... Gustă, frate, spune-mi dacă mă pricep sau nu.

Ţi-am spus, nu trăsesem niciodată. Ştiam însă tot ce avea să urmeze. Euforia putea fi controlată, citisem asta şi mă pregătisem doar. Dar, futu-i, cum nimic nu mai conta decât ţigara aia cu iarbă din faţa mea, pe care grasul abia o aprinsese, şi minisecundele care se tot adunau până să o iau în mână. O spaimă ciudată pornea din şira spinării şi din stomac. *Doamne, dacă eşti undeva pe aici, ţine-mă bine în frâu, că dracu' mă ia*.

Calm. Respiră normal, Radule. Sictirul la loc pe faţă. Drepţi! Iau jointul, îl pun între buze şi trag cât pot de tare din el, ca să arăt ca un adevărat consumator, ca-n filme.

— Mai uşor, tati, mi-a zâmbit el din oglindă. Nu ştiu ce iarbă ai mai fumat tu, dar ai grijă cu asta, te pune-n cap de nu te vezi.

Am mai tras un fum. Nu simţeam nimic şi asta mă bucura la culme. Şi-am mai tras un fum şi m-a bufnit râsul, dându-mi seama în ce căcat eram. Ce-o fi o fi, nu? *Azi mă fac praf probabil, de mâine reîncep operaţiunea.*

Când i l-am întins înapoi, mâna îmi tremura ca toţi sfinţii şi nu reuşeam să nimeresc locul gol dintre scaune. *Fuck, aşa repede*? *Ce plm e asta*? Şi dup-aia mi-am simţit tot capul luându-mi foc şi-o ameţeală incredibilă.

— Cum e, frate, o simţi? a ţipat el, mult mai tare decât era necesar.

A luat jointul, a tras, a pornit maşina, a coborât-o de pe trotuar şi-a luat-o spre Universitate. Toate într-o secundă, era prea rapid. Pierdeam firul.

— Frate, e... Pfua...

— De când n-ai mai tras, mă?

— Ăăă... Păi... vreo două-trei săptămâni să fie?

Mi-am întins mâinile cât am putut, m-am lăsat pe spate şi am zbierat în gândul meu: *suge-o, Nebunule*! *Suge-o*! Panica dispăruse, mă simţeam extraordinar. N-aveam nicio grijă, eram pur şi simplu ok, fericit aproape. Nebunul râdea.

— Eee, acum începi să pricepi cum stă treaba, s-o simţi, frate... Băi, da' cum dracului s-o arzi aiurea atâtea săptămâni?

Şi râdea.

Fuck, se prinde că-s gabor, nu? Nu, nu se prinde, şi el e la fel. Ah, pe dracu-i la fel, doar conduce, pare perfect lucid. Doamne... ah, futu-i... Ce?!

— Eşti bine, mă? sare Nebunul. Ce gândeşti atâta, dă-i drumul, că n-am mai auzit demult o poveste.

— Sunt genial de bine, frate... Sunt... sunt, cum să-ţi zic...

Apoi paranoia. *Dacă şi faza cu tipul era regizată*? *La ce să m-aştept de la un dilăr*? *Şi Florin*? *Cine cu cine se juca aici*? *Mamă, şi ce trafic e... Abia acum ne dăm jos de pe trotuar*?!? *Am avut impresia c-au trecut zeci de minute. Ce de căcat e Bucureştiul. Ce de căcat sunt oamenii şi ce gri e totul. Pfuai, şi ce dor mi s-a făcut de Ana. Am o poftă nebună de piersici. Aoleo, trebuie să scap de aici. Radu*? *Aoleo, gândesc cu voce tare*?

Am închis ochii. Nu-mi mai simţeam corpul. Pluteam.

Nu, nu pluteam... Era mai mult, era… era wow!

#02. Nestea şi ciocolată

Nebunul a luat un cd de pe bord. Erau multe, împrăştiate-n nişte plicuri îngălbenite de soare şi praf.

Încercam să-i urmăresc cu atenţie fiecare gest, dar viteza cu care se mişca, detaliile poate neimportante din maşină, însă pe care le percepeam din ce în ce mai greu, mă copleşeau.

L-a băgat repede şi a apăsat până la *track 07*.

Au pornit deodată nişte tobe care au schimbat toată atmosfera. Nişte tobe puternice, parcă prea puternice, nu ştiu. Ca nişte bubuituri, şi erau tot mai amestecate... Pentru câteva clipe nu m-am mai simţit în largul meu, dar starea de iritare pe care mi-au dat-o a trecut repede. Câteva secunde fără respiraţie, în care-am avut impresia că mă sufoc, o ameţeală groaznică, şi cum au intrat înaltele, iar vibraţiile au lăsat-o mai moale, mi-am revenit.

Un moment de panică, scurt, aproape ca o cădere de calciu.

M-am lipit de geam şi-ncercam să privesc oraşul. Se-ntunecase şi erau mii sau milioane de lumini, Bucureştiul arăta ca un parc de distracţii ieftin.

Vedeam aburit, înceţoşat, nu puteam focaliza. Prea multă aglomeraţie, prea multe culori... Urmăream un film şi-n loc să primesc imagini normale, consecvente, primeam cadre rupte. Iar muzica... Muzica începea să se combine cu toate astea, devenea coloana sonoră a acestei producţii ciudate, nu mai ieşea doar din boxele maşinii, era peste tot.

N-o auzisem niciodată aşa. Ca şi cum până atunci toată viaţa mea aş fi avut urechile-nfundate şi cineva tocmai îmi făcuse o gaură în dopuri. Până în creier. Ca şi cum aş fi auzit pentru prima oară – asta ar fi comparaţia potrivită. Pariez că nu mai ştii când ai ascultat prima melodie din viaţa ta, dar îţi aminteşti poate de primele care ţi-au plăcut. Asta

era senzaţia... Eram din nou copil şi uimit. La patru'ş'patru de ani. Era o stare nouă, pe care o simţeam cu toate organele.

Dacă închideam ochii, puteam să jur că suntem în mijlocul unui concert. Iar imaginaţia o lua razna, fie că mă închipuiam pe scenă sau în faţa ei. Şi instrumentele... Le puteam auzi pe fiecare în parte, fiecare îşi avea rostul şi povestea lui.

— Ce-i asta? l-am întrebat, încercând să-mi aşez cuvintele ordonat şi să nu scap şi alte sunete din gură.

Eram încruntat. Mă concentram să vorbesc corect, să nu mă rup în paişpe. Pe rând, cuvintele ieşeau (aproape că le vedeam, Doamne...) şi se loveau de scaunul din faţă, spărgându-se într-un fel de minisunete, un fel de unde sonore microscopice amestecându-se cu muzica şi cu aerul îmbâcsit din maşină, arcuindu-se în toate direcţiile.

Cuvintele erau ca nişte animăluţe care odată ce săreau din gura mea, îşi pierdeau sensul. Silabele se amestecau, se împrăştiau în stânga şi-n dreapta, lăsând deoparte gramatica, lăsând logica, devenind nişte entităţi independente, cu o viaţă proprie şi cu un destin, cu dileme spirituale, cu sentimente, un sistem întreg bine pus la punct, cu şcoli şi locuri de muncă, cu economie, cu politică, secţii de poliţie, spitale...

Totul era în reluare şi puteam alege oricare secvenţă, s-o pun pe pauză şi s-o analizez. *E clar, înnebunesc*, îmi zic şi dup-aia aud ecoul cuvintelor continuu. Simţeam că se deschide un fel de tunel în mintea mea, în care alunecam încet. Ca atunci când eram mic şi mă dădeam pe tobogan sau mă dădea taică-miu cu forţă în leagăn, în parcul din Pantelimon (chiar, moşul... ar trebui să-l mai sun pe amărât să văd ce mai face, mi-e aşa dor de el). Exact ca atunci, o senzaţie foarte scurtă de plutire. Un gol, nu ştiu, o cădere?... Mi-e atât de greu să-ţi explic.

— Îţi place drum’n’bass-ul? a ţipat Nebunul (sau mie mi s-a părut că a ridicat tonul, pentru că vocea lui groasă a rupt echilibrul).

— Cum?

Şi-am fost tras din acel tunel colorat al minţii de o forţă pe care nu o cunoscusem vreodată. Eram din nou în maşină. Eram atent, poate prea atent. Îmi aminteam pentru ce eram acolo şi mi s-a făcut imediat frică de toate stările astea. Am început să am nişte palpitaţii ciudate. Cât timp pierdusem contactul?

Mă uit la cd player. 00 :42, track 07. Imposibil...

— Muzica, moşule, nu de ea mă-ntrebai? Îţi place?

— Ăăă...

Îl privesc paralizat, iar grasul râde.

Erau momente când nu puteam face diferenţa dintre ceea ce gândeam şi ceea ce-mi ieşea pe gură. Eram complet dezorientat. Panicat. Ameţit. Vroiam să fug, să inventez o scuză patetică, doar să ies Dumnezeului din maşină.

Îmi doream atât de mult să fiu singur. Sau cel puţin într-un loc în care să nu mai fiu atât de stresat. Visam la canapeaua pufoasă de-acasă. Vroiam să m-afund în ea, să uit de tot. *Radule, revino-ţi*!

Observ pe geam graffitiurile şi mă liniştesc oarecum. Casele sau blocurile fade, gri, prindeau deodată viaţă. Erau haioase. Parcă-mi spuneau c-o să fie bine, că nu sunt singur în tot rahatul ăsta-n care m-am băgat.

Şi-mi dau seama atunci că (bine, dincolo de paranoia şi spaimele care-apăreau şi dispăreau) efectele ierbii sunt chiar interesante. *Ăsta e THC-ul*?... *Ce Dumnezeului, pentru asta închidem noi oameni*?!... *Ceva nu se leagă...*

Nebunia din mintea mea se mai calmase. Realizam că nu pierdeam şi recâştigam controlul haotic, eram conştient aproape tot timpul dacă vroiam. Trebuia doar să mă chinui puţin.

Am zâmbit.

Am zâmbit şi am uitat de toate grijile, de Nebunul de lânga mine, de promovare, chiar şi de viaţa nenorocită pe care o duceam. Nu ştiu cum, dar totul era ok. Totul era minunat. Oamenii de pe Magheru erau minunaţi. Magazinele luminoase şi colorate erau minunate. Pentru prima oară nu înjuram traficul, nu mă grăbeam nicăieri. Eram cel mai liniştit şi mai paşnic tip pe care l-ai fi cunoscut.

Iar muzica devenea 3D. Odată ce am lăsat-o mai moale cu gânditul, cu analizatul, şi-am lăsat loc în creier pentru sunete, de exemplu, timpul s-a deblocat. A început să curgă din nou. Fusesem poate prea încordat să observ cum muzica vorbea cu mine. Şi era perfectă fără versuri (vocile ar fi sunat ca nişte lălăituri oligofrenice, ca nişte sfaturi cicălitoare din partea unui şef idiot care mai are ceva de rezolvat cu tine, deşi ţi-ai terminat programul de mai bine de-o oră).

Muzica poate să fie deshidratată, ca un aperitiv prost. Muzica bună, ca cea a Nebunului, era suculentă. Şi nu mai aveam nevoie să închid ochii ca să aud sunetele separat. Beat-urile şi mai mici care compun beat-urile mari nici nu ştiam că există. Pauzele scurte (da, muzica e dată de linişte, de manipularea spaţiilor goale), aerul. Culoarea, mai ales culoarea muzicii... Ca să nu mai zic că unele tobe miros a praf sau... Poate era doar praful din maşină pe care îl simţeam invadându-mi nările şi coborând apoi, prin gât, până-n plămâni.

Aşa suna muzica atunci când eram mic. Plină. Mi-am amintit imediat de casetofonul vechi din apartamentul de la şase, din Pantelimon, de casetele luate pe sub mână de taică-miu din piaţă... Dimineţile când ai mei plecau mai devreme şi dansam pe Abba (pfuai, cât de viu e totul!), pe *Summer Night City*, ca un zdruncinat, imaginându-mi că sunt pe o scenă şi dau tot ce am mai bun din

mine. Iar publicul se destrăbălează, toţi ţipă şi sunt fericiţi.

Sau cristalele de la începutul de la *Head Over Heels*. Credeam că pierdusem toate astea, de fapt nici nu mi le mai amintisem de ani de zile, nu credeam că au existat vreodată.

Nebunul opreşte brusc la un stop pe Magheru. Se întoarce spre mine, se apleacă şi mă prinde de picior. Paralizez. Degajarea gesturilor lui mă irită. Mă sperie.

— Întrebare... Fii atent! şi a zâmbit.

Am simţit un nod în gât, ca şi cum cineva şi-ar fi proptit genunchiul în el. Abia mai puteam respira, tremuram aproape.

— Tu ce-asculţi când pictezi?

Şi corpul şi-a reluat funcţiile normale. M-am simţit uşurat. Pentru o secundă, incredibil de lungă, am crezut că m-a prins.

— Ăăă... Clasică, în general, îi zic.

— Clasică... Plm, şi se-ntoarce la volan şi mă priveşte-n oglindă. Clasică, cum ar fi?

— Cum ar fi... Beethoven? o trântesc eu.

Şi cumva Beethoven, invenţia mea de moment, pompoasă la prima vedere, îl liniştise. Îl făcuse să prindă puţină încredere în mine. Puteam citi asta în ochii lui. Brusc, ştiam sau ghiceam tot ce era în creierul lui şi asta mă făcea să mai ies din panica idioată în care intram involuntar o dată la câteva minute.

De fapt... Totul era placebo.

&&&

Ajungem la rondul de la Universitate. Îmi simt ceafa arzând şi de-acolo căldura urcând în tot capul, ca o implozie. Iar gura mi se usucă instantaneu. Simt nevoia să beau ceva, cât mai repede posibil.

— Apă? Ai ceva apă pe-aici? îl întreb şi nu ştiu dacă reuşesc să-mi ascund disperarea din ton.

— Drace, ştiam c-am uitat ceva! Hai c-oprim acu' la Rosetti.

Curba m-ameţeşte îngrozitor. Timpul încetineşte iar şi toate se văd în reluare.

Panică! Buzele mi se sudează-ntre ele, nu doar se lipesc. Saliva parcă e acră şi amestecată cu nisip. Pe gât, praf şi nişte păianjeni minusculi încep să-şi facă pânze minuscule, nu mai pot să înghit şi nici să respir foarte bine. Mă usuc tot, ca o bucată de pâine uitată de câteva zile pe masă. Sunt palid. Pulsul oscilează, încetineşte sau o ia razna, într-un ritm alert, fără niciun sens. Nu mi-a fost atât de sete niciodată. Carnea mea se transformă într-o lavetă (şi am vizualizat laveta aceea portocalie pe care a luat-o Ana ultima dată din Carrefour, la ofertă – eu devin portocaliu pe dinăuntru).

Am nevoie de un lichid, preferabil rece, care să-mi readucă celulele din gură la viaţă. Aş bea şi dintr-o baltă dacă aş vedea una pe stradă. Dar afară nu sunt decât construcţii imense din ciment şi oameni hidrataţi care se învârt aiurea. Nerăbdarea mea nu mai are limite, îmi vine să zbor din maşină. Am impresia că prind rădăcini pe bancheta din spate. Dau întruna din picioare ca un descreierat, trebuie să ies şi să beau. Nebunul a luat curba şi acum accelerează puţin. Trebuie să ies şi să beau. Prinde verde la intersecţia de la Rosetti (motiv suficient pentru care Dumnezeu există, nu mă mai simt abandonat în aventura asta) şi după câteva secunde trage pe dreapta.

— O apă şi pentru mine, da?

— Ok, ok... şi îmi caut banii.

Nu durează mai mult de câteva secunde, însă abia mai rezist. Reuşesc să m-adun (abia puteam să mă mişc), deschid uşa şi cobor. Apoi totul se schimbă. *Ce-i comedia asta*? Odată revenit în lumea bipedă, toate percepţiile se modifică. Şi sunt mai atent la ele decât la sete. Panica dispare. Sunt

ca un fulg, nu ştiu dacă merg sau plutesc, nu-mi simt muşchii picioarelor.

Mă îndrept spre chioşcul de lângă cantină. Îmi aduc aminte când treceam pe-aici anul trecut, ca să nu mai dau o grămă' de bani pe mâncare. Plănuisem să renovăm apartamentul şi ţineam cu dinţii de fiecare milion. Veneam singur, nu ştiau de asta nici Ana, nici Ştefan, cu care mai luam prânzurile în perioada aceea, nimeni; eram doar eu şi studenţii care credeau probabil că-s foarte sărac.

Orice loc prin care-am mai fost şi-mi generează tot felul de amintiri îmi dă o siguranţă ciudată în lumea asta nouă pe care o văd. Şi repede încerc să denumesc fenomenele astea care mă readuc pe linia de plutire. Le numesc frânghii, de care mă agăţ puţin atunci când mi se face frică să intru în necunoscut. Zâmbesc. Şi îmi revin complet în fire.

Sunt două persoane care stau la coadă. Doamna cere nişte stixuri şi se tirează rapid, nenorocitul de bărbos am impresia că vrea să cumpere tot magazinul.

Aştept. Şi fiecare secundă se dilată ca un balon. Aceeaşi secundă se dezumflă atunci când întorc capul de la butic şi mă uit la oamenii din staţia de 311 sau din jurul ei. La ţiganii de la florărie. La taximetriştii care tocmai parcaseră. Un tip serios, la costum, cu o servietă plină probabil cu acte importante. Două babe vorbind despre pensii şi politică, cât să fie sigure că le aud şi ceilalţi – doar doar o mai lua Geoană nişte voturi la toamnă.

Ciudată-i lumea asta, îmi zic. Fiecare are impresia c-a-nţeles ceva, că s-a prins cum stă treaba. Au văzut schema, se citeşte pe feţele lor, şi toţi sunt atât de siguri pe calea lor şi atât de diferiţi. O poţi vedea până şi-n felul în care se-mbracă, din gesturi, din cum îşi ţin genţile sau ziarele, parcă-i şi văd dimineaţa în oglindă cum se-aranjează, cum îşi pun toate accesoriile personalităţii lor cu grijă. Doar reprezintă adevărul absolut din momentul în care fac primul pas în

afară. *O, Doamne, dacă i-ai lăsa acum goi puşcă, ar zbiera şi-ar lua-o-n toate direcţiile, nimic n-ar mai rămâne din ei.*

Fiecare e un model pentru el însuşi, şi asta mă întristează incredibil. În mintea fiecăruia există o persoană perfectă, după care ar trebui să se ghideze toţi. Ce-ncruntaţi sunt din cauza diversităţii... Şi a banilor, poate...

Până şi puştii cu ghiozdanele alea imense sunt nemulţumiţi, vezi în ochii lor cum vor să schimbe lumea din temelii (parcă-l şi aud pe puţache ăsta, cu ţepi cât degetele mele: uite-l p-ăla cum e-mbrăcat, Doamne, şi-ăsta ce caricatură de faţă are, el nu se vede-n oglindă cum arată cu mustaţa aia? Aoleo, ăsta ascultă manele la mobil...), dar nu se gândesc că există şi alţii care merită să trăiască. Şi să trăiască altfel.

Nu se prinde nimeni că nu-i vorba numai de ei şi de-ai lor.

O adunătură de oameni cu capetele-n pământ, privind în gol şi judecându-i pe toţi ceilalţi. Aşteptând o minune care să-i scoată din turmă, prin care să se-afirme, să devină eroi, măcar pentru cinci minute. Sunt pregătiţi, au scenariul făcut deja pentru orice catastrofă, pentru un accident, pentru un cutremur, pentru Dumnezeu mai ştie ce.

Bărbosul îşi ia pungile cu mâncare de doi lei şi sticle de votcă, îşi ia şi restul şi se tirează. Mă duc la tejghea.

— Ăăă... Ceva de băut... Mmm... Apă aveţi?

— Plată sau minerală? mă-ntreabă pe un ton sictirit.

— Pfff... Păi daţi-mi una d-aia şi-una d-aia, da.

— La jumate?

— Ăăă... Mari n-aveţi?

— La un litru jumate... îmi răspunde pe-acelaşi ton, care reuşeşte să mă indispună.

— Una d-aia şi-una d-aia, mari deci (sunt foarte încurcat).

Se duce la frigider să scoată sticlele, iar lângă raftul cu apele văd sucurile.

— Daţi-mi, zic, ăăă... Şi-o cola, vă rog. O cola.

— Tot mare?

— Tot, nu iau nimic mic.

(Nimic mic? Cum poate să sune asta.)

— Normală, light?

— Cred că... Normală, da, normală...

Se duce iar la frigider şi vine cu o sticlă mare de Coca-Cola. Eticheta roşie îmi pare acum foarte haioasă.

— A, şi-un Nestea, doamnă.

— Auziţi, nu vreţi să-mi ziceţi din prima tot ce vreţi ca să nu mai fac atâtea drumuri?

— Da... Corect.

— Un Nestea de care?

— De care-aveţi?

— Lămâie, piersici, fructe de pădure...

— Câte una din fiecare...

Se uită la mine suspect, dar n-am ce-i face, nu pot să mă hotărăsc.

— Atât?

— Nu, nu, nu... Şi-un Cappy. Un Cappy.

— De care?

— Ăla colorat de-acolo de ce e?

— De kiwi şi-ananas.

— Da, daaa.... D-ăla daţi-mi... Şi... (văd dulciurile).

— Băuturi mai vreţi?

— Băuturi nu.

Ia din frigider tot ce-i cerusem, mi se pare că bagă şi de la ea, că-s prea multe sticle (o vrea să-şi facă vânzare, s-o fi prins că-s praf?).

— Atâtea am luat eu?

— Da, domnule, trei Nestea-uri, un Cappy, două ape şi...

— A, şi cola. Da, da...

— Altceva?

Observ că-n spatele meu începe să se facă coadă. Mă irită faptul că trebuie să mă grăbesc.

Ştiu sigur că peste câteva minute, când voi fi în maşina Nebunului, îmi voi aminti de multe lucruri pe care nu le-am luat din cauza presiunii ăsteia incredibile. Rahat, oameni buni, acum v-aţi găsit toţi să vreţi să cumpăraţi ceva? Şi după ei probabil nu va mai veni nimeni la butic timp de, nu ştiu, cinci minute. De ce nu-s norocosul care să prindă momentul ăla?

— O Milka, o Poiana, o Heidi, o napolitană Joe d-asta şi două croasante cu ciocolată.

Împarte sucurile în două-trei pungi, aruncă dulciurile peste ele, mi le dă şi-mi zice cât costă. Nu pot să reţin, îi întind o hârtie de-un milion şi sper doar să nu mă fraierească la rest.

Iar aştept. Numără tot felul de hârtii (ce-o fi aşa greu?). Mă uit la tipa din spatele meu, stresată. O puştoaică de vreo douăzeci şi ceva, probabil.

— Ştiţi? îi zic şi ea se dă câţiva centimetri în spate.

O sperii, nu-mi dau seama de ce.

— Ăăă... Nu ştiu cum să vă spun, nu vă supăraţi, da' nu vă stă deloc bine cu atâta fond de ten, credeţi-mă... Parc-aţi fi din plastic.

— Restul! ţipă vânzătoarea.

Iau banii şi fug spre maşină. Dar cum mă întorc şi fac câţiva paşi, îmi amintesc de setea care mă lovise cu câteva minute mai devreme. Nu mă mai panichez, am tot ce-mi trebuie în plase. Le las cu grijă jos, între picioare, şi-mi scot Nestea-ul de fructe de pădure. De-ăla aveam o poftă nebună, dar ca să-mi dau seama de asta, a trebuit să iau toate sucurile posibile.

Deschid capacul şi-i apropii gura, lată ca a unui borcan, de buzele mele. Mai întâi se umezesc ele. Apoi un lichid perfect, rece şi dulce, mă inundă. Şi mirosul... Închid ochii şi-mi dau seama că este pentru prima oară când mă bucur atât de mult de-un nenorocit de ceai.

Înghit pe nerăsuflate, parc-aş bea direct de la robinet. Jumătate de sticlă se duce cât ai clipi.

Laveta portocalie se înmoaie. În gâtul meu se formeaz-o cascadă care ia praful şi păianjenii, cu tot cu pânzele lor hidoase. Maţul se deschide, se strânsese până atunci şi se uscase. Sunt viu!

— Frate, ce-i cu-atâtea plase?! Te-ai spart, nu glumă, râde Nebunul de mine.

Nu ştiu de unde-apăruse (am stat atât de mult, mă-ntreb, încât îl îngrijorasem?).

— Nu ştiam ce să iau, jur... Erau atâtea...

— Hai, mă, fugi la maşină, mă duc şi io să iau două-trei pachete de ţigări, acum am văzut că mai am doar câteva.

Mă duc la maşină puţin dezorientat şi mă bag în spate. Scot repede tot ce-am luat din pungi şi le-aşez lângă mine.

Căcat! Dacă are camere de luat vederi în maşină? Şi reportofoane minuscule, băgate pe te miri unde, care înregistrează şi cea mai mică vibraţie? Înlemnesc. Dau să ies repede, s-o iau la fugă, dar nici n-apuc să deschid uşa, că-mi dau seama cât sunt de nebun. *Ce-ai, mă, Radule*? *Vrei să fuţi chiar totul*? *Respiră adânc... Respiră adânc... Frânghiile*!

Cu un ultim efort, îmi scot telefonul şi-l închid, să nu mă sune Ana sau cine naiba ştie, numai de asta n-am nevoie. Abia nimeresc butonul la cum îmi tremură mâinile. Rup ultima posibilitate de contact cu lumea. Cu lumea mea.

Doamne, filmul ăsta trebuie să se termine c-un happy end! După care spun *Tatăl nostru* în gând.

Mă uit prin geam, Nebunul îşi ia ţigările şi vine spre maşină. Desfac o ciocolată, ca să nu mă mai concentrez atât de mult pe frică. *E ok, e ok...* îmi spun.

Iau un rând de Milka şi-l bag pe tot în gură. Era Dumnezeu răspunzându-mi...

Îmi amorţeşte toată gura. Toate neliniştile dispar şi mă simt învăluit de... fericire?

#03. Fuck U America

A doua oară când am rămas singur în maşina Nebunului a fost la intersecţia cu Carol, după nici douăzeci de minute. A stat ceva timp (sau mi s-a părut mie, nu ştiu), urcase într-unul dintre blocurile din apropiere.

Când s-a întors, zâmbea. Puteam să jur că e cel mai fericit om de pe faţa pământului. Avea o pungă plină de iarbă, pe care a vârât-o în torpedou. În cutia cu minuni.

Mi-a zis să vin pe scaunul din faţă.

— Ascultă... Azi mai am o întâlnire sau chiar câteva, ok? Bine, nu depinde numai de mine. M-ai prins într-o zi cam... aglomerată, să zic.

— Aha... şi îl aprobam interesat, prin gesturi.

Nu pricepeam mare lucru, mă pierdusem complet în timpul în care fusese plecat.

— Astea sunt regulile însă, fără nicio supărare. Când mă întâlnesc cu alţi... ăăă... nebuni, să le zic (şi râde), sau pur şi simplu cu un client, locul tău este în spate. Aşa cum, începând de mâine, când ne vom întâlni probabil mai des, tu te vei aşeza aici, lângă mine.

Mai des pe naiba, mi-am spus. *Sau poate mai des, de ce nu*? *Până la urmă îmi bag picioarele şi-n tine, şi-n Florin şi cu asta basta. Ar trebui să-mi pese*? *De ce să nu mă gândesc la mine mai mult, măcar o dată*? Dar mă minţeam singur, planul nu mă mai interesa deloc. Şi nu din cauza surprizelor sau a faptului că devenea din ce în ce mai complicat, ci din cauza stării ciudate pe care o trăiam.

Începeam să mă cunosc, ca un adolescent. Totul era nou şi incitant. Mintea mea parcă se resetase. Eram liniştit. Blank. Şi reconfiguram piesele din jur ca într-un puzzle.

— Pricep... pricep... i-am răspuns, văzând cum se holbează la mine.

— Este scaunul pe care stau afaceriştii, atâta tot. Iar noi, momentan, nu discutăm afaceri, nu? Suntem doar la prima întâlnire.

— Corect...

A început să-şi ruleze un alt joint. Eu am întors capul şi priveam intersecţia aglomerată.

Iar oraşul se vedea altfel.... Ca un mecanism bolnav, ca un animal complex, în care oamenii erau doar nişte piese mici, din bucăţele de carne, ce făceau lucrurile să meargă. O bancă într-o parte, un magazin de ţoale lângă, un Fornetti, o şaormerie şi o grămadă de indivizi minusculi închişi în propria lor realitate, cu feţele în jos, ghidaţi de naiba ştie ce.

Totul arăta de fapt ca o fabrică. În momentul în care mi-am zis cuvântul ăsta, *fabrică*, formularea potrivită a sentimentelor pe care le aveam, a fost de parcă cineva mi-ar fi dat o palmă zdravănă pe ceafă. M-am aplecat, din reflex, şi mi-am prins capul în mâini. *Ce Dumnezeu*?

— Tare, nu? a sărit Nebunul în timp ce aranja filtrul.

M-am speriat, gândindu-mă că dacă eu pot bănui ce-are-n freză, după primele fumuri din viaţa mea, pentru el sunt o carte deshisă.

— Cum naiba am ajuns aici? nu m-am putut abţine.

— Frate, eşti deja out? Ai uitat drumul?

— Nu, nu... Nu asta. Aici, adică aici.

Şi i-am arătat cu degetul intersecţia. Aveam o privire scârbită. Dezgustată. Era prima mea revelaţie.

— Te referi la...

— Da... Mă refer la fabrica asta de oameni.

— Cât de frumos ai zis-o! Şi dă cu pumnul în bord, de am avut impresia că maşina se va face ţăndări. Ştiam! Pur şi simplu ştiam! a ţipat el bucuros.

— Ce?

— Ştiam că tu cu mine suntem pe aceeaşi lungime de undă, doar eşti artist – şi s-a întors spre mine brusc. Eşti şi tu un nebun, la rândul tău, frate! Doar că pe altă culoare. D-aia de fapt şi vroiam să mă văd cu tine, nu prea mai fac afaceri cu iarbă în ultimul timp... Bine, decât cu cei apropiaţi... Da' n-am nevoie de clienţi noi, crede-mă.. Eu vând acid, frate, şi alte căcaturi...

I-am zâmbit. Planul revenise la loc, pe linia de plutire. Dar mă consideram încă în faza de documentare.

— Serios, moşule! Simt c-o iau razna de ceva timp, n-am cu cine să vorbesc. Nu toţi junkiştii înţeleg mare brânză. De fapt...

— De fapt?

— Oricât acid ai băga într-un prost, n-o să iasă decât un prost acidulat, mă-nţelegi? Contează materialul... Ai luat vreodată?

— Nu... Nu...

— Ne-aşteaptă o noapte lungă, prietene... O, şi ce noapte! Iar tu o să mă scoţi din depresia asta a mea... Pe care-o am de câteva luni... Presimt asta. Văd că ai chef s-o luăm tare din prima... Eşti de-al meu, fir-ar, trebuia să mă gândesc...

Nu luam în seamă aberaţiile Nebunului, dar mă bucuram de faptul că, după nici o oră, mă privea aşa pozitiv. Până la urmă ajungeam unde trebuie, mă descurcam chiar şi pe iarbă. *N-a fost aşa greu până la urmă, nu*? Mă obişnuiam cu mintea şi corpul meu intoxicate cu THC. Preluam controlul cu-adevărat, prindeam uşor-uşor încredere, deşi aveam o ameţeală incredibilă şi totul era încă fragmentat. Fracturat.

Începeam totodată să mă rup de lumea din jurul meu. Mă simţeam din ce în ce mai străin faţă de tot ce vedeam. Stăteam pe marginea raţiunii, undeva la muchia dintre ea şi nebunia curată.

Eram înăuntrul meu. Şi cu cât analizam mai mult, mă simţeam mai sănătos. Ştiu că sună ciudat, dar... Nu era vorba de droguri, şi nici de mine,

începând de la un punct pur şi simplu nu mai găseam logica societăţii. Parcă eram la un cinematograf în aer liber, în maşina Nebunului. *Pentru astăzi avem documentarul*: Uzina urbană. *Iată trailerul*: *pe de-o parte îi nasc, grijulii, în centre speciale, îi educă dup-aia cu toate prostiile lor, îi sug de tot ce au, iar pe cealaltă parte, undeva pe la periferie, îi îngroapă.*

Lumea arăta deodată ca un muşuroi de furnici înainte de ploaie. Agitaţie. Demenţă. Îmbibată într-o frică uriaşă de ratare, o disperare în graba lor spre nimic. La zece-douăzeci de metri, câte ceva care să-ţi ia faţa şi să-ţi dea un sens, ca să nu gândeşti prea mult. O biserică, o alimentară cu de toate, un panou publicitar imens care te roagă să cumperi ceva... Căcat, toţi te roagă să cumperi ceva. Toţi...

— Aprinde-l tu, şi am tresărit din filosofările mele ieftine. Hai, vino înapoi pe pământ, nu te tripa aiurea acum, avem timp pentru toate...

N-am stat pe gânduri, i-am smuls cuiul din mână şi i-am dat drumul imediat. Am tras două-trei fumuri până în fundul plămânilor.

Nebunul şi-a aplecat spătarul scaunului şi s-a întins.

— E evident mecanismul, nu?... Pe mine şi-acum mă sperie, şi a luat jointul.

— Dezgustător, aş spune...

— Da, moşule, dar! Ţine în frâu toate animalele astea.

— Aşa proşti suntem?

— Lumea, fratele meu, poate fi condusă de trei oameni. Unul l-a inventat pe Dumnezeu, unul banii, celălalt e un PR-ist bun care i-a aşezat la o masă şi le-a propus: hai să-i ardem p-ăştia. Şi le-a ieşit, atât de rău ne-au futut, că nu mai ştim încotro s-o luăm. Tu, pictorule, probabil ştii mai bine...

Tăcere. Ăsta era răspunsul meu. Nu puteam să nu fiu de acord cu el. Toate erau invenţii: liniile trasate pe hărţi, spaţiile definite, zeii, politica,

marketingul, economia... Singurele lucruri naturale din tot acel peisaj erau câţiva porumbei şi un câine care căuta prin gunoaie. Ei nu aveau nicio lege.

— Doar uite-te la ei, frate... Plini de ruşine... Ruşinea de a-şi spune ceva, de-a se privi, chiar dacă nu se cunosc, parcă am fi într-un joc virtual prost. Se plimbă de colo-colo, mai au puţin şi aleargă. Ca o turmă de vite. Mănâncă, râd, muncesc, înjură, îşi dau cu presupusul, se fut şi dorm... A doua zi de la capăt. Restu-s detalii... Şi, repet, poate doar trei oameni ştiu şi înteleg despre ce dracului e vorba cu-adevărat. Ei conduc lumea. Ei trăiesc. În rest, nimeni nu-şi mai pune întrebări, oamenii au deja răspunsuri înainte de curiozităţi. Ca şi fast-food-urile, răspunsurile astea-s făcute pe fugă şi-s proaste.

Jointul mă lovise în plin. Mai tare ca primul. Nu eram pregătit pentru asta, deşi încă-i făceam faţă cu brio. Mă gândeam la ce citisem pe net despre droguri. Era un căcat, iarba nu îmi schimba percepţia asupra realităţii, nu făcea altceva decât să-mi destupe creierul, să-mi dea jos gardurile de beton construite cu atâta grijă de cei din jur.

Panica dispăruse aproape complet.

— Tot sistemul ăsta în care trăim e bazat pe nişte hârtiuţe colorate, cu personalităţi desenate pe ele... Sau nici măcar astea, ci pe carduri. Plăcuţe mici de plastic pe care le bagi într-o maşinărie. Şi gata, frate, gata...

Pleoapele mi-erau tot mai grele. Ochii mi se înroşiseră, vedeam în oglindă. Aveam privirea unui om pierdut, era ceva ciudat la ei. Privirea unui străin.

— Cu toţii trăim de fapt în America, a continuat dilărul. The fucking new empire... Doar uite-te. Uite-te puţin în jurul tău, la naiba! Străzi jegoase, magazine colorate, oferte, produse, ambalaje, indicaţii... Aglomeraţie... Poţi simţi mirosul?

Am deschis geamul şi afară într-adevăr duhnea. Nu era un miros insuportabil, dar nici plăcut. Era

ceva greoi. Scârbos. Cald. Încercam să-l definesc.

— Ştii când plouă şi se formează bălţi pe străzi? Care put dup-aia, când iese soarele şi le topeşte? Apă clocită care duhneşte a jeg, amestecată cu... Un muc de ţigară poate. Şi câteva ambalaje mici de plastic de la vreo ciungă. O pungă rătăcită? O pereche de ciorapi putreziţi? Resturi de mâncare? Un rahat de câine? Dracu' mai ştie ce. Uşor-uşor se formează mocirla aia dizgraţioasă care, atunci când se usucă, se transformă în praf. Asta e de fapt producţia în masă a omenirii şi rezultatul vizibil al evoluţiei sale de atâtea mii de ani: praful! Şi asta miroase afară.

Apoi Nebunul a schimbat cd-ul. Noua muzică ce umplea fundalul era una mai lentă, dar la fel de vie. Cristalină. Îmi semăna cu un râu. Eram într-o barcă şi mergeam în derivă, unde vroia Dumnezeu.

— Dacă aterizează acum o navă extraterestră să vadă ce mama mă-sii e pe-aici, primul lucru pe care l-ar exclama ar fi: *frate, da' cât praf reuşesc să facă animăluţele-astea-n jurul lor*... După care, cu mâna la nas, dacă n-au nu ştiu ce căşti care să filtreze toate toxinele, vor căuta specia care conduce planeta asta albăstruie, ca să interacţioneze cu ea.

— Sau... s-o extermine? am continuat eu, râzând.

— Neaa... Nici vorbă! Nu cred că poţi ajunge la o megatehnologie care să-ţi permită să dai ture prin univers şi prin cine ştie ce galaxii, după cum vor muşchii tăi, ca să te apuci să omori alte creaturi. Am speranţa că există rase puţin mai inteligente decât poponauţii noştri. Da' vorba ta, până la urmă... Mai ştii? Toţi suntem infectaţi cu rău.

— E doar... un... punct de vedere...

Şi zâmbeam fără motiv. Aveam o ameţeală cumplită. Ţineam ochii mai mult închişi.

— În fine, să zicem că ghinionul... Că şansă nu pot să-i spun... Ghinionul te face să aterizezi aici,

frate. Te vei întreba probabil: cine sunt animăluţele de companie pe care le folosesc chestiile astea ciudate cu patru roţi? Pentru că, după mine, dacă m-aş trezi aici pentru prima oară, aş crede că automobilele conduc lumea şi se folosesc de oameni.

Am râs.

— Da! Sau blocurile, moşule. Sau furnicile.

— Sau albinele... Sau gândacii...

— Gândacii de bucătărie! a ţipat el. Parcă astea erau cele mai rezistente creaturi cunoscute de noi. Şobolanu' negru, nu mai ştiu topul... Serios, nu râde ca un cur! Dacă ar cădea un meteorit acum, nu ştiu câţi oameni sau alte mamifere sau plante sau ce naiba or mai fi ar mai rămâne... Dar te asigur că mulţi gândaci ar supravieţui.

— Nu ştiam...

— Cine conduce planeta asta de fapt? Te-ai întrebat?

— Poate Dumnezeu ştie.

— Ha, Dumnezeu! Crezi că el? Sau crezi că noi, oamenii? Crezi că suntem mai evoluaţi faţă de... albine, de exemplu? De ce? Doar pentru că avem haine şi un sistem mai complex în care trăim? Destul de futut în gură, oricum, după cum vezi. Singura putere a legislaţiei şi a religiei, c-ăştia-s cei mai importanţi factori până la urmă, în ce crezi şi după ce reguli joci, e să sugrume libertatea. La baza lor, asta fac, interzic. În funcţie de interesele... conducătorilor lor şi-atât. Asta e rasa supremă?! Care îşi fură singură pălăria cum poate şi rade tot ce întâlneşte, lăsând în urmă mult, incredibil de mult, exagerat de mult, prietene, PRAF! N-arată de fapt ca o boală? Ca un virus?

— Bacteria care roade planeta...

— Poate fi şi aşa, pictore... Şi-ţi dau dreptate la faza de mai devreme. Dac-aş fi extraterestru, cum aş coborî din navă, aş rade paraziţii ăştia şi aş încerca să intru în contact cu gândacii de bucătărie. Asta aş face, mă jur! Pentru că de sus... Căcat...

— Ce?...

— De sus nu se vede iubirea, omule. Nu se văd tablourile lui Van Gogh, se vede gri unde-s oameni. Nu se aude simfonia a şaptea a lu' Beethoven. Nici Mozart, nici Pink Floyd, nici Muse... Ah! De sus, dacă se aude ceva, atunci e probabil multă gălăgie, zumzet infernal amestecat cu huruit de motoare. Şi poezia?... Abia noi o căutăm cu lupa, d-apăi extratereştrii. Iar dacă mă gândesc la cine ştie ce construcţii care să-i fascineze, atunci alea nu ne aparţin. Noi facem buncăre şi străzi acum, nu piramide. Asta dacă noi ne-am fi ocupat vreodată de ele. Li l-aş arăta pe Michael Jackson, de exemplu, în plm! Oameni ca ăştia rămân după noi. Şi... În fine... (După care a început să zâmbească tâmp.) Să-mi bag picioarele, de când nu m-am mai vărzăluit aşa... Am şi uitat de la ce pornisem.

— Ziceai ceva de... praf... şi de... America...

— A, da, praful... Nenorocitul de praf... Îţi vine să crezi, frate, că sunt puşi oameni să-l mătură? Şi că sunt fabricate maşini care să-l cureţe de pe jos? Care să spele străzile? Auzi, să le spele... N-ai cum să ştergi jegul ăsta, e evident. Nu poţi decât să-l târăşti, să-l împrăştii până nu se mai vede. Asta se-ntâmplă cu toate lucrurile neplăcute la noi, nu numai cu gunoiul, ai observat? Sunt tocate. Terfelite. Târâte. Strivite. Până devin...

— Insesizabile...

— Da, ăsta e cuvântul, moşule. In-se-si-za-bi-le.

— Şameee... Ş-America?

— Te-a lovit, nu?

— Pfua... Fix unde trebuia...

— E proaspătă, pictore, d-aia. Săptămâna asta e culeasă, uite! (Şi a scos punga din torpedou, după care mi-a pasat-o în braţe.) Ce faci? Hai, deschide-o!

Am desfăcut-o încet. Avea, cred, câteva sute de grame, am cântărit-o în mâini.

— Uite-te cum strălucesc trihomii ăia. Uite-te...

Am băgat capul în ea. Mirosul mă atrăgea, era chiar seducător. Mi-am băgat nasul printre crenguţele mărunte pline de muguri şi simţeam cum puful ăla mi se lipeşte de pielea transpirată, cum intră între bucăţele mici de piele dintre firele nerase de câteva zile ale bărbii. Eram năucit. Eram în altă lume, una din care nu vroiam să ies prea curând.

Era linişte. Temperatura potrivită, se lăsa răcoare chiar. Ieşisem în faţa casei, pe plajă, să văd apusul. Nu mai era nimeni în afară de ai mei. Taică-miu se juca cu Corina, cu un zmeu albastru-închis în formă de peşte. Era ca şi cum ar fi înotat pe cer, nu vedeai firul subţire pe care ei îl trăgeau. Şi Ana... Ana stătea cu picioarele în apa sărată şi mă chema. Îmi spunea: *hai, prostuţule, e caldă, hai...* Şi eu pluteam spre ea. Nu-mi simţeam paşii.

Am tras puternic în piept. Am paralizat. Nu-mi simţeam niciun muşchi, eram un burete. Unul pufos, fără o formă bine definită. Ceva care nu se putea lovi de nimic. Nu se putea rupe. Şi nu mă durea nimic, zâmbeam întruna, atât de puternic, încât mi se strângea toată pielea feţei spre gură. Şi vroiam mai multă piele, cât mai multă, să se întindă pe zeci sau sute de kilometri şi s-o pot trage pe toată. Atât de tare zâmbeam.

M-am retras grijuliu, să nu deranjez punga. Să nu deranjez aerul. Să nu mi se simtă prezenţa în vreun fel. Am deschis ochii încet şi la vederea luminii mi-au lăcrimat. Culorile erau atât de vii... Încercam degeaba să mă concentrez la ceva, nu eram capabil nici măcar să pronunţ o vocală.

— Uite-l, frate... Un om fericit... şi mi-a tras una bărbăteşte în umăr.

Nu mai conta nimic, decât acel moment. Care era blank. Nu gândeam nimic.

— Alege-ţi unu'...

Am băgat mâna în pungă şi am scos o crenguţă cât tot degetul meu, ca un pomişor.

— E-a ta, moşule.

— Nu-i multă?

Nebunul a scos repede din torpedou, unde am mai zărit multe alte punguţe, care mi-au surâs, un cântar mic electronic. Mi-a luat iarba din mână şi a pus-o pe cântar.

— Şase... Mare căcat...

— Cu cât dai gramul?

— Hai, frate, mă laşi? Ăsta e din partea casei, îmi eşti simpatic.

— Nu, da' să ştiu...

— Moşule, ştii că preţul e de cincizeci-şaizeci pe gram. Da' eu nu dau niciodată câte unul. Iau câte cinci-zece kile pe lună şi împart cu sutele. La cantitatea asta îmi permit s-o dau chiar şi cu treizeci...

— A, şi... ai câţiva distribuitori mai mici...

— Ăştia-s bani de buzunar, moşule. Îmi convine că o iau şi eu mai ieftin. Îmi păstrez mereu câte-o sută, poate chiar două, să am şi cât să fumez, şi cât să dau. Am mulţi prieteni...

— Bănuiesc...

— Aşa că, pictore, astea şase... Sunt free. Ca să ne mai întâlnim, nu?

— Haha, şi uşor-uşor vrei să mă faci un mic distribuitor şi pe mine?

— Un căcat... şi a zâmbit. Poate de acid, asta ar fi o afacere.

&&&

Înaintam greu. Şi pe lângă faptul că era ditamai aglomeraţia, o bandă era blocată de o maşină de la Enel. Se lucra la nişte stâlpi. Bine-cunoscuţii stâlpi din Sectorul 2, din care curg cabluri, parcă ar fi sălcii de fier şi de plastic. Nici peste zece ani n-o să le lege cum trebuie.

I-am înjurat în gând pe căcăcioşii ăia în salopete când am trecut pe lângă ei. Şi odată enervat, am luat la rând primăria, parlamentul, toţi oamenii politici cunoscuţi şi necunoscuţi, de la preşedinte în jos. O stare de nervi scurtă, dar foarte aprinsă.

Îmi venea să îndrept toate rahaturile din ţară cu muncitorii de la Enel. Ei erau de vină în acel moment, nu conta pentru ce.

— Dacă oamenii sunt boala acestei planete, atunci America e infecţia noastră, se trezeşte Nebunul. Şi virusul... Virusul stă chiar sub pleoape, frate. De fiecare dată când clipesc, sunt infectaţi, se pune în mişcare un fel de mecanism care le reglează până şi culorile, contrastul, luminozitatea, habar n-am. Şi nu ştiu cum văd ceilalţi oameni lumea, să-ţi spun drept, dar dacă n-au probleme cu vederea, atunci cu siguranţă sunt bolnavi. Sau drogaţi (râde). Şi nu vorbesc de droguri uşoare, moşule. Până şi rahatul ăla de opium pare light în faţa Americii. Pentru că America se duce direct în creier! Direct la sursă! Şi face ce vrea cu tine, devii un sclav. Ştii de ce?

— A?

— Pentru că America-ţi promite...

— America?

— Nu Statele Unite, bovis! Nu ţara lu' papură vodă, plină de sclavi şi văcari şi câţiva europeni care fac lucrurile să meargă. America din fiecare, la aia mă refer! Pentru că oricine, oriunde ar fi, îşi trăieşte visul său american. Marea vrăjeală... Înăuntru creierul e ros, aşa, milimetru cu milimetru, în fiecare secundă.

&&&

Aproape de Eminescu, în continuare blocaţi în trafic. Îi sună telefonul, cel cu lumini verzi.

— Ajung, omule, ajung… e aglomeraţie… pfua, normal, frate… ascultă, idiotul ăla mi-a încurcat toate planurile. Da, da! A trebuit să trec pe acasă să mă schimb, pricepi?... (Şi privea dezgustat spre cârdul de maşini din faţă, ce părea infinit.) Nu ştiu, într-un sfert, în douăzeci? Habar n-am, găseşte şi tu ceva de făcut, dacă mă fuţi la cap, n-o să se circule mai bine, oricum…

A trântit dup-aia telefonul de bord. O înjurătură, un pumn scurt în volan, după care-a oftat.

— Bă, nimic nu-mi mai iese… iar azi… azi nu ştiu, parcă-i un semn să stau dracului în casă. Cât o s-o mai ţin aşa?

— S-a-ntâmplat ceva?

— Ehe… S-au întâmplat multe…

— Avem timp, i-am spus cât se poate de sec.

— Avem… Ai dreptate şi tu – şi-a zâmbit. Dar nu mai pot să privesc lucrurile-aşa, moşule… Am nişte căcaturi care-mi stau pe cap. Şi altele care se pregătesc să vină. Parcă nu se mai termină.

— Păi?... Ia şi tu o pauză.

— Asta şi vroiam, frate. Asta şi vroiam… Să mai fac un transport din Berlin, să vând marfa şi dup-aia să mă mut din mai la mare. Până-n septembrie. Să n-aud de nimeni şi de nimic, să am o durere d-aia în pulă. Da' imensă, ştii cum? Suna al naibii de bine…

— Dar?

— Dar? Păi uite că nenorociţii ăştia s-au pus pe treabă şi ne fut. Nu-nţeleg de ce. Mai lucram cu unu', Briciu (şi numele ăsta îmi spunea ceva, însă nu reuşeam să fac legătura), aşa-i zice. Luam acid şi MDMA de la un laborator din Germania, unde-aveam nişte pile… Mergeam la câteva luni, pe rând, şi… L-au prins acum o lună când trecea vama, băga-mi-aş pula-n feţele lor de căcaţi, habar nu au ce fac!

— Au…

— Da, au! A durut ca naiba! Am rămas fără marfă, am pierdut o grămă' de bani… Bine, nu despre asta e vorba... Da' l-au prins pe Briciu... Bă! L-au prins pe Briciu (a, da! Era un caz celebru, se vorbea despre el când m-am mutat în departament)... Şi nici eu nu mă mai încumet să mă duc. Mi-e frică, de ce să nu recunosc? Cine ştie ce dracu-ar mai ieşi…

— Bani mulţi?

— Da, bani mulţi, frate… da' banii se fac la loc, dă-i în pizda mă-sii. Erau în jur de vreo… nu ştiu, să zic zece mii de euro, cam aşa, numa' dintr-un foc. Dar încep să mă cert cu oamenii mei, că nu mai am marfă, în plm! Şi sar din schemă... Aşa se termină totul, ştiu. Am mai văzut... Cunosc jocul. Cumva trebuie să mă dau la fund, dar încă nu-i timpul, încă nu pot...

— Nu poţi să iei din altă parte până-ţi revii?

— Moşule, acidul nu se găseşte aşa uşor. Evident, mi-am făcut lipeala cu alt tip acum, dar e un labagiu… El o face pentru distracţie. Nu-i acelaşi căcat, n-a înţeles nimic.

— Aha…

— Şi dup-aia măruntaiele-astea de zi cu zi... Mă termină! Nu am două ore legate de linişte… Şi nici nu ştii câtă nevoie am. Îmi pierd minţile în maşina asta, în oraşul ăsta infect… Am ajuns să-l urăsc!

Am înaintat vreo zece metri, eram aproape de intersecţie. Şi când ne-am dat seama că rămânem iar împotmoliţi, ne-am ridicat neputincioşi mâinile în aer, plini de scârbă, după care le-am trântit, ca pe nişte cârpe, de bord. Multe claxoane, multe înjurături, o stare de agitaţie şi de nervi care ne făceau să ne simţim inconfortabil.

Nebunul era trist. S-a întors spre mine şi m-a fixat.

— Ce?!

— Tu crezi în Dumnezeu, pictore?

— Eu? Da, normal.

— Atunci pentru tine ar fi mai simplu. Ai ceva, eşti un om cu credinţă... Dac-ai şti ce le poate pielea... Ai înnebuni de frică, te-ar zdruncina din temelii.

— Despre ce Doamne iartă-mă vorbeşti? Despre poliţie?

— Plm, frate, poliţie?! Nişte marionete, nişte căcaţi cu funcţii... Despre oamenii care conduc lumea, despre ce-aş putea să vorbesc?

Începusem şi eu să-mi dau seama că e prăjit.

— Oricum, cei mai mulţi spun da, a continuat. Dar cine dracu' crede cu-adevărat în Dumnezeu? Fanaticii? Să fim serioşi... Mai mult rău fac rataţii ăştia. Tâmpiţii care-şi fac propriul Dumnezeu după cum le convine? Sau fraierii care de teama de a nu-şi pune câteva întrebări elementare îşi asumă o credinţă ca pe un meniu de fast-food? Totuşi, de când te naşti, până la urmă, ei îţi distrug credinţa. Toţi de care am zis şi toţi ceilalţi, oricare credinţă ar fi ea. Unul dintre puţinele lucruri libere…

— Libere?...

— Moşule, gândurile… credinţa… sentimentele… astea sunt libere, atât. Gândeşte-te în plm un pic, ai mai mult decât astea? Auzi?! şi schimbă repede tonul.

— Zi…

— Ştii de ce fac asta?

— Asta ce? Ăăă... Cu drogurile?

— Cu drogurile, dacă vrei să le spui aşa.

— Cum să le spun altfel? îl întreb mirat.

— Scurtături, plm, nu ştiu… ne putem gândi.

— Contează cum le zicem?

— Contează din ce tabără eşti, moşule. Eu te simt într-un fel ciudat pe-aceeaşi lungime de undă cu mine. Dar încă n-ai văzut nimic.

— E, n-am văzut nimic…

— Absolut nimic – şi rânjeşte.

— Arată-mi!

— Eşti dispus?

— Sunt curios.

— Curiozitatea n-are nicio legătură cu asta dacă eşti sincer cu tine.

Mă blocasem. Vroiam doar să văd marfa, ştia asta?

— Oamenii ca noi nu iau căcaturi din curiozitate, continuă grasul. Şi nici din frustrare. Ci pentru că în permanenţă caută. Naiba ştie ce. Dar eşti de acord cu mine, putem porni de aici?

— Eu ştiu? Dar da, pot să zic că nu-i numa' curiozitatea la mijloc.

— Deci eşti dispus să faci un pact cu Diavolul?

— Tu vorbeşti serios?

Şi tocmai când mă prinsese oarecum în discuţie, mi-am dat seama că e dus cu pluta de-a dreptul.

— Ţi se pare că glumesc? Zi-mi…

— Băi… Acum chiar da, mi se pare că mănânci rahat.

— Ok, e un punct de vedere... Trebuie să-l accept. Dar dacă nu mănânc?

— Atunci chiar e de rahat… şi râd.

— Şi până unde te ţine să intri? În văgăună... În pizda mă-tii, spune-i cum vrei tu.

— N-ai putea să vorbeşti…

— Nu, n-aş putea. Aşa vorbesc eu, ce plm?! Doar n-o să pun preţ pe cuvinte acum. Te simţi jignit?

— Mă deranjează cumva.

— Ok, şi vrei să discutăm despre asta?

— Nu ştiu…

— Trebuie. Adică cine ştie ce naiba ne aşteaptă pe noi în seara asta, doar n-o să ne poticnim aici.

— De ce faci asta? Tot nu mi-ai răspuns.

— De drag, şi a-nceput să râdă în hohote. Apoi şi eu. Ca să cunosc oameni, pictore! a sărit brusc. Am crezut că mă plesneşte. Oameni ca mine, care-şi dau seama că ceva nu-i în regulă. C-aici e dracu' printre noi… Ştiu că par nebun – şi gâfâia. De fapt, chiar sunt nebun! Însă într-o lume plină de smintiţi s-ar putea să fiu printre puţinii sănătoşi, ce zici?

&&&

Eram tot mai aproape de Obor. Ameţeala mă mai lăsase.

— Auzi... şi s-a întors încruntat spre mine. Tu să presupunem că ai conduce lumea asta cumva... Ce-ai face dacă imperiul pe care l-ai construit ar lua-o razna?

— Adică?

— Adică... Dacă hârtiuţele-astea colorate, Dumnezeul ăsta care n-are nicio logică, politica

şubredă ar face oamenii să înnebunească? Să distrugă tot în jurul lor, să rupă lumea în două, să taie şi să omoare tot, să construiască blocuri peste blocuri, să facă fabrici peste fabrici cu produse tot mai de căcat, până ne-am transforma cu toţii în plastic de la atâtea chimicale. Gândeşte-te numai la cancer...

— Ok, ok, pricep ce zici...

— Nu ştiu dacă pricepi ce zic şi, sincer, moşule, nici nu mă interesează prea mult acum. Dar mă tot gândesc la o chestie...

— A?

— Încerc să mă pun în locul lor, înţelegi? Şi dacă lucrurile mi-ar scăpa de sub control într-un asemenea hal, ce-aş face? Uite, aş inventa o criză financiară, iar în vreo doi-trei ani aş pune lucrurile la punct. Adică plm… gândeşte-te că, la câţi oameni sunt pregătiţi în economie, la câte tehnici de manipulare există, să nu mai vorbim de media, nu are voie să fie nicio criză. Sub nicio formă, da?

— Mmm... Să zicem...

— Dar totuşi... Ca să dai sistemul peste cap şi s-o iei de la zero, e de-ajuns să dai jos o singură bancă, în cel mai important stat din lume. Apoi să dai zvonul că vine criza.

— Lumea nu mai cumpără...

— Şi totul se duce de râpă, prietene. Timp în care ceva cu adevărat important se întâmplă. Poate se alege un preşedinte. Poate începe un război. Sau poate ăsta e războiul, eu aşa simt de ceva timp. E o bătălie a conştiinţelor pierdute şi a celor treziţi... Şi simt că e timpul să facem ceva, parcă e o invitaţie...

— Sau…

— Sau invers, cineva a dat în oamenii care conduc lumea. Sau... Sunt atât de proşti, încât propriul lor sistem a căzut (şi zâmbeşte). Abia începe să cadă, de fapt. Am teorii şi teorii aici, niciuna nu mă mulţumeşte. Oricum, n-am stat să dezbat atât de mult subiectul, mi-ar trebui şi-un

economist în discuţia asta. Am schimbat trei vorbe cu unul la un moment dat şi-am înţeles destule, treaba e logică. Dar nu sunt atât de prost, dincolo de orice argumente raţionale şi bine legate, încât să nu miros că e ceva-n spate.

— În spatele cui?...

#04. John (trip cu spaţii şi corpuri)

Într-un final am ajuns la Obor, unde ne-am întâlnit cu tipul ăla.

Am ajuns din nou pe bancheta din spate, dar nu m-a deranjat asta. Ba din contră. Mă simţeam mult mai în siguranţă, puteam să fac tot felul de gesturi stângace pe care nimeni nu le-ar fi observat. Şi chiar dacă nu le făceam, ideea că am un spaţiu definit, din care nu pot fi atacat decât frontal, atunci când ei se întorceau spre mine sau când Nebunul se uita în oglindă, mă calma. Nu mai trebuia să fiu în permanenţă încordat, atent la orice mişcare, la orice privire.

Aveam timp de tripurile mele. Abia atunci înţelegeam noţiunea asta. Nici nu ştiu cum să-ţi explic ce-i ăla un trip, m-am gândit chiar de la primul cuvânt pe care ţi l-am spus, de la primul nostru contact, că va trebui să-ţi descriu enşpe mii de stări pe care le-am trăit şi să mă opresc de multe ori din poveste ca să-ţi dau detaliile astea.

Pentru că detaliile contează în orice. Uneori cred că totul se rezumă la ele, de la clipa în care deschizi ochii, dimineaţa, şi există un miros în camera ta şi o luminozitate şi o temperatură anume şi-un fundal sonor potrivit sau nepotrivit, până la obiecte, la culori, la gesturi, habar nu am. Acţiunile noastre nu înseamnă nimic dacă n-ar fi făcute într-un anumit fel, care ne defineşte.

Dar să revin la trip. Trip pe care poţi să-l iei ca pe... O obsesie de scurtă durată? Un fix de care nu poţi scăpa? Ceva care îţi invadează tot creierul, toată fiinţa ta şi îţi distrage atenţia de la orice altceva. E ca atunci când te gândeşti intens la un subiect, la o persoană, te rupi de tot ceea ce este-n jurul tău pentru câteva secunde, numai că în mod normal îţi revii. Laşi raţiunea să-ţi dea o palmă zdravănă.

Am alte lucruri mai importante de făcut, îţi spui. Dar nu şi când eşti fumat. Nu, nu, nu mai e nimic important de făcut atunci, există doar clipa. Clipa în care poţi avea o poftă nebună de ciocolată, să zicem. Sau de alune, naiba mai ştie ce. Nu e crucial dacă nu vei mânca astea, dar vei face tot posibilul să le obţii. Nu vei amâna, pentru că ai impresia că nu există nimic mai bun pe lumea aceasta decât bucuria ta. Şi chiar nu există.

Un trip a fost când Nebunul a dat drumul la muzică în maşină, iar eu analizam fiecare sunet în parte. Sau America. Sau praful. Sau muncitorii de la Enel, pe care mă tripasem aiurea, de m-am enervat. Iar tripul pe care l-am avut când a apărut tipul ăsta la Obor şi m-am aşezat pe bancheta din spate era legat de spaţii. Pentru câteva minute, în care nu vroiam să fiu deranjat sub nicio formă, am meditat numai la asta.

Totul era matematic, totul se rotea în jurul unor corpuri, vizibile sau nu. Distanţa dintre mine şi-ăştia doi era la rândul ei un corp. Un spaţiu gol, mort, care lua viaţă sub ochii mei, care prindea formă în funcţie de celelalte obiecte şi se umplea cu... Nelinişte, cu îndoieli, întrebări, frică şi câte alte gânduri. Şi căpăta un sens şi devenea o fiinţă la fel de vie, la fel de importantă ca şi noi.

Şi avea nevoi, cum ar fi fost un moment de linişte sau unul de aerisire, avea păreri despre tot ce se întâmpla, avea stările lui proprii şi-aşa mai departe. Şi-ăsta era doar un corp, format din alte milioane de corpuri, cum ar fi spaţiile minuscule dintre urechi şi cap. Spaţiile dintre degetele mâinilor. Sau spaţiile dintre firele de păr, unde probabil era o întreagă lume, o civilizaţie microscopică gata să lanseze nişte bombe atomice mini-mini-microscopice spre un fir de păr care le ameninţa existenţa.

Doamne... Nu, nu mă întrebaţi nimic acum, vă rog! ţipam în mintea mea. *Lăsaţi-mă să mă bucur...*

Iar afară... Pfuai... Afară era o nebunie curată. În aglomeraţie spaţiul se umplea cu gândurile oamenilor, care deveneau în mintea mea un fel de unde, care se ciocneau, care făceau dragoste între ele, se cereau în căsătorie şi organizau nunţi de prost gust şi făceau copii dup-aia, pe care-i trimiteau la şcolile de gânduri. Instituţii de gânduri. Constituţii de gânduri. Gânduri în sus, gânduri în jos, oriunde, milioane de biţi de gânduri lovind, distrugând, îmbrăţişând, sărind în sus de bucurie sau dând viaţă altor gânduri, unele independente, pe care nimeni nu le gândea. Gânduri în căutare de creiere, care mişunau bezmetice printre alte miliarde de corpuri.

Şi m-am uitat la o tipă de pe stradă care arăta al naibii de bine. Avea o bluză mulată prin care i se vedeau clar formele ţâţelor şi nu-mi doream absolut nimic decât s-o privesc. Nu era nimic porno, nimic vulgar acolo. Sânii ei erau un fel de plastilină rozalie care-mi amintea de grădiniţă, şi grădiniţa, la rândul ei, de o grămadă de momente din copilărie. Şi între ea, care probabil nu mă observase (de fapt e clar că nu mă observase, nici nu bănuia existenţa mea), între ea şi mine se crea un corp. Care plutea deasupra Oborului. Un corp colorat, plin cu toate gândurile astea. Era minunat. Era incredibil.

Şi un alt tip probabil se uita la ea şi se gândea, cum ne gândim toţi tipii, cum ar fi să te trezeşti dimineaţa lângă ea şi să-ţi zâmbească. Sau pur şi simplu cum ar fi să i-o tragi, să i-o tragi aşa de bine, de parcă n-ar fi făcut-o în viaţa ei până atunci. Şi tipul ăsta avea probabil un alt corp, legat cumva de al meu. Şi ea genera alte corpuri cu gândurile ei şi era o nebunie de corpuri deasupra noastră, pe o rază de câteva sute de metri, cu acelaşi cap. Sau cu aceleaşi picioare. Nişte mutaţii.

Nu vedeam nimic din toate astea, simţeam însă. Şi era de-ajuns. Zâmbeam ca un copil. Undeva, ca nişte aburi, plutea fericirea şi mă învăluia tot.

Simţeam că ard. Chiar transpiram de la aceste bucurii. Şi transpiraţia îmi inunda porii şi omora milioane de alte vietăţi, de bacterii, iar resturile lor şi apa, şi sarea, evaporate, umpleau aerul maşinii. Modificau corpul pe care-l observasem iniţial.

I-am dat şi-un nume. Şi nu m-am putut abţine să nu le zic şi lor.

— Ştiţi? Spaţiul ăsta dintre noi, ăăă... Golul! Aerul! Tot ce-i în el, se umple cu... Cu energia noastră. Cum să-i spun, nene? (Şi gesticulam ca un nebun, amândoi se uitau la mine şocaţi, îi întrerupsesem din discuţie.) Spaţiul ăsta devine un corp şi se comportă într-un anume fel datorită nouă, mă-nţelegeţi? (nu mă-nţelegeau.) În fine, şi i-am spus John spaţiului ăsta, ştiu că sună ca o aberaţie...

Nu pot uita feţele lor mirate. Şi deodată au izbucnit într-un râs isteric. Apoi m-a apucat şi pe mine. Nu am mai râs şi n-am mai auzit oameni râzând cu atâta poftă în viaţa mea. Repet, era minunat. Uitasem de toate, uitasem că sunt poliţist, uitasem pentru ce eram acolo de fapt, uitasem până la urmă cine sunt, devenisem un străin, la fel ca şi ei.

Am râs până am simţit că mă doare burta. Şi gâtul. Şi obrajii. Şi ochii. Am atins apogeul râsului, nu ştiu cum să-ţi spun. Şi poate nici nu era ceva haios, nu conta. Vroiam să râdem şi orice motiv ar fi fost de-ajuns. Orice veste am fi primit atunci, oricât de proastă, am fi râs. D-apăi John-ul meu...

Ajunsesem să râdem de râsurile noastre, de feţele roşii şi încordate. Dacă reuşeam câteva secunde să ne abţinem, unul mai scăpa un hohot şi o luam de la capăt. Două-trei minute de râs continuu. Mă chircisem tot, pentru că nu mai puteam nici respira, nu aveam muşchi pregătiţi pentru aşa ceva. Hi-hi, ha-ha, ho-ho, he-he şi câte altele, vocale nou-nouţe, care nu se pot şi nu se vor reproduce niciodată. Criză de râs, isterie? Nu ştiu,

dar era atât de minunat, că şi uitasem despre ce era vorba.

Nebunul a-ncercat să ia o gură de nestea, să-şi revină. Exact atunci celălalt tip a ţipat la el: *opreşte-mă, opreşte-mă, coaie*! Şi i-a dat şi-o palmă, involuntar, peste mână. Grasul a scuipat sucul, pentru că nu se mai putea abţine, a stropit tot parbrizul şi am început din nou.

În fine, am ieşit cu greu din tripul cu râsul. Am tras o gură de aer ca şi cum m-aş fi înfruptat din cine ştie ce mâncare. Aşa era aerul, avea gust, şi unul dementţial chiar.

— Teo – îmi întinde mâna tipul înalt şi slăbănog.

— Radu, încântat.

— Eee, mai vedem noi asta – şi-mi zâmbeşte.

&&&

Era o sclipire în ochii noştri… păream pierduţi, habar n-am unde, în altă dimensiune. Sau ca şi cum am fi fost nedormiţi de câteva zile, aşa arătam, aveam cearcăne şi venele ochilor înroşite, pupilele dilatate şi pleoapele căzute, lăsate, pleoştite. Peste toate astea, zâmbetul tâmp, natural, ca şi cum ar exista o stare de zâmbet, fără să trebuiască să ridici colţurile buzelor.

Aveam privirea aceea a drogaţilor, privirea de care am fost educaţi să ne ferim. Între ei, numai acolo, puteam vedea clar asta. Pentru că aveam timp să observ orice detaliu fizic.

Dacă unul dintre ei ar fi trecut, ieri să zicem, pe lângă mine pe stradă sau dacă unul dintre ei ar fi stat în metrou la o distanţă de câţiva metri, nu aş fi remarcat nimic neobişnuit. Şi mă-ntrebam, normal, oare pe lângă câţi drogaţi am trecut în fiecare zi? Sunt mulţi? Şi...

De ce drogaţi? De ce e iarba ceva atât de rău, încât să primească titulatura asta? M-a trăsnit deodată. Ce era de blamat în jurul meu, în maşina aceea? Cu ce eram vinovat? Rupt în gură, fericit de

cele mai multe ori, punându-mi întrebări, schimbându-mi, ca un fel de joc, percepţiile. Eram un reprezentant şi un apărător al sistemului, al fabricii greţoase. Dar ce apăram, când nimeni nu ataca pe nimeni? Ce era dincolo de astea?

Lovitura mea, fie şi de imagine, se transforma încet-încet într-o investigaţie. Speram să găsesc răspunsurile în lumea lor, deşi aveam un sentiment puternic că mizeria din toată această nebunie se află în a noastră.

— E un fel de-artistu' pulii şi-ăsta, ca tine, îi zice dilărul.

— Adică? devin curios.

— Nu-l asculta, mă, pe Nebun... M-ocup de design interior, dacă asta se poate numi artă. Tu?

— Eu... Ăăă... Cu pictura.

Mi-era greu să port un dialog. În mintea mea, încercam să leg un puzzle ce nu ştiam încotro va duce. Şi, de fiecare dată când ieşeam din carapace, mă loveam de nişte stări puternice, mai întâi de o inhibiţie de neînţeles, apoi de frică, de nelinişte, apoi iar linişte şi tot aşa, un talmeş-balmeş.

— Dă' şi tu un prost, zice slăbănogul.

Grasul a scos din torpedou un joint. Teo l-a aprins imediat. A tras câteva fumuri. Şi a început să râdă de unul singur.

— Ce-ai, frate, te-ai şi spart?

— Eee... Şi tot râde. Bancheta din spate... Prima dată, nu?

Şi s-a întors spre mine şi mi-a zâmbit.

— Şi ce plm e aşa haios? Avem prospături, i-a tăiat-o Nebunul. Sau eşti nostalgic?

— N-are, mă, nicio legătură.

— D-atunci? l-am întrebat amuzat.

— Mă gândeam aşa, coaie... La prima doză gratis. Sau bine, în cazu' de faţă, probabil la primul tur gratis... Chiar vroiam să te-ntreb, Nebunule, tu ştii de ce prima oară e gratis?

— Aşa am început toţi...

— Lasă, mă, dincolo de asta... De vreo câteva zile îmi stă pe cap prostia asta, ideea de marketing din spatele primei doze, care e genială.

— Bă, te-ai prăjit şi tu?...

— Stai, coaie, gândeşte-te puţin... E ceva ilegal, nu? E anti-fucking-system... Şi-atunci, cum puii mei să bagi aşa ceva pe piaţă dacă ar costa ceva? Trebuie să vii cu o soluţie...

— Să-mi bag picioarele, arăţi marfa, nu-i normal? Ce dracu'? Omul trebuie să ştie ce cumpără, nu? Vrei să-l câştigi.

— Măi, fii puţin atent...

— Bagă, da' zi-mi încotro.

— În Crângaşi, omule, la dig.

— Pe aglomeraţia asta mai bine iei dracului metroul.

— Dă-i, mă, drumul şi-ascultă-mă puţin.

— Cobori, te las în drum, mai stai? M-a-ntrebat Nebunul.

Era şansa mea. De fapt ăsta şi fusese planul.

Ce să fac? Cobor şi... Nu e nimic afară pentru mine în momentul ăsta. Doar puţină linişte, puţină siguranţă şi milioane de întrebări fără răspunsuri. În fine, dacă rămân, ce Dumnezeu am de pierdut? Am rezistat până acum cu brio, mai pot... Şi mai am atâtea de învăţat de-aici.

— Normal, coaie, că vine şi el, ce-ai? Am nişte praf.

— Să mori tu? Să văd! a sărit Nebunul.

Şi Teo a scos din buzunar o cutiuţă de metal pe care i-a pasat-o imediat dilărului. Grasul a desfăcut-o, iar înăuntru era un praf strălucitor. Mi l-a arătat şi mi-a zâmbit.

— Ştii ce-i asta?

— Coca? am zis la plesneală.

— Nu, prostule, ce căcat să facem cu coca...

— Dar?

— Mă, pictore, tu n-ai tras niciodată K?

— Ăăă, n-am încercat nimic până acum în afară de iarbă...

— E băiat cuminte, nu ca tine, jartea penală pricopsită cu dependenţă de ketamină. Frate, K-ul e ok, mă asigură Nebunul. Oricum, iei sau nu iei, faci cum vrea muşchii tăi. E psihe' puţin prostia, disociativă, dar nu-i mare brânză. Tragi pe nas, în cinci-zece te ia şi o iei pe cărări.

— Ştiu despre ketamină...

— Ştii pe dracu', mă, dacă n-ai luat, s-a băgat Teo. Ştii din cărţi tu.

Nebunul a pornit motorul şi i-a pasat cutiuţa înapoi. Eram entuziast, pentru că începuseră în sfârşit să apară substanţele de care eram interesat. Sau cel puţin era un semn că aveau să apară, tranchilizantul ăla de cai nu mă atrăgea. Dar era bun. Pentru dosar, pentru documentare, nu ştiam exact, dar era bun. Trebuia să-l încerc, nu puteam rata ocazia. Aşa că am luat decizia pe loc: ăsta şi gata.

— Măi, mi-am amintit, coaie, futu-ţi faţa aia, că era să uit... deci îi arăţi omului marfa, da? Nu asta ziceai? Nu asta zicea Nebunu', pictoraşule?

L-am aprobat, dând din cap. Trecuseră ani parcă de când discuţia rămăsese în aer.

— Aşa, mă, şi?

— Fie că-i consumator, fie că abia începe, trebuie să încerci cu el o dată marfa, da? Îl îndrumi, cum ar veni, eşti cu el, socializare şi toate căcaturile... Dar nu despre asta e vorba. Nooo... E vorba de alegere.

— Adică?

— Adică, coaie, conceptul de prima doză gratis... E un cadou, Nebunule. Primul gram, prima linie sau prima pastilă îţi sunt dăruite. Recunoaşte că n-o faci pentru bani. Banii vin ca respect, ca supravieţuire în jocul ăsta. Dar lui, pictoraşului, uite-te puţin la el...

Nebunul mă fixa în oglinda retrovizoare.

— Ei, ce treabă au banii aici? Aici e prietenie, fix acum, mă-nţelegi? Uite-te la noi. Suntem clar diferiţi faţă de alţii, nu suntem nişte oameni

comuni sau avem ceva care ne atrage, curiozitatea sau naiba ştie. De ce n-ar fi în locul lui sau în locul meu, uite, puştanul ăla de pe stradă. Ăla cu şapcă, îl vezi?

— Aha...

— Şi tu ce faci, mă? Oferi, coaie! Dăruieşti! Iată şi lumea mea, fără nicio pretenţie. Uite o alternativă, nu vreau nimic în schimb. Nu e un produs. Pentru că e vorba de tine şi de mine. Drogurile nu sunt branduri, n-au nevoie de publicitate, de căcaturi, de manipulare şi toate celelalte. Cum să fie manipulare, nu, pictoraşule? Cum, când tu după toată afacerea asta te poţi întoarce liniştit acasă fără să ne mai vezi niciodată? Ai dreptul să alegi asta.

— Da, frate, i-a răspuns Nebunul. Ca în promoţiile pentru mezeluri, ştii? Când stau puştoaicele alea bune într-un supermarket sau unde plm or sta şi au câte-o tavă de sendvişuri mici, făcute din nu ştiu ce cărnuri. Iei dacă vrei, dacă nu, bine. Nu trebuie să plăteşti nimic

— Pfuai... Uneori tu eşti prost de dai în gropi, Nebunule.

— Ce pula mea, mă?! Aşa-i!

— Şi drumul? Socializarea? Tipele alea stau acolo pentru că după nu ştiu cât timp îşi iau nişte bani pentru asta. Pe când tu, omule, o faci cu drag. O faci cu feeling! Şi liberul arbitru... E atât de fair play...

— Bă, nu mănânci căcat, nu în totalitate, ce-i drept...

— Nu ceri nimic înapoi, Nebunule... Nici măcat un salut sau un mulţumesc. Pur şi simplu, uite, nici nu ne cunoaştem, totul e chill, e gratis, nu-i nicio tensiune, hai să ne distrăm puţin. Data viitoare, evident, plăteşti, că doar nu am vreo plantaţie subterană la Unirii. Nu e de dependenţă, coaie, aia e altceva. Este dată cu atâta iubire... Serios, e credibilă treaba! Cum să nu vrei să stai de vorbă cu

un om care nu-ţi cere nimic, în lumea asta plină numai de japcă?

#05. Special K

Nici nu intrasem bine pe Ştefan cel Mare şi-ăştia doi au început să se ciondănească.

După ce-au mai rumegat la concepul de *prima dosa*, cum i-a zis Teo, au pornit o dezbatere aprinsă despre legalizarea ierbii, despre lege, despre cât de tâmpită e ea şi cum interzicerea drogurilor se bate cap în cap până la urmă cu libertatea omului.

În fine, aveau sau n-aveau dreptate, nu mă interesa prea mult. Mi se părea o aberaţie şi legalizarea lor, dar şi incriminarea consumului. Distribuţia? Ei, asta e altă poveste. Era o vraişte în capul meu, oricum. Parcă mă dedublam şi găseam argumente solide pentru ambele situaţii. Treceam cu uşurinţă dintr-o echipă în alta, ca să mă conving că ceea ce urma să fac cu junkiştii ăştia sau alţii este bine.

Repetam obsesiv cuvântul acesta, *bine*, până îşi pierdea orice însemnătate. Până era doar o adunătură ilogică de sunete. Ce este acest *bine* pe care-l definim în funcţie de interesele noastre perverse, în funcţie de comoditatea şi în acelaşi timp de teama de a ne implica şi a rezolva cu adevărat o problemă? Era bine, era chiar foarte bine atunci să stau cu capul pe spate, să privesc în gol orice sau chiar să am ochii închişi şi să las muzica din difuzoare să intre în mine. Un negativ de reggae, lent (sau chill, cum i-ar fi spus Nebunul), cu basul puternic, dansa invizibil în aer, mă gâdila uneori şi îmi stabilea pulsul. Ce era NEbine aici?

— Păi, coaie, dacă vrei să porneşti o revoluţie...

— Revoluţie?

Şi la auzul acestui cuvânt am tresărit.

— Ooo, ţi-ai mai revenit? mă-ntreabă Teo şi se-ntoarce spre mine, folosind momentul pentru a mai scăpa din discuţia cu dilăru'. Lasă-l, mă, pe Nebun cu revoluţiile lui, e dus cu pluta, nu vezi?

— Io-s dus cu pluta?! Lumea e praf, frate! Şi nu zic în plm s-o îndrept, s-o rup în două, s-o fut, doar să se legalizeze iarba, atât. Dup-aia mai vedem noi cum stau lucrurile, nu mă enerva. M-am săturat de-de-de... De manipularea asta ieftină pentru a ţine pe linia de plutire şi-a ridica în slăvi societatea asta de consum, futu-i mama morţilor mei, n-o să se schimbe nimic aici dacă nu schimbăm noi ceva...

— Deschide minţi în continuare, e atât de simplu, îi spune slăbănogul pe un ton ironic.

— Asta fac, frate, asta fac. Da' nu e de-ajuns, nu vezi?... Băi, n-am nimic cu sistemul, pricepe odată! Ştiu că pe oamenii ca noi ne ţine în frâu, dar sunt conştient, dracului, că fără el am fi ca-n junglă... Plm, nu cer decât să fie mai tolerant, ok? Atâta vreau. Sclavagismul ăsta mascat e un căcat... Mai pune peste el şi rânjetul lui Băse şi du-te să trăieşti bine. Ce-ai cu revoluţia mea, nu-nţeleg. Când tu ar trebui să fii de partea mea aici...

— Şi arme... Arme de unde? am intervenit.

— Băi pictore, tu eşti chiar dus?!? Eu nu vreau o revoluţie d-aia, o lovitură de stat, ai luat-o şi tu pe arătură? Vorbim despre iarbă aici! Sunt cel mai paşnic om de pe faţa pământului.

Teo râdea.

— Bine... a continuat Nebunul. Asta până văd un gabor... Sau se ia cineva de mine, ce plm? Moşule, eu vreau o revoluţie mentală, colectivă, a conştiinţelor...

— Pfuai, coaie.... Ne laşi? Vrei hippie, vrei anarhism, vrei o pulă tu, asta vrei...

— Orice-ar fi, e mai bine...

— Mută-te-n Olanda, coaie! Te mai calmezi... Dacă aici vezi că nu-i de tine.

— Frate, lasă Amsterdamul să fie Amsterdam şi hai să nu intrăm în discuţia asta. Eu am alte datorii aici. La fel cum tu aranjezi căsuţe, iar tu, pictore, ieşi pe pânză, eu eliberez minţi. Asta fac, aveţi ceva împotrivă? Nu sunt un dilăraş care face afaceri. Daţi-vă-n plm, rânjiţi ca doi şobolani până

vă bate poliţia la uşă. Trebuie să schimbăm mentalitatea, pricepeţi? Să le explicăm oamenilor ce fac drogurile cu adevărat, să le spunem cine sunt ei. Uite aici!

Şi Nebunul a scos din torpedou o carte şi i-a trântit-o slăbănogului.

— Deschide la 131.

— Mamă, ai învăţat-o pe de rost, coaie? Aşa...

Şi Teo răsfoia.

— Citeşte la utilizări terapeutice. E vorba de canabis, dacă nu te prinzi. Citeşte cu voce tare.

— Mda… aşa, „canabisul şi componentele sale active primare, în paranteză THC, au fost folosite cu succes în tratamentul greţurilor secundare chimioterapiei cancerului, pentru stimularea poftei de mâncare“...

— Mai departe...

— „La pacienţii cu SIDA şi tratamentul glaucomului.“

— Bun, acum la dependenţă, mai sus, ce scrie?

— „Dependenţa şi sevrajul prin canabis sunt diagnostice controversate“.

Amândoi au început să râdă.

— Citeşte, mă, până la sfârşit, te fut!

— „Există, fără îndoială, mulţi abuzatori de canabis care sunt dependenţi psihologic de acesta, dar abstinenţa forţată nu cauzează un sindrom de sevraj caracteristic, nici chiar la marii consumatori.“

— Mai pe româneşte, frate, iarba e ok, în plm, chiar şi într-un tratat de psihiatrie. De parcă mai trebuia demonstrat... Şi are în cartea asta toate drogurile, să vezi cum le descriu, habar nu au despre ce vorbesc. Dar lasă doar iarba... E de zece ori mai bună decât alcoolul sau chiar tutunul şi nu ajunge la sevrajul lor. Nicotina te termină, la fel şi tăriile. Şi dintre toate astea, căcatul nostru e interzis.

— Şi? Cum vrei să le explici oamenilor asta? E perceput social ca drog. Zici canabis, zici out of

society, my friend.

Şi Teo a trântit cartea pe bord.

— Păi, şi nu e greşit?

— Da, şi... Ce te revoltă? Sunt atâtea lucruri greşite pe planeta asta, coaie. Oameni mor de foame, alţii se omoară între ei, în Africa se mai ard unii de vii pentru că cică-s vrăjitori, am văzut asta ieri pe net, eşti nebun? Bine, chiar eşti, ha-ha... Poluăm planeta asta şi ne ducem dracului cu toţii, iar pe tine te doare în cur că iarba e un drog şi noi suntem priviţi ca nişte drogaţi, mă? Serios acum...

— Nu, dobitocu' pizdii, dar dacă nu va mai fi privită aşa...

— Să zicem...

— Şi lumea ar fuma... Şi ar vedea ce se-ntâmplă, şi-ar da barierele jos... Ar începe să se schimbe lucrurile, uite-te la olandezi, în plm, că tot ziceai de ei. Asta vreau! De aici cred că putem începe.

— Tu nu-ţi dai seama cu cine te baţi? Cine ar vrea asta? Cum ar mai fi condusă lumea? Îmi zici?

— Dacă citeşti cartea aia, vei vedea că nicotina... E mai nasoală decât iarba. Frate, vorbesc ştiinţific, medical, eşti prost?

— Dar oamenii fac bani din ţigări. Nu din iarbă. E strict bisnis.

— Schimbăm legislaţia... Băi, e anormal să stau tot timpul cu frica unui căcat de gabor care ori n-a înţeles nimic şi vrea să facă pe viteazul, ori vrea o şpagă, ori vrea marfă ca să nu mă dea în gât. În gâtu' mă-sii! Lasă-mă-n plm! Iarbă fumează toată lumea, Bucureştiul noaptea se transformă. Cât o s-o mai ardem aşa, underground?

— Mă, nu vreau să te superi pe mine, da'...

— Da' ce?!

— Nu ştiu, coaie, mi se pare că vorbeşti prea multe.

— Sunt de-al vostru, pfua, Doamne... am spus cu ultimele puteri de pe bancheta din spate. Dar sunt atât de praf...

Au zâmbit.

— Pictore, planul e deja pus la punct.

— Adică?...

— Până la sfârşitul anului o să fie legal.

— Ce?! Cum?

— Legal shop-uri, moşule. Buticuri cu buruieni. N-o să-i zică chiar iarbă. Şi uneori chiar n-o să fie iarbă, dar o să fie căcaturi, pricepi? Ăsta e începutul.

Teo era nervos. Nu scotea niciun sunet, dar era vizibil deranjat de faptul că Nebunul îmi vorbea despre astea.

— Păi şi... Cum? Unde?

— Cum? Greu – şi începe să râdă. Unde? Peste tot. Începem în oraşele mari, pentru asta strângem toţi banii ăştia. De fapt s-a şi început. Dar noi o vom transforma într-un curent.

&&&

Abia ţineam pasul cu ei. Mai băgasem un joint şi nu puteam să-i urmăresc şi să prind firul logic al discuţiei. Erau doar fragmente, aberaţii…

O moleşeală (sau să-i zic mai bine lene?) pusese stăpânire pe mine. Zăceam pe bancheta din spate. Spart. Fiecare muşchi, fiecare bucată de carne era moale şi abia se ţinea pe oase. Atârna. O senzaţie incredibilă de relaxare – chiar ei mi-au spus la un moment dat, când s-au întors să vadă cum o mai duc acolo-n spate, că sunt în stand by.

Respiram încet, ca atunci când te bagi în pat obosit şi imediat te ia somnul. Oxigenul era bun numai cât să supravieţuiesc, mergeam pe minimum necesar. Şi ţineam ochii întredeschişi – nu-mi trebuia să văd decât ceea ce se-ntâmpla în maşină şi puţin poate din drumul din faţă.

Strada. Betonul. Traficul. Mulţimile de oameni cu capul în pământ, care striveau trecerile de pietoni. Oameni încordaţi, îmbrăcaţi în culori şterse, oameni cu creierul futut de probleme, grăbindu-se să ajungă acasă, să vadă o emisiune de

doi lei cu prezentatori şi staruri de doi lei. Să se lase pe canapea, să devină de fapt unul şi acelaşi lucru cu canapeaua (o să vorbim şi despre asta, n-am uitat). Transformarea conştiinţei în obiect şi... Doza de entertainment ieftină. Drogul lor.

Ecranul, care le radiază trupurile, dar mai ales mintea. Şi minţindu-se pentru câteva minute sau ore, Doamne iartă-mă, că viaţa e aşa. Şi că-i acolo. Că ei sunt acolo, că vor ajunge mari cât de curând şi lumea se va uita la ei. Vieţi ratate. Legume proaste, anesteziate de media, care nu pricep chiar nimic...

Fuck, Nebunul avea ceva dreptate cu America, îmi zic.

Ştefan cel Mare, un bulevard sufocat şi interminabil. Trecem pe lângă casa mea. Rezist.

&&&

Din unghiul în care stau observ ceva nou la Nebun. Mâneca ridicată a hanoracului lasă loc să se vadă un tatuaj. Îl fixez, încercând să-mi dau seama ce reprezintă desenul.

Pe braţul stâng, pe partea interioară, sunt două puncte şi-o stea. De un verde închis. *Ce Dumnezeu e asta*? Şi încerc să-mi amintesc toate simbolurile pe care le-am văzut vreodată, din ce-am citit. Dar sinapsele sunt lezate, nu sunt capabil să fac nicio legătură. Sau poate chiar nu există vreuna şi doar dilărul ştie. Mi-e lene să-l întreb. Mi-e lene să fac orice.

— Zici că n-ai mai tras K? mă-întreabă iar Teo.

— Nup...

— O să fie marfă, o să vezi.

— O să văd chestii?

— E, o să vezi un cur, coaie, râde el.

Nebunul zâmbeşte şi se uită atent la mine, în oglindă.

— Nu te panica, continuă Teo. E uşor... Un trip de nicio juma' de oră. Îţi fute puţin simţurile şi-ţi taie calciul. Unghiuri noi, treburi d-astea... O să te

simţi altfel, e vorba de o stare, nu ştiu cum să-ţi spun.

— Vei avea simţurile buşite rău, moşule, intervine grasul. Aproape de stand by. Creierul tău va percepe lucrurile cu totul diferit. E ca şi cum ai fi sedat, dar câteva zeci de minute, în starea aia de început de anestezie. Nu poţi să faci nimic cum trebuie, eşti pe un cu totul alt nivel, plm...

— Adică n-o să poţi să vorbeşti normal, o să ţi se rupă filmul, îl completează Teo. Mă, eşti conştient tot timpul, doar că trupul n-o să te mai asculte ca de obicei, e caterincă.

— Drog adolescentin, aşa-i zic eu. M-am distrat mult cu el pe la sfârşitul liceului şi-n facultă, acum, plm, nu mai ştiu câţi ani... Şi Nebunul ia o pauză

— E periculos? întreb.

— Pe termen lung, evident... Îţi fute creierul, la propriu. Nu e bine să iei foarte des, dar, coaie, trebuie să-l încerci, crede-mă.

— Ok...

Piaţa Victoriei. O tăiem spre 1 Mai, mergem rapid, străzile s-au mai deblocat. Am emoţii.

— Şi de ce mergem pe dig?

— E chill, zice Nebunul. Linişte şi pace, plus că vreau să-ţi arăt un loc mişto, să-ţi dau un trip...

— Nu te speria, coaie, sare slăbănogul. Dacă nu vrei, nu iei şi cu asta basta. O să tragem noi şi-o să vezi ce şi cum, poate n-o să-ţi placă, eu ştiu?

Şi, cred că fără să-şi dea seama, cu replica asta care îmi garanta siguranţa alegerii, m-a cucerit.

— Tragi pe nas?

— Uite, ia – şi-mi dă cutiuţa magică de metal. Ţine-o.

O deschid. Pe capac, în interior, era scris foarte mic numele unei firme de gume de mestecat. Fuseseră probabil pastile mentolate aici, cu foarte mult timp în urmă însă, pentru că nu se mai simţea niciun miros proaspăt...

Teo scoate din buzunar o hârtie de un leu şi-un elastic, din care face un trăgaci. Mă simt de parcă aş urmări un documentar pe Discovery.

Nebunul face stânga, deşi era interzis, şi-o ia pe linia lu' 41 spre pod, spre Crângaşi. Nu mai e mult deloc.

Teo îşi suflă nasul bine înainte, îşi bagă degetele în el, zgârmă şi ultimele rămăşiţe de muci, apoi se apleacă spre cutiuţa magică. Bagă trăgaciul pe-o parte în nas, iar prin cealaltă trage puţin. Se scutură brusc dup-aia, lăcrimează. Trage iar pe nas, dar de data asta în gol. Revine şi face acelaşi lucru pe cealaltă nară.

Îmi întinde trăgaciul.

— Rândul tău, moşule. Bagi?

Câteva secunde, atât am meditat. După care i-am zâmbit, am luat trăgaciul şi-am tras din plin din praful acela alb, strălucitor. M-a zgâriat pe nas şi-am simţit cum se duce direct în creier. O senzaţie oribilă.

— Pfuai, Dumnezeule! Ce căcat!

— Hai, hai, şi pe nara cealaltă...

Trecem de pod. Trag şi pe cealaltă nară şi îmi vine să strănut şi să tuşesc întruna. Nasul mă mănâncă îngrozitor.

— Nebunule?

Şi Teo îi pasează cutiuţa.

— Imediat, la primul stop.

— Şi când începe să te ia? întreb.

— Cinci, zece... Un sfert de oră maxim.

— Aha... Şi cum începe?

— Haha, râde tare Nebunul. O să-ţi dai seama singur.

#06. Când am dat mâna cu Morrison

Pe dig, la o sută – două sute de metri de scările pe unde urcaserăm, ne-am oprit în faţa unei linii de start de atletism.

— Din mmm... După care Teo s-a oprit.

Ar fi vrut să râdă, dar nu era capabil decât să zâmbească şi asta destul de chinuit.

— Băăă... E... E greu să. Vorbim, s-a străduit grasul.

— De ceee?... şi, inexplicabil, n-am mai reuşit să pun capăt cuvintelor.

Mă luase şi o uşoară ameţeală, diferită totuşi de cea pe care o simţisem pe iarbă. Nu puteam să scot pe gură ceva coerent, muşchii feţei erau moi, iar limba o lua haotic în toate direcţiile. Era amuzant, trebuie să recunosc, dar în acelaşi timp toată chestia asta începea să mă sperie.

— Mnu... Mnu te chi nu i, frate! îmi zice Nebunul.

Iar Teo în sfârşit a putut să râdă, a scos nişte sunete ciudate, un fel de sfârşit al unor hohote. Câteva secunde, după care s-a oprit brusc.

— Fii! Atent! Puţin...

Parc-am fi fost într-un fel de tunel. Sau parcă aveam capul băgat într-un cazan, totul se auzea în gol, fad şi cu un ecou scurt. Inclusiv vocile din capul meu, câte mai erau.

Am încercat să spun ceva, dar numai ca să articulez o consoană îmi trebuia aceeaşi energie cu care aş fi împins probabil o maşină. Şi nu eram sigur că ar fi ieşit şi sunetul pe care mi-l doream. Nu ştiu, era vorba de forţă? De concentrare?

— Băăă! m-a atenţionat Teo a doua oară.

— Daaaa....

Şi iar n-am putut opri cuvântul. Rămăsesem cu gura deschisă, fixându-l.

— Nndin... Mmmoomn... Mmomemntuu-nnncaare. Vei. Călllcla. Călca pe linia de start. Vvviaţa ta ssse. Se va schimmmmba...

Era ca şi cum m-aş fi trezit deodată beat criţă. Aproape de comă. Cel puţin aşa a părut la început. Ameţeala s-a amplificat simţitor, dup-aia ţin minte că echilibrul s-a dus naibii. Pierdeam controlul. Şi un sentiment ciudat mă învăluia, ca şi cum aş fi plutit, ca şi cum corpul meu n-ar mai fi fost deloc fix, ţinut de gravitaţie sau de alte legi fizice. Simţeam că mâinile îmi ies din mâini. Că degetele ies din degete, că se continuă cumva, după terminaţiile cărnii şi ale oaselor. Le priveam şi parcă se lungeau.

Mi-am îndreptat privirea spre linia de start. A trebuit să-mi ghidez bine articulaţiile şi pentru prima oară simţeam că procesele astea interioare, focalizarea, atenţia sau, Doamne, câte altele, aveau un fel de muşchi proprii. Muşchi neantrenaţi pentru căderea de calciu dată de ketamină. Nu nimeream, prin mişcarea capului, poziţia în care vroiam să ajung, decât sacadat.

Şi de fapt totul era aşa, încet… fragmentat cumva, ca şi cum înăuntrul meu, înăuntrul nostru, s-ar fi produs rupturi.

Linia aia de start era trasată puţin strâmb cu vopsea albă sau ce-o fi fost. Şi dedesubtul ei scria simplu: start. Era ceva important însă, mai mult decât nişte litere şi-o dungă. Era ceva grav, nu ştiam ce, dar nu-mi puteam lua ochii de la ea.

În câteva secunde desenul de pe asfalt a început să se modifice, să se unduiască, literele să devină tot mai mari. Cumva mă apropiam de el, deşi stăteam pe loc.

Pfai, şi respiraţia (nasul încă mă mânca de la praf)! Aerul mă lovea înăuntru, apoi îi simţeam până şi frecarea de carne. După câteva miimi de secundă, un abur rece începea să mă gâdile, îmi invada gâtul, dup-aia plămânii şi simţeam cum se aşază acolo pentru câteva clipe, cum umple un fel

de balon, un fel de burete care soarbe apă şi se umflă. Am tras tare atunci şi am văzut cum toată imaginea din faţa mea se trage spre mine. Wow…

Am ridicat capul, de parcă cine ştie ce grozăvie aş fi făcut. Nu trăgeam decât aer în piept, dar niciodată n-am ştiut că pot atât de puternic.

Ei se uitau la mine şi îmi analizau fiecare reacţie. Ca atunci când îi recomanzi unui prieten un film bun, pe care-l mai vezi o dată cu el şi la fiecare secvenţă mişto te întorci să vezi dacă zâmbeşte, dacă e surprins sau şocat, cauţi toate gesturile care să-ţi confirme c-ai avut dreptate. *Ce ţi-am zis, a*? Aşa-ţi vine să-i spui, aceeaşi întrebare care era parcă şi-n privirile lui Teo şi-ale Nebunului. *Nu că-i marfă*?

Mi-am îndreptat privirea către blocuri. Şi atunci aş fi dat orice să fiu în locul lor, să-mi văd moaca. Paralizasem de uimire: clădirile se ţuguiau la capete, se lungeau şi se auzea aproape ca un scârţâit. Se aplecau foarte încet spre stânga. Spre dig. Spre apă. Cimentul devenea elastic, nimic nu crăpa, deşi avea aceeaşi rigiditate. Un fel de beton cauciucat, în acelaşi timp dur, în acelaşi timp moale.

Apoi totul a început să se arcuiască, iar luminile care ieşeau prin ferestre, de la oamenii încă treji la ora aceea – şi erau câţiva –, luminile se transformau în unde, în raze, în Dumnezeu ştie ce se mai transformau, era un întreg spectacol.

Şi-atunci, abia atunci am văzut apa. Şi am uitat de tot. Nu cred să fi văzut vreodată ceva mai înfricoşător. Lacul Morii. O imensitate de apă. Un fel de apă de plastic, neagră. Valurile mici, atâtea câte erau de la curenţi, huruiau. Fâşâiau. Era o fiinţă vie acolo, cleioasă. Un monstru oricând capabil să se ridice şi să înghită tot. Puternic, incontrolabil, fără început şi fără sfârşit, fără o formă anume. Fără carne sau oase, nimic din toate astea, ci mult mai complex decât orice creatură a cunoscut omul vreodată.

Lichid şi gazos şi solid, rezistent la orice temperaturi, la orice situaţii. Simţeam că-i un supravieţuitor al începutului lumii, o ciudăţenie mitologică. Mai mult decât o substanţă. Mai mult decât un element. Era Dumnezeu sau diavolul, asta era! Ceva viu. O conştiinţă poate? O conştiinţă neîngrădită într-un trup cu mâini şi cu picioare, o minte superioară, care probabil conduce lumea, care vede tot. Ochii unui zeu.

Şi nimic nu există fără apă… nimic decât praf şi nisip poate.

Un flash, exact în mijlocul acestor descoperiri: aveam vreo douăzeci şi ceva de ani, ’nainte de ’89, şi eram cu un prieten care stătea aproape de locul ăsta, chiar la câteva blocuri. Şi tot pe dig, pe marginea lui lată, unde şi-atunci se mai antrenau tot felul de sportivi amatori şi ţin mine că erau la fel, nişte linii de start, poate ceva mai rudimentare, tot pe-aici mergeam cu el spre insula aia pe care acum fac nu ştiu ce căcaturi de concerte şi-n rest e părăsită. Atunci mi-a spus legenda acestui lac. N-am aflat nici până-n ziua de astăzi dacă-i adevărată sau nu, dacă acolo chiar a fost un cimitir şi la ordinul lui Ceaşcă pur şi simplu a fost mutat, dar ca să facă economie, au scos numai câţiva morţi, pe restul turnând betoane. Nu ştiu… dar atunci puteam să jur că mâini invizibile ies din apa aceea întunecată şi împing monstrul înspre mine.

Şi câinii, nenorociţii de câini de pe-acolo urlau, nu lătrau. Urlau ca lupii.

Ce teamă? Ce panică? M-am pişat pe mine de frică. Am văzut sufletele morţilor bântuind valurile, încercând să mă hipnotizeze. Teo şi Nebunul au încercat să mă prindă, dar n-au putut. Am început să alerg. Aşa cum puteam atunci să alerg, dezordonat.

Ca şi cum aş fi încercat să alerg în apă. Eram pe fundul unui ocean, îmi aruncam un picior într-o parte, altul în cealaltă, apoi într-o fracţiune de

secundă îmi găseam un punct de echilibru şi o luam de la început. Era groaznic.

Au început să ţipe după mine. Sunete... Nu puteau vorbi clar sau eu nu-i puteam percepe, nu conta atunci. Am luat-o la vale, direct spre oraş. N-am mai ajuns până la scări. M-am împiedicat şi nu ştiu exact cum am ajuns jos, chiar lângă parc, mai mult rostogolindu-mă. Eram aproape de locul unde parcasem maşina, julit peste tot.

Când m-am ridicat, totul era razna. Nu mai înţelegeam nimic. Blocurile erau unele peste altele. Şi toate imaginile pe care ochii mei încercau să le perceapă erau formate din cubuleţe, ca un puzzle. Unul aranjat total aiurea.

Am continuat să fug. Ei erau tot mai în urmă, continuau să ţipe. Şi o haită de câini, futu-i în gură de câini, a început să latre şi să mă urmărească. Erau nişte fiare malefice.

Am luat-o spre blocuri, spre un loc unde văzusem lumină. Era un magazin, un non-stop, ceva de genul ăsta. Tropăiturile mele erau bubuituri.

Eram un robot, cu sistemul de control dereglat. Un pas şi asta însemna ridicarea piciorului, împotriva unei gravitaţii pe care nu o mai simţisem în felul ăla până atunci, ca şi cum ceva vroia să mă tragă în pământ. Desprinderea era mai grea, dup-aia toţi muşchii piciorului deveneau moi şi încercam din răsputeri să nimeresc cu talpa în faţă. Şi când aterizam, simţeam cum glezna tremură înăuntru şi se aşază, apoi tibia… şi carnea de pe oase se încordează. Ca să vină în cele din urmă genunchiul. Câte coordonate pentru a înainta un nenorocit de metru. Şi încă unul. Şi încă unul.

Odată apropiat de blocuri, fundalul sonor al oraşului a început să se facă simţit. Era insuportabil. Curentul electric de la stâlpi zumzăia şi chiar lumina părea să aibă sunetele ei. Atunci când se lovea de o maşină parcată, era ca şi cum ai fi rupt o cârpă subţire, pârâitul acela, ştii? Toată

concentraţia fotonilor se rupea la întâlnirea cu un obiect şi o lua în direcţii diferite.

Huruitul motoarelor în depărtare, câteva alarme de la nişte maşini, parcate probabil în spatele blocurilor, o sirenă a unei ambulanţe şi luminile ei ameţitoare colorând totul în jur, hienele continuând să latre după mine, gata oricând să mi se repeadă la picioare, toată gălăgia asta era din ce în ce mai tare şi îmi lăsa impresia că la un moment dat îmi va bubui capul.

Îmi simţeam tâmplele zvâcnind, sacadat, şi sângele îngroşându-se, devenind cremos, făcând parcă spume pe marginile venelor. Mă pietrificam, asta era! Inima bătea în gol, într-un ritm fără sens, încerca zadarnic să mă mai ţină în viaţă. Din câteva în câteva secunde leşinam. Vedeam numai negru şi aveam încontinuu senzaţia că o să mă prăbuşesc. Iar odată ajuns pe asfalt, o să mă spulber, ca o bucată de gheaţă.

Unde sunt, Ana? *Ana*?... *Când se termină toate astea*? *Nu mai pot…*

Sunt aproape de magazin. Văd uşa, e întredeschisă. Salvarea mea?

O împing şi îmi las corpul înăuntru. Am impresia că mă rup în bucăţi şi intru pe rând, iar la câţiva centimetri încep să mă recompun. Sunt într-un desen animat.

Pauză – trag o gură de aer. Nările încă mă-nţeapă, mă irită, a mai rămas praf pe undeva, printre firicelele de păr, printre muci, nu ştiu, dar tot simt mirosul scârbos al K-ului.

Vânzătoarea se uită la mine speriată. Nu sunt în stare să spun nimic, abia stau în picioare.

Sângerez. Duc mâna la gură, îmi şterg sângele şi când mă uit, nimic. Nimic roşu, nici măcar un lichid. E o iluzie? Simt că buzele o să-mi plesnească. Sunt ca un balon, gata să fâsâie. O să dau pe dinafară, o să crap pe undeva şi o să mă întorc pe dos.

Văd ventilatorul de la lustră, care aerisea alimentara. Timpul se opreşte şi...

Vâjjjj… elicea face 360 de grade şi coboară câţiva centimetri.

Vâjjj… din nou şi…

Din nou şi... Din nou.

Mă va decapita. Picioarele mi se înmoaie. Încerc să nu mă mai uit la aparatul ăla al morţii de pe tavan, cobor capul şi nimeresc cu privirea într-o vitrină plină cu tot felul de mezeluri. Nu sunt altceva decât animăluţe drăgălaşe. Schingiuite, tăiate de vii, urlând. Înjunghiate sau curentate. Îngheţate. Transportate în dricuri cu congelatoare. Feliate. Aromate. Preparate. Îmi vine să vomit.

Şi ventilatorul aproape că îmi atinge cele mai înalte fire de păr de pe cap.

Mă las uşor pe podea. Sunt mort. Aproape mort.

O forţă supraomenească mă apucă de picioare şi mă trage. Imaginea se întunecă, simt că mă duc în spate… Deschid ochii, vânzătoarea e tot acolo, paralizată, cu ochii mari, speriaţi şi gura căscată. Oare ea vede creatura din spatele meu, care mă duce în lumea de dincolo? Încerc să m-agăţ de ceva, dar nu-i nimic pe jos decât gresie. Ventilatorul dispare. Alimentara se depărtează.

Şi cum văd şi uşa şi simt asfaltul sub mine, vomit. Văd din gură ţâşnindu-mi bucăţi de pui de la ce-am apucat să ciugulesc de la KFC. Şi mirosul infect al sosului lor de usturoi îmi umple toată gura. Vomit pe nas şi pe gură în acelaşi timp.

— Respi ră! Respi răă! răcneşte Nebunul.

Iar Teo, nu ştiu de unde apare, îmi ia mâinile în mâinile lui şi mi le strânge puternic.

Totul revine la normal.

— Resss pirăăă, ommm…ule!

Trag aer ca printr-un tub. Imaginea se-apropie şi se depărtează odată cu plămânii mei, care se umplu şi se golesc într-un ritm ameţitor. Frica dispare. Deodată. Şi nu simt decât un lichid înăuntrul meu încercând să iasă afară. Mă trântesc

iar la pământ şi vomit. Vomit până simt că mi-am golit stomacul.

— Aş... Aşa – şi Nebunul mă prinde de cap să nu-mi înghit limba.

Singurul om care mă poate ajuta acum şi o face, singurul om în care am încredere-n momentele astea e cel căruia-i pregătesc dosarul şi flagrantul şi… Dumnezeu ştie ce se va întâmpla cu el după aceea. Îmi e ruşine şi îmi feresc privirea de el.

Pentru o secundă, poate chiar mai puţin, dau ochii pe spate şi-mi văd creierul. Revin.

— Calm… uşor… e drogul…

— Ok… ok… şi tremur. Ce se-n tâm plă? zic repede, ca să pot pronunţa toate literele. Îmi dau seama că lucrurile sunt mai ok, pot să articulez puţin.

— E K-ul, ommmule. Ăsta e K-ul, mnu te panica, mă lămureşte grasul.

Era cel mai ok dintre toţi.

Doamne, dar trebuia să le fi văzut feţele. Pe-a mea nici nu mi-o imaginez, mă gândesc că arătam probabil mai distrus decât ei. Erau nişte cadavre vii, gâfâind în reluare, nu respirând. Şi-aveau ochii pierduţi într-o altă lume. Ca nişte extratereştri din comediile alea proaste, nişte creaturi deghizate, încercând să imite oamenii. Păreau că nu înţeleg mai nimic din jurul lor, deşi erau cu siguranţă mai lucizi decât mine. Am început să râd. Dup-aia şi ei.

— Ne-ai sss… periat. De muuoarte, pic tore, a zâmbit Nebunul.

Şi eu mă speriasem de moarte. Dar nu puteam decât să mă amuz acum. Căcatul ăsta psihedelic aproape că mă terminase. Era atât de real...

M-am uitat în jur şi din nou imaginea se balansa în stânga şi-n dreapta, nimic nu stătea locului. Dar eram calm de data asta. Mă lăsam dus de val. Acceptam iluzia. Începusem să mă prind că dacă lupt, totul nu va fi decât mai rău.

— Eşti bi ne?

— Acu’ da, îi răspund. Tubul prin care am impresia că respir se mai lăţeşte. Ai uooo… ţigarrrăă?

Şi cuvintele devin salturi uriaşe deasupra unei prăpăstii, iar consoanele nişte bârne de care te poţi agăţa zdravăn, ca să ajungi pe partea cealaltă.

Amândoi îşi pipăie buzunarele. Apoi dau din mâini, dezamăgiţi…

— Avem! sare Teo. Avem ’nn maşşinăă…

— Merrgem?

— Merrgem, frrate. Hai de-aici!

Ne ţinem unul de celălalt şi pornim din nou spre dig.

— Câât aaa trrecut?

— Vreeoo… (Şi Nebunul îşi scoate unul dintre mobile din buzunar. Îl analizează atent, încearcă să găsească ceasul pe monitorul ăla minuscul, apoi să-l şi descifreze. Treaba asta-l amuză.) Vreoo… ze ce.

— Duuoar ze ce mm mmminutee?!

Litera m era cea mai grea de pronunţat.

— Daaa… mai e, mai e. O să-ţi pla că. Duoar mnu… mnu te mai pa ni caa.

Trei idioţi fără echilibru, la marginea Bucureştiului, care părea marginea lumii. Nu ştiu de ce, dar era minunat.

&&&

Cumva, tot ce puteam să fac în mod obişnuit devenea o putere specială. Iar senzaţiile… pfffuai…

Cum am ajuns la maşină, am ţopăit de bucurie, ca un copil. Bine, atât cât puteam să ţopăi atunci, înţelegi? Eram fericit… să cunosc partea aceasta din mine. Realitatea aceasta, pe care nu ţi-o arată nimeni. Nu întâlnisem pe nicio pagină despre droguri efectele-astea. Nu scria nicăieri că atunci când sari totul se vede în reluare. Abia când aterizezi îţi dai seama ce s-a întâmplat.

Prima dată îţi iei acel elan... Ca şi cum, aplecându-te puţin, strângi mai multă energie într-un spaţiu mai mic, creezi presiune. Nu se întâmplă nimic iniţial, dar îţi simţi fiecare muşchi vibrând, pregătindu-se să se ia la trântă cu gravitaţia. Eşti o rachetă gata să plece pe lună. Te-ncordezi tot. Şi împingi mai întâi cu partea de sus a tălpii, dinainte de degete, pământul. E ca şi cum planeta toată s-ar duce în jos, nu tu te-ai ridica.

Pentru un moment, celulele tale s-au lipit de celulele pantofilor sau ale adidaşilor şi acestea de asfalt. Iar acum tu le frângi legăturile proaspete şi minuscule. Doare puţin. Dar ca o amorţeală, e-o durere plăcută. Şi rămâi în aer, opreşti puţin timpul, foarte puţin. Stai acolo sus, la câţiva centimetri, câteva miimi de secundă pe care le dilaţi. Admiri priveliştea. Te roteşti să vezi toate unghiurile. Şi…

Căderea e ca o scufundare la început. Aerul se transformă în valuri. Te afunzi. Un vâjâit puternic şi bubuitura, contactul cu solul. Înapoi la realitate, toţi muşchii împrăştiindu-se, la fel cum vezi un atlet într-o cursă, în reluare. Imediat după asta… ecoul bubuiturii, exact când îţi recapeţi echilibrul.

Totul se deformează. Chiar şi mirosul are ceva aparte. Ketamina aia nenorocită dispare din nas şi te lasă metalic. Parc-ai fi ruginit, totul e dur şi îţi zgârie nările. Ca şi cum mirosul ar fi o fiinţă, la fel ca apa.

Teo a deschis uşa din faţă a maşinii să caute ţigările. Aveam de aşteptat, nu numai eu eram dezorientat şi mă mişcam în reluare.

— Iar ba… nu te schimmbă. E un… căcat asta. Faci e xact aceeeleaşi lu cruri. Pe car’ le-ai fa ce şi-n mod nor mal. Dar… îţ’ dai seamma. Că nu mai mme rită efortul. Pricepi?

Şi Nebunul se uită la mine distrat.

— Daaa... Acum da.

— Tragi câteva fumuri... Şi mmâine… sservi ciul. Serviciul ălla de căcat. Mbanii ăia de căcat.

Puţini. Orrele pierrdute. Carre de vin zile. Săp tă mâni. Luni. Ani. Mmulţi ani pier duţi. Responsa bi li tatea pe carre ţi-au bă gat-o pe gât, nuuu? Pentrru ce? Pentrru cine? Mmâi ne! Vrrei să te trrezeşti la prrânz... Să vezi un film. Să ci teşti o carrte. Să te fuţi poate…

— Iarrrba-i miş tooo… am zis, iar Nebunul m-a îmbrăţişat.

— Eee… ăsta e un drrog, mo şu le. Vezi differen ţa?

— Găsit! Găsit! a ţipat Teo şi ne-a arătat pachetul de Marlboro.

Totul era aşa greu…

— Ne rre venim în zece… a continuat, după care a scos dintr-un buzunar cutiuţa lui magică.

Mai era nişte praf, poate o linie de fiecare.

— Hai, mmă… se bagă Nebunul.

— Te grrăbeşti? Uăăăe?!

După care se întoarce spre mine: pic to rre?

— Ăăă… eu vrreau.

Şi s-au uitat la mine şocaţi.

Atâta aşteptau. Teo a scos repede trăgaciul, ne-am aşezat în cur şi am tras pe rând. Mai întâi eu şi iar am simţit tot praful intrându-mi pe nas şi ducându-se direct în creier, prin sinapse.

Niciun minut şi deja ne scărpinam toţi. Aşteptam să vină valul. Creierul nostru se comporta exact ca surferii, pe care-i văzusem doar la televizor. Cu curul pe placă, cu picioarele în apă, mişcându-le încet, uitându-se înspre ocean, înspre orizont, după adrenalină.

Creierul meu era în slipi şi era ars de soare.

Uitasem de ţigări pentru câteva minute. Oricum, pentru Teo nu fuseseră decât un pretext pentru a ajunge la K. Mi-am amintit de ele când grasul a scos un joint. Era de parcă ar fi avut o mitralieră, alimentată de benzi, în care erau încărcate doar jointuri. Pac, şi încă o rafală de tripuri.

Eram singurul care avea o brichetă la-ndemână. Iar ei mi-au a lăsat onoarea de a-l aprinde. Teo

zâmbea în timp ce Nebunul îmi fixa cuiul cu grijă între buze. Pentru că buzele erau fragile. Puteau crăpa oricând. Asta era senzaţia.

Când am aprins bricheta şi-am văzut focul, m-am blocat. Flacăra era uimitoare. Dansa. Sugea aerul din jur, îl prindea ca-ntr-o capcană invizibilă, îl trăgea pe-o parte şi-l scotea pe curul brichetei lumină şi căldură. Iar flacăra stătea de fapt deasupra focului, invizibilă. Acolo era puterea. Şi se potrivea de minune cu tot ce simţeam legat de mine.

Picioarele mele erau picioare sub ele. Mâinile îşi aveau forţa cu câţiva centimetri, care oscilau, dincolo de mâini. Nasul trăgea aer de la un metru din faţa mea. Ochii îmi porneau de undeva din ceafă şi abia când ajungeau la ochii propriu-zişi, acolo începea vederea.

Creierul s-a încordat şi şi-a pus labele pe placă. Un ditamai val în faţă, dar eram pregătit. Mă lăsam pradă drogului. Eram sclavul lui, sluga unui nenorocit de praf strălucitor.

Pluteam. Într-o realitate care devenise 2D. Un desen animat vechi, cu puţine culori, estompate.

Am apropiat flacăra, vârful ei invizibil, de capătul ţigării. Am tras şi am auzit hârtia murind. Era o bombă acolo, care distrugea tot. Apoi fumul a început să circule prin cui spre mine. Şi când mi-a ajuns în gură, mi-a venit să vomit. E ca atunci când eşti răcit şi fumezi. N-are niciun gust, e doar un fum căcăcios. Şi apoi senzaţia pe care ţi-o lasă în gură, ca şi cum ai fi luat o bucată zdravănă cu polonicul, nu cu lingura, dintr-o salată de cânepă şi alte ierburi puturoase.

Fălcile au început să mi se încălzească. Şi-am continuat să trag şi aburii aceia toxici au luat-o pe lângă amigdale, pe gât, o parte s-a dus spre stomac, iar cea mai mare parte a intrat în plămâni şi i-a împroşcat cu otravă. Mă intoxicam.

Am tuşit puţin şi m-am zguduit. M-a luat o ameţeală ciudată, ca atunci când am fumat pentru

prima oară. Aveam din nou paişpe ani. Chiulisem de la istorie şi poate d-asta nu-nţelesesem mare brânză din viaţă. Eram cu Nicu, cu Bogdan şi cu Sile în spatele şcolii şi făceam pe grozavii. Şi mai era un ţigănuş cu noi, i-am uitat numele.

Am expirat. Şi-atunci a-nceput din nou nebunia.

M-am uitat spre blocuri, la o fereastră unde abia se distingea o siluetă feminină. Şi am dat zoom până acolo. Eram într-un vis şi lumea toată era a mea. Am revenit la rezoluţia normală, fără să mă clintesc. M-am uitat dup-aia spre parc şi am dat zoom de la capătul lui până la celălalt, printre copaci.

— Ce dracului faci? s-a băgat Nebunul.

— Dau zoom... Dau zoom, incredibbbil…

— Pictorul ăsta… îmi aminteşte de… nde vrremurile buune, a zis Teo, după care s-a îndreptat spre maşină.

Dădeam zoom-uri prin realitate. Acolo mai aproape, acolo mai departe, focalizam, reglam contrastul, luminozitatea, începeam să mă joc eu cu drogul.

Şi m-am uitat la mâna mea, cât de ciudată era mâna mea, parcă de plastic. Şi am început, în semiîntunericul acela, să disting venele. Dup-aia oscioarele. Dup-aia efectiv radiografiam. Îmi vedeam scheletul. Articulaţiile. Şi chiar aerul din jurul degetelor pe care le mişcam, cum făcea valuri. Unde. Şi fulgere minuscule ieşeau din carnea mea. Ca un fel de curent electric. Sau scântei.

O muzică ciudată, cunoscută. Era divină. Teo băgase un cd şi dăduse volumul mai tare.

— Acum poate. Acum o să-nţelegi dă Doors.

— Doors?

— Ascultă şi taci… ascultă şi taci – şi mă fixa.

Pluteam.

Muzica era perfectă. Mă transforma. Într-un fel de plantă parcă, eram un copac cu rădăcini, care sugea tot felul de minerale din pământ, aveam

sevă, aveam scoarţă, o grămadă de crengi, ca un fel de mănunchi de mâini, şi mă clătinam în bătaia brizei ce venea dinspre lac.

Break on through to the other side se auzea continuu, iar Teo s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit versurile: *break on through to the other side* şi cerul s-a crăpat, omule! Blocurile au coborât la pământ şi s-au făcut iar arcuri.

Verdele era galben. Galbenul era verde. Şi totul din ce în ce mai fad, aproape de alb-negru. Totul se schimba după muzică. Am închis ochii.

Şi cineva m-a prins de mână. Era, cel mai probabil, Teo, dar cu fiecare miime de secundă care trecea, nu vroiam să cred asta.

Ascultam Doors şi dansam. Înăuntrul meu. Dup-aia şi în afară, am început să mă unduiesc, să mă las dus de muzică aşa cum se lăsau toate şi toţi ceilalţi.

Eram în mijlocul unui concert, în primul rând. Iar Jim Morrison s-a apropiat, m-a strâns de mână şi mi-a cântat: *break on through to the other side, break on through to the other side*, tot mai tare. Tot mai tare.

I-am spus *Jim, eşti ok*? Şi el mi-a zâmbit, a venit la capătul scenei, s-a aplecat şi mi-a prins capul. M-a sărutat pe frunte, după care m-a forţat să mă întorc spre public. Toţi de-acolo aveau pene de indieni. Toţi păreau că fac dragoste unii cu alţii. Dar fără să se atingă.

Ce-i asta? Nu-ndrăzneam să deschid ochii şi să mă trezesc în parc, de fapt nici nu ştiu dacă puteam. Alunecam, ca pe un tobogan, în lumea aceasta fantastică.

Şi printre indieni erau cavaleri în armuri şi inorogi şi urşi polari paşnici care vorbeau în engleză şi un miros de whisky ameţitor. Iar Morrison m-a tras cu o singură mână pe scenă. Eram un fulg. Iar el un zeu, cu o forţă incredibilă.

— Spune-le tu, spune-le despre ce e vorba.

Mii de oameni şi animale şi obiecte se uitau la mine. Formaţia cânta pe spate aceeaşi piesă, nu se oprea.

— Da'… ce să le spun?

— Cum ce să le spui, frate? Spune-le tot!

— Ăăă…

Şi m-am uitat spre toţi acei oameni şi toate acele creaturi. Ochii le sclipeau.

Morrison se clătina. Era praf şi se amuza văzându-mă cum mă chinui să scot câteva cuvinte pe gură.

— Soţia mea mă iubeşte! am strigat.

Ovaţii. Două gagici au leşinat. Unele au început să plângă. Un reporter, într-un colţ al sălii, zbiera în faţa camerei: *incredibil, dragi telespectatori*! *Soţia lui îl iubeşte*!

— Da… soţia mea mă iubeşte, am continuat în gălăgia şi haosul care se crease (aveam impresia că doar Jim mă aude). Dar mie mi-e frică… mie mi-e frică… mi-e teamă că nu sunt atât de bun pentru ea.

Deodată linişte. Cei din formaţie s-au blocat şi instrumentele au început să dispară pe rând din fundalul sonor. Jim s-a apropiat de mine şi m-a luat în braţe. Mi-a şoptit: *nu-ţi fie frică… nu de sentimentele tale, e normal. Iubirea nu-i ce-ţi arată ei tot timpul. Iubirea-i durere.*

— E normal să-mi fie frică?

Şi deodată totul părea atât de simplu.

— DAAA! a ţipat mulţimea. DA!

Un ceas de mână sărea în toate felurile undeva în primele rânduri şi zbiera ca un nebun: *dă-l în mă-sa*! *Dă-l dracului, futu-i mama lui, de cinci ani mă chinui să prind concertul ăsta şi dementul ăla de Nick tot mă duce la reparat. Hai, până nu-i vine pensia, Jimmy*! *Arde-l*! Apoi un ticăit groaznic, ca şi cum aş fi avut urechea lipită de un ceas imens de perete. În rest, linişte… de parcă între scenă şi public ar fi existat un material invizibil, cu izolare fonică.

Arătau ca nişte maimuţe ce ţipau şi dădeau din toate încheieturile, dar nu mai auzeam nimic. Meditam, privind spre ei ca-ntr-un tablou abstract.

Dumbo plana deasupra mulţimii. Calm. Şi-n loc de pălărioara lui galbenă, avea dreduri…

El Comandante juca remi cu nişte prizonieri de război americani, pe o buturugă.

O râmă era lată pe scenă, chiar în faţa mea. Cu ultimele puteri, s-a încordat şi a răcnit: *sunt mort, coaie… mă vezi*? Şi un hohot de râs foarte subţire.

— E normal să-ţi fie frică, a ţipat Jim, e normal! Frica nu-i ceva rău.

Un sunet puternic de tobe şi am început să aud din nou. Publicul a început să aplaude ritmic, cântând *break on through to the other side*. Apar şi instrumentele.

— Dar nu lăsa frica asta să devină spaimă. Ieşi de aici!

— Ieşi de aici! au ţipat toţi, ordonat, după Jim Morrison.

Era ca o melodie. Şi Dumbo, şi Che, şi râma, şi ceasul şi toate arătările de-acolo: ieşi de aici! Ieşi de aici!

— Dar cum?!

&&&

Am deschis ochii şi Teo mă ţinea să nu cad. Eram o bucată de carne moale, gata să se prăbuşească. Şi aveam lacrimi pe faţă, le simţeam ca pe un acid care mă înţepa.

Şi o durere a tuturor organelor, ba chiar dincolo de ele. Oasele mi se măcinau înăuntru. Venele se strângeau şi blocau circulaţia sângelui. Toată carnea îmi tremura. Stomacul încerca să-mi iasă pe gură, parcă ar fi avut o conştiinţă proprie şi numai ghinionul îl făcea să nu reuşească. Îmi venea iar să vomit, dar nu mai aveam ce. Sau aveam, însă nu puteam ajunge nici măcar cu un deget până la gură. Iar gura se muta pe toată faţa mea, în jurul

ochilor şi al nasului. Iar ochii se duceau înăuntrul capului, strivindu-mi creierul.

O stare de nelinişte îmi invadează toată fiinţa.

Văd trecând pe lângă mine un gândac şi încerc să-l urmăresc. Ochii aruncă un lasou şi-l prind de picioare. Iar el are forţa de a-mi trage privirea înapoi din tunel.

Mă uit speriat la Teo. Observ că Nebunul dispăruse.

— Un… un… nde e…?

— Pân' la magazin. S-a dus să ia o punnnguţî d'zahăr, îmi spune Teo grăbit.

— De ce?

— Coaie, tu nu vezi? Ai… ai o cădere dă calciu dă zile mari!

Îl văd într-un final. Grasul e departe, aleargă dezorientat spre noi, dinspre blocuri.

Abia pot să respir. Am senzaţia că leşin întruna şi-mi revin de fapt după ore întregi. Iar leşin, nu pot sta nici în cur. Oxigenul nu-mi ajunge. Mă sufoc de frică. *Unde sunt, Ana*? *Unde*?...

Nebunul deschide două pliculeţe de zahăr pentru cafea şi mi le bagă în gură.

— Suge zahărul!

Îmi vine să vomit, dar îl ascult şi trag de mine cu ultimele forţe. Amestec cristalele dure de zahăr cu saliva tot mai puţină. Gura mi se încălzeşte deodată. Celulele mele de metal devin cremoase. Înghit. Mă doare capul ca după o beţie zdravănă. Mă simt murdar şi mi-e silă de mine.

Teo mă lasă uşor pe spate, până rămân întins pe pământ. E rece.

Sunt paralizat, nu pot decât să ţin ochii întredeschişi şi să privesc cerul. Senin, cu multe, foarte multe stele. Niciodată n-am văzut în Bucureşti atâtea.

Ei bâjbăie ceva, nu par îngrijoraţi.

Capul începe să-mi ardă, e o sobă de teracotă. Surferul se prăjeşte înăuntru. A prins valul, i-a făcut faţă şi-acum a căzut lat pe plaja aceea pustie,

unde nimeni nu a călcat vreodată. Ar fi trebuit să vezi nisipul ăla încins ca smoala, aur curat. Şi un miros puternic de nuci de cocos şi banane.

Pentru o clipă am simţit tot universul. Nu mai ţin minte multe, dar atunci părea foarte simplu. Dumnezeu era într-o parte şi diavolul în alta şi amândoi se uitau la mine. Şi-n acelaşi timp nu era nimeni pe-acolo, în halucinaţia mea, nici măcar eu.

Planeta se rotea şi ameţeam din cauza asta. Simţeam toate legile fizicii şi mă dureau.

Dup-aia totul transformându-se, strângându-se într-un punct. Într-un singur punct. Asta era toată viaţa care a existat, există şi va exista vreodată. Punctul acela. Unde toţi se strivesc unii pe alţii.

Nu exista timp. Nu exista spaţiu. Totul era un haos al posibilităţilor. Fiecare era de fapt aceeaşi persoană, totul era acelaşi lucru. Şi ceea ce exista cu adevărat şi ceea ce era doar fictiv nu contau. În centrul nostru exista acest punct, ca o lumină, care se multiplica şi alegea să fie orice.

Nu înţelegeam nimic. Doar percepeam sau cel puţin încercam să fac asta. Apoi iar, totul, dar crede-mă! Totul! Era de căcat. Atât de naşpa, încât îmi venea să-mi iau gâtul. O nelinişte care mă făcea să tremur din toate încheieturile.

În faţa mea apare o menghină uriaşă, strânsă.

— Frate, şi eu am crezut că sunt uşi la început, îmi zice Morrison.

Apăruse deodată lângă mine, la capătul parcului Crângaşi, cu o ţigară în mână. Ne uitam amândoi la ce era dincolo de menghină: o altă lume, una plină de culori. Culori pe care nu le mai văzusem vreodată.

Jim aruncă prin crăpătura maşinăriei chiştocul, în lumea de dincolo. Nu înţeleg de ce face asta, îmi vine să-l înjur. Şi nu-l pot opri, sunt înmărmurit de uimire. Rămân chiar blocat când văd că restul lui de ţigară, o mizerie de câţiva centimetri, se transformă într-un fluture albastru, strălucitor.

Apoi totul se transformă în cuburi. Şi încep să se schimbe între ele, nu mai înţeleg nimic din ceea ce văd, doar culori şi forme distorsionate. Niciun fir logic.

Mi-e frică. Mi-e frică de mă cac pe mine, câţiva stropi de pişat curg involuntar şi îmi pătează chiloţii şi blugii. Nu mai aud nimic. Nu mai văd nimic. Nu mai simt nimic. Vid. Am impresia că sunt în mijlocul nimicului, într-o cădere care n-o să se oprească niciodată.

Pauză.

Deschid ochii.

— Eşti bine? mă-ntreabă dilărul.

Fuma plictisit o ţigară la volan. Eu stăteam întins pe bancheta din spate.

Mă ridic greoi, sunt încă foarte moale. Dar sunt ok.

— Am leşinat?

— Dea... Te-am adus până aici, aşteptam să-ţi revii, îmi răspunde sictirit.

— Demult?

— E, pula… zece minute, nici atât.

— Şi Teo?

— Teo? Chitrosu' a luat un taxi, are nişte treburi… ne-ntâlnim mai încolo cu el, oricum.

— Mai încolo? îl întreb nedumerit.

— Da, vreau să te duc la... Hmmm… locul nostru, să zic aşa. E un fel de petrecere… privată – şi începe să râdă.

— Petrecere?... Omule, nu ştiu cât mă mai ţin pe mine oasele pentru o petrecere.

— Nu-i ce-ţi imaginezi tu, o să vezi. Adică… nu ştiu, frate, mi-e greu să-ţi explic. Dar avem o casă şi ne-adunăm acolo din când în când, toţi, cu toate căcaturile posibile… totul e moca, fiecare vine cu câte ceva, înţelegi? Şi numai oameni ok. Ţăcăniţi, dar ok.

Îmi aprind o ţigară. Are un gust demenţial.

— Ce-ai visat? mă-ntreabă grasul după câteva secunde de linişte.

— Pfff… nu-mi amintesc mare lucru. Oricum, nişte imagini fără niciun sens…

— Hai pe dig – şi coboară brusc din maşină. Să ne revenim puţin, continuă înainte ca eu să mă panichez de tot.

Încep să mă gândesc dacă aveam vreun act sau ceva la mine în cazul în care m-au buzunărit, ceva care să mă dea de gol. Mă pipăi peste tot. Nimic.

Inspir. Expir.

#07. Peter Pan şi ploaia din ’85

Am rămas câteva minute bune pe dig. Doar eu şi Nebunul.

Iar nemernicul a mai aprins un joint, nu ştiu de unde l-a mai scos şi p-ăsta. M-am gândit că dacă i-aş fi tăiat blugii, ar fi curs probabil multe prafuri şi plante şi punguliţe, câte alte minunăţii de care nici nu ştiam şi, bineînţeles, cartuşele de cuie infinite.

Dar oricum, nu mai vedeam rostul. Parcă n-am fi fost destul de buimaci şi frânţi după K, *iarbă ne mai trebuie acum*? Aveam impresia că nu ştia când să se oprească, să tragă o gură de aer curat. Am şi vrut să-l întreb când fusese ultima zi în care nu fumase, dar mi-era frică de răspuns. Nebunul părea că trăieşte aşa, cu un pumn de iarbă, poate chiar mai mult, în fiecare zi. Să nu mai vorbim şi de altele… nu era de mirare atunci porecla lui, pe mine doar câteva ore m-au dat gata, d-apăi să fii spart continuu luni, poate chiar ani de zile?

— Vrei? m-a întrebat plictisit, fără să mă privească.

Se uita la apă, în gol.

Stăteam chiar pe marginea digului şi aveam încă o oarecare temere tâmpită în privinţa lacului, o uşoară anxietate. Dar era ok, panica dispăruse, măcar asta.

Cine ştie la ce naiba medita grasul? Fiecare eram în lumile noastre. Eu unul abia aşteptam să se termine noaptea. Eram la limită, nu ştiam cât mai pot duce. Îmi venea să cad lat chiar acolo. Însă nu vroiam să calc pragul casei şi să mă trezesc a doua zi fără ceva palpabil pentru dosar. Doar pentru asta pornisem aventura.

Şi să mă retrag tocmai când urma să ajung la ei, în centrul muşuroiului, unde se întâmplă treburile adevărate? Mda, aş fi putut pleca... La fel cum aş fi putut s-o fac când ne-am întâlnit la Romană sau

atunci când a apărut Teo, la Obor sau oricând pe tot traseul ăsta, dacă stau să mă gândesc. Şi-aş fi dat cu piciorul promovării şi tuturor celorlalte care urmau, inevitabil.

Trebuie să mai rezist puţin…

Uşile care mi se deschideau acum nu erau o întâmplare. Ştiam că n-o să mai am prea curând şansa asta. Urma să cresc, într-o singură zi, cât alţii în ani. Date de contact, nume, locuri, plus detaliile care mă interesau despre marfă, de la calitatea ei la preţuri, efecte şi tot aşa. Aş fi putut scrie o carte întreagă despre ce văzusem numai până la ora aceea.

— Mai stau mult cu căcatul în mână? mă-ntreabă pe un ton iritat.

— Aaa, scuze… nu mai vreau, 'mi-ajunge.

— Păi zi aşa, moşule… nu te mai scuza atât, zi că eşti un nenorocit.

— De ce? am sărit ca ars.

— De ce? De ce? Ce plm pui atâtea-ntrebări? Păi mă laşi singur la un splif? O să mă duc dracului de tot. Spliful e făcut să-l împarţi, prietene, nu să te rupi singur în gură cu el.

— Da' ce-i ăla un splif? E făcut altfel? Şi m-am apropiat să studiez jointul.

S-a uitat la mine ca la ultimul om de pe faţa pământului.

— Auzi, tu nu prea socializezi, nu? Nu fumezi în grup, nu ieşi, chestii d-astea?

— Băi, nu prea… în general sunt doar eu şi pânza…

— Ok, ok… tu cu pânza în camera ta de artist, izolată de lume… ai nişte iarbă, nişte ţigări, nişte foiţe. Tu cum îţi rulezi prostul?

— Adică?

— Adică, frate… cum îl faci? Cât tutun, câtă iarbă, ce foiţe, plm?

— Depinde… în general pun mai multă iarbă.

— Auzi, tu chiar nu ştii ce-i ăla un splif?

— Mnu…

— Frate, spliful e făcut numai din iarbă, fără niciun pic de tutun, aşa cum se fumează adevărat. Ia şi trage, dă-te-n gâtu' mă-tii, că-ţi dau eu ceva să-ţi revii, mai încolo… poţi să şi leşini dacă vrei, te trezesc cu o cafea de n-ai băut în viaţa vieţilor neamului tău, da' nu te căca pe tine şi nu mă lăsa singur, că mă tripez aiurea, mă-nţelegi?

Avea dreptate, ce putea să-mi facă? Să mă leşine, în cel mai rău caz. Atât.

Mi-a pasat ţigara încet, ne mişcam încă destul de greu. Iar coordonatele abia acum începeau să-şi revină. Eram moi, ca atunci când eşti răcit groaznic, când ai o viroză şi stai la pat cu febră, ţi-e lene să te duci şi până la veceu să te caci. Starea aia continuă de somnolenţă, zaci toată ziua citind ceva sau uitându-te la un film sau la tv, sau weekendurile alea, ştii? Când deschizi ochii sictirit după prânz, nu trebuie să te duci la muncă, nu trebuie să te duci nicăieri şi-afară-i o vreme nasoală rău… nu faci nimic decât să pierzi timpul, s-o arzi aiurea, nici nu-ţi dai seama când trece ziua.

Asta rămâne după drog. Sau cel puţin după câteva ore de iarbă şi câteva linii de K. O stare de nimic. Blank. Sec. Gol. Supt. Stors. Varză. Eşti praf şi pulbere, de parcă n-ai fi dormit o săptămână.

Încercam să-mi amintesc despre astea din toată grămada de foi şi pagini de pe net pe care le studiasem. Dar ori memoria mea mă lăsase de izbelişte, ori documentarea nu m-ajuta cu mare lucru. De parcă m-ar fi ajutat în vreun fel de când plecasem de la Romană…

Era ceva nou. Şi-o simţeam în tot corpul. O amorţeală a tuturor muşchilor şi organelor. De parc-aş fi dormit cu ochii deschişi. Şi starea devenea din ce în ce mai puternică, abia puteam să-i fac faţă.

&&&

— Ce-ai, puiule? Ce eşti aşa dezorientat? m-a întrebat Ana în treacăt.

Eram în bucătărie amândoi. Ea aranja masa, eu abia picasem de la muncă şi, după un duş scurt, venisem să fumez o ţigară. Era spre sfârşitul lui 2008, prin noiembrie parcă, ţin minte că se-apropiau sărbătorile şi mă gândeam ce să le iau cadou puştoaicelor mele (aşa le zic).

— Probleme la serviciu? a insistat.

— Nu chiar…

— Dar?

— Nu ştiu, măi, e posibil să mă mut. Se fac nişte modificări masive acum, cică vine şi criza asta la anu'…

— Unde să te muţi, pisoi?

Şi s-a întors la aragaz să vadă dacă mâncarea se-ncălzise.

— La Judiciară… la Antidrog…

— E prin Fane asta sau cum?

— Nu, nu, am un prieten, un amic, să-i zic, nu-l ştii. Lucrează la crimă şi terorism. Da' parcă ţi-am zis de el, măi. Îl cheamă Nicu. Am fost astă-vară la ziua lui, că mă invitase, mai ştii? De n-ai avut tu chef atunci şi-am mers singur.

— Parcă… tu crezi că eu mai ştiu? Am atâtea pe cap… auzi, dar ia stai aşa, ce treabă are una cu alta, nu-s departamente diferite?

— E, sunt un cur. Antidrogu-i tot la ei.

— Ca la noi, de ce nu mă miră?… o tocăniţă – şi şi-a dat ochii peste cap.

Rar spunea Ana ceva bun de poliţie. Ne-am zâmbit. Şi prin asta, ca de obicei, am spus mai mult decât o înşiruire de cuvinte inutile. Ea, că nu vrea să intrăm în detalii de organizare – eu, că sunt de acord în privinţa părerilor ei şi îi mulţumesc că nu mă pune să vorbesc prea mult.

— În fine, ideea e că, nu ştiu, pot să mă transfer acolo, tre' să-i dau un răspuns zilele-astea, i-o zic cât mai scurt posibil.

— Salariu mai bun sau?

— N-am apucat să vorbim despre asta, mă crezi?

— E, hai că eşti culmea, pisoi – şi m-a sărutat. Niciodată nu vorbeşti de ceva fără să ştii de bani dinainte, parcă nu te-aş cunoaşte.

— Serios… n-am îndrăznit… presupun c-o fi puţin mai bine, altfel nu-mi zicea.

N-am vrut să fac prea mare tam-tam, era vorba de doar trei milioane în plus pe lună.

— Bine, banii ca banii, afli tu, dar ce trebuie să faci? Să urmăreşti conversaţii sau ce?

— Nu, cică să intru-n pâine ca lumea, d-aia mă tentează. M-am săturat de biroul ăla. Să investighez şi pe teren, să cercetez, mi-a zis tot felul de faze, cică de la anu' vor să se pună serios pe treabă.

— Hai, mă Radule, tu chiar vrei să te bagi în asta? Nu ţi-e bine aici?

— Ba mi-e! Niciodată mai mult sau mai puţin de-atât. Cred că m-am plictisit, Ana, să nu fac nimic. Plus că munca de birou pe mine mă termină. Nu ştiu, cred c-ar fi interesant… cel puţin aşa-mi pare, ştii? Să fac ceva cu-adevărat, să aflu chestii, să mă plimb, să scotocesc, să stau de vorbă cu oameni… plus că…

— Plus că ce?

Şi a stins ochiurile de la aragaz.

— Am auzit pe ici, pe colo că dacă-ţi faci treaba, avansezi aici. Repede adică. Şi-ţi faci oricum şi-o grămă' de relaţii… chiar vreau să iau în considerare transferul ăsta.

— Pisoi, şi m-a mângâiat pe faţă. Se uita la mine cu ochii ăia calzi, ca o mamă. Tu ştii mai bine ce-ai de făcut. Vezi cum stau lucrurile. Dacă-ţi place mai mult acolo, spune-i tipului ăsta, Nelu sau cum ai zis că-l cheamă.

— Nicu, Nicu…

— Aşa… îi spui lu' Nicu, dar gândeşte-te bine înainte, pentru că n-o să mai ai liniştea de aici. Tu ştii că aici poţi să şi adormi la birou, nu-ţi sparge

nimeni capul, n-ai niciun stres, nu ştii dacă-n partea cealaltă o să fie la fel.

— Tocmai de amorţirea asta vreau să scap, iubirea mea…

— Mi-e să nu dai din lac în puţ, asta mi-e… ştiu că vrei ceva mai… dinamic să zic, dar… tu-ţi dai seama ce mizerie e la Antidrog, nu? Îţi imaginezi, sper…

— E la fel ca peste tot, Ana.

— Bine, vroiam doar să te-atenţionez, mă gândesc la tine, să ştii… Oare chiar ai nevoie de asta?

S-a auzit cheia în broască. Ne-am oprit din discuţie şi ne-am întors amândoi privirea spre uşa de la intrare, din hol. Corina a intrat zgribulită, după care şi-a trântit geanta pe scăunelul de lângă cuier.

— Fraţilor, e-un frig afară… Doamne!

— Poate dacă ţi-ai lua şi tu o căciulă… i-am zis.

— Iar începi? Tată, nici n-am ajuns bine şi…

S-a uitat la mine încruntată.

— Las-o şi tu, pisoi. Abia a intrat.

— Bine, măi, bine… şi? Cum a fost la facultate?

— E, cum să fie… ca de-obicei

Şi s-a grăbit în camera ei, să se schimbe.

&&&

Am luat jointul şi-am tras. Mirosul acela crud... Şi fumul tare… aproape că m-am sufocat. Imediat am simţit zgârieturi şi-nţepături pe gât, am tuşit zdravăn.

— Aşa, pictore, fir-ai al dreacu’ să fii… acum simţi diferenţa? O să ştii ce plm-i ăla un splif?

— Să-mi bag picioarele…

Tuşeam şi încercam să vorbesc în acelaşi timp, îmi dăduseră şi câteva lacrimi. I-am dat ţigara-napoi.

— Haha, ai patruzeci, dar eşti fraged ca un boboc. Uite cum strici bunătate de marfă...

N-am putut să-i fac faţă splifului, m-a lovit.

M-am lăsat pe spate şi m-am întins. Era atât de mişto... Nu-mi mai simţeam tâmplele, nici pulsul. Era puţin răcoare, cât să n-adorm, şi era linişte, doar câteva valuri se auzeau izbindu-se aproape de noi, dar erau paşnice. Şi erau stele pe cer, nu atât de multe ca mai devreme, pe K, doar câteva, însă foarte strălucitoare, ca şi cum Dumnezeu ar fi aprins lumina pe un fel de hol al raiului. Zâmbeam ca un copil.

— E dată-n mă-sa, Nebunule...

— Eee… haha, e ceva, frate, cu iarba asta. E bună tare…

Şi când râdea, şuncile-i dansau.

Apoi tăcere… am închis ochii şi… a fost de fapt de parcă i-aş fi deschis. Întunericul s-a transformat într-o lume fantastică.

Se făcea că eram tot în Bucureşti. Se lumina şi era puţin mai cald. Cerul era bleu deschis şi în unele locuri gălbui, ca-ntr-o poză veche, ştearsă. Câţiva nori pufoşi stăteau să facă umbră.

Venise vara, cred. Oamenii se plimbau pe străzi în mânecă scurtă. Iar eu puteam să zbor, îi vedeam de sus cu hainele lor colorate mişunând prin intersecţii. Se-adunau lângă staţiile de metrou şi de tramvaie.

Eram tot în Crângaşi. M-am rotit în aer (eram puţin deasupra blocurilor) şi-am luat-o spre stadionul Rapidului, pe lângă parc. Coboram printre blocuri şi mă uitam prin ferestre, la oameni. Femeile se fardau în oglindă, altele erau dezbrăcate şi nu se hotărau în privinţa hainelor… erau numai femei frumoase, nu ştiu cum, femei înalte, cu picioarele lungi şi drepte, cu tenul alb, pufos…

M-am oprit la etajul cinci al unui turn de beton. Era o chinezoaică, doar în lenjerie intimă, neagră. Dansa pe o muzică pe care n-o auzisem niciodată până atunci. Swing chinezesc? Nu ştiu, oricum nu conta. Ea era frumoasă ca un copil. Radia. Şi părul acela asiatic, negru şi drept, îi cobora pe spate în

formă de V. Când se rotea, i se puteau observa sânii mici, roz… m-a văzut şi s-a oprit brusc. Mă fixa cu ochii ei mari şi portocalii. Nu ştiam că oamenii pot avea ochi portocalii. Nici măcar într-un vis.

Mi-a zâmbit.

Mi-am continuat drumul, rotindu-mă în aer ca un nebun. Ca Peter Pan. Uneori mai încetineam ca să ating cu vârful degetelor de la picioare blocurile. Cimentul era încins, mă gâdila.

Mulţi îşi preparau micul dejun, unii se uitau la tv, alţii se pregăteau să meargă la muncă. Mai erau şi-ăia care abia se întorceau acasă, mahmuri sau sparţi.

Coboram până în stradă, ajungeam pe un trotuar (prima dată s-a întâmplat în dreptul cazinoului de la intersecţia cu piaţa), apoi mă împingeam înapoi douăzeci-treizeci de metri în aer. Săritura era atât de reală… fiorul acela pe care-l ţi-l dă desprinderea, apoi golul, tot mai puternic.

M-am decis să urc şi mai mult, să pot vedea tot oraşul. Am luat-o printre păsări şi tot felul de curenţi ciudaţi (nu înţelegeam de ce, dacă mă apropii de soare, temperatura-i din ce în ce mai scăzută) prin care încercam să-mi ţin echilibrul. Eram o rachetă.

A fost un moment când mi-am întors privirea, un punct în care ajunsesem de unde se vedea tot Bucureştiul. Şi era linişte, nimic nu se-auzea aici. Aveam impresia că lumea-i perfectă. Oamenii abia se vedeau, mai mult îi bănuiam, îi inventam, le dădeam nume obişnuite, le cumpăram haine, electrocasnice, le alegeam chiar şi animale de casă, locuri preferate în care să meargă... Manevram destine, la fel ca Dumnezeu. *Cel puţin unul preocupat de soarta creaţiilor sale*, ar fi spus Ana dacă era lângă mine. Dar ăsta era unul dintre puţinele vise în care vroiam să fiu singur.

Am stat acolo, în levitaţie, minute bune. Am fumat o ţigară şi m-am pierdut în tripul cu

Dumnezeu, m-am gândit că trebuie să fie al naibii de mare şi să aibă un simţ al umorului exagerat. Asta dacă lumea se vede de sus ca-n mintea mea.

Am coborât în viteză şi-am căutat un magazin. Aveam o poftă teribilă să beau o bere. Nu ştiam că zborul poate fi aşa de obositor. Găsesc o bodegă la marginea Pantelimonului. Mă concentrez ca aterizarea să-mi iasă bine şi mă opresc exact la intrare. Mă scutur de praf. Eram jegos, nu glumă.

La boxe se auzea foarte înfundat Gică Petrescu. Cum bag capul, văd un tablou de-al lui Ceauşescu atârnat chiar deasupra barului. Haios, ce pot să zic, dar n-am de gând să-mi stric visul cu tripul ăsta.

Dau să-mi iau zborul, dar nu pot să mă clintesc nici măcar un milimetru de la sol. Din stradă vin în fugă spre mine nişte miliţieni. Studiez peisajul, ori ăsta nu-i Bucureştiul, ori nu e 2009. Am plete şi sunt mai slab, observ. O iau la fugă, rupând pământul.

Parc-am mai trăit toate astea... O, Doamne! Nu-mi spune că-i vara aceea blestemată din ’85, ştiu... Recunosc până şi mirosul... O s-o iau pe străduţa asta, o să-i fraieresc. O să tot alerg până mă întorc spre parc, o să mă opresc să fumez o ţigară pe ascuns, mă duc acasă şi aflu că a murit mama.

&&&

— Tu de ce crezi că se trezesc oamenii dimineaţa? Nu de ce dimineaţa, nu asta vreau să spun, ci de ce se trezesc, de ce o iau de la capăt în fiecare zi? mă-ntreabă Nebunul.

E spart. Pentru prima dată îl văd că se chinuie să fie coerent şi asta mă linişteşte enorm.

— Nu ştiu, îi răspund repede, abia scos din vis.

Şi după câteva secunde îmi vin cel puţin câteva motive pentru care oamenii trăiesc. În acelaşi timp mă întreb de unde şi până unde creierul meu varză s-a gândit s-o scoată pe mama la iveală tocmai acum sau de ce tocmai aici.

— Trei motive, îţi zic eu. Bine, plm, nu c-o fi aşa, îţi zic la ce m-am gândit eu, mă-nţelegi?

— Zi, mă…

Şi reuşesc să ies din tripul anului 1985, cel mai nenorocit poate din viaţa mea. Sau cel mai marcant? Cuvinte…

— Unu! Oamenii se trezesc ca să fie mai buni decât ziua trecută.

— Mai buni?

— Poţi să dezvolţi cum vrei. Dar mai buni, asta e într-un sens… mmm… general să zic. Mai buni cu ei înşişi, cu ceilalţi, mai buni la muncă sau în ce pizda mamii lor or face, mai buni.

— Da, ’s de acord... Oamenii se trezesc ca să fie mai buni.

— Doi! De fapt aici sunt două motive…

— Nu contează.

— Fii atent… oamenii se trezesc ca să se bucure. Ca să caute motive pentru a se bucura.

— Şi-al doilea?

Şi zâmbesc pentru că e chiar aşa cum spune grasul.

— Oamenii se trezesc ca să cunoască. Sau nu ştiu, cel puţin câţiva pentru asta respiră. Să afle în permanenţă altceva. Să încerce altceva. Dar pentru mine a cunoaşte înseamnă a mă bucura, d-aia am zis c-ăst-ar fi un motiv separat, mi-am dat seama acum că trebuie împărţite…

— Şi ultimul? Ăsta ar trebui să fie cel mai tare, îi zic.

— Nu că e cel mai tare, da’ ăsta ţine în picioare totul, în plm.

— Bagă…

— Trei, frate! Şi cască bine ochii şi urechile… oamenii se trezesc ca să schimbe lumea. Oamenii se trezesc cu speranţa că azi e şansa lor să facă diferenţa. Încontinuu. Oamenii se trezesc aşteptând o minune care să schimbe lumea, în cazul în care ei n-o fac. Astea-s detalii… însă de la cel mai mic individ care e conştient pe planeta asta până la cel

mai hodorogit, e o chestie universal valabilă, toţi vor să schimbe lumea şi s-o facă mai bună. Aşa cum cred ei, evident. Mai bună din punctul lor de vedere. Şi ăsta-i un lucru frumos, prietene…

— Despre care se vorbeşte prea puţin…

— Nu contează. Se întâmplă în fiecare secundă. Trebuie să simţi…

Şi, normal, clasica palmă pe umăr. Râdem. Şi pe fundal se aud nişte broaşte.

&&&

Hipermarketul era mai mult gol. Asta mi-a plăcut întotdeauna în primele zile după revelion, că nu se mai încumetă chiar toţi idioţii să vină la cumpărături. Se odihnesc, mulţi au deja proviziile făcute din decembrie, Dumnezeu ştie, e mişto că avem timp să ne plimbăm prin toate raioanele, să ne uităm la toate produsele, calmi, fără să ne lovim de alţii, fără să ne înghesuim pe coridoarele-alea strâmte sau să stăm aproape o oră la casă.

Când am ajuns în parcarea de la Carrefour, din Colentina, nu erau mai mult de treizeci de maşini. O imagine ciudată, apocaliptică chiar, dacă nu ne-am fi obişnuit de câţiva ani să mergem la shopping în prima zi din an când se deschid uşile acestui depozit de produse care de care mai inutile, dar pentru care ne ducem la muncă aproape în fiecare zi, ca să le putem cumpăra.

Ana făcuse deja o listă kilometrică cu tot ce trebuia să luăm, Corina îi dăduse şi ea o foiţă, câteva rânduri scrise în grabă cu lucruri de care-avea nevoie, iar eu n-aveam niciun plan. Mergeam ca la plimbare şi mă uitam la orice, mă duceam ca să mă calmez mai mult.

De cele mai multe ori nu-mi cumpăram mare brânză. Alteori spărgeam vreo douăzeci-treizeci de milioane pe nimicuri, la mine nu există cale de mijloc. Asta pentru că-n ianuarie avem întotdeauna bani. Mulţi bani strânşi deoparte, cel puţin unu-două salarii economisite, ca să nu mai zic de

primele noastre de Crăciun. Era momentul când luam lucruri mari, în afară de cele obişnuite pentru casă. Stăteam mult pe la electrocasnice, să vedem ce ne-ar putea fi de folos sau ce-am putea înlocui. Sau ne duceam la obiectele la care ne uitaserăm cu jind tot anul şi amânaserăm să le luăm, tocmai pentru că ştiam că vine începutul anului şi-o să ni le permitem fără probleme.

Atunci mă uitam după un home cinema, un Sony pe care-l ochisem de ceva timp. Îl studiam atent, iar Ana nu trăgea de mine pentru că nu ne grăbeam nicăieri. Ba chiar citea atentă toate detaliile despre acest sistem audio-video, deşi n-o impresionau prea mult capacităţile lui.

— Decât să dai cinşpe milioane pe nebunia asta, mai bine am mai merge şi noi la un film din când în când, mi-a zis, dar pe un ton foarte cald, care nu m-a iritat.

— Da, n-am mai ieşit demult… dar şi dacă am merge, iubire, tot acasă vedem mai multe filme. Dacă-l iau, vreau să mă uit şi la dvd-uri, să luăm vreo zece-douăzeci de filme.

Şi asta am şi făcut. Am luat în total douăsprezece, dintre care trei cu Al Pacino, actorul nostru preferat. Eu mi-am luat opt filme, toate thrillere, evident, iar ea patru comedii siropoase pe care a trebuit, evident, să le vedem împreună.

— Decât să stau cu mintea încordată şi acasă, în faţa ecranului, mai bine mă relaxez, îmi spunea.

Şi avea dreptate, doar că eu eram mult prea relaxat şi plictisit la birou.

— Am decis să mă mut la Antidrog, i-am trântit-o.

N-am stat să mă gândesc prea mult, mă tot chinuiam să-i spun încă de la Crăciun şi nu ştiam cum. Încercasem să nimeresc momentul potrivit, dar chiar atunci când ea a pus şi al patrulea dvd cu o comedie, mi-am dat seama că nu va exista niciodată unul.

— Aşa, brusc?

— Nu… m-am tot gândit… de fapt, m-am decis cu vreo săptămână în urmă, doar că nu ştiam cum să-ţi zic. Crede-mă, toată luna decembrie m-am gândit la asta, am pus în balanţă toate avantajele şi dezavantajele şi… chiar vreau.

— De ce?

— Pentru că vreau să fac ceva, Ana. Mor în biroul ăla, ştii bine. Vreau să ies. Vreau să existe o doză minimă de suspans şi adrenalină, d-aia am vrut să intru în poliţie de la bun început. Dar pur şi simplu simt că îmbătrânesc aici şi nu fac absolut nimic.

— N-o să mă bag peste decizia ta, îţi dai seama, şi s-a apropiat ca să mă strângă în braţe. Dacă tu chiar ai nevoie de asta, fă-o…

— Dar de ce te-ar deranja? Nu pricep…

— Nu mă deranjează nimic, chiar o să mă bucur dacă vei fi mai fericit aici. Dar… mi-e frică… atunci când aud de droguri, de arme, de urmăriri, cum să-ţi spun, mă îngrijorează şi trebuie să mă înţelegi. Tu şi Corina sunteţi tot ce am mai bun. Dacă vreodată s-ar întâmpla ceva cu vreunul dintre voi, nu ştiu ce aş face.

— Trebuie să te linişteşti, puiule. Nu e un film de acţiune aici…

— Oricum, una e să te ştiu într-un birou, chiar dacă te plictiseşti, alta e să mă gândesc că vei fi chiar pe stradă la un moment dat, urmărind drogaţi… dar nu pot fi egoistă, ştii tu… dacă asta ai decis, fă-o, ştii că sunt lângă tine.

Ne-am sărutat şi ne-am continuat cumpărăturile. Am vorbit numai despre mutarea mea de atunci şi până în ziua, foarte apropiată, când m-am şi transferat.

&&&

1985. Sunt un adolescent rebel şi fug de miliţie pentru că tocmai îl înjurasem pe dobitocul ăla cu crâşma lui şi cu Ceauşescu cu tot. Am douăj' de ani şi ei nu mă pot prinde. Nimeni nu mă poate

prinde, pentru că sunt invincibil şi urmează să fac istorie.

Simţeam de-atunci revoluţia. Îmi ieşea prin fiecare por. Duhneam a schimbare.

Şi chiar dacă uneori mă mai luau pe la secţie şi mă băteau cu bulane şi lanţuri până mă căcam pe mine, râdeam. Asta-i scotea din minţi. Râsul acela isteric pe care-l aveam, pentru că urma să-i futem. Să-i dăm jos şi să-i călcăm şi noi în picioare.

Fugeam şi dâre de răzbunare, ca nişte flăcări, rămâneau în urma mea.

Două-trei străduţe şi i-am pierdut. O iau spre parc şi mă simt un erou. Gagicile întorc capul după mine. Le fac cu ochiul şi ele chicotesc.

Deşi fusese cald toată ziua, cerul se întunecă deodată şi dă să plouă. Ce iubeam ploile scurte de vară. Cu fulgerele şi tunetele-alea violente care-ţi fac inima să-ţi sară din loc. Toţi se îndreptau grăbiţi spre case, dar eu rămâneam în parc. Să mă fac fleaşcă şi să râd.

Ştiu că nu aşa s-a întâmplat, dar mintea-mi joacă feste. Am stat parcă încă un sfert de oră, până când mi s-a făcut o foame de lup şi-am alergat spre casă. Ce-mi amintesc acum e altfel. Începe să plouă cu sicrie. Cu sicrie mari, din lemn masiv, care se prăbuşesc pe pământ şi se fac praf şi bubuie ca naiba.

Bucăţi din ele sar în toate părţile, dar morţii dinăuntru rămân intacţi. Şi toţi morţii sunt maică-mea. Cadavrul ei multiplicat. Parcul se umple de mama mea moartă. Oraşul se umple de mama mea moartă.

Plouă şi cu coroane de flori şi cu nou-născuţi. Încerc să prind copiii, dar nu pot nici să mă mişc. Sunt blestemat cumva doar să asist la acest trip horror, fără să pot schimba nimic. E un coşmar.

Pe coroane scrie *pentru Magda*, numele mamei mele. Şi sunt semnate de tot felul de oameni, pe unii-i cunosc, de alţii n-am auzit niciodată. Iar între ele, copiii se sfărâmă şi împrăştie sânge,

carne fragedă şi maţe mărunte. Mama e peste tot, vânătă.

Cerul e negru, aproape ca noaptea. Şi de sus se aud bubuituri groaznice.

This is the end este fundalul sonor. The Doors cântă pe nori.

Şi apar nişte oameni mici, mascaţi, de sus până jos îmbrăcaţi în negru, care scot nişte sunete îngrozitoare. Încep să taie bucăţi din mamele mele şi să fugă cu ele. E foamete. Şi toată lumea a venit să-şi ia o bucată de carne, fără să mai stea la coadă. Toţi oamenii coboară în stradă şi încep să rupă din maică-mea.

Fug. Mă feresc de sicriele de lemn, care nu se mai opresc să cadă. Şi de copii, şi de flori. Alerg spre casă. Încă cinci blocuri… încă patru…

De la etaje oamenii se aruncă şi se fac praf. Încearcă să mă oprească cu carnea lor, dar nu pot. Nimic nu mă poate opri. Am douăj' de ani şi put a schimbare. Am un destin măreţ.

Intru în scara blocului. O iau pe scări repede pâna la patru. Cine ştie ce s-ar mai putea întâmpla şi în lift, dă-l încolo! Pe scări cad, ca nişte bile, capete ale mamei mele. Sunt verzi. Sunt în putrefacţie unele. Miroase groaznic şi nu ştiu cum reuşesc să nu vomit. Unele au ochii deschişi, unele zâmbesc, altele nici nu le mai recunosc, sunt pline de viermi înfometaţi.

Uşa apartamentului este deschisă, de-acolo vin toate nenorocirile. Pe hol, o cruce şi câteva lumânări. Intru printre mormanele de capete şi reuşesc, cu o forţă uimitoare, să închid uşa. Taică-miu sare din sufragerie şi mă ajută şi el. Uşa se-nchide într-un final.

Capetele dispar, afară se luminează.

— Maică-ta… a avut un accident de maşină, îmi zice tata şi cade în genunchi, plângând.

Cad şi eu.

Am douăj' de ani şi viaţa începe să dea cu mine de pământ.

#08. Bucureştication

— Blocuri peste blocuri şi toată lumea înjură oraşul ăsta futut… nimeni, dar absolut nimeni n-ar face ceva pentru el, cu toate că populaţia lui este aşa, într-o creştere continuă… sunt ca viruşii, să moară mama, ca o bacterie, a început Nebunul după ce a văzut câteva macarale pe partea cealaltă a lacului.

— Ce te-ai aprins aşa, omule?

— Frate, aşa e cu Bucureştiul, n-o arde aiurea. În afară de câteva excepţii care confirmă regula, zeci de ţărani, de cocalari nefutuţi, din toate colţurile şi cotloanele cele mai necunoscute şi mizerabile ale ţării, fiecare c-o dramă de-ţi pică faţa, care vin să-şi facă aici un viitor. Deci pe bune, dacă faci ceva marfă cu viaţa ta şi nu ţi-a murit mă-ta într-un accident sau n-a fost kilărită cu şapte topoare după un viol sau dacă n-ai rămas paralizat la pat şi-ai revenit miraculos pentru că bunu' Dumnezeu a fost acolo, eşti zero, mă-nţelegi? Mulţimea vidă, pa şi pusi, poveştile acestei lumi trebuie să fie stoarse de patetism. Asta-i impresionează pe ei… ăştia motivaţi, frate… pişa-m-aş pe ei şi pe vacile lor pe care nu mai are cine să le mulgă. Să-şi facă un viitor, auzi… viitor… viitor... Ştii la ce mă gândesc eu, moşule, când vine vorba de viitor?

— A?

— La o muie, frate.

Am râs.

— Da, la o muie, nu te hlizi… o muie de nota douăzeci. Şi tavanul… imaginea lui, pentru că-mi las capul pe spate exact înainte să-mi dau drumul… şi mă gândesc atunci, fix atunci, pictore, la tot trecutul meu, la tot trecutul lumii, la istorie, la oamenii care au murit degeaba de când suntem în plm pe pământ… şi poate mai important: mă gândesc la ziua de mâine. La cum să n-o păţesc mâine. Mâine o s-o iau de la capăt şi-atâta tot,

ăsta-i viitorul. Îmi ajunge, e chiar mai mult decât pot să duc şi durează una-două secunde toată treaba.

Of, mamă, în ce m-am băgat?

— Sau nu asta… continuă el. Chiar deloc, futaiu' poa' să fie greţos, de multe ori este greţos pentru mine. Ştii la ce mă refer, nu?

— Cred…

— Uite, să zicem că poate să fie un deal, moşule. Unul plin de iarbă… da' iarbă-iarbă, nu căcat d-ăsta – şi a zâmbit. Iarbă mare de tot, netunsă, şi să-i simt mirosul ei crud, verde, când mă întind pe spate şi frâng tulpinele-alea mici, vii. Aproape că le aud. Iar deasupra… să fie un cer nici prea înnorat, nici prea senin, cât soarele să-mi fută ochii. Nu mă gândesc la nimic atunci. Dar simt viitorul. Îl trăiesc în permanenţă. Şi câteva furnici îmi intră prin pantaloni sau pe sub tricou şi deja văd viitorul în faţa mea: mă voi scărpina! Toată liniştea de dinainte e într-un trecut pe care nu-l voi mai trăi niciodată… niciodată aşa cum am făcut-o, întotdeauna altfel. Timpul trece, pictore... Care viitor? Ă? Ce vor oamenii ăştia de se grăbesc atât de tare să iasă la pensie?

Nebunul se-opreşte şi-aruncă o pietricică în lac, la depătare. Se aude un pleosc, iar după câteva secunde văd undele atingând malul.

— Mă bufneşte râsul când îi aud, continuă el. Viitorul e un turn de birouri ridicat pe lângă vreo clădire veche, importantă… cum e ăla de la Armenească, ştii? Eu nu spun nimic, ce să spun? Oricum nu m-ar băga nimeni în seamă. Sunt plin din cap până-n picioare de scârbă. Închid ochii şi merg mai departe. Merg mai departe, ăsta-i viitorul meu! Eu nu mă ocup de distrugeri, dar cineva sănătos la cap o să ardă clădirea aia-ntr-o zi, să-mi bag pula de nu…

Ne-am aprins amândoi o ţigară şi-am tăcut. Priveam oraşul, care se vedea magnific de-acolo. Luminile. Betoanele. Macaralele de pe partea

cealaltă a lacului, de fapt, şantierul nesfârşit şi-mpuţit în care încercăm să ne ducem existenţele insignifiante.

Păream atât de mici şi de neînsemnaţi în faţa acestui univers, a ceea ce apucam să vedem din el, câteva stele împrăştiate, cine ştie ce lumi cu ce reguli şi ce sisteme. Poate cu droguri mai bune, care-s şi legale, unde oamenii ca mine şi ca Nebunul ar putea fi prieteni, nu pradă şi prădător, pe rând.

E ciudat cum iarba te transformă într-o creatură atât de paşnică. După ce vezi cum e, te face să te gândeşti la toate prostiile care se spun despre ea. Încerci să-nţelegi.

— Ştii ce nu-mi place mie la Bucureşti, în afară de… toţi proştii de pe-aici? îi zic. Adică dă-l încolo de sistem, ăsta care-i face pe toţi să alerge cu bale pe mâini după bani. Totul este despre câştig, am învăţat asta demult şi regulile jocului, dar, omule… e ceva mult mai stresant în fabrica asta, care pe mine mă scoate din minţi.

— A?

— Câinii. Nu mai pot, Dumnezeule, cu câinii!

— O, da, o, da! Uitasem de ei – şi-a-nceput să râdă în hohote.

— Îţi jur c-o s-ajungem să ne plimbăm pe străzi ca-n safari, în 4×4-uri mici. Ca-n mijlocul junglei, cu însoţitori. În loc de nişte amărâte de dacii, taximetriştii o să aibă taburi galbene cu pătrăţele negre. Nu e posibil aşa ceva, Nebunule… Uneori am impresia că-i oraşul lor şi că-l conduc noaptea. Cu partide politice, cu tot ce trebuie, în timp ce noi producem ziua gunoi pentru ei. Mâncare adică.

— Să mori tu?

Şi râdea întruna.

— Nu mai pot, omule, cu ei. Am ajuns să-mi folosesc maşina mai mult ca protecţie în oraşul ăsta, că de circulat… Şi-am o haită în faţa blocului de câţiva ani, n-am reuşit neam să mă împrietenesc cu ei. Se-nmulţeşte pe zi ce trece, uneori m-am şi

gândit să-i otrăvesc, Doamne iartă-mă, dacă tot nu vrea nimeni să se ocupe de ei… dar nu-mi stă în fire să fac aşa ceva, nu pot…

— Nu, nu, ce mama mă-sii…

— Nu, nu, dar nimeni nu face nimic, toţi handicapaţii care ţipă în sus şi-n jos că vai, animalele, drepturile animalelor, dar cum rămâne cu ale noastre? Mie-mi place să mă plimb dimineaţa, e cea mai mişto bucată din zi…

— Exact când se luminează, mă completează el.

— E, încearcă, te rog, să faci asta în cartierul meu. Mai bine îţi bagi un deget în cur, ’tu-i în mama lor, că-ncep şi eu ca tine…

— Sunt molipsitor, am mai auzit asta.

Şi m-a bătut pe umăr.

— Drepturi, drepturi, vai, săracele animale… drepturi înseamnă pentru ei să pălăvrăgeşti şi să nu faci nimic. În timp ce alţii trebuie să se descurce. Îi iau eu la mine pe stradă să le-arăt drepturi. Să vedem, cu o pereche de colţi în cur mai eşti un aşa iubitor de animale? Şi eu nu zic să-i omoare, dar să facă ceva… orice…

— Da’ tu-n ce zonă stai, artistule?

— Eu? Pe Ştefan cel Mare.

— Aha… aproape…

— Tu? Pe Moşilor, acolo unde-am oprit?

— Nu, nu, căcat… acolo stă Vasilică. Ha-ha. Vorba vine, e o garsonieră închiriată, nu stă nimeni, nici eu, da’ aşa-i zic. Am vreo trei închiriate prin oraş, Vasilică, Bogdănel şi Georgică, dar nu cred că le mai pot ţine pe toate, am probleme grave cu banii… şi-acum şi cu Briciu…

— Nu-nţeleg… închiriate?

— Bă, doar nu eşti nebun să crezi că-mi ţin marfa acasă sau că o las în maşină. M-au mai prins nenorociţii… Ce, nu ştiu ei de mine? Dar muuuie! Îmi mut garsonierele rapid, am pe cineva care le are cu imobiliarele şi-mi dă cele mai mişto preţuri, prin centru. Că-n centru am nevoie, ce

dracului? O garsonieră, o cameră, mereu e ceva… dacă vrei vreodată să te apuci de afaceri cu droguri, să-mi spui. Ai multe de-nvăţat, se pare.

— Văd, văd…

— Nu e uşor, moşule. Nu cu nehaliţii ăştia. Şi mai ales acum…

— Dar ce se-ntâmplă acum? C-am auzit şi eu… ţi-am zis, d-aia şi omul de la care luam s-a tirat în Olanda…

— E prea complicat, omule… mă bagi în tripuri proaste…

Şi s-a ridicat brusc şi-a luat-o spre blocuri. M-am dus după el. Mă mişcam puţin mai greu, amorţisem. Şi-mi venea să pic lat acolo şi să adorm. Eram incredibil de obosit…

Visam la patul de acasă şi la Ana. Ana cu pielea ei fierbinte, încinsă de la pilotă, şi mirosul porilor ei deschişi, care seamănă a migdale. Şi puful acela minuscul care-l are pe spate, puful în care vreau de fiecare dată să-mi vâr toată faţa.

Întotdeauna mă simte când intru în dormitor, oricât ar fi de târziu. Iar când mă întind lângă ea, zâmbeşte. De parcă n-ar fi dormit deloc până atunci, de parcă m-ar fi aşteptat, uneori chiar şi ore întregi, cu ochii închişi. Mie-mi lipseşte sensibilitatea asta, odată ce-am pus capul pe pernă, acolo rămân, poate să treacă şi trenul…

După aceea îmi întind braţul stâng după ea, uşor. O ating pe coapse, urc până spre sâni, îi caut mâna… o găsesc, e moale. O mângâi şi ajung până la degete. Ea mă prinde. Mă strânge şi mormăie ceva de fiecare dată, ceva ce nu pot să-nţeleg. O sărut pe ceafă şi reflexul ei, îl ştiu parcă de-o viaţă, mi se pare atât de natural, este să se dea câţiva milimetri spre mine, să fie sigură că suntem lipiţi. Că devenim un singur corp, o mutaţie a sentimentelor noastre, o creatură hidoasă cu două capete, două sexe, patru picioare prinzându-se unele-n altele ca nişte cleşti, patru mâini încolăcite, amestecate.

Devine foarte cald sub pilotă. Sau sub cearşaf, depinde ce anotimp e… mi se scoală deodată şi penisul mi se împinge în fundul ei. Ne despart doar hainele, câţiva milimetri de cârpe pe care atunci le urăsc. Dar imediat mă liniştesc, pentru că o aud cum zâmbeşte.

&&&

Am coborât treptele digului buimac. N-am înţeles prea bine de ce se grăbea Nebunul până când l-am văzut năpustindu-se spre unul dintre garajele trântite în faţa blocurilor. Şi-a desfăcut pantalonii şi-a-nceput să se pişe.

— Drace, ce bine e…

Şi s-a-ntors rânjind.

Mă trecea şi pe mine. M-am uitat în jur să văd dacă e cineva – o paranoia inexplicabilă. Singurele semne umane la ora aceea erau zbierăturile ce veneau dinspre parc, acolo unde erau terenurile de fotbal.

— Linişteşte-te, mă, ce te sperii aşa? a observat repede dilărul.

N-am mai stat pe gânduri, mi-am desfăcut cureaua, pantalonii şi m-am uşurat. Prin jetul gălbui dădeam afară oboseala şi tripurile proaste, simţeam cum energia-mi revine în toţi muşchii.

— Vroiam să zic, moşule, că nu-ţi trebuie diplomă de la Sorbona să te prinzi cum stă treaba cu drogurile, mă-nţelegi?

Îl urmăream atent.

— Toate astea sunt controlate până la urmă. Nu este decât un alt instrument politic. Ar fi atât de simplu dacă cineva n-ar mai vrea ca drogurile să se găsească pe piaţă… uite-te la tine, de exemplu.

— Ă?

— Frate, ai ajuns într-un timp scurt la mine. Şi dacă nu eram eu, ajungeai la altul. Adică şi-un gabor împuţit ar putea face asta destul de uşor, oricât de precauţi am fi…

S-a oprit puţin, şi-a scuturat-o şi şi-a tras la loc pantalonii.

— Serios acum, dacă s-ar pune pe noi ca lumea, ne-ar prinde. Traficul e controlat, chior să fii să nu vezi cum uneori e marfă căcălău, alteori nu. Ni se dă aşa, cât trebuie, ca de la un robinet. Cu presiune, fără presiune, depinde la ce etaj stai, înţelegi? Cât de bazat eşti, pe cine cunoşti şi-aşa mai departe. Bă pictore, da' te pişi, nu glumă!

— Abia acum îmi dau seama de când mă ţineam…

— Ha-ha…

Privea în gol spre strada aceea pustie, ca o centură a cartierului Crângaşi. Peste tot erau graffitiuri şi mâzgăleli cu Rapid: forza Rapid, hai Rapid, te iubesc, Rapid, legione granata, Răzvan Lucescu, muie Copos, muie Steaua şi toate cele.

— Dacă s-ar face o statistică, moşule, cele mai mari cantităţi capturate şi cei mai mulţi oameni prinşi sunt numai în anii electorali.

— Am observat asta…

Şi imediat m-am albit, dându-mi seama ce gafă era să fac. Mă panichez.

— Vezi? Şi nici nu trebuie să te uiţi cu atenţie…

Apoi am impresia că mă priveşte suspicios.

Mi-o scutur, îmi trag chiloţii, blugii şi dau să-mi prind cureaua.

— Eşti microbist, Nebunule? l-am întrerupt şi m-am întors spre el.

Vroiam să schimb repede subiectul.

— Îmi place fotbalul, moşule. Dar e ca şi cu religia, ştii? Înţeleg că e ceva dincolo de noi, însă nu pot alege o singură variantă. Îmi sunt perfect egali şi Allah, şi Dumnezeu, şi Buddha, mi se fâlfâie. Adică, bă, ce beneficii îţi aduce o religie anume? E o aberaţie oricum să crezi că există un Dumnezeu pe-acolo şi să-i dai atâtea nume şi interpretări şi legi, să te iei şi la omor cu alţii pentru el doar pentru că-l numesc altfel. Oamenii sunt nişte copii frustraţi, numai că acum au nişte

jucării mari. În loc de trenuleţe în miniatură şi avioane şi elicoptere şi tănculeţe de plastic colorate, acum au ditai armatele şi fut în gură pe cine vor pentru putere.

— Ok, te-nţeleg că ai chef să-mi explici orânduirea lumii, nedreptatea ei, dar te-ntrebasem de fotbal… n-ai nicio echipă de suflet, aşa?

— Ba da, mă, dacă despre asta-i vorba. Dar la noi nu prea e fotbal…

— Ce contează?

— Nu-i echipă mai frumoasă şi iubită ca Rapid! începe el să fredoneze imnul lor de căcat, cu gura până la urechi. Tu?

— Nu, eu n-am treabă cu divizia B, sorry.

— Aşa-ţi fut una, de-ţi sar dinţii din gură. Ce plm eşti, stelist sau dinamovist?

— Dinamovist, şi i-am zâmbit sarcastic.

— Miliţian prost… meltean… vă pregătiţi de Champions League, a?

— Ha-ha…

— Păi nu d-asta există Dinamo, ca să se pregătească într-una de UCL?

— Da, mă, noi măcar ne pregătim de competiţia asta, îi zic gândindu-mă că Rapidul e praf de când a venit portughezu' ăla de doi lei.

— Bă, să vorbeşti când o aduce Dinamo câte puncte a adus Rapidu' României, n-o freca aiurea. Echipă comunistă de gabori… Păi când am luat noi primu' trofeu, voi nici nu existaţi… Bă, da' tu eşti gabor sau ce?!

— Ha-ha!

— Ia, o dai la-ntors? Eşti miliţian? Şi mă prinde de umăr puternic. Zi, mă, eşti?

— Ce-ai, frate? Şi-albesc tot.

— Glumesc, mă, şi eu, ce te-ambalezi atâta? Panicosule… Hai să luăm şi noi ceva de băut şi să ne tirăm de-aici.

&&&

Primele magazine de care-am dat erau închise, cu toate că scria non-stop pe ele. Până şi aprozarul cu ventilatorul acela imens, care m-a speriat de mă căcasem pe mine, avea acum luminile stinse, obloanele trase şi un lacăt solid care bloca uşa.

La noi non-stop înseamnă puţin peste unşpe. Pentru că la noi, evident, nimic nu poate avea sensul propriu al unui cuvânt şi nimic nu poate fi complet.

Crângaşiul arăta ca o lume părăsită de orice speranţă. Blocuri nesfârşite, jegoase, cu tencuiala căzută, mii de maşini parcate pretutindeni, abia aveai loc să te mişti, spaţii verzi uscate şi pline de gunoaie, împrejmuite de garduri. Nimic nu avea culoare pe unde treceam. Toate lucrurile păreau moarte şi reci. Iar cum am trecut de prima intersecţie, numai cazinouri şi bănci.

O matahală de doi pe doi stătea în faţa intrării unuia dintre locurile-astea cu jocuri de noroc, pe care nu le-am înţeles niciodată. Ne studia din cap până-n picioare cu o privire plină de dezgust. Aproape că te provoca să-i spui ceva drăguţ de sfinţi, dar normal că n-o făceai pentru că ţi-ar fi rupt capul în două, singurul lucru la care se pricepea probabil. La câţiva metri de el şi băşina lui colorată cu jocuri, un non-stop care era într-adevăr deschis.

Eu mă proptesc de un gard şi-l las pe Nebun să intre.

— Ia-mi şi mie un Pepsi mic, îi zic în ultimul moment şi dau să-mi bag mâna după câţiva lei în buzunar.

El nu mă aşteaptă.

A stat câteva minute bune, îl vedeam prin vitrină cum se uită la toate produsele. Şi-n timpul ăsta, cât umplea pungile cu dulciuri şi alte prostii pe care nu le vedeam, am intrat într-un trip cu gardurile-astea blestemate, cărora nu le înţelegeam rostul. Mi-am dat seama că Bucureştiul e o lume a gardurilor. Numai Dumnezeu ştie câte tone de fier

inutile (dar probabil profitabile unor oameni, apropiaţi într-un fel sau altul de primării) văd în fiecare zi, cum cobor din scara blocului.

Orice spaţiu mic care se vrea a fi grădină, orice are câţiva pomişori, chiar dacă uscaţi sau putreziţi, orice cu puţină iarbă şi mult gunoi este împrejmuit cu garduri. Şi garduri d-astea urâte în general, nu care cumva să te propteşti de ele sau să te aşezi, că te-nţepi. Majoritatea sunt ruginite şi îndoite, nici măcar rolul ornamental nu şi-l mai respectă.

Aproape orice bucată de pământ din oraşul ăsta e apărată de garduri. Până şi locurile de joacă pentru copii au garduri (să zicem c-aş înţelege aici, să nu o ia Nică la fugă printre maşini, deşi nu e vina lui că astfel de zone sunt înghesuite printre străzi).

M-am gândit că, dac-am lua toate gardurile-astea, vom avea destul material pentru un mic turn Eiffel sau, dacă se va permite şi ceva orginal în ţara asta, o pulă de fier, imensă, în faţa primăriei mari. Sau şase puli mai mici în faţa primăriilor de sector. Femeile cu siguranţă ar fi de acord, indiferent de vârstă. Decât să n-ai cum să calci măcar pe un petic de iarbă sau să te rezemi de gardurile-astea cu nişte sacoşe de rafie grele, pline de roşii, cartofi şi mai ştiu eu ce bunătăţi proaspete tocmai cumpărate din piaţă; decât să n-ai unde să stai cu iubitul la umbra unui tei, excitându-l cu un sărut franţuzesc şi promiţându-i virginitatea, dacă tot vine vara, mai bine să te relaxezi la umbra unei puli de fier vopsită în culorile naţionale.

Nebunul iese cu câteva pungi micuţe, din alea transparente, verzui. Înfulecă dintr-un croasant. O luăm la pas, înapoi, spre maşină.

— Îţi aminteşti când ai mâncat prima dată un croasant? Sau prima bucată de ciocolată? îl întreb.

— Nu… ah, ce trist, exclamă dezamăgit. Pfuai, da’ ce tare eşti, pictore! Când şi dac-o să am un copil, o să-i notez toate astea, ştii? La data x, ora cutare, ai mâncat pentru prima oară o ciocolată.

Mai mult, era o Milka simplă, cu lapte. Prima dată! Ce, tu-ţi aminteşti?

— Măi, de croasant da, c-astea au apărut mai târziu. Nu mai ştiu cum le spunea, ţin minte doar că erau într-un ambalaj albastru cu alb… sau doar albastru, în fine… într-un revelion din anii ’90, c-o fi fost ’91 sau ’92, poate chiar mai târziu, cine ştie? Dar atunci am mâncat prima dată unul d-ăsta, de comerţ.

— Da, aşa-mi amintesc şi eu, dar nu cu exactitate. E clar că pe la începutul anilor ’90 s-a întâmplat treaba. Bă, da’ nu ţi-ar plăcea să ştii toate astea despre tine, cu precizie? Ha-ha…

— Ba da. E bună ideea cu copilul, să-i notezi toate astea.

— Şi dup-aia să se-ntâlnească ai noştri, la un bairam, la pizda mă-sii, un bong sau ceva. Scot foicica toţi, îţi imaginezi? Frate, eu am mâncat prima dată ciocolată în 2017… Tu? Eu în 2024, sare unul mai tinerel, aşa… De care? Poiana. E, s-o sugi, eu Heidi! Pentru că e important, frate… e important ca prima bucată de ciocolată, primul tău contact cu ea să fie de calitate.

— Doamne, ce întrebări îmi vin şi mie pe iarba asta, uite despre ce vorbim.

— Da, mă, d-aia e bine să fie interzisă, să nu mai spunem prostii d-astea, râde el cu gura plină.

&&&

La întoarcere am luat-o prin parc. Bine, asta dacă-i poţi spune parc acelei grădini micuţe din Crângaşi, înconjurată, evident, de garduri. Cât are? Patru-cinci sute de metri? Şi majoritatea copacilor sunt tineri, subţiri, nişte leşinături care abia dacă pot face umbră în jurul lor.

Nu e nimic romantic acolo, nimic natural, totul e atât de bine organizat în spaţiul acela restrâns: aleea centrală, plină de bănci, locul de joacă pentru copii, scena, terenurile de fotbal, în spate parcarea şi două zone împrejmuite de gărduleţe (gărduleţe

peste gărduleţe, o capodoperă), una pentru câini de talie mică şi alta pentru câini de dimensiuni mari. Mă mir că nu i-au împărţit şi după culori. Sau după numărul de colţi din gură. Pentru pisici sau alte animale de companie nimic.

Un parc capitalist, asta e chichineaţa aia verde din Crângaşi, pe care o străbaţi în maximum cinci minute. Cât intrarea din Herăstrău. Îţi dă impresia că ai fi în centrul unui oraş de provincie. Nu se compară cu Tineretului, cu IOR-ul (sau Cuza, cum i-o spune acum), nici chiar cu 23 August, cu Plumbuita, parcul Circului de la mine sau Cişmigiu. Dar bine, Cişmigiul intră într-o altă categorie, să fim serioşi. Ăsta e un parc de lux, nu o adunătură de verdeaţă.

Bucureştiul ne-a învăţat cu lucruri mari, cu clădiri impunătoare, cu pieţe imense, cu bulevarde late... D-asta niciodată n-am putut să mă acomodez nicăieri mai mult de o săptămână când am ieşit din oraş. E o lume a piticilor odată ce treci de centură.

Iar acolo ai impresia că poţi fi mare oricând. Pare şi cred că e foarte simplu. Aici sunt însă adevăratele provocări, în acest sistem urban sufocat, care colcăie de mizerie şi de viaţă. Care te face să-l iubeşti şi să-l urăşti în aceeaşi măsură.

Înainte să ajungem la maşină, ne-am aşezat pe o bancă să ne terminăm sucurile şi să mai pufăim nişte ţigări în aer liber.

— Când ai fumat prima dată? l-am întrebat pe Nebun.

N-a răspuns. Îşi ţinea privirea în jos şi părea că se uită în gol. Pentru un moment am crezut că nici nu mă aude. Avea o figură tristă, era apăsat de ceva.

— Ha, când am tras prima oară… nimeni nu m-a întrebat asta până acum.

— E, fleoşc, nimeni nu te-a întrebat asta…

— Plm, dacă-ţi zic – şi zâmbea. A trecut atâta timp… dar ţin minte totul, de parcă s-ar fi întâmplat acum cinci minute.

— Ce-ai simţit? Adică… cum te-a atras aşa tare de te-ai gândit să te bagi dup-aia în jocul ăsta?

— Ce să simt, moşule? Ce să simt?... A fost o rupere de realitate, asta a fost, îmi spune după o scurtă pauză. Şi nu există nimic care să-mi placă mai mult decât să jonglez cu percepţiile. Să definesc constant realitatea, de fapt, conceptul ăsta de real, limitat, în care nici nu mai cred. Dar bine… mă drogasem şi-nainte de primul fum. Toţi ne drogăm de fapt… când suntem mici şi ne pierdem în lumile noastre fantastice, când ne băgăm în pat şi ne gândim la toate lucrurile-alea frumoase, care ne fac să adormim liniştiţi. Eu unul mă gândesc fie ce aş face dac-aş fi conducătorul lumii şi am deja o lume perfectă, fie la cum ar fi dac-aş fi cel mai bogat om de pe pământ. Câte lucruri aş construi şi în câte proiecte şi în câţi oameni aş investi… Ăsta nu e un drog? Când desenăm ceva? Când ne implicăm într-o meserie, când ne urmăm pasiunea, oricare ar fi ea, până nici nu mai suntem conştienţi, în plm. Vezi tu, moşule, pentru mine nu contează dacă e vorba de câteva secunde sau mai mult, e tot o rupere din cotidian. Din rutină. Şi drogurile, substanţele adică… te lasă să intri în tine la un nivel mult mai adânc şi să scoţi afară multe minunăţii…

— Prima dată, Nebunule. Iar deviezi…

— Da, mă, da, prima dată… că de-aici pornisem… pfff… şi trage adânc aer în piept. Prima dată s-a întâmplat în ’94. Aveam şaptişpe ani, eram un copil. Taică-miu murise de vreo două-trei luni, eu hoinăream prin oraş aiurea, bezmetic, distrus, încercând să înfrunt moartea, încercând să înţeleg viaţa, punându-mi şapte mii de întrebări despre Dumnezeu, despre sensuri… era o noapte frumoasă de vară. Ca-n anii ’90, tu trebuie să ştii. Când totul era happy, totul era viu şi colorat, cel puţin în mintea noastră. Era în perioada când ajungeam în cele mai cretine locuri posibile, perioada în care mă întâlneam cu tot felul de

persoane, una mai diferită şi mai ciudată decât alta. Mă lăsam pe mâna destinului, mergeam oriunde mi se oferea ocazia, chiar dacă nu mă-ncânta nimic, absolut nimic. Ei… şi-atunci, în noaptea aceea, nimeresc la un bairam. Da' bairam, pictore, cum era pe vremuri. Nirvana la greu, Teen Spriţ, cum îi spuneam, amestecat cu mult hip-hop din afară, că la noi erau nişte mizerii de toată jena. N-am fost niciodată în tripul cu Mafia &co, în fine... Şi vine un tip la mine, Bebe-l chema. Un tip solid, cam cum sunt eu acum. Atunci eram doar un ţânc schilod, dezorientat. Bebe era mai mare, avea vreo douăzeci şi ceva de ani, era un şmecheraş, făcea numai treburi dubioase, de obicei mă feream de el, ca să nu intru-n încurcături... Şi mă vede el aşa posomorât cum eram, trântit pe o canapea în apartamentul lui, rupt de tot ce se întâmpla acolo, urmărindu-i pe toţi atent şi gândindu-mă de fapt la tata. Şi-mi pasează un prost, ştii? M-am prins că nu era o ţigară, după cum arăta. Şi bănuiam că era iarbă, auzisem de ea. Se zvonea peste tot de marihuana. Dar îmi fusese frică s-o-ncerc pân-atunci, era paranoia aia în masă cu drogurile… şi-n fine, o iau şi trag, pur şi simplu. Şi în două minute căcatul ăla mă face să-mi revin din toată depresia aia nenorocită pe care o aveam de atâtea luni. În două minute, moşule… a fost genial.

— Adică?

— Adică, nu ştiu… toată lumea arăta altfel deodată… plm, frate… era o stare de bine. O ameţeală perfectă şi o lezare a raţiunii, a logicii… mă lovise din plin, mă-nţelegi? Knock-out! M-am ridicat şi efectiv totul se schimbase. Muzica… mai ales muzica… oamenii… era un sentiment de uşurare extraordinar. De eliberare. Ca o pauză. Ca un reset. Încă un fum şi pluteam… apoi am început să râd ca prostul. Un râs d-ăla plin, sănătos. Râdeam de orice şi era atât de bine…

— Deci aşa a-nceput… concluzionez ca un mare psiholog.

— Da, pe scurt, aşa a-nceput. Apoi alte bairamuri şi alte bairamuri, până am vrut să am eu ciolanul. Să nu mai trebuiască să apelez la tot felul de oameni. Şi de-aici tot jocul…

— Şi aşa ai aflat şi de altele…

— Păi e normal, frate, ca atâta timp cât eşti deschis să fumezi iarbă, să fii curios să vezi şi ce-i cu celelalte. Să vezi cum sunt alea halucinogene, adevărate… speed-urile… în anii ’90 m-am îndopat cu prostii. Şi ştii ce era cel mai marfă?

— A?

— Că nu ştiam mai nimic despre ele, încercam orice. Nu era nimeni care să ne zică ce şi cum ar trebui făcut, ce se poate întâmpla nasol şi cum să ieşi dintr-un căcat, nu exista documentare, nu era internet, eram nişte puşti inconştienţi şi nu toţi am ieşit sănătoşi de-acolo… sau nu toţi vii şi nu toţi în libertate… pentru că trebuie să-ţi vezi limitele, moşule. Trebuie să ştii unde să te opreşti şi să mai iei pauze. Altfel te faci praf în niciun an de zile. Drogurile nu-s pentru proşti.

— Heroină ai încercat?

— Heroină?! Şi ridică tonul. Niciodată! Never ever, pictore! Şi nici nu vreau... Dracu’, au trecut cinşpe ani şi-am văzut, crede-mă… am văzut prea mulţi oameni distruşi de la mizeria asta. Oameni ducându-se pe pulă… nu asta e ideea. Nu ăsta e scopu’…

— Există un scop?

— O, mai ai multe de văzut, pictore. Stai pe lângă mine şi nu te pierde. Şi-o să-ţi arăt minuni, adevărate minuni, în plm.

&&&

Noaptea era tot mai adâncă şi cerul cobora puţin câte puţin spre noi.

— Şi cel mai marfă trip? îl întreb.

Nebunul stă şi meditează. *Pe care să-l aleg*? pare să-mi zică din priviri. Trage tare din ţigară, scuipă fumul afară şi prin el vede tot felul de

amintiri, care de care mai haioase, mai angelice sau mai îngrozitoare decât altele.

— Uite, dacă mi-ai da un timbru acum (nu mă puteam abţine să nu-l provoc să scoată ce-are mai bun de prin buzunare)… ce poveste mi-ai spune ca să nu-mi fie teamă de ce-o să urmeze? Cum m-ai convinge să-l bag direct în gură şi să-l topesc, fără să mă mai gândesc la nimic altceva?

Zâmbeşte şi bolboroseşte ceva, nu desluşesc cuvintele.

— Ă?

— Băi… cel mai mişto trip, începe deodată, hotărât, a fost cu Bob Marley. Mă trezesc într-o dimineaţă… eram în Lisabona, în Portugalia, într-un fel de minivacanţă cu Briciu. Stăteam pe o stradă cu case vechi, puţin dărăpănate, ai spune, dar în acelaşi timp îngrijite şi foarte, foarte colorate, moşule. A noastră era galbenă. În fine… şi mă trezesc. Eram singur. Văd că Briciu plecase să se plimbe, că-mi lăsase şi-un bilet – bine, întrerupe el povestea, era haios că, dacă ieşeam separat, în nouă din zece cazuri ne rătăceam, că eram pilaf amândoi. Noroc cu hărţile şi taximetriştii, dar când nici astea nu ne-au ajutat… Aşa, ziceam de bilet. Băi, da' ce scris urât putea să aibă… zicea: *sper să mă-ntorc până la prânz*. Spera, frate – şi Nebunul râde. Era vreo zece dimineaţa, cam aşa... Multă linişte… doar câteva ciripituri se auzeau dinspre fereastra aceea imensă. Plm, camera era foarte înaltă, doar ştii cum sunt casele vechi. Şi pereţii erau bej, un bej d-ăla spălăcit, bestial. Îmi rulez un prost, deschid laptopu' şi bag un playlist cu Bob Marley în Winamp.

Îmi zâmbeşte şi mă fixează. Ochii îi sclipeau. Trăia din nou acele momente şi era fericit.

— E, şi pentru prima dată de când tot îl ascult pe Bob, frate… reuşesc să fiu şi atent la versuri. Sau, nu ştiu, abia atunci le percep... Sunt foarte ciudate tripurile cu muzica la mine, am mai avut

câteva de-atunci şi toate la fel de zdravene… adică, moşule, ani de zile ascultam aceleaşi piese, mă-nţelegi? Plm, le ştiam pe de rost, le şi fredonam cap-coadă, dar abia atunci, în dimineaţa aceea din Portugalia, mi-am dat seama că nu pricepusem nimic. Ascultasem reggae ca un prost, omul spunea nişte chestii foarte tari acolo. Foarte adânci. Şi era de o sinceritate de neimaginat, moşule, nu-ş' cum plm… aveam ditamai revelaţiile… eram fascinat. Zic, băi… dar cum am putut să nu văd lucrurile-astea, versurile-astea ascunse parcă de la *Lion Zion*, de la *Get up stand up* şi câte şi mai câte. Mă simţeam ca cel mai mare idiot de pe faţa pământului. Şi imediat m-a cuprins o panică ciudată… m-am întrebat dacă n-am luat-o razna. Apoi, dacă nu-i doar un trip, şi-ar fi fost nasol, că era unul bun de tot. Iar dacă nici n-am luat-o pe câmpie, nici nu eram spart… atunci cum o să-i fac şi pe ceilalţi să asculte muzica asta cum ar trebui şi să vadă cu-adevărat ce zice bătrânul Bob? Băi, norocul meu a fost că ulterior, când i-am dat lui Briciu, lu' Ema, alt tovarăş de-al meu, lu' Teo şi alţii, n-are sens, în plm, să-i enumăr, că nu-i cunoşti… e, bafta mea a fost că şi ei avut acelaşi trip, aceleaşi revelaţii uimitoare. Asta m-a salvat. Dar deviez, mă-ntorc la dimineaţa aceea.

Şi trage cu poftă din ţigară ultimul fum, apoi o aruncă şi-o stinge apăsat cu piciorul.

— Mi-am luat rucsacul, am scos proviziile… şi-am luat două timbre. Asta mi-a venit atunci să fac, pur şi simplu. M-am tolănit pe spate, am dat muzica puţin mai tare, că pân-atunci fusese-n surdină, şi-am aşteptat să mă ia valul…

— Două timbre!?

— Da, frate, două… fii atent, în plm, să-ţi zic ce-a urmat. Ideea era că m-aşteptam să mă ia mai repede. Pentru că trece o oră, moşule, şi nimic. Nimic, nimic, ce dracului? Mă tot uitam la ceas, nu-nţelegeam. Şi după o oră, cam aşa, nu mai mult, văd o umbră la fereastră. Nu-mi dau seama

la început că era de la acid. Fereastra era imensă, aveai loc să arunci doi gabori pe ea. Mă uit eu atent şi umbra se tot măreşte, parcă pica ceva din cer, dar încet. Mă sperii un pic, mă ridic din pat şi mă apropii. Şi să vezi fratele meu… crede-mă, Bob Marley plutea, avea nişte aripi colorate din care dădea încet – de la ele şi umbra, care se tot mărea, şi dementul cânta piesele din playlistul meu.

— Eşti nebun, omule? Cât de tare…

— Da, moşule… şi dau să-l ating pe picioare, iar el se coboară şi îmi strânge mâna. Cânta aşa frumos, că nu-mi vedea să cred. Îi fac semn să intre şi el intră, frate. Iar cum trece de fereastră, toată camera se colorează. Dar ştii cum? Era de neimaginat, nişte culori aprinse, vii, care se amestecau unele cu altele, de parcă ele însele ar fi fost nişte fiinţe. Incredibil…

Îl ascultam fascinat.

— Şi-ncepem să stăm de vorbă, frate. În engleză. Bine, el vorbea destul de prost, dar înţelegeai tot ce zicea, crede-mă. Începe să-mi povestească despre cum e lumea de fapt şi cât a tras şi el în mizeria asta. Dar că i-a plăcut la nebunie ce a putut să scoată de-aici, muzica lui. Şi după asta, luăm fiecare piesă în parte… şi-mi explică istoria ei, de unde i-au venit ideile, liniile melodice, unde şi cum le-a scris, fiecare cu întâmplările ei. Era un înger… un înger negru cu dreduri şi aripi colorate în roşu, galben şi verde. Şi-avea şi un miros, moşule… plm, chiar nu pot să ţi-l descriu. Era o combinaţie de tutun cu iarbă şi whisky, ceva dulceag, stătut… nu te desprindeai de lângă el, mi-a venit la un moment dat să-l şi muşc, să văd ce gust are…

Şi râdem amândoi.

— După câteva ore ieşim împreună pe străzile-alea vechi din Portugalia. O luăm spre plajă, rulăm un johnny şi stăm acolo, moşule, până se înnoptează. Luăm de la un bar din apropiere şi

nişte băutură, halim nişte fructe… lumea se uită ciudat la noi, noi ne uităm ciudat la lume… îi povestesc toată viaţa mea, el îmi spune pe scurt toată aventura lui… şi muzica lui divină pe fundal… *Three Little Birds*…

— Da, aşa m-ai convinge, recunosc…

— Mda… şi-am adormit pe plajă, moşule… şi m-am mai întâlnit cu Briciu abia peste câteva zile, plm, în ţară… se panicase grav de tot că dispărusem şi se-ntorsese în România. Am avut noi atunci un trip în Portugalia să nu ne luăm telefoanele, d-aia am reuşit să ne pierdem unul de celălalt. Bine, plm… era inevitabil dacă stai să te gândeşti. Amândoi pilaf mereu, luând-o de nebuni printr-un oraş necunoscut… mă şi mir c-am rezistat trei zile.

După care râde, iar pe faţă îi rămâne apoi un zâmbet trist.

&&&

Odată ajunşi în maşină, imediat după ce grasul porneşte motorul, îşi suflecă mâinile hanoracului şi îi văd din nou tatuajul acela tripant: o stea şi două puncte.

Nu mă pot abţine să nu-l întreb ce reprezintă.

— N-ai vrea să ştii, moşule, crede-mă. N-ai vrea să ştii, îmi răspunde sictirit.

— E un simbol?

— Da, e un drac…

— Ceva personal?

— Să zicem…

— Hai, mă, spune-mi, ce Dumnezeului?

— Te mănâncă, îţi jur. Ce plm eşti aşa curios? Dacă-ţi zic că n-ai vrea să ştii, de ce n-ai încredere-n mine?

— Dar nu e vorba de asta, omule… mă tripează rău, ştii de când vroiam să te-ntreb?

Îşi dă ochii peste cap şi oftează. Ştie că n-are cum să scape. Îl voi întreba întruna, voi face cele

mai aberante presupuneri până îi voi scoate fire albe. Sunt căpos, ca orice Scorpion.

— Bine, fii atent!

Eram numai ochi şi urechi.

— Dacă-ţi zic, nu vreau să mai aud nicio întrebare legat de asta, nu discutăm nimic, ok?

— Hmmm… s-a făcut, îi zic repede ca să nu se răzgândească.

— Mamă, dacă ştiam că vom ajunge şi-n punctul ăsta, plm…

— Mă, da' ce mare secret e-n desenul ăla? şi iau un ton iritat.

— Pictore… cum să-ţi spun? Ca să rezişti în lumea mea, trebuie uneori să faci compromisuri şi sacrificii.

— Ca să rezişti oriunde trebuie să faci compromisuri şi sacrificii...

— Da, bine… adică e foarte corect ce zici tu, doar că aici lucrurile sunt ceva mai dure. Plm, când ştii că unul are de gând să te toarne şi nu-l poţi şantaja sau, uite, când dai de un gabor muist care-ţi verifică maşina şi tu o ai plină de droguri, ai de ales. A: să pierzi tot, să stai cu mâinile-n sân şi să te duci la mititica. B: să fugi până te prinde următoarea dată şi-atunci nu va mai fi singur. C: să-l razi.

Mă panicasem.

— Două puncte sunt doi oameni pe care i-am omorât. Unul era un dilăr, o javră-mpuţită, altul un martor care vroia să-mi facă felul, îl lovise damblaua. Iar steaua este pentru un miliţian prost. Asta reprezintă tatuajul meu, ok? Eşti fericit?

Nu puteam să răspund.

— Nu mă judeca, moşule! Nu sunt un criminal sau cel puţin n-am vrut să fiu unul. Dar în trei situaţii din viaţa mea am avut de ales între libertatea mea şi viaţa lor, mă-nţelegi? Şi n-am stat prea mult pe gânduri. Dacă o fi să mă duc după zăbrele, nu mă interesează că stau un an, doi sau cinşpe. Totul e pierdut. Iar până atunci voi face

orice, dar crede-mă, orice, ca să rămân liber. Viaţa mea înseamnă libertate!

Ieşim din parcare. Linişte în maşină…

— Ce te-ai albit aşa, în plm? Ţi-ai căutat-o cu lumânarea... M-am gândit să-mi însemn aşa poveştile-astea ca să nu le uit niciodată. Să nu uit ce-am făcut, să mă iert tot timpul şi să îmi amintesc în permanenţă cât de greu am ajuns unde sunt acum. E şi personal, e şi un simbol, le-ai nimerit, pictore…

Nu vreau decât să ajung acasă. Acasă, unde e bine, acasă, unde sunt ele şi nu-mi trebuie nimic mai mult. Doar rugăciunile mă mai pot linişti, aşa că-ncep în gând: *Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, aşa şi…*

Bob Marley apare pe bancheta din spate. Îl văd în oglindă cum se apropie şi-şi pune capul pe umărul meu. După care-mi şopteşte: *cui te rogi, moşule*? Cui mă rog, mă-ntreb şi eu.

Se retrage, se lasă pe spate şi începe să cânte: *Rise up this mornin' / Smiled with the risin' sun / Three little birds / Pitch by my doorstep / Singin' sweet songs / Of melodies pure and true / Sayin' „This is my message to you-ou-ou :“ / Singin'*: *„Don't worry 'bout a thing, / 'Cause every little thing gonna be all right.* Iar eu mă clătinam pe ritmul melodiei.

#09. Bun venit în Ţara Minunilor

În câteva minute panica m-a mai lăsat. Trebuie doar să fiu foarte precaut tot restul nopţii, nimic nu se schimbase până la urmă în afară de intenţiile mele cu dilărul.

Îmi doream să-i pot spune de fapt toată povestea mea şi cum şi mai ales de ce ajunsesem la el. Dar, slavă Domnului, n-aveam curajul acesta inconştient. Imaginea mea zăcând pe un câmp, cu un glonţ în cap, sau îngropat de viu nu-mi surâdea deloc.

Muzica din maşina Nebunului făcea ca totul să pară dintr-un film bun, iar eu aveam parte de momentele care sunt tăiate la montaj: frământările, măcinările-alea interioare care nu te lasă nici să respiri cum trebuie.

De la Crângaşi am mai urcat puţin şi am făcut stânga ca s-o luăm pe lângă Dâmboviţa. Apoi linie dreaptă, până la Unirii. Iar acolo, alt film. Unul în care totul era colorat. Totul radia.

Puterile speciale ale K-ului mă lăsaseră de tot, nici iarba nu mai avea intensitatea aceea puternică, dar puteam simţi curentul electric înfipt în toate firele, stâlpurile, betoanele şi panourile pe lângă care treceam.

Pulsul oraşului, zvâcnind. Puterea care ţine totul în viaţă. O copie ieftină a soarelui, distribuită în fiecare casă. Alimentând cuptoarele care ne fac de mâncare, televizoarele care ne tâmpesc, frigiderele cu provizii, încălzind apa, susţinând semafoarele după care ne ghidăm, să nu intrăm unii în alţii, calculatoarele, maşinăriile, toate maşinăriile, omule… ei spun că dacă albinele ar dispărea, civilizaţia noastră s-ar duce de râpă în patru ani. Eu spun: taie curentul electric şi vezi atunci ce-o să iasă.

A, nu, n-o să murim, n-o să dispărem. Dar tot ce ştim despre lumea noastră va fi egal cu zero.

La asta mă gândeam, observând că mascarada publicitară din Piaţa Unirii nu mai are niciun sens atunci când străzile se golesc. Publicitate pentru nimeni… arăta ca o ruină.

— Mamă, mamă, abia aştept să-ţi fac cunoştinţă cu-ai mei. O să-ţi placă la nebunie… începe grasul. O să vezi…

— De ce zici asta? Dacă n-o să am nicio treabă de fapt cu… oamenii tăi?

Nu m-asculta, nici nu se uita la mine. Era atent la drum. Şi zâmbea.

Îmi dădusem scaunul pe spate, zăceam. Nu puteam s-aţipesc (chiar şi zece minute de somn mi-ar fi prins bine înainte s-ajungem), tensiunea era prea mare.

La cum era Nebunul, îmi imaginam o peşteră sau un fel de tunel secret spre Dumnezeu ştie unde. O lume ascunsă unde el este regele, un alt Bucureşti sub acest oraş pe care-l vedeam acum gol, dar parcă la fel de îmbâcsit, de sufocat…

Chiar înainte s-o luăm spre Piaţa Alba Iulia, îi spun :

— Înainte, opreşte şi tu undeva să îmi iau de haleală, că-s lihnit.

— Băi, pictore, că bine zici…

Deviază de la traseu, o ia pe-o străduţă spre Budapesta, acolo unde ştiam şi eu şaormăria aia mişto. Era plin, chiar dacă trecuse de miezul nopţii. Şi mirosea a foame. Îmi pun de toate, în afară de chestii picante, de care Nebunul am văzut că nu se fereşte.

— Totul iute, fratele meu, îi spune tipului. Burn motherfucker! Haha!

Nu stăm mai mult de zece minute. Ne luăm rapid plasele cu mâncare şi pornim la drum. De la Budapesta înainte spre Camera de Comerţ, de-acolo stânga până pe Splai şi ne reluăm traseul spre Alba Iulia. Nebunul conduce şi mănâncă, se

înfruptă din şaorma şi-i mai curg din când în când diverse sosuri din ea pe pantaloni. Atunci înjură teribil.

Deşi eu eram cel înfometat de ore bune, aveam răbdare s-ajungem, să pot sta liniştit. Mi-am pus punga în spate şi m-am tolănit din nou pe scaun. Fac pe mortul, însă încerc să reţin tot, filmez cu mintea. Ştiu că acasă voi pune ziua asta cap la cap, voi reface hărţile, voi reanaliza personajele pe care le-am întâlnit, discuţiile… chiar dacă n-o să fac nimic cu Nebunul.

— Te duc într-un loc, moşule… un loc fără sclavi şi fără stăpâni.

— Şi cum Dumnezeului e locul ăsta sigur? îl întreb, mimând patetic îngrijorarea. Fac pariu că-i împânzit de gabori, poate mă bagi în belele.

Şi mă tripez pe asta, cum scot cuvintele pe gură. N-ar fi prea frumos ca mulţi dintre ăştia să fie deja filaţi de noi şi eu să nu ştiu… *futu-i*… nu numai că rămân cu buza umflată, dar… nu ştiu ce explicaţii voi da la muncă pentru faptul că umblu cu drogaţi în loc să-i prind. Pentru că în afară de Ştefan, cum ţi-am spus, nu ştie nimeni. Absolut nimeni.

Devin neliniştit deodată. Pot deveni la fel de condamnabil ca Nebunul. De fapt, mai rău, sunt şi corupt… am primit marfă de la el, poate mă fotografiază cineva. Iar dacă fac scandal şi cineva chiar vrea să mi-o tragă, mă obligă să-mi fac analizele. Iarba, din câte citisem, se vede în sânge o lună după consum.

Şi dacă mai e cineva infiltrat acolo? Îl ştiu, nu-l ştiu? Doamne, trebuie să găsesc o scuză… ce-a fost în mintea mea să fiu de acord să vin cu el până aici?

— Nu e panică, omule, ce plm... N-ai încredere-n mine niciun pic?

— Ar trebui? Te cunosc doar de câteva ore.

Şi-am râs forţat.

— Hai, pictore…

După care-şi suflecă mâneca hanoracului şi-mi arată tatuajul. Îmi face cu ochiul.

— M-am tripat aiurea, vorbesc serios… eu nu-s ca tine… nu cred că-i bine, nu ştiu, am un sentiment ciudat, poate-o lăsăm pe altădată, oricum azi a fost…

— Bă, tu te-auzi?! Ştii foarte bine că vrei să fii aici, altfel erai plecat demult. Respiră dracului adânc, relaxează-te… gândeşte-te numai la ce căcaturi am la mine, te întrebi dacă mă duc în locuri… nesigure sau cum le zici tu?

Mda, asta cu siguranţă mă linişteşte, nu poţi să-ţi dai seama că ai un poliţist în maşină…

— Cred că eşti mai nebun decât mine, moşule… continuă el. Uite-te la mine!

Şi pune o frână bruscă în mijlocul străzii. Îl privesc speriat.

— Am aceleaşi griji pe care le ai şi tu, pictore… dar nu astăzi. Şi nu aici. Faptul că te duc oricum e o excepţie, nu intră oricine, plm... Ar fi trebuit să ne cunoaştem mai mult, să trecem prin nişte căcaturi, dar nu mai am timp. Lăsăm convenţiile din prima, dăm zidurile jos! Uite-te la tine cum eşti speriat de poliţie, de ce dracului să mă-ngrijorez? Iar lumea nu va şti asta, odată ajuns acolo, cu mine, înseamnă că-i ok, sunt un om serios…

Trebuie să avem un agent aici, doar l-au prins pe Briciu.

— Uneori mă risc, mă-nţelegi? Dar unde mergem noi un picior de gabor n-a călcat vreodată, trebuie să mă crezi. Fac meseria asta de ani de zile. De cinşpe ani de zile, nu ştiu alt dilăr care să se laude cu asta. Şi ştii de ce-mi iese?

— A?

— Pentru că n-o fac pentru bani, pictore… nu-i o afacere, după câte vezi, nu-s un multimilionar. Puteam să fiu, da? Îmi bag pula… nu-s nici vreun drogat prost, nu-s dependent de nimic. Îmi place iarba, da… asta-i altă socoteală. Am reguli şi-am trecut prin multe ca s-ajung aici. Nici măcar o zi în

pârnaie, şi eu mă-ntreb uneori cum dracului am reuşit. Mereu suspect, mereu urmărit, dar întotdeauna ştiu. Şi când nu ştiu, îmi dau seama-ntr-un final. Nu mă joc… Când un nenorocit d-ăla slinos cu patru clase crede c-o să dea lovitura cu mine, chiar când i-e lumea mai dragă, i-o trag. Toţi din jurul meu au păţit-o la un moment dat, dar eu nu… Întreabă-te de ce.

Are dreptate, pe de-o parte…

— Ştiu tot ce mişcă în oraşul ăsta, moşule. De la dilării mici până la muiştii care-o ard prin licee… şi mafioţi chiar, îmi bag pula-n ei, dar suntem în acelaşi joc şi ne respectăm. Ştiu căcaturi şi nume care te-ar face să te cruceşti… nu există tip de iarbă în ţara asta pe care să nu-l fi gustat. Ştiu cam toţi cultivatorii serioşi. Şi importatorii serioşi, care-şi riscă gâţii la vamă. Ştiu şi bişniţarii, şi ţeparii, dar nimeni nu face d-astea cu mine. Ştiu ce vine din vest, dar şi din sud. Şi din nord, de peste tot. Ştiu turcii, ştiu ucrainenii, ştiu spaniolii… Nu sunt un pion la înaintare, pictore… sunt Nebunul! Într-o poziţie în care nimeni nu-şi permite să mă vândă sau să mă piardă, nu azi, cel puţin. Nu mâine. Nu poimâine. Lucrurile se schimbă, într-adevăr, dar ştii că asta-i o iluzie.

— Şi Briciu?

— Vezi c-atingi un subiect sensibil cu Briciu… Până şi eu ştiu că trebuie să mai cadă capete din când în când… Dacă el a fost prins, înseamnă că treaba-i groasă, dar el oricum s-a riscat mai rău decât mine, el a trecut vama, în plm… dar lucrez la asta, stai liniştit, aflu eu cine… şi porneşte din nou maşina. După ce plecăm de la party-ul ăsta… o să simţi, prietene… o să vezi… şi-o să înţelegi…

Nu mai ştiu la care stop, al doilea sau al treilea de la Unirii, pierdusem firul, o ia pe-o străduţă. Face stânga, trece de linia de blocuri (care era ca un zid ce apăra casele, o fortăreaţă), încă două-trei sute de metri, poate şi mai puţin, şi trage pe dreapta.

Suntem în dreptul unei vile. Lumini aprinse aproape la toate ferestrele, umbre care arată că locul e plin… şi-o muzică ciudată, în surdină.

— Aici e?

Opreşte motorul.

— Gata cu întrebările, pictore. Lasă-n maşină tot ce ai luat după tine de-acasă.

— Ă?

— Plm… frustrări, obsesii, nelinişti şi mai ştiu eu ce alte temeri. Tot ce-ai învăţat aici nu mai e valabil. Să nu încerci vreo clipă să găseşti vreo logică sau să judeci pe cineva, ai înţeles?

— Aha…

— Bă, vorbesc serios… Dacă ai ceva de spus, spune, dacă nu, taci. Şi fără întrebări. N-am de gând să fiu dădaca ta, te-avertizez dinainte.

— Deci ce-i locul ăsta până la urmă?

Încă eram puţin speriat.

Nu-mi răspunde. Îşi ia cheile, punga cu iarbă din torpedou şi iese. Îmi iau repede mâncarea din spate şi mă duc după el. Suntem în curtea interioară, la câţiva metri de uşă.

— Ce se-ntâmplă aici? Promit că-i ultima-ntrebare.

Râneşte.

— Aici, moşule, într-un fel sau altul ţi se va schimba viaţa de căcat.

De-ar fi ştiut ce era în mintea mea de fapt… am zâmbit.

Într-adevăr, într-un fel sau altul, odată intrat aici, se va schimba totul. Ori cineva mă va prinde şi mă va executa, ori îmi voi umple agenda cu nume importante, cine ştie? Dăm cu zarul.

— Şi-acum, prietene… (Îmi aranjează puţin gulerul tricoului şi-mi trage o palmă uşoară, prietenească, pe obraz.) Bun venit în Ţara Minunilor!

&&&

O vilă transformată într-un fel de club. Nu erau mulţi, nu cât mă aşteptam eu cel puţin să fie, un puhoi de drogaţi destrăbălaţi. O armată? Nu, era chiar liniştit, ca şi cum cineva şi-ar fi sărbătorit ziua de naştere şi şi-ar fi chemat apropiaţii, atâta tot. Asta puteam să observ de la intrare.

Eram în hol, un hol larg unde se aflau baxuri de sucuri şi de bere, aşezate ordonat, pe verticală. Şi doi tipi care împărţeau un joint. Când l-au văzut pe Nebun, li s-au luminat feţele. Au sărit şi l-au luat în braţe. Bătăile clasice pe umăr, cuvinte de bine, mâinile strânse puternic în dreptul inimii.

— Ce morţii tăi faci, coaie? Eşti bine?

— Doar ştii că se putea şi mai rău…

— Ştii ceva de Briciu, frate?

Şi tipul a folosit acelaşi ton pe care l-ai auzi la o înmormântare, vorbeau despre el ca despre un mort.

— Lasă, mă, omu', Jeane, se bagă celălalt. Abia a venit, chiar crezi c-are chef? Ce căcat? Te-ai întors în ţară să fuţi toată lumea la cap?…

— E ok, e ok, le zice Nebunul.

— Iese, n-a pus-o şi el de-o şmecherie, ştii ceva?

— Nu. De data asta chiar e groasă, prieteni. Şi-o să fie din ce în ce mai groasă. Tre' să vorbim nişte treburi, în plm, dar nu acum. Acum vreau doar să mă relaxez puţin, să ne vedem d-ale noastre…

— Cine-i tovarăşu'?

— Băieţi, aveţi onoarea! El e Radu… un mare artist. Radu, ei sunt fraţii mei. Sau na, ca fraţii, aşa ne zicem, completează el. Ca să nu crezi că maică-mea şi-a tras-o cu tot Bucureştiu' şi c-am rude-n tot oraşu'. Jean (şi-l prinde de umăr, îl zguduie puţin, zâmbeşte) şi Alex.

Ne strângem mâinile.

— Alex, continuă grasul, e unul dintre cei mai tari dilări de iarbă pe care-i cunosc. Îi place lui să se cam rişte şi ne sperie din când în când, dar e un băiat valabil, o să vezi. Futu-ţi faţa aia – şi-l

strânge de obraz ca pe un copil. El e omul de jos, pictore, dar Omul, dacă-nţelegi ce vreau să zic. Vinde şi-un kil-două în câteva ore, numa' în cluburi. Ăsta-i tripu' lui, na, să se zbenguie, s-agaţe pizde, căcaturi – şi îi arde una. Ai nevoie de bani urgent, cu el îţi faci combinaţia.

— Pictor zici, a? se bagă Jean.

— Şi dacă vreodată ai nevoie de ceva mai tare, ceva care să-ţi zboare creierii ăia proşti, îl întrebi pe tata-Jean aici. El aduce numai din străinătăţuri. Ce-ai fumat tu azi o să ţi se pară o glumă. A, şi la Jean toate sunt naturale, nu vezi prostii. Ierburi, ciuperci, ce vrea puţica aia a ta de artist, doar cere-i şi n-o să găseşti scoruri mai bune în viaţa ta. Şi-acum… Alex, bagă-l tu pe Radu înăuntru cum se cuvine, am doo vorbe cu nenorocitu' ăsta.

— Hai, frate, să cunoşti lumea – şi mă trage de mână. Zi-mi de ce ai chef.

— Ăăă. Doar să stau cinci minute şi să mănânc şaorma asta, că-s lihnit. Dup-aia vedem noi.

Intrăm în casă.

Muzica se potrivea cu atmosfera. Drum'n'bass, cum îi spunea Nebunul. Tobe amestecate aiurea şi vibraţii joase care îţi intrau parcă în fiecare organ şi-l făceau să pulseze.

Lumina avea o intensitate scăzută, camerele erau într-un fel de penumbră şi asta îţi relaxa privirea. Dura puţin până ca ochii să se obişnuiască, câteva secunde în care te invada un fior ciudat, un amestec de teamă şi curiozitate, dup-aia însă lucrurile păreau mai clare ca niciodată.

Şi vedeai tot felul de oameni, fiecare în tripul lui, unii discutau (şi mai prindeai fragmente scurte: politică; sistem; de unde-au apărut culorile de pe steagul României; săpunurile nu te spală, ci te mânjesc; orice băgăm în noi e un drog, suntem dependenţi de mâncare, de aer, toate substanţele-astea ne definesc până la urmă comportamentul şi…), unii se mişcau încet pe ritmul muzicii,

sparţi, alţii-şi împărţeau drogurile pe masă, trăgeau pe nas din liniile albe aranjate perfect sau rulau un prost, râdeau, erau şi câteva gagici şi m-am rugat să fie curve, ca să cred c-aş putea vreodată să m-apropii de una dintre ele, atât de bine-arătau.

Nimeni de-acolo nu mă băga în seamă şi asta m-a liniştit oarecum. Alex încerca să-mi spună câte ceva despre cele mai importante figuri care se zăreau.

— Ăla-n tricou roşu, 'l vezi? Cu ochii ăia saşii? Noi îi spunem Chioru', e un avocat al naibii de bun. Ştii cred că multe din căcaturile pe care le facem sunt la limita legii... Pentru că legea-i atât de proastă, încât ne permite, de exemplu, să aducem anumite ciuperci fără nicio problemă. Şi tot felul de nebunii, de ierburi sau combinaţii care-ţi sparg creierii mai ceva ca o iarbă adevărată. Şi el e legea, frate, nu facem vreo mişcare fără să ne dea el verde. Verde, în ambele sensuri ale cuvântului – şi râde.

M-am mirat de atâta diversitate într-un spaţiu atât de mic. Un contabil; un scriitor; un actor pe care-l văzusem de câteva ori la tv (numai la staruri nu mă aşteptam, sincer să fiu); un electrician; un bătrân, profesor universitar care preda ceva legat de istoria religiilor, n-am înţeles prea bine; o procuroare (da, mi-a picat faţa când am auzit), câţiva oameni ai străzii care se-ocupau de curăţenie şi-aveau, iată, unde să stea; un psihiatru… *ce Dumnezeului e locul ăsta*?

Ne-am oprit în mijlocul celei de-a doua camere. De fapt, pot considera că era o singură cameră, imensă, împărţită în două de un spaţiu unde la un moment dat fusese o uşă, rămăseseră doar balamalele acum.

M-am gândit că fiecare avea un rol foarte important în toată gaşca asta. Fiecare era un reprezentant al lumii, în vila aceea era toată populaţia redusă la douăzeci-treizeci de inşi. Dacar fi fost să-i iei pe sus şi să-i laşi pe o insulă, în

mijlocul Atlanticului, ar fi supravieţuit. Ar fi recreat sistemul de la zero şi poate-ar fi făcut-o chiar mai bine, pornind de la cu totul alte principii. Fără lăcomie, fără putere şi alte mizerii bine îmbibate în societate.

Şi eu? Eu eram Iuda. Eu eram *The Man Who Sold the World*, gata să-i trădez pe toţi şi să fiu criticat de oameni ca tine secole-ntregi, pentru c-aveam de gând să-i prind şi să le stric vieţile, în numele societăţii, protejat şi împuternicit de ea, doar ca să-mi rezolv frustrările. Ca să nu accept că sunt, cum ar spune fii-mea, un luzăr.

De unde vine sinceritatea asta? M-am întrebat. *Ce se întâmplă cu mine*? Şi, în ciuda tuturor lucrurilor nasoale, crude, dar adevărate, pe care le descopeream despre mine (de fapt le analizam în sfârşit corect), mă simţeam bine. Din ce în ce mai bine.

— Hei! (Şi Alex mă prinde de umăr, eram pierdut în mintea mea.) Eşti bine?

— Da, ăăă… chiar… foarte bine, îi răspund sacadat.

— Toţi, când am ajuns aici… bine, aici, niciodată nu-i un loc anume, ne mutăm ca păsările călătoare, dar când ne vedem în ţările calde, dacă-nţelegi ce vreau să zic, la început cel puţin… suntem pierduţi, speriaţi, ştii? E incredibil câţi oameni mai sunt ca noi, nu?

— Aşa-i…

— Şi dup-aia începi, nu ştiu, să reiei totul, să-ţi dai seama cât de ok eşti, să faci ordine în tine, e normal, nu-i panică... Aşa ar fi trebuit s-arate lumea de la bun început. Şi…

— Ce?

— Nu vreau să te superi pe mine sau ceva, dar văd, adică ghicesc că ai peste treizeci, poate chiar mai mult, greşesc?

— Nu, nu…

— Probabil ai trecut prin multe căcaturi, frate… relaxează-te, se vede că eşti încordat…

— Ce Dumnezeului vrei să spui cu asta?

— Enjoy the fucking ride, man. Nu te mai minuna atât, let it flow. Simte-te bine! Mai pe româneşte, aşază-te unde vrei, discută cu cine vrei. Mă duc să-ţi fac o cafea, mi-a zis Nebunul la telefon să pregătesc ceva...

Şi zâmbeşte într-un fel ciudat.

— Păi… chiar aş avea nevoie să mă trezesc puţin.

— Mă ocup eu de asta, ok? O cafea pe care n-o s-o uiţi niciodată, îţi promit.

#10. Colţii

Am văzut un loc liber pe-o canapea (una dementială, roz şi pufoasă), lângă nişte tipi care păreau ok. Am decis să m-aşez acolo să mănânc nenorocita aia de şaorma, care se şi răcise. Stomacul făcea deja urât şi simţeam că nu mai am energie nici să stau în picioare.

M-am făcut comod, mi-am trântit punga lângă liniile lor de coca probabil (pentru că aş fi recunoscut, după mişcările lor, dacă luaseră K) şi-au început să râdă.

— Salutare şi vouă, le zic şi-mi scot mâncarea.

— Ascultă, te-ai aşezat la masa greşită dacă ai de gând să haleşti şaorma aia, îmi zice spânul.

L-am poreclit aşa pentru că era o prăjină de vreo doi metri şi ceva şi era chel. Iar un ochi i se mişca puţin mai greu decât celălalt, în reluare.

— Ăăă... de ce?

Şi desfac ambalajul ăla de hârtie.

— Frate, nu glumesc, beşi în pula mea de-aici cu căcatul ăla! se-aprinde deodată.

Ceilalţi doi, nişte puştani de douăzeci şi ceva de ani, nu se bagă. Se abţin să râdă.

— Omule, care-i problema, sunt mort de foame, ai înnebunit?

— Da, frate, oi fi tu mort de ce vrei tu, dar eu am o problemă cu carnea.

— Păi, şi nu-nţeleg… o mănânci tu?

— Chiar nu mă-nţelegi, ai dreptate…

— Aoleo, iar începe… zice tipul din dreapta lui şi dă ochii peste cap.

— Deci, fratele meu, eu n-am o problemă cu carnea, gen sunt vegetarian, pricepi? Gen nu mănânc eu că nu-mi place mie. Nu… am o problemă, de fapt o teorie… în fine, o viziune să zic, mai ciudată legată de alimentul ăsta din care vrei să te-nfrupţi. Gen o să fac foarte urât, m-apucă damblalele doar dac-o văd sau o miros, asta poţi să-nţelegi?

— Gen… şi-ncerc să-l imit. Gen să mă mut mai încolo, nu?

Puştii încep să râdă. Chiar şi spânul zâmbeşte, m-aş fi aşteptat să se încrunte puţin. Îmi dau seama că l-am enervat, dar devine haios (unu-zero gen).

— Gen vrei să-ţi explic, glumeţule?

— Gen vreau să-nţeleg, bagă.

Râsete în continuare.

— Uite, fratele meu, cum stă treaba… am văzut un film acum vreo…

— Incredibil, o ia cu Madagascarul… se bagă iar tipul din dreapta şi dup-aia pleacă plictisit.

Celălalt e spart, are ochii roşii de parc-ar avea conjunctivită. Râde întruna, dar nu ştiu de ce, nu cred că pricepe prea multe din ce se-ntâmplă, pare pierdut. Se chinuie să prindă ceva din dialogul nostru.

— Râzi tu, Georgică, râzi… ţipă spânul după cel care se tirase. Dar o să se scrie cărţi despre asta, ştii că-i adevărat!

Iar Georgică ăsta îi arată muie şi dispare din cameră. Cu ochii după el, îl văd de la distanţă pe Nebun. Încă discută cu Jean şi pare că-i nemulţumit. E uşor să ghiceşti când are draci şi ceva nu e-n regulă.

În fine, las şaorma pe masă, deşi asta mă enervează la culme. Însă vreau să-l ascult pe spân, am impresia că ori o să aflu ceva important, ori o să mor de râs, n-am ce pierde. Pot să mai amân câteva minute ospăţul. Îmi salivează gura, am crampe la stomac, dar în momentul ăsta nu-mi pasă.

— Fratele meu, dau drumul într-o zi plictisit la televizor. Pe Discovery, că la altceva nu mă uit. Şi eram praf, mă-nţelegi? Speram să fie un *How It's Made* sau un căcat de *Tehnici elementare de supravieţuire*, când colo… ce să vezi? Un reportaj despre Madagascar, frate… ai auzit, cred, de insula asta.

— Am auzit, am auzit.

— Buun… e un trip marfă, ’mi zic. Şi mă fac comod în canapea, gen îmi iau tot ce-am nevoie pe lângă mine, ştii despre ce vorbesc, ţigări, alune, negrese, apă, lapte rece, apropo! Bei lapte când fumezi?

— Ăăă… n-am încercat.

— Fratele meu, crede-mă… ia-ţi la următorul johnny o cutie de lapte. Tu ştii cât de marfă e? Gen îţi umple efectiv gura, se pişă de la distanţă pe orice căcat de suc sau chiar pe apă, dacă-ţi vine să crezi.

— Ok, o să-ncerc. Serios...

— N-ai ce regreta, o să înţelegi tu atunci şi-o să-ţi aduci aminte de mine. Gen o să-mi dai dreptate, frate, o să zici, Eugen ăla chiar nu era aşa prost pe cât părea.

— Te cheamă Eugen, să mori tu?

— Da, frate, E u gen. Eu… gen – şi începem să râdem ca proştii. N-ai cum să-mi uiţi numele-ăsta dacă stai de vorbă cinci minute cu mine, ştiu.

Puştanul de lângă el începe să râdă, cu întârziere. Spânul îl ignoră.

— Aşa, frate… îmi renovez casa şi mut totu-n jurul canapelei, atât de spart eram, atât de tare intrasem în film, că vroiam să fiu sigur că n-o să am nevoie de nimic, şi buda dacă puteam s-o mut, o luam lângă mine. Pentru că ce văd, fratele meu? Milioane de tipuri de furnici, de gândăcei, de tot felul de insecte, care de care mai colorate, în şapte mii de forme haioase, ziceai că-i altă lume, mă-nţelegi? Frate, totul era colorat gen tocmai topiseşi un timbru în gură. O demenţă! Şi erau unele furnici care culegeau frunzele şi le depozitau nu ştiu cum, de făceau ca frunzele să devină un fel de hrană pentru copaci, şi făceau asta conştient, pentru că aveau nevoie de copaci, trăiau în ei. Altele împărţeau muşuroaiele cu şerpii. Şi-n felul ăsta aveau căsuţa protejată, frate… aveau mâncare non-stop, pentru că şarpele-şi schimba pielea, iar tot ce făceau, ca un fel de schimb, ca un fel de

înţelegere gen, că-mi vine să-mi iau câmpii, înţelegere, mă pricepi? Tot ce făceau era să se-ocupe de curăţenie, fratele meu, adunau resturile de la şarpe şi-l curăţau şi pe el şi-uite-aşa pe toată insula aia toţi trăiesc fericiţi.

— Despre ce aiureşti, man? se bagă tipul rupt în paişpe.

— Despre Madagascar, fratele meu! Despre partea aia de insulă unde nu prea vezi picior de om. De civilizaţie. Despre o lume incredibilă. Gen taci în morţii tăi dacă nu eşti atent!

— Ok, ok, m-ai prins. Dar ce-are asta de-a face cu carnea? îl întreb nedumerit.

— Ce carne, man? spune cu ultimele puteri puştiul, după care cade lat lângă spân.

— Răbdare… răbdare…

Şi cheliosul se-apleacă să tragă o linie de coca. După, se şterge la nas, mai inspiră adânc de câteva ori şi revine în forţă.

— Frate, nu mai zic de plante, de maimuţe… o demenţă, asta era! Dar treaba mea cu carnea, că de-aici pornisem, n-are nicio legătură cu Madagascarul.

Rămânem amândoi blocaţi. Am impresia că nici nu mai ştie despre ce vorbeam, *ce prăjit*!

— Atunci însă am avut revelaţia... Şi ştiu că-i adevărat, simt gen.

— Ce?!

— Frate, mi-am dat seama că pe insula aia nu prea erau animale de pradă. Or fi fost, dar oricum, puţine. Nu erau vânători. Şi d-aia totul era altfel. Şi când mi-a venit asta în minte… mămico! Ştiam c-am prins un fir important, şi căcatul din mine simţea asta, mă pricepi? M-am gândit imediat la carnivori şi-am făcut legătura. Gen toţi au cam acelaşi lucru în comun. Ştii la ce mă refer, nu?

Îl priveam uimit.

— La colţi, fratele meu. Am intrat pe Google după ce mi-am terminat tripu’ cu Madagascaru’ şi-am căutat cei mai cei prădători. Fiare. Bă, băiatule,

da’ fiare-n adevăratu’ sens al cuvântului… şi-acum nu vreau să mă duc la teoria evoluţionistă, să zic că toţi ne tragem dintr-un mormoloc gen, sau mai ştiu eu ce… ca să ajung la ce e la mintea cocoşului, zic io, că fiecare animal îşi dezvoltă anumite abilităţi… în timp, nu? Un anumit comportament gen, şi automat şi nişte chestii fizice. În timp se modifică, da? Eşti de acord?

— Adevărat, man, adevărat… intervine puştiul. E încă lat, cu ochii închişi, nu-mi vine să cred că poate fi atent. De fapt cred că doar îi face pe plac trăsnitului ăsta.

— Bun… şi-am început să-mi pun întrebări, frate. Gen dacă-ntr-un loc paşnic totu’ se colorează… iar pe de altă parte, ăăă… prădătorii, da?… au straturi de colţi, gheare, muşchi, venin şi-aşa mai departe, ce se-ntâmplă înăuntrul nostru, ă? Şi merg mai departe!

— Da’ ţi-ai ocupat ceva timp cu asta, nu glumă.

— Îţi dau alt trip şi dup-aia le legăm, fii atent. Gen orice celulă are informaţie, da? Orice căcat de celulă reţine ce i se întâmplă, asta în special datorită apei. Filmu’ ăsta l-ai văzut?

— Mnu…

— Fratele meu, merg clar pe demonstraţii ştiinţifice, iar dacă nu le ştii, tre’ să mă crezi gen. Acum nu vorbesc de ce-am io impresia, ci de ce se ştie.

— Ok…

— Ok, ok, atâta poţi să zici… fratele meu, iei un animal şi-l omori, mă-nţelegi? Gândeşte cu microscopul şi vezi ce se-ntâmplă în creierul lui. Şi-n celulele lui. Orice sentiment, frate, chiar şi cel de frică, are la bază nişte substanţe, da? Ce-ncerc io să-ţi zic e că masacrul este reţinut în corp. E memorat. Informaţie, frateee… să nu vorbim şi energetic, c-o dăm în altele, eşti nebun? Şi gen merg mai departe la sistemul nostru alimentar de căcat… unde după măcel urmează ăăă… şapte mii de tratamente, pe care materia brută, carnea, da?

Le bagă iar la sertar. Se congelează, se taie, se prepară, vorbim de o chestie care a aparţinut unei vietăţi cu sentimente, mă-nţelegi? Cu reacţii. Chimice şi nu numa'.

— A, tu vrei să mi se facă silă…

— Nu despre asta-i vorba, frate! Nu! Nu! Pierzi tripu' gen, fii atent… nu silă, nu milă, dă-le-n morţii lor de animale! N-am ajuns acolo, da? Vorbim doar de procesu' ăsta de, de, de… de reţinere a informaţiei, da? Dup-aia, na, decongelare şi… prăjire… sau cuptor, fierbere, habar nu am, ideea e că rahatu' ăla pe care-l bagi în tine conţine spaimă, da? Durere… chimicale… tot ce-am zis mai devreme. Cum pula mea, te-ntreb io acum pă tine, cum pula mea să nu dezvolţi colţi, frate? Mă refer la celelalte animale, nu la tine... Şi uite-te la erbivore, la structura lor, mă-nţelegi? E ca şi cum lumea asta ar fi împărţită în două.

— Dar noi n-avem colţi, n-are niciun sens…

— Nu, frate… mai grav. Noi nu vânăm, în sensul propriu al cuvântului, da? Gen noi nu alergăm victima, nu o sfâşiem de vie, e normal. Noi băgăm direct în vene căcatu'! E la nivel psihic, mă-nţelegi? D-aia lumea e atât de futută la cap. D-aia e plină de răutate. Nu colţi de os. Colţi ai minţii, frate... Şi tu ştii la ce mă refer, pentru că eşti muşcat în fiecare zi… a? Hai, contrazice-mă! Încearcă să priveşti puţin lucrurile aşa şi-o să vezi că, deşi pare exagerat la prima vedere, s-ar putea să aibă un sâmbure de adevăr. La urma urmei e doar un trip gen, da? O idee... Da' dacă lucrurile stau aşa…

— Suntem drogaţi cu carne…

— Da, fratele meu, da! Vorbeşti pe limba mea. Şi explodează. Orice băgăm în noi e un drog. Suntem şi ceea ce mâncăm, da! Pentru că ne modifică starea, ce-o fi aşa de greu? Fumezi iarbă, te faci pilaf. Bagi coca, zburzi. Dar la carne nu se gândeşte nimeni. Şi-am făcut şi nişte experimente, să vezi!

— A?

Şi deja-s bulversat de-a dreptul.

— Cu mine, frate. Gen mi-am dat seama că după o porţie zdravănă de friptură mă simt ca un cur. Mă simt bine, da' ăla nu e bine dacă stau să analizez cum trebuie, mă-nţelegi? Pe când după o salată… altfel stau lucrurile. Şi nu mă refer că pică greu la stomac, nu, nu… mă refer la psihic. Sunt alt om, frate. Sunt calm, am energie, gen îmi vine să fac şapte mii de lucruri. După carne… căcat, mă apucă moleşeala, îmi vine să trântesc ceva dacă mă enervez, am ajuns la concluzia că devin mai rău. Sub o formă sau alta.

— Chiar interesant, nu ştiu ce să zic… pe bune…

— Să nu zic şi de căcare, am analizat şi-asta… eu nu cred că e normal să ne căcăm atât de des. Nici să mâncăm în fiecare zi, în fine, alte tripuri… Da' tot de-aici am pornit, fratele meu… de la Madagascar!

Mă crucesc pe dinăuntru.

— Bine, zice el dup-o scurtă pauză. La fel de bine pot să fiu nebun. Ca Nebunul, ştii? (Şi-am râs amândoi.) Dar, fratele meu, gândeşte-te că dacă măcar, nu ştiu, zece la sută din povestea asta-i adevărată… mămico! Trebuie să treacă generaţii întregi ca să ne revenim, mă pricepi? La ce să ne revenim nu ştiu, habar nu am cum am fost înainte să halim carne, frate.... Dar purtăm în sânge, prin strămoşii noştri, pfua… mii de ani în care-am trăit aşa. Gen nu e o chestie de ieri, de azi, gata, ne lăsăm de carne şi-o să fie ok. Nu! Mii de ani în care nu ne-am pus întrebările-astea pentru c-am fost educaţi aşa şi-am luat-o de bună. Pula mea…

— Poate putem să trăim cinci sute de ani, mai ştii?

— Sau poate putem accesa nişte chestii de conştiinţă gen super wow. Şi mult mai repede, fără să fim nevoiţi să luăm halucinogene, ce zici de asta? Să mă fut, nu ştiu, fratele meu! Dar tare aş

vrea să aflu. Aş vrea să-ncerc, să-mi bag picioarele de nu. Io când văd carne, văd otravă... Acum mă-nţelegi? N-o mai suport din cauza ideii ăsteia. Şi mă-ngrozeşte gândul că, că, că… că am dreptate, frate! Şi c-avem atât de mult de tras şi n-o să tragem, evident. E ca şi cu poluarea… gen industria cărnii… adică uite-te în jur, chiar şi la oamenii ăştia de treabă, fratele meu, e imposibil…

— Ai putea scrie o carte dacă te-ai documenta mai bine, ştii? Şi paralele la tot felul de societăţi d-astea vegetariene, mă gândeam la yoghini, la…

— Îmi bag picioarele! Gen mi-am stors creierii destul pentru asta. Eu o cred, o simt, ţi-am zis. Nu vreau să schimb lumea, pentru că oricum nu pot, ce dracului? Nu vreau să luminez masele, îţi explicam doar. E un trip…

— Am înţeles…

— Ai înţeles o pulă… Ce-ai înţeles?

— Că-mi iau şaorma s-o mănânc dincolo.

Am înşfăcat punga şi-am fugit, eram mort de foame.

#11. Tataie hippiotu’

Chiar m-aşteptam să primesc o cană de cafea sau, oricum, ceva de genul ăsta, poate un soi mai special sau amestecat cu ce ştiu eu ce energizant, amfetamine, dar cafea, ştii? Cu gust de cafea. Cu miros de cafea şi toate cele, preferabil fierbinte.

Urăsc senzaţia aia când aştept ceva cu nerăbdare, iar apoi nu se mai întâmplă nimic. Ca o partidă genială de sex, însă fără ejaculare. Ultima ţigară pe care o găseşti în pachet şi vezi că e ruptă, la asta mă refer. N-am fost prea încântat când, imediat după ce halisem şaorma, şi îţi jur că picam efectiv, doar un miracol mă mai ţinea în picioare, Alex a venit la mine cu un nenorocit de pahar cu apă.

— Bea asta şi-o să te simţi ca nou, îmi zice el şi zâmbeşte.

— Apă? Ar trebui să-mi revin din moleşeala asta cu un pahar de apă şi ce-oi mai fi pus tu pe-acolo?!... Omule, am fumat azi până n-am mai putut să vorbesc, am tras K şi mi s-a făcut şi rău, dup-aia mi-am spart creierii şi m-am întâlnit cu Jim Morrison şi-am dat zoom-uri pe stradă şi cred c-am văzut şi ceva, nu ştiu cum să-ţi spun, un fel de schiţă a universului, din care, atunci cel puţin, am avut impresia că înţeleg tot sensul vieţii, ba chiar dincolo de asta şi…

— Relaxează-te, amice… mă opreşte el.

Depăşisem limita şi nu mă mai puteam controla în totalitate, deveneam în unele momente un animal care reacţiona după primul impuls.

Alex îmi pune mâna pe umăr şi mă priveşte serios.

— Ai încredere-n mine, îmi zice (era ultimul lucru pe care vroiam să-l aud). Sau ok, nu în mine, abia ce ne-am văzut, dar ascultă-l pe Nebun. M-a rugat să-ţi dau ceva care chiar o să te trezească, şi nu mă refer numai la moleşeala asta, la somnolenţa asta care dă acum cu tine de pământ.

— Ce se-ntâmplă? vine şi grasul din spate şi se aşază în dreapta mea.

Iar cu Alex în stânga, parcă eram ca-n desene animate şi zici c-apăruseră din senin, cu o sclipire de praf magic, un îngeraş şi-un drăcuşor care să-mi spună cum stau lucrurile şi ce-ar trebui să fac.

— A? Eşti bine, pictore?

— Tocmai am întâlnit un om ciudat care crede că salvarea omenirii din mrejele răutăţii şi ale haosului care-au pus stăpânire pe civilizaţia noastră şi ne condamnă la pieire se va face renunţând la a mai hăpăi carne. În afară de asta, totu-i ok, am mâncat carne şi automat m-am infestat şi m-am asigurat că n-o să mă schimb în bine prea curând, sunt un om rău căruia-i place şaorma, am păcătuit, n-am ce-i face şi, mă crezi sau nu, susţin mişcarea Diavolului în afacerea asta, ba chiar insist să dăm şaorme şi hamburgeri… ăăă… nu ştiu, chiar şi la copii, în loc de cornuleţ cu lapte. Am stomacul plin, sunt spart, îmi vine să mă întind aici, fix aici, şi să dorm, iar prietenul tău vine cu un pahar de apă, amestecat probabil cu ce ştiu eu ce amfetamine, ca să mă readucă la viaţă. Şi mi-a sărit ţandăra, pentru că auzisem ceva de-o cafea, asta e tot. Pe scurt.

— Ţi-am spus, bă, că-i un tip super ok? se răsteşte Nebunul la Alex.

Amândoi râd de pledoaria mea.

— Ia-l mai uşor pe Eugen, continuă, e un tip genial, doar că se mai tripează aiurea uneori, bagă multe prostii în el, plm. Da’ să ştii că-l invidiez pentru puterea cu care crede în aberaţiile pe care le debitează, nu-i un lucru uşor. Are doza aia de nebunie sănătoasă… ar trebui să-nţelegi, artistule!

— Şi mai rău, e convingător, îl completez. Acum pe bune, recunosc că mi-a stat puţin în gât mâncarea. Debitează, dar are nişte argumente care-ţi dau cel puţin de gândit, ştii? Gen… dac-ar fi aşa? Ca s-o zic pe limba lui.

— Haha. Ia zi, îţi place pe-aici?

— Dacă-mi place?… hmmm… (Şi analizez camera şi personajele din ea foarte rapid.) Ce să nu-mi placă? E o lume liberă, se simte asta, e ceva-n aer. Ciudat, dar liber. Şi după câteva inspiraţii şi expiraţii începi parcă să gândeşti altfel aici. Dar abia am ajuns, ce pot să spun mai mult? Nu ştiu, e ok…

— Şi o să mai stăm ceva timp, pictore… O să-mi spui că iubeşti locul ăsta când o să plecăm, facem pariu?... Bea paharul ăsta acum, nu mai pune atâtea întrebări, o să-ţi explic eu mai încolo tot ce vrei.

— Măcar pot să ştiu ce-i aici?

Iau paharul în mână şi-l studiez.

— Meta…

— Meta ce?

— Bea, moşule. Şi-ţi garantez că ziua asta o să fie cea mai mişto din viaţa ta. Cel mai bun trip pe care l-ai avut vreodată.

— O să văd chestii? Fantome, indieni, căcaturi d-astea?

— Nu, nu, mă linişteşte, iar Alex se amuză copios de temerile mele. N-o să vezi nimic nelalocul lui, n-o să-ţi apară ce ştiu eu ce personaje sau creaturi… O să vezi în schimb lumea aşa cum e. Şi pe tine aşa cum eşti. Ai nevoie de asta, credemă, d-aia te-am adus aici în primul rând. Restul… e bonus – şi rânjeşte uitându-se-n jur. Ai încredere-n mine.

Ridic paharul şi-l dau pe gât.

— La naiba, da-i amar!

— Ştiu, moşule… ia ceva de băut din hol, un suc dacă vrei.

— Da, da, o să iau… auzi, da’ nu mă simt nicicum, e ok?

— E super ok – şi râde. Vorbim peste-o juma’ de oră, mă bag şi eu să mă salut cu nişte oameni pe care nu i-am mai văzut de ceva timp. Distracţie plăcută, îţi urez de pe-acum – şi-mi face cu ochiul.

Mă lasă la bar. Face câţiva paşi şi cineva-l ia-n braţe.

Toată lumea-l iubeşte pe Nebun. E vedeta petrecerii, se vede de la o poştă. Când apare, li se luminează faţa, vin imediat şi zâmbetele şi au în ochi sclipirea aceea uimitoare… de iubire? Parc-ar fi fratele tuturor. Cine Dumnezeului e tipul ăsta până la urmă? Şi cine sunt toţi ăştia, tribul lui secret? Clienţii fericiţi? Pare mai mult de-atât.

Mi-e dor de Corina şi de Ana. De feţele lor puţin îngrijorate când voi intra dimineaţă pe uşă.

— Crede-mă, omule, se bagă Alex (şi uitasem că-i lângă mine), tot ce ştii despre tine nu ştii. Abia acum o să afli, eşti cu un picior într-un tunel care duce spre paradis. Şi nu va dura mult până vei ajunge. Dar reţine momentul ăsta.

— Da, bine… îi spun eu, ironic.

Şi-mi place jocul ăsta, în care par dezinteresat de orice. Insist, neuitându-mă la el.

— Pentru că în felul în care eşti acum n-o să mai fii niciodată. Viaţa ta se va schimba (exact cum spusese şi Teo pe dig… ups, şi el n-a fost departe).

&&&

Stau în hol şi-aştept să se dea un tip din faţa baxurilor de Pepsi. Bolboroseşte de mama focului şi caută ceva-ntr-o sacoşă.

— Mă scuzi, încerc eu să-l împing puţin ca să ajung la băuturi. Mi se părea că durează prea mult.

— Aaa, altu’ nou! ţipă el. Care-şi rade minţile, observ… ia, bea căcaturi d-astea! Hai, ia!

Şi se dă un metru-ntr-o parte. Mă întind după o cutie de suc.

E îmbrăcat foarte ciudat. Colorat din cap până-n picioare ca un clovn. Un tricou galben, cu semnul păcii. O vestă verde, nişte pantaloni roşii, tot felul de brăţări la mână, ca un curcubeu. Un hippiot în carne şi oase… are o barbă neîngrijită, gălbuie aproape. Iar în părul său lung, alb, văd o codiţă

împletită albastră. Şi-una verde… Mă priveşte foarte încruntat.

— De ce-mi rad minţile, bătrâne? îl întreb.

Se apropie de mine. Nu-mi vine să cred, dar mă miroase. Nu-i în toate minţile.

— Prostiile-astea, zice el după câteva secunde, cu o voce foarte răguşită (arăta ca un mag, asta e!), îţi fut calculatorul – şi arată cu degetul spre capul meu.

— Adică?

— Adică vor să ne controleze, geniule! Ne manipulează şi ne bagă pe gât toate astea. Otravă! Asta e. Dăm bani pe otravă, iar corporaţiile-astea şi multimiliardarii bagă în ele chimicale care să ne tâmpească.

— În Pepsi?!

— Eu aş zice că şi-n pâinea de la magazin.

— Hai, bătrâne, nu fi caraghios…

Îşi dă o palmă în frunte, dă ochii peste cap şi aproape că se cruceşte.

— Ţi se pare că-s caraghios, nu? Haios? Funny? Auzi la el… sunteţi toţi nişte copii pierduţi, asta sunteţi, băi! Vă dopaţi în fiecare zi cu produsele lor de duzină.

— Şi ce-ai vrea să beau, bătrâne?

— Uite aici! (Şi scoate din sacoşă o sticlă de doi litri, cu un conţinut gălbui.) Limonadă! Sută la sută sănătoasă, eu am făcut-o!

— Te cari cu băuturile după tine?

— Şi cu mâncare şi cu tot – şi-mi arată sacoşa.

Avea de toate. Sucuri, fructe, legume, o bucată de pâine de casă împachetată într-o pungă transparentă…

— Şi-astea nu-s cumpărate?

— E, nu-s… normal că sunt. Da' de la ţărani... Toate-s făcute de casă, garantez eu! se răsteşte.

— E mai ieftin?

— E pe naiba, e mai scump chiar. Dar eu nu cumpăr nimic de masă. Nu numai mâncare, nimic-

nimic. Oricum sunt toate din plastic. Sunt de consum, tu pe ce lume trăieşti? Mănânci rebuturi?

— Ştiu, dar… aleg cu grijă ce iau…

— N-ai ce să alegi, toate-s o apă şi-un pământ. Uite-te la mine, am şaptezeci şi zburd, n-am intrat în viaţa mea într-un super hiper mega market, cum le-o zice. Cumpăr şi eu de la magazine, ce-i drept, că trebuie să trăiesc, na… dar măcar nu iau de la nicio firmă cunoscută.

— Cum adică?...

— Nu-mi cumpăr din Bucureşti în general, ci din sate d-astea învecinate... Foarte rar pe la periferie… vezi maşina aia afară? Aia mică, Ancuţa mea…

Văd prin fereastră un Trabant, la două maşini de cea a Nebunului.

— Cu aia, continuă el, îmi fac toate drumurile şi-mi iau de toate. Vara o iau la drum prin ţară şi mă aprovizionez pentru tot anul, habar n-ai ce minuni găseşti chiar şi pe autostradă, unde stau oamenii cu măsuţele lor... Şi apa… Îmi iau apă de la firme de care nici n-ai auzit, pentru mine asta garantează calitatea.

— N-ar trebui să fie tocmai invers?

— Pentru tine poate…

— Şi cum îţi dai seama dacă-i cunoscută sau nu? Firma de la care iei mă refer…

— Dacă are reclame la televizor sau pe afişe… după etichetă… cu cât arată mai bine, mă feresc ca de dracu'! Tocmai asta e şi ideea, să te cumpere… dar nu mă păcălesc pe mine, nu, nu…

— Şi băuturi? Iei de la ţară sau cum? râd eu. Vin, înţeleg, dar unde găseşti whisky sau bere?

— Eu nu beau, eu fumez…

Şi scoate din vestă o pungă mică de iarbă şi un pachet de ţigări fără filtru, pe care scria Monkey.

— Şi ţigările, bătrâne? Fii serios…

— Tu nici nu ştii ce gust are tutunul adevărat. Nu iau nimic cunoscut, ţi-am zis. Eu nu sunt în afacerea cu brandurile… Toate astea-s făcute…

Se apropie de mine şi şuşoteşte, ca şi cum n-ar fi trebuit să audă nimeni.

— Toate astea-s făcute să te fută… să te termine… să te îmbolnăvească…

— Auzi, dar de unde ştii tu, tataie, toate astea? Adică ai ceva date? îl întreb curios.

El îmi ia din mână cutia de Pepsi şi îmi arată cu degetul la ce conţine.

— Unele sunt pe faţă şi voi tot cumpăraţi, sunteţi de-a dreptul dobitoci. Citeşte!

— Bătrâne, ştiu şi eu c-au o grămadă de chimicale, de e-uri, de acizi, de…

— Degeaba ştii… degeaba! Făcături! Gusturi care nici nu există pe lumea asta! Plastic! Te întreb, dacă le-ai vedea pe toate alea separate, toate substanţele-alea, le-ai băga în gură?

— Păi…

— Păi nu, că n-au un ambalaj frumos şi kile de zahăr. Dacă mă duc să mă cac şi pun rahatul într-o cutie frumoasă, cu-o formă futuristă, îl şpreiez cu parfum până miroase a cireşe şi-i trag nişte vopsea, voi o să-l mâncaţi, mă! Asta o să faceţi, mai ales dacă-i… desert de la McDonald's.

Şi începe să râdă. Scotea nişte hohote groaznice.

Îl las pe sărman şi mă întorc la bar. Nici nu ştiu ce să mai cred.

Nu-mi mai vine să beau şi să mănânc nimic, iar party-ul ăsta parcă-i o adunătură de smintiţi.

&&&

Toată lumea se droghează, mi-a fost clar asta atunci. Stăteam la bar şi m-a trăsnit.

Este motivul pentru care oamenii şi-au făcut parcuri de distracţie cu roller-coaster-e care să te umfle de adrenalină. Cu maşinuţe electrice cu care să te tamponezi, pentru că nu poţi să faci asta în trafic, să iei volanul, s-o iei pe contrasens şi să fuţi câteva vieţi, numai pentru că nimic nu ţi-a mers în ziua aceea. Locuri unde te împuşti cu biloaie colorate. Tiruri. Locuri de dat cu pumnul şi de

măsurat forţa, maşinării care te învârt până vomiţi, ce sunt toate astea?

În schimb interzic substanţe şi nu rezolvă nimic. Tot restul timpului fac acelaşi lucru ca noi... Da, tocmai am zis noi, pentru că... Atunci, în momentele acelea, eram cu ei nu doar prin simpla prezenţă. Credeam în ei. Ţineam cu ei. Oricât de ciudaţi şi de nebuni, erau mai sinceri, erau mai deschişi, aveau planuri prin care vroiau să schimbe lumea, să-i ardă cumva pe nenorociţii ăştia care nu fac decât să ia, să ia, să ia, şi să depoziteze mult praf şi gunoi lângă şi în noi.

Deplastifierea secolului douăzeci? Dezînrobirea? Des... chiderea?... Mergem pe cuvintele cu prefixele *de*, încep să-mi placă. Mai bagă şi tu câteva, da?

Toată faza asta cu drogurile şi cu ilegalitatea lor îmi părea de genul: sunt mai ok tripurile noastre decât ale voastre. De ce? Pentru că avem de câştigat bani mulţi din ele. Despre asta e vorba, omule, despre faimă şi putere. Oricum ai da-o, toate se reduc la astea două. Nu vrei tripul? Eşti ilegal.

Ei nu interzic plante sau substanţe chimice, e absurd! Ei interzic libertatea ta, ei te interzic pe tine. *Viaţa mea înseamnă libertate*! Spunea Nebunul. Viaţa oricui înseamnă libertate, spun eu. Pentru că numai aşa poţi alege. Şi alegerea este primul pas. O să vezi. Alegerea te defineşte, alegerea te creează, ea este puterea ta cea mai mare, ea este tripul cel mai palpabil.

Ei interzic ceea ce pot face drogurile din oameni. Dar drogurile nu pot scoate din oameni nimic în afară de ceea ce ei sunt deja. Oameni buni sau răi, n-ai cum să schimbi asta. De ce? E o întrebare la care ne putem gândi, nu ştiu dacă vom găsi un răspuns nici într-o mie de ani, dar putem porni de aici.

Nu drogurile sunt ceea ce fac un om să omoare pe altul. Ci însuşi omul şi mintea lui bolnavă,

acolo trebuie să ne ducem. Toate răspunsurile sunt în interior, nu în exterior. Dar asta nu e ok, nu?

În schimb e ok să te uiţi cu orele la ştiri despre crime şi emisiuni proaste, regizate, pe tv, ca să-ţi fuţi capul. E ok să bei până pici lat, iar asta să se cheme distracţie, să-ţi fuţi viitorul într-un stâlp pe autostrada spre Constanţa. E ok să fumezi ţigări, să-ţi înnegreşti plămânii tăi şi ai celor din jurul tău. E ok să consumi toate produsele lor de căcat, ca să te trezeşti cu... C-un cancer la stomac?

Să te duci la o şcoală care arată în ultimul hal, unde oricum nu te-nvaţă mare brânză, pentru că domnii profesori ori sunt prost plătiţi, ori n-au pur şi simplu chef, ori n-au manuale ca lumea (că şi-asta-i o afacere doar), ori nişte incompetenţi le-au dat voie să devină formatori de sisteme valorice. După vreo cinşpe ani de şcoală e ok să te trezeşti dimineaţa, să faci minimum o oră pe drum spre muncă, în care să te enervezi din cauza traficului, a nesimţirii şi a mai ştiu eu ce, ca s-ajungi într-un final la birou, unde aproape zilnic să-ţi aloci minimum opt ore din viaţa ta scurtă unor burtoşi cărora nu le pasă nici ce, nici de ce, nici cum, doar treaba să fie făcută odată, prostule! E ok!

Ca la pensie să mai ai puţin timp de tine, dar să n-ai nici atunci bani să faci câteva lucruri pe care ţi le-ai dori, abia să supravieţuieşti – oricum nu mai ai energie de mare brânză. E ok! Să fii analfabet, să cânţi manele pe la nunţi şi să devii milionar într-o ţară de căcat sau să-ţi lipeşti pizda fie de colţul străzii, fie de o revistă porno, fie de vreun barosan cu mulţi bani, dup-aia să apari la tv şi să te numeşti vedetă. Sau mai rău: artistă! Artiştii pulii! Varianta scurtă: analfabet, dar rudă cu preşedintele, tot acolo ajungi şi nu mai trebuie s-o sugi atât.

E ok! Să nu-ţi poţi lua nici măcar un căcat de casă. Sau un credit pentru care să fii dator toată viaţa. Să stai cu chirie, ca studenţii, până la cincizeci de ani dacă se poate. Oricum, eşti dator încă dinainte de a te fi născut, asta e ceea ce pot

spune cu certitudine despre orice om de pe această planetă.

E ok! Să nu poţi să lucrezi unde ţi-ar plăcea, pentru că nu ai vârsta necesară. Să ai vârsta necesară, diploma necesară, dar să nu ai experienţă. Căcat, e ok! Doar nu fumaţi iarbă! Asta e problema. Iarba nu e ok. Doamne!

Şi că tot suntem la capitolul cu ok-urile, să zicem că ok, drogaţii sunt periculoşi pentru societate pentru că ajung dependenţi şi sunt uneori capabili să facă orice pentru doza lor. La fel de bine şi jegoşii cărora le zburdă hormonii în tot corpul şi lovesc o femeie şi-o violează, îi rup hainele şi orice demnitate, dau în ea ca-ntr-un sac până se linişteşte, apoi îşi scot pula nespălată de cine ştie când şi şi-o freacă de ele şi şi-o bagă în ele, e tot o plăcere. Ce-aş prefera? Corina să ajungă acasă fumată sau violată?

Ilegale sunt amândouă, dar amândouă se întâmplă. Pentru că legea pedepseşte, nu previne. Legea fute, nu repară. Legea nu rezolvă, legea rupe un om în paişpe.

De ce pizda mă-sii e legală dependenţa de tutun sau de alcool? Astea de ce sunt ok? Pentru că au şanse mai mari să te omoare? Suntem prea mulţi, care Dumnezeului e treaba? Oamenii care se ocupă de ţigări şi de băuturi sunt liberi. Şi fericiţi. Şi bogaţi. Oamenii care fumează un joint sunt respinşi, închişi în acelaşi loc cu oameni care omoară.

Închişi, pricepi asta? Repet: închişi! Omule, imaginează-ţi asta. Viaţa ta, plină de dragoste şi vise, aruncată într-o cameră mizerabilă, mică, în care duhnesc nişte animale ce vor să-ţi bage-o pulă-n cur. Am văzut camerele-astea, nu la televizor, le-am văzut pentru că am dus oameni acolo şi n-am dormit prea bine dup-aia.

Asta-i legea? Asta-i lumea? Jungla asta? Din care, dacă vrei să te rupi puţin, trebuie să plăteşti

ca pentru o crimă. Pentru că vrei să fii liber. Pentru că te saturi la un moment dat. Pentru că te cauţi.

Şi de fiecare dată când nu faci ca ei, nu-i ok. E ilegal să fim altfel? Unde-i alternativa? Tot ce nu-i ca ei e dat la o parte. Problemele se rezolvă ascunzându-le în clădiri mari şi-mpuţite, cu gratii.

Şi eu, şi tu suntem o parte din lumea asta. Oricât ai nega, cu ochelarii tăi de cal, suntem aici. Suntem în fiecare drogat, în fiecare soldat american din Irak care trebuie să omoare nişte arabi pe motive fictive, ascunzând interesele pentru petrol, în fiecare terorist care decapitează oameni ce pur şi simplu cred în altceva, ca pe nişte porci. Şi evident, şi-n toate celelalte lucruri minunate sau la fel de oribile. Dar îi blamezi pe ei şi poate-i numeşti sălbatici, la fel de jos îi văd pe cei care conduc ţara asta (sau lumea asta până la urmă) şi se ocupă de ordinea ei, vezi Doamne. Închizând copii, că asta sunt până la urmă, cu criminali. E ok, nu? E ok până e vorba de copilul tău, ştiu povestea asta...

#12. Tacheles on Bonobo mix (followed by The Doors & The Kinks)

Un lucru pe care l-am observat la drogaţii ăştia (şi e posibil ca drogurile să n-aibă de fapt nicio legătură cu ceea ce voi spune, poate doar prin dărâmarea barierelor sociale) este că le place la nebunie să vorbească. Şi nu mă refer la nişte chestii simple de socializare, nu. Ci la cele mai intime şi de obicei tembele gânduri.

Ei nu ascund, ei simt. Ok, riscă să devină şi patetici, dar nu e nimeni în preajmă care să-i numească aşa sau să le-o arate cu degetul, pentru că lucrurile în lumea lor nu se judecă din punctul ăsta de vedere. Un punct de altfel bolnav, o invenţie parşivă prin care ne cenzurăm şi în timp uităm cine suntem cu-adevărat înăuntru; un joc care stabileşte rapoarte de autoritate stupide, prin care-apoi se împart vinovăţii inutile, ca salariile într-o firmă. Deschide fluturaşul şi vezi de ce trebuie să te simţi prost.

Şi de cele mai multe ori ei greşesc, dar nu contează. Vezi tu? E chiar o plăcere în asta. Pentru că greşind sunt cât se poate de vii. Şi de originali, fiecare în felul său, care recunosc că mi s-a părut ciudat la prima vedere.

Asta pentru că noi suntem educaţi, de când scoatem primele cuvinte pe gură, să greşim cât mai puţin posibil. Ceea ce este o tâmpenie, acum îmi dau seama. Într-un fel sau altul, asta ni se spune tot timpul, peste tot, fie că-i religie, fie că-i politică, şcoală, job sau Dumnezeu mai ştiu ce. Toată lumea are o idee despre ce este acela bine şi vrea să-l impună. Toată lumea are o lecţie de dat, are nişte sfaturi, dar nu-s decât o adunătură de mucoşi care n-au înţeles nimic. Este modul lor barbar de a-şi transforma propriul eşec într-o reuşită socială. E chiar greţos dacă reuşeşti să vezi cât din ce se

întâmplă este ghidat de frica asta dementă de a nu călca greşit.

De parcă ăsta ne-a devenit chiar sensul. *Să facem ceva bun în viaţă*, nu aşa e şi vorba? Bun după ce norme, după cele stabilite de nişte frustraţi?

Până nici nu mai ştim să ne jucăm cu noi înşine, d-apăi unii cu alţii. Totul e serios şi tragic. Nu spunem decât foarte rar ceea ce gândim cu adevărat şi rumegăm mult înainte de asta. De frică. Că ceea ce simţim este greşit. Urăsc cuvântul ăsta, *greşit*. Nu te face decât să ascunzi, să manipulezi, să filtrezi pervers şi ipocrit totul, în funcţie de ceea ce ai impresia că vor crede ceilalţi.

Suntem falşi. Ne arătăm numai pozele în care ieşim bine.

Când de fapt înăuntru am închis nişte copii care vor să facă lucruri trăsnite. Şi cred că iubim copiii şi ne fac să zâmbim mereu, pentru că ne amintesc tocmai de ce este în noi. Ceea ce distrugem cu fiecare convenţie nouă. Cu fiecare regulă, una mai imbecilă şi mai etică decât alta.

Şi demenţii ăştia din vilă cred că au găsit o cale înapoi. Nu ştiu cât de bună sau de rea e. Nu ştiu dacă ei sunt de blamat pentru ea sau sistemul e futut, sistemul care ne dezumanizează şi vrea să fim responsabili şi calculaţi ca nişte roboţi. Noi nu suntem roboţi, Dumnezeule! Noi vrem să râdem, nu să facem calcule matematice ca să împărţim banii pentru facturi. Noi nu vrem să stăm zece ore la birou, noi vrem să schimbăm lumea. Aoleo… greşesc?

&&&

— Tocmai am avut… cea mai a dracu' idee, man, vine la mine puştiul care căzuse lat lângă spân, în timp ce acesta-şi ţinuse discursul său despre carne şi Madagascar.

Avea părul ciufulit în toate direcţiile şi era-n clasica uniformă: tricou negru şi blugi.

— Şi-asta ar fi?

Nu se uita la mine. Privea în gol, cu pleoapele puţin lăsate. Şi când nu vorbea, gura îi rămânea întredeschisă. N-avea niciun muşchi al feţei încordat, era o legumă. Era praf.

— Ştii, man? Mă gândeam că… fii atent, ajută-mă să n-o scap, că-i tare.

— Sunt, sunt, nu te mai gândi la asta, dă-i drumul, aşa cum poţi.

Zâmbeşte.

— Toate bolile-astea, ştii? Man… gripele… cancerul… chiar şi SIDA, ce căcat? Mutaţiile astea… ele nu apar aşa, deodată, adică… pfff (şi-şi duce mână la cap, ca şi cum asta l-ar face să formuleze mai bine cuvintele, e ambiţios)… adică ce-ar fi dacă noi de fapt, în trecut… am fi avut bolile-astea. Dar în loc să evoluăm, noi involuăm. Devenim mai sensibili, fizic vorbind…

— Aha… ce-ncerci să-mi spui e că toate bolile-astea au existat de la bun început, nu?

— Da, man… exact… eşti bestial – şi ridică mâna să batem palma.

Ridic şi eu mâna şi-l ating încet, cât să nu-l dezechilibrez.

— Şi noi ne-am pierdut imunitatea în faţa lor, încerc eu să-l ajut.

— Da, da, exact. Viruşii nu evoluează, nu se schimbă, noi o facem. Noi suntem pe moarte, de fapt, ştii?

— Omule, cred că teoria asta pică numai dacă te uiţi printr-un microscop.

— Ce bulache eşti…

— Nu, nu, adică e un punct de vedere, fără discuţie, doar că…

Şi în timp ce vorbeam, îmi întoarce spatele şi pleacă. E lent, ţine capul în jos, dezamăgit.

&&&

Încercam să definesc, să conturez un cetăţean model, pe care sistemul îl promovează prin ceea ce

stabileşte a fi bine şi a fi rău. Prin ceea ce aplaudă în urale şi prin ceea ce arată cu degetul şi urăşte.

Şi-am ajuns la concluzia că tipul ăsta ar avea în primul rând un costum. Clar! Unul de culoare închisă şi foarte incomod.

Un apartament în oraş, în centru, la etajul unu. O casă de vacanţă la munte, care neapărat trebuie să aibă mansardă. O maşină de cel puţin cinşpe-douăzeci de mii de euro. Mereu bărbierit, mereu curat şi parfumat, odihnit, gata să-şi înceapă munca, să-şi câştige salariul din care să-şi plătească tributul. Taxele sau… facilităţile, e mai bine?

Preferabil ar fi să tacă în majoritatea timpului şi să-şi vadă de treabă. Să îmbătrânească frumos, să călătorească, să fie cât de cât citit, să nu fure, să nu dea în cap, să nu bea mai mult de-un pahar de vin la o masă, să nu fumeze, să nu se drogheze, să şi-o tragă cu prezervativul, să crească un copil, să… ajungă la pensie… să moară, să i se facă slujba, să i se plătească groapa şi la revedere.

Sperăm că v-aţi simţit bine, o viaţă viitoare frumoasă! Ce alegeţi? Rai sau Iad? Reîncarnare? Mai bântuiţi puţin? Ce culoare să aibă Dumnezeu? Cine să stea la poartă? Puţină seriozitate, se poate?

&&&

Am mers la DJ. Un tip care stătea-n colţul camerei, singur, la o masă. Avea lângă el un calculator şi-un mixer. Apoi multe fire care ieşeau din astea şi dădeau în tot felul de aparate şi boxe împrăştiate în toată casa. Ce să mai? Un club în toată regula, unul în care te simţeai totuşi ca acasă.

Tipul ăsta mi s-a părut dubios. Era retras, nu părea să bage pe nimeni în seamă. Şi niciunul din toţi drogaţii ăia nu se băga peste tripul lui. Avea o şapcă verde-închis care-i acoperea jumătate din faţă. I se vedeau doar vârful nasului, buzele şi tenul exagerat de îngrijit. Un alb perfect. Un tricou aproape larg, roşu, cu un desen haios, un măgar

sub care scria *Nu-mi place sexul – viaţa mă fute destul*. Din mânecile largi îi ieşeau, ca nişte antene, braţele subţiri şi păroase. Parcă oasele i-ar fi fost acoperite doar de vene şi-un strat subţire de piele şi păr, atât de slăbănog era.

— Iubesc Bonobo, frate, îmi spune după câteva minute în care stau lângă el şi doar îl observ, fără să-l bag în seamă. Mai ales cum o arde cu Bajka (îmi dau seama că-i vorba despre muzică, dar nu înţeleg nimic)… îmi aminteşte de un loc din Berlin, ai fost vreodată pe-acolo?

— Pfff… n-am ieşit din ţară niciodată.

— Cum, frate? Eşti prost? (Şi aproape că se cruceşte.) Înseamnă că n-ai văzut nimic, asta (şi arată spre încăperea-n care ne aflam) e o glumă. O copie ieftină după Tacheles. Eu, Nebunul şi cu Briciu am gândit-o… Dar dacă e să vorbim serios, nu se compară, frate. N-are nicio treabă.

— Tache… cum?

— Tacheles, frate. Nu te obosi să reţii numele, oricum nu te-ajută la nimic. E un loc în Berlin, un bloc de fapt, plin de artişti. Wonderland, bro… un loc liber. Mi-e greu, frate, să-ţi zic în câteva cuvinte despre minunea pe care am văzut-o acolo.

— Poţi să rezumi, dacă ai chef…

Şi imediat văd cum se luminează la faţă.

— Ok, fii atent! Da’ pe scurt, pe scurt. Mă duce Nebunul cu el într-un trip pân-la Berlin, după meta şi alte căcaturi. Briciu era-n Olanda, îl durea pe el în pulă atunci… bine, încerca să facă rost de nişte ciuperci adevărate, pe care poţi să le bagi în ţară legal, dar nu asta-i important. Bine (şi zâmbeşte)… pe alea revelaţii, să vezi, moşule… nu te superi dacă-ţi zic moşule, nu? E ok?

— Stai liniştit, nu e panică. (De parcă nu mă obişnuisem deja cu apelativul ăsta.)

— Ce panică, frate?

Şi-şi ridică capul şi mă fixează. Îi văd pentru prima dată ochii, e un copil de nici şaptişpe ani, cred.

— În fine, continuă el după câteva secunde. Ajungem la Berlin, îmi sparg creierii cu nişte iarbă bună de tot, frate, ştii ce zic, nu? Evident, nu-nţeleg mare brânză din oraşul ăla imens, dar imens, omule, nu exagerez. O monstruozitate. E, şi după ce-şi rezolvă Nebunu' afacerile, cică hai să te duc într-un loc pe care n-o să-l uiţi niciodată. Asta chiar înainte să plecăm, ştii? Nu stătuserăm nici trei ore, dar aşa-i Nebunul, nu-i un romantic, nu-i place să călătorească, să vadă, el mereu cu afacerile. Adică-l ştii, ce pula mea să mai zic?

— Aha…

— Da, moşule, şi-i zic hai, ce-aveam de pierdut? Că doar ştii ce te-aşteaptă după ce zice Nebunul de lucruri pe care n-o să le uiţi niciodată, nu glumeşte cu astea. Plus că era o-ntrebare retorică, dacă tot ajunsesem până-n Berlin şi cică era un loc marfă acolo, de ce să-l ratăm? Opa-opa în maşină şi-n jur de un sfert de oră ajungem. Pac, un bloc. Ce să zic, eram spart şi credeam că grasul chiar o arde aiurea. Adică nu te gândi la… nu ştiu, nu era ceva impunător, o chichineaţă de patru etaje care arăta ca o ruină. Îi zic să mori tu, vrei să dăm colţu' pe-aici? Numai feţe ciudate prin zonă, moşule, ca-n filmele care se termină prost. Nebunule, m-ai adus pân' la Berlin, juma' de Europă, să mă bagi într-un ghetou? Ce tripuri ai, frate… şi-n timpul ăsta, normal, grasu' nu-mi zice nimic, aşteaptă să mă chiluiesc. Ieşim din maşină şi poc, ghici ce?

— A?

— Un negru, frate. Morpheus, nu glumă! Poate scoate ăsta pastilele, zic, roşie sau albastră? Să vezi ce trip îmi iau, aşa era, mă jur. Plus că avea o cicatrice ciudată la ochiul drept, semn de nu prea bună purtare, ştii? Ce dracu', frate, mă duce grasu' la curve-n Berlin să mi-o trag cu nemţoaice? Îmi şi imaginam *uuu, wundaba*, cum ţipă o tinerică plinuţă şi blondină. Şi băi, să nu-mi vină să cred ochilor, maimuţa se ia-n braţe cu Nebunu'. Zic:

ăsta chiar are tovarăşi în toată lumea… şi stau ei câteva minute la taclale, după care, pac, intrăm.

— Şi?

— Băi, frate…

Şi mă fixează iar.

— Păi zici, omule, azi?

— Băi… eram căcat pe mine, ce să mai? Era o nebunie înăuntru, da' ştii cum? Numa' postere şi afişe şi picturi şi graffitiuri pe toţi pereţii, nu se vedea zidul, pricepi? Numa' scrisuri şi desene, eram în altă lume…

— Aha…

— Şi urcăm. O luăm pe scări în povestea asta colorată, zic, hai, ce ne aşteaptă sus? Şi la primul etaj nimic… dar era atmosfera aia, frate, ştii? Creepy puţin, ciudăţică, marfă, dar periculoasă în acelaşi timp. Poc, poc, etajul doi. Un bar. Un fel de bar, improvizat, nu în adevăratul sens al cuvântului. Zici că oamenii d-abia ajunseseră acolo, unu' luase un fotoliu, unu' un scaun, tot aşa. Bă, şi muzică, frate! Muzică de-ţi duduiau rinichii, muzică bună de tot. Acolo vroiam să rămân… dar nu ne-oprim, evident. Poc, poc, următorul etaj, şi-aici, moşule, să nu-ţi vină să crezi.

— Ce?

— Artişti, frate... Băi, da… pfuai… cum să-ţi spun? Era o demenţă. Deci fiecare avea camera lui, unde puteai să intri. Un pat, atât. În rest, numai… sculpturi, picturi, tot felul de obiecte, bă, în niciun târg nu vezi nebuniile-alea, artă cu coaie, dacă-nţelegi ce vreau să zic. Nonconformism total. Avangardă aproape. Şi… efectiv, oamenii acolo locuiau şi era ca-ntr-un muzeu, intrai, te uitai la ce vroiai, îi durea în pulă dacă erau îmbrăcaţi sau nu, sparţi sau nu. Dacă vroiai, luai ceva, preţuri ok. Doi-trei euro un desen mişto, cinci euro un dreamcatcher d-ăla indian, original, tot aşa… stăm pe-acolo, stăm, că nu ne mai reveneam din trip, câte erau de văzut… a, şi era să uit: muzică peste tot, frate! Muzică bună! Ceva ce rar mi-a fost dat

să aud. În fine… nu mai urcăm şi la următoru' etaj, că prinsesem şmecheria, începea să-mi placă la nebunie locu'. Coborâm şi-o luăm prin spate, unde-aveau ăştia o curte. Da' ce curte, moşule… corturi şi căsuţe făcute din lemne şi resturi de maşini, băi! O nebunie! Şi muzică şi-n curte. Şi sculpturi d-alea mari, ţin minte o pisică mai mare şi ca mama. Şi mama are vreo sută cincizeci aproape, mânca-i-aş sănătatea ei, înţelegi?

— Sună bestial, ce să zic?

Dar nu credeam o iotă din această lume fantastică a puştiului. Îmi imaginam un loc poate asemănător, dar exagerat din cauza căcaturilor pe care le băgase în el.

— Băi, moşule, şi stăteam eu acolo rupt în gură cu toţi artiştii ăştia, c-ai prins ideea, sparţi şi ei în mare… beam eu o bere, trăgeam dintr-un prost pe care-l făcusem acolo, la o masă, fără să-mi zică nimeni nimic, şi-mi vine!

— A?

— Da, moşene, ascultă aici… îmi pică fisa că ăla-i un loc liber, ştii? Rupt de Berlin total, dar totuşi în Berlin. Ca o ţară-ntr-o ţară. Ca Vaticanu', frate! Şi mă trăsneşte chiar atunci, mă jur! Atunci mi-am dat seama ce vreau să fac în viaţa asta… vreau să fac… o religie, înţelegi?

— O religie?!

— Gândeşte-te, frate. Ne facem o religie la mişto. C-oricum toate-s la mişto. Dar o punem frumos pe hârtie, ne facem nişte adepţi şi ne tragem nişte clădiri ale noastre. În care nimeni să nu se bage şi să ne lase să ne fumăm creierii. Şi poate na… ne facem, ca Vaticanul, un stat în stat. Vedem noi unde, nu contează. Nu contează nici culoarea, nici rasa, naţionalitatea, nimic. Religia junkiştilor, frate! Ne închinăm la un fel de Dumnezeu mai şmecher ca al lor, oficializăm tot, permitem fumatul, ciupercile şi alte căcaturi. Ne facem mânăstiri unde creştem. Futem sistemul

legal, ne integrăm în el, ne folosim de el după cum vrem noi, ce zici?

— Omule… (şi eram şocat.) Nu cred c-o să iasă aşa ceva, te dezamăgesc.

— Moşule, am scris deja un fel de manifest, un fel de Biblie a noastră. Şi am vorbit cu lumea, merge, dar trebuie gândită bine treaba. Am vreo sută şi ceva de pagini, când o să ai chef, ţi le arăt. E de fapt un fel de anarhism mixat cu libertianism, ce o tot lălăi, dar în acelaşi timp o credinţă. Pentru că ştii, lumea devine sensibiloasă când vine vorba de asta… eu ţi-am zis doar aşa, pe scurt, ai prins tu tripul…

— Da, da…

Un moment de linişte penibil. El puţin iritat, eu amuzat. Mă priveşte încruntat.

— Ai nişte Doors? îl întreb şi reuşesc să-l scot repede din tripul cu Tabeles sau cum i-o fi zis locului ăla.

— Ooo! De ce n-ai zis aşa, moşule? Am un live marfă de pe box set-ul din ’97. *Five to one*, ce zici? Direct din Miami.

— Mă crezi sau nu, dar… tocmai vin de la concertul ăla…

Şi rămâne cu gura căscată.

— Eşti nebun, frate? Da’ ai luat ceva, nu glumă (după care râde). Te-am subestimat… stai aşa… şi ţipă la o tipă din cameră. Oana, adu’ tu te rog un scaun pentru tipul ăsta. Frate, revine apoi la mine. Frate, vreau şi eu!

— Ştiu că poate nu mă crezi, dar a fost doar K...

— Ce mă? Te-ai dus pe K în direct în live-ul de la Dinner Key Auditorium? Eşti nebun?! Trebuie să-mi spui despre asta.

— Când îmi revin puţin… acum mai bine zi-mi ce altceva ai.

Îl câştigasem. I se luminase toată faţa, avea gura până la urechi şi dădea din picioare. Ca un copil.

— Am ce vrea muşchii tăi, moşule…

— *Break on Through*.

— A, am live-ul din ’70 din Anglia, am varianta de album, dar nu vrei alt trip?

Era o enciclopedie de muzică, nu se uita pe nimic şi era pregătit să-ţi spună totul despre orice fiinţă care a făcut muzică pe lumea asta.

— Vroiam să mai trezesc puţin oamenii, s-o ard puţin pe Janis, dar mixată, dup-aia să urc cu nişte Doors, cu *L.A. Woman* ruptă un pic de Oakenfold şi poate ridicăm puţin ştacheta la puţin Kinks şi poc-poc un Iggy Pop, două-trei bucăţi, ce zici?

— Zic să sărim direct la *All Day and All Night*, te ţine?

— Moşule, tu le-ai trăit p-astea, acum înţeleg… te invidiez de mor, eu le-am învăţat… şi abia am cu cine să vorbesc despre zei cu muritorii ăştia de rând, mă tripez aiurea… pfffua… şi ce mai vrei? Un *Rising Sun*, ca-n vremurile bune?

— De la Frijid Pink, nu de la animale, şi-s de-acord.

Sare de pe scaun şi mă sărută pe obraz.

— Simţi o conexiune între noi, omule?

Mă apucă de umeri şi mă priveşte ca un nebun.

— Am doar gusturi bune la muzică, atâta tot.

Dar înăuntru simt deodată ceva foarte puternic.

— Da, de unde… şi se întoarce la calculatorul lui.

Şi imediat după asta senzaţia aia ciudată se amplifică, fără niciun sens. Era ceva cald, undeva înăuntrul meu, nu localizam. Ca atunci când bei o gură de ceai fierbinte şi simţi tot gâtul încingându-se, de fapt nu… ca un shot de whisky alunecând şi… nu, venea din interior, era altceva, încercam să definesc, căutam cauze, soluţii, şi cum am ridicat privirea, am văzut-o pe ea.

Cu scaunul în braţe, apropiindu-se. Şi tremurul…

Un fior care aproape că-mi dezmembrează oasele… *ce Dumnezeului*?

Îmi vine să zburd, să fac ca toate animalele, explodez bucăţică cu bucăţică în tot corpul, sunt

Popey şi tocmai mi-am luat porţia de spanac.
Şi ea îmi zâmbeşte, parcă ar şti ceva.

#13. Zeiţa mea cu Asperger

Arăta ca o femeie de iubit. O femeie în poalele căreia să-ţi laşi capul şi să-ţi întinzi braţele, s-o cuprinzi şi s-o strângi. Doar pentru c-ar putea fi cel mai bun lucru din lume. Cel mai frumos lucru pe care-l poţi vedea într-o viaţă. Pe care-l poţi avea (şi gândul ăsta îmi provoca mici tremurături ale mâinilor).

Mergea ca şi cum ştia toate astea şi n-ar fi vrut să se folosească de ele. Era de parc-ar fi fost a tuturor şi-n acelaşi timp a nimănui. N-avea nevoie să-ţi spună ceva şi nu trebuia neapărat să ajungi s-o cunoşti mai bine ca să ghiceşti libertatea ce pulsa în venele ei. Întâlnirile sau discuţiile n-ar fi dus la nimic, era o carte deschisă. O ediţie de lux a poveştii despre întorsătura vieţii tale.

— Ştii? Sunt biblioteci întregi şi albume de muzică şi filme, picturi… mai ales picturi, dar şi pagini întregi de istorie, momente ce au decis destinul civilizaţiei noastre, care vorbesc despre… femei ca tine, îi spun când ajunge în dreptul meu.

Îmi vine să-mi plesnesc gura, este printre puţinele dăţi din ziua aceea când vorbesc fără să gândesc înainte. Habar nu am ce fac sau ce-i cu mine. Mă las dus de un val de sentimente pe care demult nu le-am mai simţit atât de… puternice?

Wow… wow, serios! Ce-i asta?

Înăuntrul meu a pornit un motor despre care nici nu ştiam că există. Şi nimic altceva nu mai conta. Nu trebuie să mă mai îngrijorez, o să fie bine. Orice o să fie bine cu ea. Toţi muşchii, oasele, venele, organele îmi spun asta.

Sigur, ea pare încurcată. E jocul ei în care pentru câteva secunde mă face să mă simt important, îmi dă iluzia că sunt stăpân pe situaţie şi că pot controla totul. Chiar şi pe Dumnezeu. Sunt secundele în care ea vrea să mă simt patetic şi eu mă las dus de val.

— Arăţi ca… nu ştiu de fapt cum să-ţi explic, simt că…

Mă privea puţin uimită şi zâmbea inocent.

— Că e ceva important, esenţial poate, legat de tine. Şi în general, crede-mă, nu abordez nicio femeie în felul sau în halul ăsta, spune-i cum vrei… de fapt, cred că au trecut ani buni de când m-am lăsat de agăţat… şi-oricum ăsta n-a fost niciodată vreun punct forte al meu. Numai că... Dacă nu ţi-aş fi spus ceva, mi-aş fi stricat toată ziua, înţelegi ce zic? Aş fi intrat în tripul ăla dement, m-aş fi-ntrebat continuu lucruri despre tine, numele tău, de exemplu, ce cauţi pe-aici, dacă eşti căsătorită, dacă ai pe cineva sau… dacă aş fi putut măcar să stau de vorbă câteva minute cu tine, pentru că arăţi ca femeia cu care aş sta de vorbă la nesfârşit… Cu toate astea n-ai scos niciun cuvânt, am impresia că par un nebun care aberează… Parcă totul e în mintea mea, sună absurd, ştiu… Dar asta simt şi nu cred că… nu cred că am mai simţit-o atât de intens până acum, ştii?

Şi ghici ce? Ea mă strânge în braţe, poate cel mai potrivit gest posibil. Şi mă sărută încet pe obrazul stâng. Mă topesc.

Cu siguranţă sunt patetic şi-am ajuns demn de milă, dar ce mai contează? De asta avea ea nevoie, de asta aveam şi eu nevoie.

Am nasul băgat în părul ei pufos, cârlionţat, care mirosea a migdale uscate şi lapte proaspăt, fiert. Peste, o aromă îmbâcsită de iarbă şi tutun, din cameră. Încep să am nişte supersimţuri, ca un câine. Am impresia că dacă mă concentrez puţin, pot ghici până şi locurile în care-a umblat în ultimele ore.

Se retrage încet de lângă trupul meu, care începe să mă doară. Fiecare loc unde mai devreme fusese lipită de mine ustură puţin. Celule care n-au avut aer câteva secunde încep să se regenereze. O amorţeală de vis.

Simt cu fiecare celulă. Conştiinţa mea alege în fiecare secundă o parte din mine în care să se manifeste, în care să devină conştientă şi să iubească. Am ieşit din capul meu, gata. Sunt creierul meu peste tot dacă despre creier e vorba sau el nu este decât un soft prost care traduce pentru raţiune ce simte sufletul meu. Ce mai contează? Serios, la ce-i bună o definiţie corectă când vorbim despre acelaşi lucru? Pentru a înţelege lucrurile mai bine? Pentru a avea de ce să ne contrazicem la nesfârşit?

Adevărul nu poate fi înţeles oricum. Odată tradus minţii noastre umane, el devine relativ. Devine personal. E atât de simplu acum: adevărul se simte, nu se descoperă.

Iar eu sunt peste tot. Sunt chiar şi în unghii. Şi doare. Sunt în încheieturi. Şi doare. Devin dependent de durerea asta plăcută.

Tipul de la calculator priveşte toată scena uimit. Mai dă-l în mă-sa… L-am lăsat baltă cu tot cu muzica lui căcăcioasă. Am lăsat şi frustrările mele. Şi faptul că eram obosit (de fapt, nu mai eram, ciudat…), planurile, ziua de mâine, dosarul, dualitatea. Familia?...

Ana? O iubesc cu adevărat pe Ana, dar ceva nu mă lasă să trec cu vederea ce mi se întâmplă acum. Nu mă pot opune, deşi ştiu…

Maşina de spălat, hainele jegoase, chiloţii pătaţi, ruşinea care te-nvăluie şi bucuria ei. Întinsul rufelor, la început împreună. Rutina. Primul an. Al doilea, al treilea şi… cadourile. Crăciunurile, care înseamnă în sfârşit ceva. Revelioanele de unde tot încep să dispară prieteni, pentru că o vrei doar pe ea. Pentru că-i atât de bine cu ea.

Primele meciuri de fotbal împreună, când îi explici ce-i ăla ofsaid, iar ea îţi dă impresia că va-nţelege, de dragul tău. Şi chiar dac-o va face, să zicem, nu va avea niciodată aceeaşi patimă pentru echipa ta preferată, ştii asta, dar te minţi şi-i vorbeşti în fiecare iarnă despre toate transferurile,

despre antrenori, scheme de joc şi nenorocitul de cumul de cartonaşe galbene.

Ieşirile. Plimbările. În sfârşit, discuţiile pe care vroiai să le ai. Demascarea totală, treptată. Prima excursie la mare. Dup-aia la munte. Părinţii… mutatul, împărţirea liniştii. Mâncarea. Un stil de viaţă mai sănătos. Alegerile. Dup-aia un animal de casă. Politică. Serviciu. Timp liber. Filme, multe filme. Actori preferaţi. Formaţii preferate. Produse preferate. Reclame.

Şters praful, dat cu aspiratorul, dus gunoiul. Instalator, electrician şi alţi meşteri nepricepuţi, cu atâtea titluri, încât ai crede că-i nevoie de o sută de experţi să dai cu o mână de var. Amenajarea dormitorului. Vise. Visuri. Spital. Tratamente, operaţii, copil… De ce nu? De ce da?

Sarcină. Fetiţă, nume, botez. Primul cuvânt. Prieteni noi, de familie. Griji. Nelinişti. Bunici. Înmormântări. Întrebări. Sens. Grădiniţă, şcoală… profesori, şedinţe, serbări. *Tati, eu vreau să fiu doctor. Tati, eu vreau să fiu cântăreaţă. Tati, eu vreau aia, aia, aia, aia… da, tati*. Iar tu nu mai vrei nimic.

Tabără. Compromisuri. Sex mai puţin, sex mai mult, depinde. Stres. Salariu. Douăzeci şi ceva de ani de căsnicie, iar când ajung acasă şi îmi zâmbeşte, mă simt ca-n ziua-n care am cunoscut-o. Asta e iubirea, cred. Alături de încă nu ştiu câte mii, sute de mii, poate chiar milioane de detalii la fel de importante sau neimportante.

Dar ce bărbat poate rezista în faţa unei zeiţe?

Femeile astea atât de rare care te fac să simţi că ai putea conduce lumea numai dacă te fixează câteva secunde. Privirea lor îţi intră până în oase.

Mai puternice decât orice drog sintetic, femeile care ştiu să fie femei şi care-au înţeles libertatea cum trebuie, nu doar prin alegeri între genţi şi haine din trend. Femei care te fac să-ţi pui întrebări serioase şi să regreţi toate momentele în care ai

fost misogin. Deodată eşti un puţoi mic cu fiţe şi-atât.

Nevestele perfecte, dar tocmai d-asta n-or să fie. Şi nici amante. Pentru că în clipa în care ar deveni ale cuiva, ar muri pe loc. Pielea lor moale şi parfumată s-ar încreţi şi te-ar zgâria, în loc să te mângâie şi să-ţi lase iluzia că intră câţiva milimetri în tine. Mirosul acela dulce, care te face să-ţi lipeşti nasul de fiecare parte a corpului lor, s-ar îmbâcsi, ca şi cum într-o cameră e prea cald, prea mult fum şi prea mult praf. Mişcările şi chiar ritmul inimii ar încetini, aproape de adormire, o stare permanentă de aşteptare… Sigur, toate astea sunt exagerări, dar e de-ajuns să-i vezi ochii secătuiţi, ca ai unui animal în captivitate. O panteră nervoasă, mişcându-se agitat dintr-o parte în alta a cuştii, gata să te devoreze, să-ţi frângă gâtul, oricât de sătulă ar fi şi oricât de inofensiv ai părea.

O zeiţă devine o fiară în mâinile cui nu trebuie.

Gândeam cu viteza luminii. Nu trecuseră nici două-trei secunde de când mă sărutase pe obraz şi-o vedeam parcă mai clar. Din ce în ce mai clar: părul umflat, voluminos, strălucind… şi buclele blonde, nearanjate, dar într-o simetrie perfectă, alunecând pe ambii umeri. Umeri subţiri, fragili, albi. Observ două aluniţe pe care aş vrea să le gust…

E Kate Moss! Da, e Kate Moss gata oricând să se dezlănţuie şi să danseze aparent neinteresată, ca în clipul celor de la White Stripes pe care l-am văzut cu gura căscată, când a uitat fii-mea televizorul pe MTV într-o zi, înainte să plece la şcoală… Kate Moss, care după dans te-ar lua acasă şi-ar sări pe tine, trăgându-ţi-o până-ţi sar creierii pe pereţi. Iar tu ai iubi-o ca un prost, n-ar mai conta nimic, pentru că duminica ar găti negrese care parfumează toată casa deodată şi, înainte să înfuleci una, ai întreba-o dacă ar vrea să rulaţi

ceva. Iar ea ţi-ar zice că are deja un prost făcut, iar restul pungii l-a golit în prăjitură…

&&&

De la primul fum, de la primul contact cu Nebunul, de când începuse toată această aventură în lumea ciudaţilor, nu mă gândisem decât la Ana. La faptul că trebuie să-i arăt şi ei cum e să ai mintea vraişte şi să nu-ţi mai pese de atâtea probleme, să-ţi vină doar să zâmbeşti ca un copil şi să râzi de orice. Să fie bine. Ca la paişpe-cinşpe ani. Să fie bine măcar două ore, poate nici atât, depinde de iarbă.

Să profităm de-o zi când Corina e prin oraş şi să mâncăm dulciuri de casă la un film bun.

Dar de fiecare dată când visam lucrurile-astea cu ochii deschişi, mă opream brusc. Am dat vina pe situaţie, pentru că trebuia să fiu în permanenţă atent la Nebun şi la ce vorbesc cu el. Dar nu era numai asta, nu mă mai pot ascunde acum. Era frica. Panica. Spaima. Că n-o mai iubesc.

Şi cum să-i spun eu Anei despre iarbă, Doamne… gândeşte-te, ea abia dacă bea mai mult de o bere sau un pahar de vin, asta când e foarte stresată. Şi explicaţiile?… Toate prostiile şi tot n-ar fi de acord, fac pariu c-ar zice că m-am tâmpit: *ce faci, Radule, ai înnebunit*? *Te-ai mutat la Antidrog ca să fumezi iarbă*?! Şi-mi şi imaginam faţa ei îngrozită. Sau poate doar scârbită.

Nu, iarba trebuie să rămână secretul meu, asta e clar. Oricât de conştient sunt acum că treaba cu ilegalitatea ei e o prostie, nu-i mai periculoasă nici decât ţigările obişnuite sau votca. Oricât de bine ne-ar face căsniciei noastre, ducând-o la un cu totul alt nivel, deschizându-ne. Dar dacă nu-i spun, nu înseamnă că nu mai sunt eu?

Toate gândurile-astea mă frustrau. Mă îndepărtau de casă. Cu atât mai mult cu cât în faţa mea era femeia cu care puteam discuta şi face orice. Libertatea totală... O gură de aer proaspăt?

Un sens al vieţii cu două picioare lungi, goale… Tipa avea nişte papuci de casă coloraţi şi o pereche de blugi scurţi, mulaţi, care-i acopereau fundul. Un maiou negru, ce învelea perfect sânii… dar nu-i strângea, sânii aveau loc să respire, le puteam vedea puţin şi sfârcurile. Mâinile subţiri, iar pe cea stângă un tatuaj cu un iepure. Îmi întind mâna şi îl ating. Ea mă lasă. Zâmbeşte incomodată. Joacă totul perfect.

O privesc ca şi cum ar fi prima femeie pe care o văd în viaţa mea. Îi place asta oare?

— Hai sus cu mine, îmi şopteşte.

— Ăăă… sus... Sus unde?

— În camera mea, unde putem sta liniştiţi de vorbă.

Mă prinde de mână şi mă trage după ea. Sunt moale şi în acelaşi timp am toţi muşchii încordaţi, simt că penisul îmi va plesni şi am chiar şi ouăle ca nişte pietre. Ca nişte bolovani.

Nu mai sunt atent la restul oamenilor. Camera se abureşte şi se transformă într-un tunel. În faţa mea nu e decât ea, ţinându-mă de mână şi trăgându-mă în lumea nimfelor. Se mai întoarce din când în când să îmi zâmbească şi din chipul ei ies raze. Dar raze care nu mă orbesc, e ca şi cum ar sta în dreptul soarelui şi m-ar proteja. Radiază…

Pe fundal se aude The Doors. Astăzi Jim Morrison, nenorocitul, a avut un recital extraordinar. Puştiul a băgat *Hello I Love You*, mă ajută. Îi fredonez zeiţei. Nu ştiu dacă mă aude, dar nu mai contează. Sunt în transă…

Din cameră dăm într-un hol îngust şi de-acolo plutim pe nişte scări.

După câteva trepte îmi dau seama, e o zvâcnire a conştiinţei, cu ultimele ei forţe: *oare ce mi se-ntâmplă are vreo legătură cu băutura Nebunului*? *E ceva dincolo de iubirea asta explozivă de moment*?

Pentru că tot ce simţeam era diferit faţă de orice luasem. N-avea nicio legătură cu iarba, cu K-ul şi

cu nimic din orice trăisem până atunci vreodată. Nu aveam un termen de comparaţie. Ştii cum e asta, omule? E atât de ciudat, de înfricoşător pe de o parte, dar bestial. În sfârşit ceva nou. Pur. De o intensitate care nici nu ştiam că există.

Orice definiţie încercam, se ducea aproape imediat pe apa sâmbetei. Îmi spuneam: *e ca atunci când am simţit pentru prima oară o bucurie*. Dar apoi se transforma în cu totul altceva. *E de fapt ca prima amintire în care sunt fericit*. Şi revedeam pupicul pe obraz al Biancăi din clasa întâi. Stăteam cu ea în prima bancă, tovarăşa învăţătoare era cu spatele la noi, scria pe tablă literele pe care urma să le pronunţăm pe rând şi să luăm note. N-aveam emoţii, ai mei mă învăţaseră să citesc încă de la patru ani. Turuiam. În timp ce majoritatea colegilor abia le învăţau pe L, pe M şi pe N. Da, la literele-astea eram când Biancăi i-a căzut stiloul şi eu m-am aplecat să i-l iau, ţin minte şi-acum vocea doamnei Păun accentuând M-ul. I l-am pus înapoi pe bancă. Ea mi-a zis mulţumesc, eu i-am zis cu plăcere şi imediat m-a sărutat pe obraz, apoi s-a înroşit toată. Toată clasa observase gestul şi paralizase. Niciodată nu fusese atâta linişte la noi. Câteva secunde după asta, Bianca face ceva magic. Îşi aruncă stiloul intenţionat pe jos, ca să i-l mai iau încă o dată. Aveam şapte ani şi inima mea începuse să pompeze iubire, iar asta urma să caut toată viaţa de-atunci. Acest feeling este singurul motiv pentru care pot pune capul pe pernă şi pot rezista cu ochii închişi în faţa ecranului acela negru, imens, plin de purici coloraţi care dansează.

Dar era mai mult de-atât, era de o sută de ori mai bine. *E de fapt ca un orgasm, ca primul orgasm*. Şi în faţa mea reapare Georgiana, cu fundul ei perfect, dezbrăcându-se. Aveam şaişpe ani şi ea douăzeci şi ceva. Eram în camera ei, în apartamentul de deasupra noastră, în blocul acela din Pantelimon. Îmi plăcea că de la ea se vedea Fundeniul, atunci nu era decât un câmp mare cu

câteva case dărăpănate, nu înţelegeam de ce acel loc mai mult pustiu poartă şi-un nume. Era vară, iulie parcă. Îşi dă jos tricoul, pantalonii, rămâne doar în chiloţi şi asta mă excită incredibil. Este prima femeie pe care am văzut-o aproape goală. Inima îmi bate ciudat. Deodată-i prea cald, iar ea se apleacă spre mine, îşi bagă mâna direct în chiloţii mei şi mi-o strânge puternic. Îmi zâmbeşte. Eu nu mai sunt capabil de niciun gest. Mi-o freacă, iar în câteva secunde îmi dau drumul în palma ei. Chicoteşte. Scoate mâna plină de spermă şi mi-o arată. Râde. Eu nu-mi pot reveni din extaz, despre acel extaz este vorba aici, multiplicat de nu ştiu câte ori.

Şi în loc să se stingă, starea aceasta angelică se făcea tot mai intensă cu fiecare minut care trecea. Nu mă moleşea, nu mă deconcentra, nu-mi dădea halucinaţii… Totul era pur şi simplu la locul lui. Toate erau acolo unde trebuiau să fie.

Perfect treaz, poate mai mult decât ar trebui. Şi sentimentul ăsta de fericire… şi de calm. Nu, nu de calm, pentru că pulsul e de două ori mai puternic… de siguranţă?

Nu poate fi vorba doar despre nimfa blondă care mă trage în lumea ei, dar pe care nici n-o cunosc. Oricâtă chimie ar exista între noi, n-aş avea cum să reacţionez aşa niciodată. Asta nu e iubire, e mai mult de-atât. Aproape că doare. Aproape că voi exploda, doar o minune îmi mai ţine celulele-astea legate. E un alt simţ, un alt organ poate, de care nu eram conştient până acum.

Am mai întâlnit femei frumoase la viaţa mea, am trecut pe lângă ele şi gata. End of story. Nu contează că era vorba de frustrarea că nu le puteam avea, de lipsa curajului sau pur şi simplu de lipsa chefului de a mă fute. Şi au fost destule pentru care am simţit lucruri asemănătoare cu valul acesta care mă-nvăluie acum, dar niciodată aşa. Nici măcar cu Ana, care era povestea de iubire perfectă, filmul siropos american de succes, unde toate

muierile slabe de înger scot şerveţelele pentru un suspin. Ana era happy end-ul şi sensul, care acum cădeau şi se spărgeau într-o mie de particule ascuţite.

Ana, iartă-mă, nu pot rezista. Nu ei şi nu aici.

Ajungem imediat la etaj. Tipa trânteşte de perete a doua uşă de care dăm. O uşă roşie, aproape grena, şi chiar de sub clanţă pornea o crăpătură ciudată. Încerc să-i ghicesc povestea – Doamne, eu nu-s niciodată atent la detalii… dar acum parc-aş avea patru ochi.

Şi încep să simt chiar şi lucruri care nu credeam că miros în vreun fel. Parfumul de lemn uscat, bătrân, al parchetului. Ah, şi iarbă… bine, probabil l-aş fi sesizat oricum şi sunt sigur că undeva în pungile care se văd la intrare sunt kilograme întregi şi chiar alte nebunii pentru care am venit aici de fapt. Miroase a farmacie şi miroase a plastic. Coperta de plastic a dosarului meu gros, care îmi va schimba viaţa, dar cui îi mai pasă de el şi de viaţa mea?

Cu cât îmi analizez fiecare simţ în parte (şi asta într-o fracţiune de secundă), cu atât mai mult sentimentul dinăuntrul meu, starea de beatitudine, de pace (asta e, pace totală!) se extinde în mine ca un virus. Îmi simt creierul încins.

Zeiţa îmi dă drumul la mână. Păşeşte în cameră, se aruncă în patul aflat la nici doi metri de noi şi-şi dă maioul jos. Cred că nu am văzut nişte sâni ca ăia decât în reviste.

— N-am apucat să te-ntreb cum te cheamă… Oana, nu?

Şi nu mai aştept răspunsul, închid uşa repede şi mă trântesc în pat, lângă ea. Îmi arunc tricoul de pe mine, ea îmi deschide şliţul, îmi trage cureaua… Blugii mei aterizează imediat pe nişte teancuri de cărţi. Încerc să le observ titlurile, în lumina foarte slabă a lunii care intră pe fereastră. Dar n-apuc, pentru că zeiţa îmi smulge chiloţii şi se-nfige-n penisul meu.

&&&

Corpurile noastre alunecă perfect unul pe celălalt. Suntem fierbinţi şi puţin transpiraţi.

Se ridică-n picioare. Eu rămân în genunchi şi încep să-i sărut gleznele, apoi pulpele, nu vreau să-i rămână niciun loc, oricât de mic, neatins de mine.

Îmi bag capul între picioarele ei lungi şi îi caut cu limba clitorisul. Îl prind între dinţi şi mă joc cu el. Ea geme atât de plăcut şi bărbia începe să mi se umezească de saliva mea amestecată cu lichidele ei amărui. Nu mă pot sătura, îmi bag nasul şi, dacaş putea, tot capul în vaginul ei. Tocmai are orgasm. Şi apasă. Mă pune la pământ şi se aşază pe mine. Se freacă de mine, labiile ei îmi mângâie şi îmi udă faţa, eu o prind de fund şi o strâng puternic. Sunetele ei sunt o melodie.

Respirăm tot mai repede.

Şi ne sărutăm şi ne aruncăm în pat unul pe celălalt ca doi nebuni. Filmele porno sunt pentru amatori, atâta pasiune nu vezi nici în cele din anii ’70 sau ’80.

Clitorisul ei e perfect. E ca o jucărie. Şi se umflă cu cât îl sug mai tare. Şi-l pot prinde mai bine.

Apoi vine rândul ei să mă lingă tot. Când ajunge la penis, încearcă să-l înghită pe tot, cu tot cu ouă, şi se îneacă. Râdem. Şi o dâră de salivă strălucitoare leagă buzele ei de pulă. Mai încearcă o dată şi de data asta îi iese. Sunt tot în gura ei şi nu vrea să-mi dea drumul. În timpul ăsta îmi pierd degetele, care miros a vaginul ei, prin buclele blonde.

O prind de păr şi o trag puternic, o trântesc pe partea cealaltă a patului, pe burtă. Apoi îmi bag capul în fundul ei şi o ling. O ling pe spate, pe tot spatele, pe mâini, pe toate părţile, o întorc şi îmi las capul pe sânii ei perfecţi, moi.

Ea mă strânge şi-şi freacă sfârcurile de ochii mei. Văd celule. Mă aruncă pe spate, îmi prinde mâinile cu mâinile ei şi ne sărutăm. De parcă nu

ne-am fi sărutat niciodată cu cineva, ne-ntoarcem limbile şi buzele pe toate părţile.

Drogul mă face să simt totul de zece ori mai puternic. Cred că dacă se poate mai bine de-atât, corpul meu n-o să poată rezista. La fel cum leşini din cauza unei dureri groaznice, probabil aşa păţeşti şi într-un orgasm fără oprire. O să fac infarct, o să bubui, penisul mi se va-ntoarce pe dos sau se va rupe de corpul meu…

Dar nimic nasol nu se întâmplă în patul acela. E doar creierul meu pervers, speriat de atâta plăcere. Ea îmi dă drumul cu o mână, mi-o apucă şi, pentru câteva secunde, organele noastre se ating şi se freacă, încât aproape mă doare. Dar din acest punct nu mai există plăcere fără durere, fizic este imposibil. Trebuie să suportăm.

Nu ştiu prin ce minune nu îmi dau drumul. Îmi bagă doar capul înăuntru, apoi îl scoate încet. E-atât de bine acolo, e raiul şi îngeri stau şi cântă pe pereţii vaginului ei.

Nu mai rezist, scap din priza ei, o prind de fund şi o bag cât pot de tare. Ţipă. Se lasă apoi în jos, încet, încât buzele-i ajung în dreptul urechilor mele. Cu cât mă mişc mai tare, ea îşi înfige dinţii în mine. Când o doare, automat mă doare şi pe mine. Ne testăm limitele, ne jucăm, apoi dinţii şi unghiile dispar, alunecăm. Totul e moale.

Ne mişcăm într-un sincron perfect.

Încercăm toate poziţiile pe care le ştim. Ne întoarcem pe toate părţile, o facem în pat, sprijinit de el, lângă el, pe perete şi nu mă pot opri. O pot ţine aşa toată noaptea, MDMA-ul e în penisul meu şi-l face invincibil.

Îmi voi da drumul numai când vreau şi până nu zbiară că nu mai poate, n-o s-o fac. Iar ea nu zbiară asta şi n-o va face niciodată, ea doar geme de plăcere întruna, are un orgasm la câteva minute şi mă sărută sau mă mângâie sau mă muşcă cu forţă.

N-am satisfăcut nicio femeie aşa. Sunt un zeu. Sunt o maşinărie sexuală.

Intru în ea ca un tanc. Intru şi ies, fără oprire, oricum am sta. Uneori o scot de tot şi o bag cu toată forţa. Atunci geme şi se udă mai tare. Miroase a sex în toată camera şi totul începe să facă sex alături de noi. Chiar şi pereţii se fut între ei, asta simt, deşi rămân la locul lor.

Se aude muzică de jos. *Sweet Dreams*. Eurythmics. Fuck! Ce vremuri…

Ea mă dă la o parte şi începe să mi-o sugă în ritmul melodiei. E atât de bine, încât nu mă mai pot mişca. Sunt lat. Sunt sclavul ei, aştept să mă stoarcă.

Bass-ul e tot mai puternic. Sângele-mi pulsează odată cu el.

Şi termin. Brusc, nici nu-mi dau seama când vine. Sperma sare din penisul meu ca dintr-o ţâşnitoare. Prima dată sare peste ea. Apoi direct în faţă. Pe buze. Pe bărbie. Ejaculez ca un cal. Şi tremur din toate încheieturile. Dacă MDMA-ul e ca un orgasm, imaginează-ţi un orgasm în orgasm.

Zbier. Zbier pur şi simplu de atâta plăcere, îmi ridic mâinile şi le încordez cât pot de tare, parcă scot tot ce am mai rău din mine. E ca o exorcizare. Iar ea continuă să mi-o frece şi să mi-o sărute. Explodez. Orgasm multiplu, din nou tremurul, din nou pierderea controlului, muşchii o iau razna, inima bate total aiurea, o împing de pe mine ca să se oprească. Altfel pot să mor.

Mă trântesc peste ea, ca un animal răpus. Sunt epuizat. Secătuit de orice energie. Simt efectiv cum se scurge viaţa din penisul meu, sunt ultimele picături de spermă care curg exact ca ultimele picături de apă atunci când închizi robinetul.

Am avut impresia că inima mi s-a oprit pentru câteva secunde. Şi-am văzut negru în faţa ochilor, dar nici n-am putut să mă sperii sau să mă îngrijorez, de plăcere. Ea râde.

&&&

Mă las pe spate, lângă zeiţă. Ea se ridică să deschidă geamul. E prea cald în cameră, într-adevăr, iar mintea mi-o ia razna din cauza temperaturii. Cearşaful se udă sub mine, transpir continuu. Inima zvâcneşte şi doar când trag câte o gură puternică de aer, mă lasă mai moale. Nu atât cât mi-aş dori însă.

Sunt stăpânul lumii. Un superom.

Ea se-ntoarce în pat, se aşază cu faţa către mine şi zâmbeşte (zâmbetul ăla care-o face să arate ca un înger).

— Mă simt de parcă… nu ştiu, de parcă n-aş mai făcut-o-n viaţa mea…

— Eşti bun, îmi spune ea şi se lipeşte de mine.

Îmi mângâie pieptul.

O iubesc. Asta e tot ce simt. Asta e tot ce contează.

— Aş vrea eu să fiu atât de bun de fiecare dată…

— Eşti căsătorit, nu?

— Ce?! De unde ştii?

Şi mă ridic în fund şi mă las pe una dintre pernele imense din capătul patului. Nu pot sta mult tolănit, parc-aş fi dormit secole întregi în cele câteva minute-n care m-am relaxat.

— Habar nu am, arăţi ca un bărbat căsătorit, cred… îmi spune pe un ton plictisit.

— Ok… şi cum Dumnezeului arată un bărbat căsătorit? E un standard?

— E prima dată când iei MDMA?

— Mda, ţi-a zis Nebunul…

— Nu, nu… oricum mie Nebunul nu-mi spune mai nimic în ultima vreme, trece şi-aşa destul de rar când ne-adunăm. De când cu Briciu… e mai retras. De fapt e varză, ce s-o mai lălăi, nu l-am văzut în viaţa mea atât de praf, dar ca să trecem peste… ar trebui să-ţi vezi pupilele. Eşti haios. Asta-i de la amfetamine sau MDMA, n-ai cum să mă păcăleşti. Şi te-am văzut de când ai intrat, am stat cu ochii numai pe tine. Şi nu erai aşa... Ba

chiar păreai cam spart, iar de la iarbă nu-ţi revii în felul ăsta c-un redbull, n-am picat ieri din cer.

Se întoarce pe spate şi priveşte în gol tavanul. Parcă ar desena ceva pe el sau ar urmări o linie cu o traiectorie total aiurea. Sânii ei arată ca nişte napolitane pufoase.

— Tu ştii totul? o-ntreb, continuând să mă holbez la sfârcurile ei roz, perfecte.

— Păi… mă-nvârt de ceva timp prin gaşca asta…

— Auzi, şi sentimentul ăsta?... Nu-mi zice că-i tot MDMA…

— Hmmm… păi stai să vedem – şi zâmbeşte. Simţi aşa… o iubire profundă care te-nvăluie ca un abur, care îţi dă tot sistemul peste cap…

— Da…

— Păi da! râde ea. Serotonina. Dar asta o să treacă destul de rapid. Nu-mi zice că te-a luat valul chiar când m-ai văzut pe mine…

— Ba da, am simţit că explodez! M-am îndrăgostit pe loc, pur şi simplu, nu-mi spune că e doar drogul, Doamne iartă-mă! N-am mai simţit asta pentru nimeni…

— Of, ce drăguţ eşti… şi tâmpit în egală măsură – apoi se amuză. Asta nu e dragoste adevărată. Sau poate că e, dar nu e numai asta, ce vorbesc eu despre dragoste…

Vocea ei era ca a unei fetiţe. Era atât de dulce, încât nici nu puteam s-o ating, simţeam c-aş fi stricat ceva din perfecţiunea ei.

— Înseamnă că te-am prins în vraja mea şi te mai am pentru câteva zeci de minute bune… şi râde.

— Nu cred că-i de la MDMA, orice-ai spune… adică… nu ştiu, eşti...

— Nu ştii nimic despre mine, nu-ţi mai da cu presupusul. Arăt bine, pot să-mi dau şi eu seama de asta, dar nu-nseamnă decât că ai gusturi în ceea ce priveşte femeile.

— Cât de flatant pentru amândoi – şi zâmbesc.

— Chestia asta cu frumuseţea mă plictiseşte. Nu mă… mândresc cu ea, ca să zic, ştii la ce mă refer. Sunt milioane de femei afară care se gândesc ce naiba să-şi mai facă s-arate măcar decent. Ele oricum nu-nţeleg nici ce-i aia sexy şi nici ce vrea un bărbat sau care-i mecanismul prin care i se scoală, sunt prea frustrate.

— Hmmm… şi misogină pe deasupra.

— Femeile inteligente sunt misogine, nu te-ai prins până acuma?

— Ha… nu m-am gândit niciodată la asta.

— Normal... Pentru că n-ai întâlnit nicio femeie adevărată probabil. Iar când ai văzut-o pe prima, ţi-a luat minţile MDMA-ul şi-ai căzut la picioarele ei. Atât de patetic şi atât de simpatic, de inocent…

Şi apoi mă sărută.

— Femei… continuă ea pe un ton ironic. Majoritatea cred că trebuie să pună mâna pe ea ca să se scoale. E de-ajuns o singură privire.

— E, căcat… nu-i chiar aşa…

— Nu pe naiba! E ca şi cum ai zice că ţi se scoală numai când pui mâna pe-o femeie sau o pipăi. Dar dacă-ţi arăt o poză, atât, cu o femeie care pur şi simplu e sexy, şi îmbrăcată, nu goală, deja simţi cum ţi se-ncordează. Pentru că pula îşi are rădăcinile aici – şi-mi dă un bobârnac în cap. În fine, nu asta era ideea, înţeleg că te atrag, ştiu cine sunt, dar… repet: asta nu-i dragoste… sau dacă e, trebuie să treacă cred şi prin creieraşul ăla al tău neîmbibat cu serotonină, acum iubeşti pe toată lumea.

— Da, şi asta-i adevărat…

Şi rămăsesem blocat pe cum pronunţase cuvântul pulă, a sunat atât de bine din gura ei, fără un strop de vulgaritate.

— Da, dup-aia o să ai toate simţurile activate la maxim, o să te surprinzi dacă n-ai început să faci asta deja… Dup-aia-ţi vei scoate toate frustrările ca dintr-o cutie cu poze vechi, te vei uita la toată viaţa ta şi-ţi vei da seama ce-i de făcut cu ea, unde-

ai lălăit-o, unde nu… sinceritatea e posibil să dea cu tine de pământ, dar cu toate astea o să-ţi revii imediat… eşti pe punctul de-a fi resetat, oricum – şi iar râde.

Nu mă priveşte. Se joacă cu unghiile ei.

— E doar începutul, o să vezi, continuă. Toţi păţesc asta. Dar nu te speria, e de bine. Până şi pe mine mă face să simt… chestii…

— Chestii?

— Da, chestii… Probabil asemănătoare cu sentimentele tale de-acum. Dar nu la intensitatea asta, ci foarte fade… na, mă bucur şi de-atât până la urmă, m-ajută să-nţeleg unele lucruri despre lumea asta.

— Nu prea pricep ce zici.

— Eu nu simt, ce-i aşa greu de înţeles? Credeam că Nebunul sau careva ţi-a făcut aşa, brieful despre oamenii de pe-aici. Mă mir să mă fi ratat tocmai pe mine…

— Ghinion! Nu cred că erai prin raza noastră când am ajuns…

— Whatever.

— Stai, stai, stai… cum adică nu simţi?! Ce nu simţi?

— Pfff… m-am săturat de discuţia asta, o să-ncerc s-o scurtez cât mai mult posibil şi-o dezvolţi tu-n căpşoru' ăla al tău. Uite… spre deosebire de oamenii norocoşi, care au o grămadă de issues – e un paradox, ştii? Da-n fine –, Eu nu am trăit până acum sentimente precum… iubirea, să zic… gelozia… invidia… nici măcar ura, ştii? Nu înţeleg lucrurile astea, adică… le-am învăţat în timp, dar logic, cum ar veni. După reacţiile oamenilor. Pot să mă comport acum ca şi cum te-aş iubi. Dar eu sunt incapabilă să simt iubire pentru tine, pricepi?

— Cred că glumeşti…

— Not at all, dear.

Şi zâmbeşte.

— Pur şi simplu nu simţi… Chiar n-ai simţit niciodată?

— Nu lucruri de genul ăsta pentru care oamenii se dau peste cap. Nu…

— Sunt puţin şocat acum, recunosc…

— Ca toată lumea când se întâlneşte prima dată cu mine, evident…

Şi continuă să privească tavanul.

— Adică n-ai fost geloasă pe un bărbat niciodată?

— Nu… şi mă fixează cu ochii ei mari. Asta chiar mă frustrează la culme, ştii? Pentru că am şapte mii de prietene care-mi povestesc căcaturile lor de relaţii, cum una îl prinde pe unu' că o înşală sau mai ştiu eu ce naiba, whatever. Nu înţeleg de ce vin la mine, probabil pentru că mă văd atât de rece şi asta le linişteşte cumva… Am avut un iubit odată care a venit să-mi spună că s-a culcat cu alta şi l-am întrebat doar dacă s-a simţit bine. A rămas şocat – şi râde foarte copilăresc.

— Cum Dumnezeului să nu rămâi şocat… atât, asta a fost tot ce-ai avut de zis?

— Da, eram curioasă… mint, îţi dai seama, nu mă interesa, am pus întrebarea din politeţe.

— Eşti nebună…

— Cu acte, da. Ce tot îţi povestesc aici? Ai auzit de Asperger?

— Nu…

— Normal că n-ai auzit de Asperger. E foarte asemănător cu ce am eu, ştii?

— Sună a ceva autism ce-mi spui tu.

— Spune-i cum vrei...

— De fapt… a, ce trip am! Am impresia că până în punctul ăsta şi eu mi-am trăit viaţa ca un autist. Mai mult învăţând despre sentimente, nu trăindu-le… nu cum sunt pe MDMA cel puţin…

— Nu le-ai simţit niciodată atât de intense, e normal… ţi-am spus, până şi eu pe MD încep să simt unele lucruri. Dar tu eşti abia la început… O să te resetezi, o să rearanjezi totul, îţi pot explica psihologic ce-o să se-ntâmple. Dar… asta numai dacă-mi dai voie să-ţi spun resetatul.

— Mai bine decât moşule, cum m-a luat toată lumea.

— Hai mă, te-au făcut boşorog?

Şi mă mângâie şi mă sărută.

Femeia perfectă, care nu poate să iubească pe nimeni. Dumnezeu e cu adevărat crud uneori.

— Dar tu pe mă-ta n-o iubeşti? o-ntreb deodată.

Ea râde isteric, aproape că-i dau şi lacrimile.

— Ţin la oameni. Ţin la maică-mea, ţin la tata, ţin la Nebun, am păreri de rău pentru ei dac-o dau în bară cu ceva sau păţesc ceva. Asta n-are nicio legătură cu iubirea aia…

— Nu ţi-e dor niciodată de ea?

— Niciodată – şi iar râde de mine. Dar sunt curioasă uneori să văd ce mai face.

— Ai fost la doctori, la psihologi, la psihiatri, la…

— Am fost, cum să nu? Doar aşa l-am cunoscut pe Nebun.

— A?!

— Nu eşti de pe planeta asta, pe bune. Nebunul e psiholog de meserie. A şi practicat o perioadă. Ia uite câte cărţi are încă pe-aici.

— Astea-s ale lui?

— Tot ce vezi în camera asta…

— Pfff… ce alte lucruri noi o să mai aflu azi?

— Despre tine o să afli multe. Despre noi nu ştiu ce ştii şi ce nu ştii, dar o să le vezi pe toate în timp.

— Deci Nebunul e psiholog…

— Daah! Şi aşa l-am cunoscut, auzisem de la nişte prieteni care luau iarbă de la el de tipul ăsta experimentalist, care face tot felul de tratamente şi chestii cu droguri. Şi… na, a fost dragoste la prima vedere, ha-ha. Sunt pacientul lui preferat. Pe care n-o să reuşească să-l trateze niciodată. Dar oricum, MDMA-ul, dintre toate prostiile pe care mi le-a dat, m-a făcut să văd şi să înţeleg mai multe…

— Şi, cum?! Tu nu te enervezi niciodată?

— Ba da, resetatule! (Şi se amuză copios după ce-mi spune porecla.) Cum să nu mă enervez? Mai ales pe oamenii care au chef de interogatorii. Vorbeam despre iubire, ce nu-nţelegi?

&&&

Trecuse mai bine de-o oră de când stăteam cu zeiţa mea cu Asperger. Şi milioane de gânduri îmi treceau prin freză. Meditam la mine, la Nebun, la ea şi felul în care simte sau mai degrabă nu simte iubirea, ceea ce mi se părea fascinant dintr-un punct de vedere, dar trist în egală măsură.

Reluam viaţa mea şi scoteam, probabil cum se face şi la montajul unui film, bucăţi întregi. Bucăţi unde era numai şi numai iubire, unde am acţionat bazându-mă doar pe acest sentiment. *Şi-atunci care e sensul*? Mă-ntrebam. E adevărat, iubirea, convenţia asta sau cuvântul ăsta simplu care acoperă atâtea alte mii de cuvinte, m-a distrus, m-a măcinat, dar m-a ţinut de multe ori în viaţă. Aş fi fost atât de diferit fără simţuri, încât nici nu-mi pot imagina cum şi dacă aş mai fi trăit. Ce-aş fi ajuns. Şi-aşa mai departe.

Iubirea devine un adevăr, o cale, dincolo de chestia aia chimică complicată sau de fluturii din stomac. Şi imediat am avut două tripuri.

Unu: a nu simţi aceste sentimente este ca şi cum ai fi orb. Lumea şi toate lucrurile rămân la fel, doar că Oana nu le poate vedea. Trebuie să înţeleagă cum arată, să le bănuiască. Dar oricât ar încerca, ea nu se va bucura de culori, de luminozitate sau de întuneric. Un bărbat este probabil ca orice alt bărbat pentru ea, cum unui orb nu-i pasă dacă tricoul de pe el e galben sau verde. Şi oare cum arată lumea de fapt, cum s-ar vedea şi câte am înţelege dacă am avea puţin mai dezvoltate doar aceste simţuri cu care ne-am obişnuit? Dacă am avea şi altele? Cum ar fi să vedem 4D, ar revoluţiona asta tot ce ştim? Cum ar fi să simţim trecutul, prezentul şi viitorul în acelaşi timp, aşa

cum se spune că este de fapt timpul, doar că noi îl percepem astfel ca să îl înţelegem? Pentru o secundă am avut impresia că mintea noastră, creierul nostru nu este decât o maşinărie programată cu precizie să vadă până într-un anumit punct.

Şi de-aici al doilea trip: de ce n-ar fi şi iubirea, plăcerea şi toate lucrurile-astea asemănătoare doar un alt drog? O simplă chestie care ne face să ne împerechem, de exemplu. Multe s-au schimbat de la începutul omenirii, dar ceva cu siguranţă a rămas la fel şi asta ne face în permanenţă să explorăm şi să nu ne oprim din căutare: plăcerea, prietene.

Nebunul sau Oana i-ar spune serotonină şi ar înşira mii de teorii ce până acum mi s-au părut absurde. Suntem nişte animale mai evoluate (de ce? Asta-i o altă întrebare bună), care caută siguranţă, fericire, orgasm, bani, putere, statut social, adrenalină, nu contează. Totul se traduce prin acelaşi cuvânt: plăcere. Chiar şi eu am plecat astăzi de la şase de la birou şi am început această aventură nebună pentru că ştiam că-mi poate aduce plăcere. Bani, recunoştinţă, încredere? Tot aia e, căcat!

Am impresia că nu sunt decât un pion băgat la înaintare de Dumnezeu ştie cine. Un pion atât pentru societate, care mă împinge să fac lucruri în stânga şi-n dreapta, ca sistemul să meargă, iar dincolo de asta corpul e programat să facă tot felul de chestii, ca să perpetuez specia. E ceva putred la mijloc şi poate Nebunul are dreptate: lumea asta, care-mi pare tot mai dementă, e condusă doar de trei oameni. Unul l-a inventat pe Dumnezeu, unul banii, iar ultimul este PR-istul inspirat care le-a făcut cunoştinţă.

Şi ea stă întinsă lângă mine şi e atât de frumoasă. *Ei, cel puţin are un defect*, mă amuz, încercând să ies din tripurile mele. Cel puţin un defect şi asta era bine, altfel cine ştie? Întorceam

toată lumea pe dos, pentru că era genul acela de femeie care, odată ce-apare, va răscoli şi va reaşeza totul. Femeile adevărate, zeiţele, seamănă izbitor cu descrierile acestei meta-amfetamine care îmi invadează creierul.

O sărut. Ne excităm repede şi sărim iar unul pe celălalt. Abia acum înţeleg vorba aia: sex, drugs and rock'n'roll. Niciodată nu le-am gustat pe toate odată, într-adevăr un mix bun.

&&&

N-am fost niciodată un om norocos, mi-am spus, amintindu-mi multe momente din viaţa mea, dar analizându-l în special pe ăsta, cu Nebunul. Seara aceasta plină de surprize, care mă schimbă din temelii.

Marea mea lovitură, marea schimbare a vieţii mele dată peste cap de faptul că e fratele colegului meu. Că e un tip super agresiv, periculos şi peste astea un psiholog trăsnit care întoarce minţile oamenilor pe dos după cum i se scoală, un anarhist înrăit gata să bubuie lumea şi, sincer, nu ştiu ce alte caracteristici ar mai putea avea cel mai complex om pe care l-am cunoscut. Mai urmau şi altele, nu?

Dintre toţi dilării din capitală, eu l-am nimerit p-ăsta, Doamne… dar chiar nu te joci când asculţi rugăciunile şi bagi în sac mai mult decât e nevoie.

Şi dacă e să mă gândesc, numai camera asta, să-i prind pe toţi aici şi-am rezolvat mai multe decât visam vreodată la început. Dar mi-e frică, nu ascund. Şi nu mai văd miza acum, nu mai înţeleg nimic nici din lumea mea, nici din a lor. Totul devine mai complicat cu fiecare oră care trece.

Ştii? La birou ne arată două-trei statistici şi multe pagini care motivează de ce drogurile sunt nasoale. Eram ferm convins până acum că aşa e. Poate exceptând iarba, care chiar mi se pare o glumă proastă dacă-i pusă în aceeaşi oală cu celelalte căcaturi, ţi-am zis. Citeşti, într-adevăr,

despre heroină, coca, multe altele, chiar şi amfetamine. Şi ai toate argumentele pentru care nu sunt ok, însă nimeni nu se întreabă dacă tot nu-s ok, de ce se consumă. De ce? E o iluzie?

Toată lumea Nebunului e doar o poveste de adormit oamenii mari? Nu e pentru prima oară când mă întreb în această seară: o iau razna? E un joc riscant, pe muchia dintre normalitate şi nebunie.

Chiar şi cu MDMA, cu o furtună în creier, nimic nu se leagă.

Blestem ziua în care m-am mutat la Antidrog. Habar n-aveam atunci în ce mă băgam, la fel cum habar nu au de capul lor nici cei care fac studiile-astea, nici cei care execută ordine de-a-n-pulea, habar n-ai nici tu şi nici mă-ta şi tac-tu, nimeni! Nici măcar ei, oamenii liberi, vezi Doamne, oamenii ieşiţi din sistem sau oamenii antisistem, spune-le cum vrei tu.

Cu fiecare descoperire nouă îmi dau seama că tunelul ăsta e cât se poate de lung. Şi nu se rezolvă cu una, cu două, arestând un dilăr mare sau unul mic. Nici n-am ajuns la adevărata problemă, care este viaţa mea. Mai importantă decât toate astea, chiar şi decât femeia asta frumoasă ai cărei sâni goi strălucesc în noapte, cum spuneam, ca două napolitane pufoase.

Îi sărut, nu mă pot abţine. Ea chicoteşte. E fericită, poate tocmai pentru că nu poate simţi fericirea. Nu o caută cu disperare, nu se luptă pentru ea, doar e. Şi mi se pare fantastic acest lucru.

&&&

Este corect să ne dăm seama că iubim anumiţi oameni doar trădându-i? Schimbându-i? Pierzându-i uneori? Este corect ca iubirea noastră, bine, o mare proporţie din ea, să nu fie decât propria noastră persoană, întoarsă spre noi? Ca o oglindă. Să ne îndrăgostim doar de cei care ne dau

imaginea cea mai bună, deşi e posibil ca ea să nici nu existe?

Of, Ana, şi peste astea mai trebuie să şi mâncăm, sistemul, taxele, obligaţiile, jobul şi Nebunul… Corina şi viitorul ei. Totul e ca dracu'! Când s-avem timp şi de întrebări existenţiale?

Oana avea dreptate în privinţa MDMA-ului, începe să mi se-ntâmple tot ce-mi povestise: rumeg, reiau, reanalizez, fără oprire. Ce tare! Şi nu te costă prea mult, doar câteva milioane. Un căcat, care face mai mult decât orice şedinţe la terapeut. Decât o vacanţă lungă sau o pauză sau un somn bun.

Dar e ok aşa? Contează să ajungi acolo sau şi cum ajungi acolo? Asta e întrebarea.

Mintea mea se deschide. Asta şi vroia probabil Nebunul şi i-a reuşit de minune.

— Eşti destul de smart pentru un gabor, ştii? întrerupe ea momentul de linişte.

— Wow…

Şi totul a căzut în momentul ăla. Omule, dar ştii cum? M-am speriat de-am crezut c-o să-mi dau drumul în pantaloni. Aproape tremuram.

Dacă iubirea e aşa cum e pe MDMA, intensă, dementă, să vezi panica…

— Ţi-am spus că mă pricep la oameni – şi râde. Vrei acum să negi disperat că n-ai venit aici ca să salţi pe cineva? Azi sau mai târziu, ce contează? Dar ştiu că n-o să faci asta, eşti un băiat bun. Un băiat bun pe MDMA, care probabil va ieşi din poliţie cât de curând, nu-mi fac griji.

— Cum le vezi, femeie?!

— Fuck, nu văd nimic! A fost un bluf… în care ai căzut artistic. O glumă, care nu m-aşteptam să iasă aşa prost...

Un moment de neatenţie, atât mi-a trebuit ca să pic într-o cursă de doi lei. Şi totul s-a dus naibii.

Se ridică încruntată.

— Chiar eşti gabor?!

Ce sens are să neg? M-a prins.

— E, vezi? continuă ea. Am un mod foarte inedit de-a afla diferite lucruri despre oameni. Of, resetatule, uite-te la tine acum… pierdut… speriat… nu te-aşteptai să se termine aici, nu? Adică nu vreau să te jignesc, eşti chiar descurcăreţ dacă Nebunul a fost în stare să te aducă, probabil din cauza experienţei îţi iese… vârsta, ştii? No comment...

— Şi acum…

— Şi-acum ce? Vrei să mă mituieşti?

Şi iar râde.

Analizez variantele. Cum spunea şi Nebunul, e vorba de libertatea şi viaţa mea. Îi fut una de-o las lată şi ies pe geam? Încerc s-o conving că nu voi aresta pe nimeni de-aici? Va avea-ncredere, mă va lăsa să plec fără să-i spună Nebunului sau oricui de jos? Sau ăsta chiar e sfârşitul? Nu!

S-o omor şi s-o ascund sub pat? Sigur n-o va descoperi nimeni până plecăm… sunt în stare să fac asta? Sunt! Dar cum s-o omor, Doamne? Şi mâine? Nebunul mă va omorî, o să afle! Pfff… şi Olteanu', mâine sau poimâine la birou? Dacă fug, ce fac cu el? Fug din ţară, din lume? Ana şi Corina? Ah, ce căcat! Ce căcat!

— Rămâne între noi, ok? îmi spune foarte calmă (nu o cred, evident. Ba chiar invers, mă asigură că voi fi executat – sunt doar paranoic? Dacă fata asta dulce chiar e un înger?) Da, e o situaţie dificilă... Dar ai avut noroc. Serios acum, dacă te prindea altul? Cât credeai c-o să ţină? Oricum, nu ştiu cum l-ai dus pe Nebun, mi se pare inimaginabil… dar tocmai asta cred că-mi place la tine. Că nu eşti prost.

— Şi d-asta voi scăpa aşa uşor?

— E, d-asta… bine, nu ştiu cât ai de ales. Singura ta variantă acum e să ai încredere în mine. Dacă aş vrea să-ţi fac ceva rău, aş coborî chiar acum jos, gândeşte-te. Zburam de aici imediat cum te-ai dat de gol la bluful meu, dar uite… şi eu am încredere în tine. Ştiu că nu-mi vei face rău, să-

ncerci să scapi, oricum realizezi sper că ar fi doar o scăpare de moment…

— Dacă noi doi ne-am fi întâlnit în cu totul alte contexte, am fi trăit o poveste frumoasă.

— Whatever… n-a fost să fie. In the next life maybe… când o să şi simt…

— Repet: şi-acum?

— Şi-acum, şi-acum, ce te grăbeşti? A, am uitat c-ai luat MDMA, ce tâmpită sunt!

Mă fixează. Are aceeaşi privire care în urmă cu câteva minute îmi provoca o erecţie de zile mari. Acum îmi vine aproape să mă piş de frică dacă nu mai clipeşte odată.

— Uite, acum… continuă ea, trebuie să-mi promiţi că nu te vei atinge de nimeni de-aici niciodată.

— Da, super! Şi tu o să mă crezi? Ştii că un coleg de-al meu a condus toată operaţiunea pentru prinderea lui Briciu?

— Un altul a murit împuşcat de Nebun… victime colaterale…

— Wow, prima persoană care nu mai are puţin să plângă pentru acest Briciu.

— Nu-i vorba de asta. Pentru că… uite, dacă aş şti că omorându-te pe tine, Briciu s-ar întoarce aici, n-aş ezita s-o fac cu mâna mea…

— Frumoasă şi deşteaptă… dar nu simţi…

— Drăguţ, bun la pat şi deştept, dar gabor…

— Asta-i viaţa…

Râdem. Dumnezeu cumva simt că mă va scoate din asta.

— Trebuie să faci ceva pentru mine, atâta tot.

— Cum spuneai şi tu… am de ales?

— Nu salţi pe nimeni de-aici, nu te mai întorci aici…

— Clar…

— O iubeşti pe nevastă-ta, nu?

— Hmmm (ce treabă are Ana aici?!)… eu aşa zic.

— Copii?

Tac.

— Câţi?

— O fată. Corina…

— Perfect!

— Pentru? o-ntreb nedumerit.

Şi se ridică brusc. Eu sunt pregătit să-mi iau hainele şi să sar pe geam, dar până unde să alerg dacă dă alarma? Mă ridic şi eu, gata s-o las lată oricând.

Aprinde lumina. După care, spre liniştea mea, se întoarce şi cotrobăie sub pat. Scoate de-acolo o cameră video.

— Vom face un film porno, râde ea. Iar tu vei fi sclavul meu.

— Mă gândeam c-o să-mi faci ceva ce n-o să-mi placă…

— Eu? Nu vezi cât de bună sunt? Şi… odată ce te filmez dându-mi limbi o oră şi spunându-mi cele mai frumoase şi perverse cuvinte… n-ai vrea pentru un dilăr să-ţi distrugi familia, nu? Hai să fim serioşi…

Era demenţială. Chiar în acel moment. Nici nu mai trebuia să-mi spună ce să fac, îi dădeam câte limbi vroia, doar să ies viu din toată nebunia. O înjuram şi-o iubeam în aceeaşi măsură.

— A, şi-o să-mi spui cum mă iubeşti… şi cum o s-o părăseşti pe scorpia aia de nevastă-ta pentru mine. Şi… câte droguri ai luat. Şi… ce prieten ţi-e Nebunul… Ce zici?

— Eşti nebună…

— Nu ţi-am zis asta deja? Ciudat… MDMA-ul nu dă pierderi de memorie, dar e prima dată când îl văd aplicat pe un gabor…

Şi zeiţa cu Asperger a pornit camera, s-a întins în pat şi şi-a desfăcut picioarele.

#14. Mobilier cu revelaţii incluse

'tu-ţi morţii mă-tii de javră-mpuţită! zbieram în sinea mea, frustrat. Aveam tot capul băgat în chiuvetă şi lăsam apa rece de la robinet să-mi curgă pe faţă. Mă calma. Îmi regla temperatura (fierbeam pe dinăuntru) şi-mi dădea senzaţia că o să scap la un moment dat de mirosul vaginului ei.

N-aş fi vrut să cobor printre junkeri şi să se întoarcă toţi la mine, rânjind, să mă ia la mişto. *Miroşi a pizdă, coaie*! Îmi şi imaginam.

La fiecare zece secunde sub robinet simţeam cum parfumul ei se mai diluează. Apoi tânjeam după el. Şi iar înjuram. Pe ea, pe mine, viaţa…

Mă jucasem prea mult cu focul. *Gata cu experimentele*! *Trebuie să scap odată de-aici*! Şi mă ofticam groaznic, pentru că-mi ieşise. Cu Nebunul, cu Teo, cu toţi ceilalţi ciudaţi de pe-acolo, intrasem bine pe sub pielea lor şi aflasem atâtea căcaturi. Nu numai despre droguri, nu mai era vorba de ele. Nici nu ştiu dac-a fost vreodată ceva în afară de mine, de complexele mele aiurea şi lumea asta a lor fascinantă, pe care începeam s-o văd cu totul altfel.

Şi cum s-o omit tocmai pe Oana? Care rămăsese înfiptă în nasul meu ca praful de K. Din sinapse direct în creier, nu mi-o puteam scoate de-acolo. O uram şi o iubeam în acelaşi timp. Vroiam să fug cât mai departe de locul acela şi totuşi gândul că n-o voi mai vedea vreodată mă termina.

Auzi tu, zeiţă… viperă nemernică! *Ce Dumnezeului mi-a trebuit să vorbesc cu una ca ea*? *Unde mi-am imaginat că voi ajunge? Cât credeam că va ţine jocul ăsta?*

Ridic capul din chiuvetă. *Dacă le-a zis? Dacă ei mă aşteaptă jos să-mi tragă un glonţ fix între ochi? La cât m-a jucat pe degete...* Şi chiar, dacă mă are la mână cu caseta aia, de ce se riscă atât?

Pentru ei, din momentul în care le spun cine sunt cu-adevărat, cu ce mă ocup, s-a terminat orice prietenie, orice legătură. Devenim inamici, într-un război social absurd, care niciodată nu va avea un sfârşit. Pune o barieră undeva şi cineva sigur o va sări la un moment dat. Pune un lacăt şi cineva îl va sparge. Lumea asta e controlată de restricţii şi frică, dar oamenii trec peste ele, întotdeauna au făcut-o şi întotdeauna o vor face.

Mă şterg pe faţă şi mă uit atent în oglindă. Nu mă recunosc în totalitate. Am nişte ochi de strigoi. Şi-arăt parcă cu zece ani mai tânăr. Arăt bine. Inima-mi zvâcneşte de parc-aş fi la un maraton.

Să mă strecor pe gemuleţul ăsta? îmi zic după ce îi analizez lăţimea şi-mi dau seama că-ncap… *ar fi o şansă sigură s-ajung acasă?... Şi dup-aia?...* Mă uit şi văd c-aş putea sări în curtea interioară, nu-i o distanţă prea mare. *Şi dacă nu mă vede nimeni, o iau la fugă până unde? Nu-s taxiuri în zonă, iar până la bulevard sunt cel puţin două-trei sute de metri. O iau la fugă pe străduţe, până spre centru, găsesc eu ceva… dar asta numai dacă nu mă vede nimeni sărind de-aici…* Apoi aceeaşi întrebare, deja obsedantă, care venea după orice soluţii găseam: *şi dup-aia*?

Rahat! *N-ar fi trebuit să mă transfer la Antidrog, nici dacă m-ar fi plătit triplu*.

Pentru câteva clipe fereastra aceea mică, cu rame verzi, puţin jegoase, devine scăparea mea, poarta mea spre normalitate. E atât de simplu: sar, fug şi gata… cu toate riscurile de rigoare, dar… nici măcar nu ştiu dacă vreau s-o fac cu adevărat.

Nu pot să mă mai mint, viaţa mea s-a dat peste cap atât de rău în ultimele ore, încât… nu pot, pur şi simplu mi-e imposibil să revin la ce era înainte. La biroul ăla nenorocit şi tot timpul pierdut acolo, traficul, uşa aia futută care separă spaţiul meu de restul lumii, câteva ore cu Ana, în care ne revenim, dup-aia somn şi iar de la capăt. Nu pot reveni la

nimicul ăsta, mă-nţelegi? Nici nu mai ştiu când m-am simţit atât de bine ca astăzi, în casa asta străină.

Tripurile lor, spânul dement cu carnea lui, puştiul-enciclopedie de muzică, Teo, Nebunul… mai ales Nebunul… îmi plac. Îmi plac toţi, mă simt atât de liber cu ei, sunt în sfârşit într-un loc din care nu-mi vine să plec pentru că mă simt prea prost, prea banal sau plictisit de tot ce se-ntâmplă. Sunt mai mult decât ok aici. Unde nimeni nu judecă pe nimeni, nici măcar din priviri.

Sunt oameni ca mine, care-şi pun întrebări, indiferent cât de tâmpite ar fi…

Fi-ţi-ar dumnezeii tăi, Oana, de ce a trebuit să mă iei cu tine în cameră? *Şi eu să mă las… de parcă aş fi avut puterea de-a mă împotrivi, măcar o secundă… Îmi trăiam visul cu ochii deschişi. Şi-acum n-am de ales, trebuie să arunc totul. Doar pentru că am căzut în plasa ta ca un copil.*

Şi faptul că eşti atât de frumoasă… faptul că m-ai făcut să tremur efectiv de fericire sau ce credeam eu că e mă face să te urăsc şi mai mult. Dar urăsc mai mult faptul că nu pot să te urăsc cu adevărat, nu pot… gleznele ei subţiri, pielea caldă ca miezul unei pâini abia scoasă din cuptor, părul în care mă pierd ca un nebun, disperat, mirosul… mă îndrăgostesc din nou…

— Iată un adevăr cu care ar trebui să te obişnuieşti! ţip la mine în oglindă. Nu ştii încotro vei ajunge! Eşti pierdut, omule! Nu ştii nimic despre tine decât ce vor alţii să ştie despre tine. Patruzeci de ani pe care nu-i mai poţi întoarce, duşi pe apa sâmbetei, făcând ce ai crezut tu că-i bine în viaţă… Ce-i aia bine în viaţă, ă? Mereu să dai vina pe responsabilităţi care, vezi Doamne, te-mpiedică, sau pe alţii, pentru faptul că nu ai avut curajul să faci nimic? Eşti un laş… un fricos care a făcut totul ca la carte şi a pierdut. Ce-i ăla bine? Care sunt lucrurile bune? Taxele? Şpăgile? Notele? Legile? Un copil? O limbă străină? Un cv

impresionant? Un salariu de peste cinci sute de euro? Habar nu ai încotro te duci…

Habar nu am încotro mă duc şi mai mult de-atât... Nici nu-mi pasă. Nu-mi pasă! *M-am săturat să mă gândesc la mâine, la poimâine, la… ce cred ceilalţi de fiecare dată. Să văd mereu dacă Ana e ok, Corina e ok, dacă toţi sunt ok, iar eu mă duc dracului. Rostogolindu-mă.*

Dau un pumn hotărât în chiuvetă şi mă încrunt. Mă voi arunca cu totul, ce Dumnezeului?

&&&

Am ieşit din baie. Eram în capătul holului de la etaj.

Mi-am luat inima-n dinţi, dar înainte să cobor, m-am oprit în faţa camerei unde făcusem dragoste cu zeiţa cu Asperger. Cu o oră şi ceva-nainte, eram cel mai puternic bărbat din lume, iar acum tipa îmi putea aranja rapid înmormântarea. Dar era şi mai sexy aşa, inspirând teamă…

Dacă aş face un top cu toate lucrurile pe care le urăsc în viaţă, pe primul loc ar fi aceste conflicte, aflate la limita binelui şi totodată la limita răului. Frământările cu două tăişuri care nu mă lasă să iau nicio decizie şi mă transformă într-un simplu spectator. Nu pot nici împinge, nici apropia o persoană. Gândirea şi sufletul meu sunt paralizate.

Apăs clanţa încet (se aude un scârţâit scurt, fir-ar). Bag capul să văd dacă mai e încă acolo. Şi mă rog să fie acolo, goală, jucându-se cu unghiile, privind tavanul, ar însemna că n-a coborât şi că secretul nostru e-n siguranţă.

Beznă. Nu văd absolut nimic. Fac câţiva paşi înăuntru, după care mă aplec şi pipăi patul. Dau de picioarele ei (nici nu-ţi imaginezi ce uşurare)… zâmbesc şi toate grijile dispar.

O mângâi puţin. O masez.

Este ultima oară când te ating, femeie perfectă, fără sentimente. Oare o să te gândeşti măcar vreo secundă la mine? *Prin cine ştie ce întâmplare îţi*

vei aminti de gaborul tâmpit pe care l-ai şantajat şi l-ai pus să-ţi dea limbi aproape o oră?

Inspir adânc. *Cine ştie*?*... Viaţa e un carusel al naibii de întortocheat, poate o să ne mai întâlnim cândva. Şi-atunci lucrurile vor sta altfel, traseele pe care o luăm sunt de multe ori atât de ironice.* Cât mi-aş dori să-mi poată auzi gândurile şi nu numai atât, dar să le şi creadă.

Nu e corect. Pur şi simplu nu e corect, am însă patruzeci de ani şi prea puţin timp pentru regrete.

Ea scoate un sunet pe care nu-l pot descifra. Ca şi cum mi-ar răspunde telepatic la toate întrebările. Atât şi vroiam. Mă retrag, păşind încet şi cu un feeling de uşurare în interior, totodată având senzaţia tâmpită şi dureroasă că încep să mă rup în două.

Ies. Închid uşor uşa şi cobor în sfârşit. Încerc să-mi iau figura aceea de nu s-a întâmplat nimic, nu ştiu, nu eu. E mai linişte, observ cu fiecare treaptă coborâtă.

Muzica se aude în surdină, petrecerea pare că s-a stricat. Până şi puştiul lipseşte de la calculator. E cu toată lumea în mijlocul camerei, ascultându-l pe Nebun. Grasul a reuşit să le capteze atenţia tuturor, gesticulează şi vorbeşte aprins despre tot felul de tâmpenii. Înjură mult, ca de-obicei… dar nu sunt atent la el. Ci la cât de ciudat arată oamenii când stau de vorbă dacă-i priveşti din afară. Numai dacă s-ar vedea şi s-ar putea percepe ca pe nişte fiinţe străine, oare ce-ar spune despre ei?

Începeam să văd scheme. Tipologii. Fiecare gest masca o părere, unii şi-o exprimau, alţii erau prea timizi sau prea plictisiţi să o facă. Nebunul stătea pe canapea şi îndruga despre sistem, spânul se contra cu el şi îl enerva la culme. Aveam impresia că doar d-asta se băga-n discuţie, ca să-l irite sau să-l mai domolească, când începea să turuie prostii anarhiste.

A, şi nişte persoane noi. Cred că sunt vreo treizeci şi ceva acum. Junkeri sparţi, cu ochii roşii,

care de care cu-o meserie sau un hobby mai ciudat... Nu te-ai gândi că astfel de oameni s-ar putea aduna vreodată. O fi drogul care-i uneşte? Libertatea? Simţul autodistrugerii? Contează?

Toţi se simt bine şi degajă starea asta molipsitoare. Parc-aş privi un documentar, cu poveşti adevărate despre droguri, unde nimeni n-o ia razna, nimeni nu se încruntă măcar… Care pericol social? O adunătură de oameni care vorbesc mult, care râd, ascultă muzică bună, dansează sau se joacă?

Din nou îi dau dreptate Nebunului. Ce vis american? De la sclavagism încoace nu s-a schimbat nimic, doar instrumentele de tortură au devenit mai moi, iar cele de control mai sofisticate. Nu ne mai biciuiesc trupurile, ci minţile. Ne dau senzaţia alegerii şi ne-ocupăm timpul cu asta.

Şi chiar atunci, când coboram ultima treaptă, am văzut canapeaua… Doamne, de când aştept să-ţi spun despre ea. Ştiu că te-am tot amânat cu asta.

Imaginea se înceţoşase, nu mă mai uitam la nimeni, nu ascultam nimic decât propriile gânduri şi atunci, în centru, foarte clară, canapeaua. Am paralizat când mi-am dat seama.

Viteza gândurilor şi a simţurilor, mult mai puternice decât cele obişnuite, tăia ca un cuţit aerul din jurul meu şi lovea obiectele, dându-le alte forme şi sensuri. În loc de o simplă piesă de mobilier, colorată, am înţeles tot mecanismul secolului XXI. Nu mi-au trebuit pagini întregi şi studii intense sociale, filosofice, psihologice dacă vrei, ca să pricep că toată existenţa noastră se învârte în jurul nenorocitei de canapele.

Drogul nostru legal, de zi cu zi. Motivul, scopul şi centrul vieţii.

Toată casa, dacă e să te gândeşti, este organizată şi amenajată după ea. Pentru că cea mai importantă cameră este livingul. De aici începe construcţia. Imaginează-ţi doar… Casa de vis sau apartamentul ideal, care e primul lucru care îţi vine în minte?

Holul? Bucătăria? Mă laşi, omule? Nu vrei decât o sufragerie imensă unde să ai loc pentru toate, nici nu ţi-ar mai trebui pereţi despărţitori, poate doar pentru veceu şi baie. Da, de aici începe… şi de la locul unde va sta canapeaua.

După care aranjezi restul: televizorul, măsuţa pentru ziare, biblioteca, calculatorul şi-aşa mai departe. Halucinogenele… ruperile de realitate se întâmplă de obicei când eşti cu curul înfipt în canapea. Starea de stand-by, o ştii? Bineînţeles că o cunoşti, când nu eşti nici treaz, dar nici adormit, în deplină inconştienţă. Ca o continuare perfectă a corpului nostru, ca o cochilie de melc.

Aici urmărim emisiunile preferate, generăm ratingurile şi banii lor de la audienţe. Aici sunt filmele, cărţile… aici ne place să ne bem cafeaua dimineaţa, să meditǎm, să avem discuţii, să ne chemăm prietenii, aici jucăm şah, table, Monopoly, cărţi, remi, nu contează. Aici stăm, nici întinşi pe verticală, dar nici bipezi. E o formă nouă, confortabilă, relaxantă…

Şi eşti liniştit. Chiar dacă te ia somnul, nu trebuie decât să îţi ridici picioarele. Funcţii multiple, care te sedează.

După care vin accesoriile: fotolii, măsuţe, pernuţe, veioze, huse. Gândeşte-te numai la câte tipuri de canapele există. Ia o revistă de mobilă şi uimeşte-te. Câte forme. Câte culori, câte tipuri de material, simple sau extensibile…

Canapeaua înseamnă casă. Canapeaua îţi spune cine eşti.

Când te duci la cineva, la oricine, inconştient aproape o cauţi… canapeaua… şi locul ei faţă de celelalte obiecte. E luminoasă camera? Prea luminoasă? E destul loc în jur, destul spaţiu? E prea joasă, prea ridicată? Moale? Dură?

Întotdeauna vei remarca un living ca lumea. Întotdeauna te vei duce la prietenul cu cea mai mişto sufragerie. Nu cea mai luxoasă, nu mă înţelege greşit… cea mai comodă. Unde te poţi

rupe cel mai bine de realitate. Atâta timp cât livingul e ok, totul legat de persoana aia e ok. Canapeaua îţi spune totul. Canapeaua defineşte cumpărătorul.

Până şi în birouri există canapele sau în săli de aşteptare care mimează senzaţia de casă. O să-mi spui că am luat-o razna, că nu crezi nimic din tripul ăsta, dar imaginează-ţi o locuinţă fără spaţiul acesta. Fără fotolii, fără canapea şi toate accesoriile.

Este cel mai puternic element al secolului nostru, cea mai complexă convenţie pe care am văzut-o vreodată. Asta pentru că oamenii judecă. Caută scurtături spre ceilalţi prin aparenţe. Prin oglinzi ale personalităţii lor şi mai mult decât hainele, gesturile, cuvintele… canapeaua.

&&&

Cine-a denumit şi cine-a definit lucrurile din jurul nostru?

Cine-a zis că masa-i masă şi că trebuie să aibă în principiu patru picioare? Pentru că asta îţi vine în minte când zici cuvântul *masă*. Cine-a stabilit ca ziua de luni să se numească luni? N-am date istorice, nu mă interesează sincer, ideea e că ne-am însuşit atât de tare prostiile-astea care ar fi trebuit doar să ne ghideze, până am devenit sclavii lor şi ne-am creat un sistem puternic, care ne reglează vieţile.

Dacă după marţi ai pune vineri şi doi plus doi ţi-ar da şapte virgulă două’ş’cinci, totul s-ar duce de râpă. Suntem blocaţi. În case cu canapele, în zile cu fix douăzeci şi patru de ore, în loc să stabilim convenţiile, ele ne-au stabilit pe noi. Ne-au dat ritmul şi sensurile.

Totul se sparge. Acum, abia acum simt MDMA-ul. Care îmi dă la o parte tot ce ştiam că există cu siguranţă. Nimic nu există cu siguranţă, amice.

Întrebări peste întrebări şi n-am cum să mai fug, trebuie să dau răspunsurile. *De ce-ai lovit broasca*

aia în parc, într-a cincea? După, te-ai speriat atât de tare, încât nici nu te-ai dus să vezi dacă mai e vie sau moartă. Da, până şi căcaturile-astea.

Respir adânc, încerc să-mi potolesc creierul, dar nu pot. Trecutul apare deodată şi este dezmembrat bucăţică cu bucăţică. Ciudat, dar îl simt la fel ca prezentul.

Toate astea îmi amintesc de momentul când am luat primul calculator. Pentru Corina, evident. Era prin ’98. Şi tipul de la Flamingo, Adrian parcă-l chema, nu mai ţin minte exact, un băiat de nota zece oricum, m-a învăţat rapid câteva noţiuni de bază, pe care acum le văd aplicate pe mintea mea, pe conştiinţa mea. Devirusare, scan disk şi defragmentare.

Hai, Nebunule, termină cu lecţiile de viaţă, avem de discutat. Ce se întâmplă cu mine? *Şi de ce mă simt de parcă tocmai aş fi salvat lumea*?*…*

&&&

M-am îndreptat spre ei. Precaut. Mă uitam la privirile lor, dacă bănuiesc sau nu ceva, până la urmă cine ştie ce s-a întâmplat cât fusesem la baie? Poate era un joc, poate d-aia erau toţi adunaţi în jurul Nebunului, aşteptându-mă să apar, să mă ciuruiască.

Paranoia, frică şi revelaţii despre tot ce mă înconjura.

Iar ei sunt cuminţi de fapt. Relaxaţi. Poliţia doarme, e departe.

Îmi fac loc prin mulţime. Mă aşez în cur, pe jos.

— Adică unde-i alternativa, nu, frate? ţipă grasul deodată, după care se opreşte câteva secunde, pentru că mă vede şi ţine să-mi zâmbească (de parcă numai noi doi am fi ştiut ceva important, de parcă descoperisem cine ştie ce conspiraţie). Despre asta vorbesc, frate, continuă el, pe un ton mai calm, către spân. Pentru că înţeleg până la urmă sistemul. Lumea are aceleaşi principii de mii de ani, trebuie doar s-o urmăreşti

cu atenţie. Adică istoria-ţi spune multe, da' vezi tu, plm… istoria e la fel ca… fotbalul! La fel ca… gătitul? De fapt e ca orice altceva. Nu poţi să faci o mâncare bună doar citind reţete, oricât de excepţionale ar fi, mă-nţelegi? Nu eşti un artist dacă ai citit şapte mii de cărţi sau ai ascultat toată muzica de până acum, totul se schimbă când încerci să scrii măcar un nenorocit de rând sau să iei un instrument în mână să-l zdrăngăni. Până nu-ţi ies astea, eşti doar un băiat dăjtept şi-atât. Nu ştii istorie dacă citeşti istorie, frate. Trebuie s-o trăieşti, s-o simţi… să ţi-o asumi sau s-o arunci la gunoi, dar s-o înţelegi, corect?

— Da, mă, şi? Cu ce schimbă datele problemei? Gen ce-ai rezolvat? L-ai dat jos pe Iisus de pe cruce şi-ai zis că-i extraterestru, îi ştiţi p-ăia, nu? (Şi se-ntoarce cu faţa către noi.) Am văzut, să-mi bag picioarele, o droaie dă documentare, zici că i-a apucat damblaua pe toţi. Întrebarea mea e, bun, nu e fiul lu' Doamne-ajută, da? E un marţian, un plutonian, e ce vreţi voi… Şi cu ce schimbă asta datele problemei? Gen ai călcat într-un căcat, te interesează ce culoare are? Bă, Nebunule, io am impresia c-o iei şi tu aşa puţin pe arătură, serios îţi zic.

Murmure şi râsete.

— Să-mi bag pula, Eugene, tu tot cu-ale tale rămâi… eu zic că nu există alternativă la sistemu' de-acum şi tu mă duci în bălării… E vorba despre putere, bă! În orice. Uite-te bine în jur. Trage cortina, ce plm? Suntem educaţi pentru putere, folosiţi pentru putere, storşi pentru ea şi-ţi zic că înţeleg toate astea, ok? Asta e lumea, o ştiu prea bine. Dar unde-i alternativa? Dacă eu nu vreau nimic din porcăria asta, din mizeria asta a secolului XXI, băga-mi-aş pula-n ea? De ce mi-e impusă atunci?

— Păi revenim la ce discutam mai devreme, n-ai de ales…

— Păi cum, bă, să n-am de ales? Adică singura ieşire din jocul ăsta e sanatoriul sau puşcăria? Şi asta cică-i… normal?! Bineînţeles, noi doi, de fapt noi toţi suntem oameni mari şi ştim că nu există normalitate, nu există ceva care să fie normal, ci doar ceva care se vrea a fi normal, ceva majoritar până la urmă... Frate, da' dacă eu nu vreau acest normal? Unde-i alegerea-aia atât de lăudată, pe care o fâlfâie ca o pulă belită în toate filosofiile lor, în toate religiile, în toate discursurile politice?… înţelegi, Eugene, ce zic? Care liber arbitru?

— Fraţilor, apropo, că mi-aţi amintit de Iisus… se bagă Alex. Bine, o să mă-njuraţi că n-are nicio legătură, e-un trip de-al meu.

— Zi, nene, azi.

— Da, fraţilor, cum a făcut Dumnezeu lumea în şapte zile? Mereu mă pierd în tripul ăsta… pentru că nu exista timp până atunci, nu exista zi şi noapte… A împărţit el treburile în două, da? Zi şi noapte… E, şi cum de în prima zi a făcut el asta dacă în prima zi nu exista ziua… fizic, nu? M-aţi prins? Adică el a făcut ziua şi noaptea când nu exista zi şi noapte, deci nu se pune la socoteală, e aberant. Cum adică-n prima zi?

— Bă dobitocule, dacă tu te caci azi pentru prima oară, da? intervine spânul, cu un aer de superioritate.

— Aşa…

— Nu devine prima zi în care te-ai căcat? Gen ziua căcării?

— Bă, n-ai înţeles, intervine Nebunul. Bine, nu mă miră asta, plm… da' e vorba că până atunci nu exista căcare, da mi-e greu s-o iau pe exemplul tău chiar de tot rahatul.

— Aşa… şi nu-i atunci prima căcare? Nu de-atunci începi să stabileşti lucrurile, din punct de vedere al căcării?

— N-are nicio legătură, muţi discuţia după cum vrei tu.

— Mut o pulă, dacă Dumnezeu a făcut atunci ziua, aia a fost prima zi şi cu asta basta, ce...

— Nu, intervine Alex. Că n-a avut o zi în care să facă ziua, era un timp nedefinit. Nu exista zi până atunci, vorbim de prima zi din momentul creării ei. De-atunci încolo e prima zi, nu poţi să faci ziua în prima zi, pricepi?

— Astea-s detalii, puştiule... Plimbă ursu'…

— E ca şi cum ai putea să te caci înainte de prima căcare, acum pricepi pe limba ta? Şi deja se aud hohote. (Spânul se simte prost, iar Nebunul insistă, văzându-l cu garda jos.) Pentru că vorbim de căcare din momentul în care scoţi rahatul prima dată, ce-i aşa de greu? Şi-atunci începe nebunia, până atunci nu există ziua în care te-ai căcat, vorbim de moment, în fine… dacă Alex e încă la stadiul descoperirii prostiilor din Biblie…

— Hai, frate, ce-ai cu tripul meu? Vrei să-ţi mai dau unul?

— Tot din…?

— Da, fii atent! Nu mai ştiu dacă Abel l-a omorât pe Cain sau invers, mă-ntreb însă… dacă până atunci niciun om nu fusese omorât, de unde-a ştiut, fraţilor, cum să-l omoare? Na, şi cine răspunde la asta, i-o sug acum pe loc.

— Instinct, ce-i aşa greu? sare avocatul.

— Ce instinct? Că instinctul există în urma unei experienţe dobândite de n generaţii anterioare. Dacă nimeni n-a omorât pe nimeni, de unde noţiunea de-a omorî?

— A fost accidental, se apără tipul. A vrut să-l lovească şi… noţiunea de durere exista, nu? Că doar s-or fi lovit ei de ceva în toată viaţa lor. Ei, şi a vrut să-l lovească tare, nu s-a gândit că-i rupe capul şi de-atunci, iată că ştim cum să omorâm.

— Nu e, frate, c-a avut intenţia, vorbeşti ca să te afli-n treabă. Nici nu ştii ce să faci în disperarea ta pentru o muie...

Din nou chicoteli.

— Bine, şi dup-aia apare de te miri unde o femeie şi totul are sens, concluzionează sictirit Alex.

— Am discutat asta c-un preot, zice Nebunul. Bine, când eram mai tânăr… Explicaţia lui a fost că în Biblie sunt descrise poveştile pe scurt, cum au ajuns ele la povestitor din gură-n gură.

— Orice scuză ar fi, tot nu m-aş îngrămădi să pup oase de morţi ca să am noroc în viaţă şi să mă mai împing şi cu babe pentru asta… Băi, ce tripuri au unii, să mor…

— Asta-i altă discuţie, Alexe… plm, vorbim de religie ca despre un sistem politic de manipulare, la fel de pervers ca şi celelalte… Uite, iar ajungem unde vreau eu.

— Da, iar în Benga, comentează Eugen.

Nebunul nu-l bagă în seamă.

— Totul e împărţit pe linii şi liniuţe şi toate formele care ies de aici au regulile lor. Vreau doar să mă aşez în cur, în parc, fără să mă întrebe niciun paznic de sănătate şi să-mi povestească de călcatul ierbii, vreau să stau acolo şi să-mi aprind un prost şi să-mi văd de-ale mele… ei, dar asta nu se poate... Legea, adică statul, adică societatea până la urmă, fie ea manipulată sau nu, nu despre asta vorbim acum, hotărăşte că nu e bine. De ce? Plm, trec peste, nu stau să înşir motivele lor absurde şi căcăcioase, m-am plictisit. E simplu de ce, habar nu au despre ce e vorba. E mai ok să bei un kil de votcă şi să urci la volan, dar nu încep, că nu terminăm nici până poimâine... E un drept, oamenilor! Un drept pe care-l avem şi cu asta basta, ei nu-l respectă, deşi n-au nici măcar motive ştiinţifice, mai ales legate de iarbă… e ca şi cum ai interzice de mâine să oferi trandafiri, n-are niciun sens.

— Trandafirii te fac pe tine să râzi şi să te doară-n pulă, grasule?

— Dacă mai îmi zici o dată gras, îţi mut dinţii cu ranga…

— Auzi, da’ tu când ai de gând să accepţi că eşti umflat? îl irită în continuare spânul.

— Nu despre asta e vorba, omule… ci că mi te adresezi aşa şi automat mă defineşti după nişte standarde fizice, nu mai suntem copii. A, că un om e saşiu şi-are porecla Chioru’, treaba lui. Dar mie nu mi se spune nici Umflatu’, nici Grasu’, nici Batoza sau mai ştiu eu ce. Las-o cu Nebunul, că merge… eu nu te fac chel, pur şi simplu din respect. Asta nu înseamnă că noi şi chiar tu nu ştim că ai trei fire în cap, pe care ţi le razi, ca s-arăţi într-un fel măcar…

— Da io nu mă supăr, mă, dacă-mi zici Chelu’. Mulţi îmi zic aşa.

— Bine, mă, Cap Fără Floci, lasă-mă să-mi termin ideea – şi-i întoarce spatele. Ziceam că nu sunt acceptat aici, în această comunitate înţeleaptă, vreau să plec. Respect societatea, ok? Pentru că ea e într-un fel şi n-o să mă apuc eu s-o schimb după viziunea mea, că nu-s tâmpit. Vreau să plec. Unde plec? Ziceţi-mi… unde? Peste tot e acelaşi căcat, nu am dreptul să fac ceea ce vreau, într-un fel sau altul. Care libertate? Iar ei… ei au dreptul la orice. Că doar e vorba de putere, cum ziceam.

Se opreşte ca să dea pe gât un pahar cu apă. Îl trânteşte şi se şterge dup-aia cu mâna la gură.

— Ziceţi, bă, ce faci când nu te interesează puterea? Există vreun vârf de munte unde să nu plătesc taxe şi unde să nu fiu supus aceloraşi legi? Arătăţi-mi-l şi acum mă duc. Jur! Şi îmi cresc singur iarbă, în pământ, în grădină. Şi ciuperci. Şi mâncare până la urmă, legume, chestii, câteva animale pe-acolo, voi fi lăsat în pace? Liber şi izolat, paradoxal, nu?

— Uite d-aia vreau eu să creez o religie, ca să putem face asta, sare puştiul.

Toţi dau ochii peste cap.

— N-ai cum, Nebunule, se bagă Eugen şi în sfârşit pare să aibă o atitudine mai serioasă. Sistemul te şantajează, asta e. Pentru că vrei şi tu,

şi eu, toţi vrem din descoperirile-astea moderne. Curent electric, laptop, spitale, chestii, nu fac o listă… şi dacă vrei să beneficiezi de toate astea sau oricât de puţin din ele, trebuie să plăteşti. Şi banii cer muncă, iar un loc de muncă cere nişte… nişte lupte, nişte diplome, şcoală, taxe, bla, bla, bla… iar intri în sistem, oricum a-i da-o. Vrei ceva, trebuie să te supui.

— Şi dacă nu vreau nimic?

— Eee… muie atunci! Nu ai voie, societatea se apără. Ori faci parte din ea ori, vorba ta, la nebuni sau la puşcărie, nu există alternativă. De ce? De frică… pentru că suntem mulţi, frate, s-ar rupe lumea în două. Şi chiar dacă noi n-am vrea nimic de la ei, la un moment dat ei or să vrea ceva de la noi. Sunt lacomi, distrug tot… şi-o să ne batem, dacă tot zici că trebuie să învăţăm ceva din istorie. Oricum asta facem, fiecare după regulile lui. Aşa că există acest compromis…

— Compromis? Simulacru poate… spune scârbit grasul.

— Fie, simulacru. Fie… n-ai cum să fii liber, pur şi simplu. O luăm de la capăt, ştim asta, anarhistule.

— Că suntem nişte sclavi de când ne naştem până murim?

— Vrei să schimbi lumea? Be my guest. Au încercat şi alţii, ştii ce-au păţit? După ce au fost torturaţi şi omorâţi, c-asta fac oamenii înguşti cu oamenii liberi, li s-au ridicat statui şi au devenit ori zei, ori sfinţi, ori eroi, ori pula mea… Eu, sincer, vreau să-mi trăiesc viaţa, nu vreau să fiu un martir pentru o lume care oricum n-o să înţeleagă niciodată nimic. D-aia-ţi spun, Nebunule… te-agiţi tu, da' te-agiţi degeaba…

— În timpul ăsta, Briciu e după zăbrele, noi râdem şi dezbatem sistemul şi filosofăm ca nişte dobitoci, revine Alex.

Ţoţi îşi lasă capu-n pământ. Un scurt moment de tăcere, pe care încerc să-l înţeleg, dar nu pot. Eu

sunt de partea cealaltă a baricadei. Şi cred că sistemul, fundamental greşit, trebuie îmbunătăţit, dar dacă am lăsa oamenii liberi, ar ieşi un măcel. Abia ideea de Dumnezeu şi legile şi puşcăriile pot ţine în frâu oamenii, de multe ori nu le pasă nici de astea. Fără ele, cum ar fi? Nu trebuie neapărat să fii un sclav. Poţi deveni un stăpân fără putere, poţi trăi văzându-ţi d-ale tale, cu nişte mici limite… sunt căi, cu siguranţă.

— Eu cred în artişti, revine grasul.

Toţi îl privim şocaţi.

— Da, da, vă deschid o portiţă acum… pentru că un artist, un cântăreţ, un pictor, un scriitor, un actor sau un regizor, ce vreţi voi, are puterea să sensibilizeze. Are puterea să schimbe. Şi s-o facă legal. Gândiţi-vă puţin, dacă tot ce-am discutat noi acum şi nu numai acum, ce tot discutăm despre lume şi viaţă, am spune-o în gura mare, ne-ar închide. Sau poate nu, ne-ar urmări, habar n-am, oricum nu e normal. Ne-ar blama, ne-ar judeca, în timp, tot acolo ajungem. Dar dacă se cântă asta… dacă se scrie despre asta… dacă se regizează asta… totul e o ficţiune, un joc, entertainment dacă vrei să-i spui... Am fi personaje, ştii? Şi cine nu iubeşte, cine nu se inspiră sau nu se schimbă din personaje?

— Plus că unui artist îi este permis… se bagă Alex. Public, mă refer, nu legal. Are alte, cum să le zic… alte drepturi cumva, dar şi obligaţii şi aşteptări pe care trebuie să le satisfacă. Nu este executat pentru gândirea lui liberă. Dacă auzi că un tip a luat acid, vai! Vai! Ce căcat… Dac-a luat Jim Morrison, ce? Nu vezi ce muzică? Trage dintr-un joint şi continuă: heroină? Mulţi habar n-au că Janis a murit de supradoză. Contează? E Janis Joplin şi gata, subiect închis.

— Fără heroină, îl atenţionează Nebunul.

— Era doar un principiu… atâta tot, nu zic ce-i bine şi ce nu-i. Chiar aşa merg lucrurile, până la un

punct măcar, că şi artiştii ăştia… când şi-o iau, adios…

— D-aia l-am adus pe pictor – şi grasul mă arată cu degetul.

Paralizez. Şi încep să înţeleg ce-i în mintea Nebunului. Reiau toată ziua şi totul are sens, acum ştiu de ce-i atât de deschis cu mine, de ce vrea să mă-nveţe, de ce-i aşa grijului, de ce… mi-a dat MDMA…

— Şi-o să-l mai aduc, continuă el. Uitaţi-vă doar puţin la el… Radu mamii… el este unul dintre cei care pot ajunge la oameni, noi nu. Nu toţi cel puţin… şi dacă tot ei duc bătăliile, de ce să nu-i ajutăm?

— Iar o iei pe arătură, să-mi bag pula… sare din nou spânul. Vrei să faci ateliere de creaţie? O s-o dăm şi-n cenacluri literare?

— Ce tu nu pricepi e că toţi vom ajunge ca Briciu-ntr-un final. Mi-e clar asta. Nu ştiu de ce voi nu înţelegeţi, o să ne ducem pe rând. Mă uit la voi şi ştiu că e un gabor pe-aici. Ok, poate că nu, nu vă jignesc, nu săriţi ca arşi! Mulţi ne ştim de ceva timp… dar e posibil, nu? Poate cineva garanta? Poate-am luat-o razna, poate nu, oricum… m-am săturat.

Şi trage un picior în masă.

#15. Huxley reborn

Aflu de la puşti că e un DJ destul de cunoscut. Îl cheamă Ionuţ (se gândeşte într-un final să se prezinte), e major, vaccinat (ceea ce mă şochează, recunosc), şi *oricum Nebunul nici nu stă de vorbă cu copiii*, îmi spune.

— E prea periculos, plus că are el o teorie cu drogurile, cum că acţionează cu totul altfel atunci când creierul nu este încă format. Bine, eu aş zice şi personalitatea şi multe altele… Trebuie să ai frânghii solide de care să te prinzi când pici… altfel rişti să te pierzi de tot… cum a păţit-o şi Gruia, de la care ne-aşteptam cel mai puţin.

Mixează în câteva cluburi din centru, are şi vreo trei piese pe care le-a scos într-o compilaţie, în rest ţine party-uri. Se-ocupă de tot, muzică, sunet, chiar şi de lumini sau alte prostii dacă e nevoie. Are foarte rar evenimente-n afara Bucureştiului, nu-i place să iasă.

— Moşule, eu mă trezesc pe la prânz sau mult mai târziu, îmi rulez un prost şi mă bag la mixer. Ies ori în club, ori dacă mă cheamă Nebunul, că iar ne-adunăm. În rest nu-mi trebuie mie călătorii prin ţară. Mi-e bine aici, îmi văd de ale mele, strâng bani pentru localul meu şi…

— Ce local? îl întrerup.

— Păi vreau în doi-trei ani să-mi deschid clubu' meu. Numai cu muzică veche, mixată bine'nţeles… şi bine, seri speciale de drum, de jungle, asta-i altceva. Dar în mare un club de chill, înţelegi? Rock vechi, psihedelic în mare, blues…

Am stat minute bune de vorbă cu el, l-am încurajat când era cazul, încercam de fapt să aflu mai mult despre acel tip, Gruia, care, din câte-nţelesesem, îşi pierduse minţile. Aveam nevoie ca de aer să văd şi partea proastă a lucrurilor. Singura chestie pe care-am scos-o de la el, dar foarte importantă, era că tipul se afla la petrecere.

În rest… Nebunul e cam cel mai tare dilăr din oraş, calitativ şi nu cantitativ vorbind. Singurul mai periculos din gaşcă e spânul, după cum bănuiam, în rest mici afacerişti cu iarbă. Toţi se consideră băieţii buni din jocul ăsta cu drogurile, partea colorată a paharului. De aceea şi hotărăsc, definitiv dacă mai era nevoie, să stau potolit cu ei şi să-mi fac temele, atât.

M-am dus să-mi iau un Pepsi din hol, aveam gura foarte uscată.

— Eşti ok? mă prinde grasul pe drum.

M-a speriat, nu-l observasem în spatele meu.

— Da, sunt… nici nu ştiu cum să-ţi zic, sunt perfect lucid şi văd lucrurile, nu ştiu… e genial.

— E tare, moşule, e tare… foarte bine că ţi-ai luat ceva de băut, bagă multe lichide. Căcatul ăsta te consumă. Mai stăm şi noi puţin, nu e panică, da?

— Mai stăm… da' nu mult.

— Nu, nu… Hai că vorbim noi mai încolo de MDMA, că oricum te ţine.

Şi începe să râdă.

— Cum adică?

— Păi… l-ai luat de când? Sau nu… să mă exprim mai bine, în plm… de când te-a luat el pe tine?

— Hmmm… două ore şi ceva?… Cam aşa, cred.

— Eee… mai bagă încă şase cel puţin, frate.

— Încă şase?!

— Ha-ha, ţi-am promis c-o să te duc într-un loc minunat – şi dispare pentru că-l strigă cineva.

Merg încet prin camere, mişcându-mă pe ritmul muzicii (e Cat Empire, îmi spune puştiul la un moment dat – nu sună rău deloc). Am ochii deschişi, dar parcă e prima dată când îi ţin deschişi cu adevărat. E ceva nou. E o stare, dincolo de faptul că reţin toate imaginile ca o super cameră de filmat, fără să judec şi să interpretez nimic. Corpul meu e o maşinărie, cu toate funcţiile de captare a informaţiei la maxim.

Mă gândesc la viaţa mea. Reanalizez totul. Momentele de umilinţă în special. Momentele de care mi-e ruşine. Acum pot să dezgrop morţii.

Şi-mi vine s-ating fiecare persoană pe care o văd, am nevoie de carne, de îmbrăţişări. Sunt viu şi patetic. Şi renunţ uşor-uşor (sau îmi dau seama de asta uşor-uşor, am renunţat poate din prima, de când m-a luat drogul) la toate zidurile din capul meu. Lumea asta e aşa cum e şi e minunată, acum înţeleg de ce m-atenţionase Nebunul înainte să ajungem aici. Să nu vorbesc aiurea, să nu mă uit nu ştiu cum, toate astea se simt şi dor.

Aici jucăm cu cărţile pe faţă. Suntem ca-n epoca de piatră, când oamenii se-apropiau unul de celălalt fără niciun interes. Nu pentru c-aveau nevoie de ceva, pur şi simplu pentru că vroiau asta, totul era brut şi sincer. Şi adevărat, fără măşti, fără ipocrizie....

Suntem la începutul lumii, când abia inventăm cuvintele, nu le folosim la figurat. Ne bazăm mai mult pe simţuri interioare, pe intuiţii, decât să analizăm logic. Suntem un trib, deasupra unei lumi care a pierdut toate astea.

— Pot să te ţin în braţe? îl întreb pe un tip care trece pe lângă mine.

Era avocatul.

Se-ntoarce repede şi-şi pune braţele puternice în jurul meu. Ne strângem.

— Eşti ok, omule? mă-ntreabă.

— Cum poate lumea să omoare? Să distrugă tot? Cum pot să existe multimilionari şi copii care mor de foame? Ce e asta? Ce fac multimilionarii cu multimilioanele lor? Le-adună ca să ce? Ce reprezintă averile-alea? E o competiţie? Ce-i locul ăsta? Unde oamenii încă se bat şi-şi taie gâţii în numele unui zeu…

— Ăsta-i iadul, nu? şi zâmbeşte, dar într-un fel trist.

— Trebuie să-ţi fuţi efectiv mai mult de o jumătate de viaţă ca să faci ceea ce îţi doreşti?

Poate nici nu apuci. Suntem atât de înapoiaţi, c-avem legi şi temniţe în care ne-nchidem între noi, ca să nu ne dăm în cap şi să nu ne furăm. Şi furăm, dacă furăm, ca s-avem. Ce s-avem? De ce s-avem?...

Lumea începe să cadă: toate regulile, toate legile, toţi zeii, făcăturile celor trei care conduc turma. Inima pulsează dezordonat. Nu-mi dau seama dacă mi-e rău sau e o stare de bine pe care n-am mai întâlnit-o. Sunt puţin speriat.

Ca şi cum am trecut de la o viziune 2D la una 3D, brusc. Unghiuri de vedere noi. Lucrurile complicate, de zi cu zi, devin simple. Au nişte structuri bine definite, scheme, patternuri care acum îmi par atât de clare şi de banale. Ştiu tot ce trebuie să fac.

Cum de-am fost atât de orb până acum şi-am intrat în depresii total aiurea pentru că n-am văzut ieşirile? Nu pe nevastă-mea vroiam s-o impresionez. Sau pe fii-mea sau pe oricine altcineva. Problema eram eu, mereu nemulţumit şi lacom. Uitasem că sunt un om ok şi împăcat cu mine. Cât de bine sună ok acum! De ce m-am ferit atât de mult de *ok*?

Oameni noi, locuri noi, de ce nu m-am gândit la asta? *De ce stau atât de închis în mine şi mă vait*? Iar Ana… Ana e perfectă, Ana e un înger… Două palme şi o partidă zdravănă de sex m-ar fi trezit demult, nu trebuia să ajung să iau droguri (Nebunul avea dreptate, sunt scurtături). Dar nu regret nimic, absolut nimic. Am descoperit o lume ciudată, care nici nu bănuiam că există.

Nu comunic cum trebuie? Nu vorbesc deschis? De ce? Mi-e teamă să nu par un băieţel pierdut uneori şi dup-aia mă frustrez. Şi mă închid până nu mai văd nimic în afară de haos, de tristeţe, şi totuşi… *de ce ne-am înstrăinat atât de mult unul faţă de celălalt, Ana*? *Ce s-a întâmplat cu noi*?

&&&

Chiar lângă scările care duc spre etaj, spre camera Nebunului sau, cum am cunoscut-o eu, lumea nimfelor, văd o uşă. N-aş fi ratat-o dacă nu era Oana cu magiile ei.

Mă duc pân-acolo, o deschid şi intru în alt film. E un fel de bucătărie, destul de mică: un blat fixat în perete (bucăţi de pâine uscată împrăştiate şi alte ambalaje), resturi de mâncare, pungi goale, tacâmuri şi vase nespălate într-o chiuvetă, un coş de gunoi care dă pe dinafară… un dezastru. Iar becul foarte slab ţiuie într-un mod tâmpit, pare gata să bubuie oricând.

— Mă scuzaţi, aud o voce în spatele meu.

Rămăsesem în dreptul uşii. Mă dau imediat la o parte ca să-i fac loc unui om al străzii. Golea scrumierele şi avea o pungă cu tot felul de gunoaie, cutii de sucuri, sticle şi-aşa mai departe.

În mijlocul cămăruţei era o măsuţă albă, zgâriată şi pătată în toate felurile. Sub ea, două scaune, şi observ o siluetă a unui individ care stă în fund. Care se ascunde acolo.

— Grig tot aşa e? intră Nebunul deodată.

— Da, domnule, tot acolo e şi nu zice nimic, îi răspunde puştiul.

— Ţi-am zis să nu mă mai iei cu domnule, în plm… Şi tu? Ce căcat cauţi pe-aici? mă ia tare, după care se-apleacă să vadă ce face tipul. Mai bine-ai pleca.

— Nu…

— Vrei să vezi cum arată un om terminat? Asta vrei? Am venit să ne distrăm aici…

— Trebuie să văd şi partea asta.

— Ha… îmi placi, pictore, că eşti un om curios, ca mine. Dar nu ştiu cât vei înţelege din treaba asta. Hai, Grig, în plm! Ieşim odată? Toată lumea-ntreabă de tine.

— Nu, nu, mai lasă-mă… se aude vocea lui, foarte fadă.

Aurolacul ne părăseşte şi-nchide uşa după el. Avem loc acum să ne apropiem de el.

— Uite, ăsta-i un tip nou. Radu, un pictor, i-arată Nebunul spre mine. Ţi-am zis c-o să aduc artişti. Ce zici?

Gruia mă analizează atent. Are nişte ochi terifiaţi. De parcă tocmai ar fi văzut o stafie. Îşi ţine mâinile în jurul capului şi tremură. Respiră greu.

— Hai, Grig! Hai să ieşim dracului de aici.

Şi-l apucă de picior. Nicio şansă, tipul se trage înapoi şi bolboroseşte ceva. Nebunul dă ochii peste cap şi iese deodată foarte nervos. Îl urmez până la bar.

— Dar ce-a păţit? îl întreb.

— Un rahat… o supradoză, asta a păţit.

— Pe ce?

— Pe morţii lui! Pe MDMA… s-a scurtcircuitat. Sau s-a prăjit, cum vrei s-o iei. Asta nu-i iarbă, nu te joci, moşule. Off…

— Dar cum?...

— E, cum? Nu vezi cât de puternic e căcatul ăsta? D-aia-i şi scump… un gram ajunge la patru-cinci inşi, poate şi mai mult… depinde de fiecare. Dar cam aşa… înţelegi? (Încuviinţez din cap.) Ei, acum vreo lună şi ceva tâmpitul a luat cu vreo doi tovarăşi două grame. Două, pictore, în plm! Mă mir că mai e viu. I-am spus să nu braveze, a luat de două ori într-o săptămână cu noi şi n-am vrut să-i mai dau. Deja e mult de două ori într-un interval atât de scurt, că-ţi fute creierul, în plm, pricepi? M-a făcut bulangiu şi-n toate felurile, l-am lăsat în plata lui. Eu nu-mi omor prietenii. Îi plăcea prea mult şi-asta nu-i bine. Că dacă te prinde MDMA-ul… ok, nu dă dependeţă fizică, dar te ia pe psihic. E foarte periculos în timp…

— Am văzut… adică… seamănă exact cu drogul ăla de care ştii că trebuie să te fereşti. Nici nu-l vezi, îl bagi în suc, în apă, în ceva şi nici nu ştii când te ia. Te simţi ca un zeu dup-aia, revezi şi rearanjezi totul.

— E de resetare ăsta, da, pictore, numai că… nu te poţi reseta de prea multe ori într-un timp scurt, că iese o vraişte. Plus că niciodată nu-i la fel…

— Nu?

— Nici vorbă… Păi acum tu observi nişte chestii, data viitoare vei vedea altceva, nu mai insişti pe aceleaşi căcaturi, creşti. Evoluezi. Am prieteni care deja au dat-o-n altele, îmi şopteşte. Aproape că s-au scrântit, serios, nu te joci cu aşa ceva. Bine, repet, depinde de fiecare…

Gruia iese din bucătărie, cu capul în pământ şi începe să se plimbe prin cameră, căutând parcă ceva. Deşi toţi îl observă, nimeni nu vrea să-i dea prea multă atenţie. Nu ştiu dacă asta e bine.

— Da, moşule… faza e că MDMA-ul, ca orice alt drog de altfel, ce plm… acţionează pe creierul tău. Cu cât eşti mai pregătit, cu-atât vezi mai multe. Una e ce reacţii ai tu şi-ncotro te duci cu tripul, alta o să aibă oricine altcineva. Chestiile de bază, ştiu, feelingurile, simţurile, dar dup-aia intri în tine…

— Aha…

— Prostul a luat două grame din altă parte, nici pân’acum nu mi-a zis de la cine. MDMA-ul oricum se găseşte greu de tot. Tre’ să ştii dilări adevăraţi pentru asta, acum nu că mă laud…

— Nu, nu, înţeleg.

— Şi eu ştiu cât MDMA era acolo şi cât căcat? I-o fi pus idiotul K, i-o fi pus var, nu ştiu, că aşa urât nu faci. Sau eu ştiu?… Da’ Grig nu e genul… e tare… da’ oricum, a băgat mult. A murit, moşule, cum ar veni. I s-a oprit inima câteva secunde şi numai el ştie ce-a văzut, că ne-a zis c-a fost mai tare şi ca LSD-ul. Îţi dai seama?

— Oarecum…

— A avut efect halucinogen, nu se întâmplă prea des asta. Crack, aşa-i zice. O păţesc foarte puţini consumatori şi, evident în plm, când e-n exces. Bine, mai mult ăştia cu ecstasy-urile, nu pe

MDMA, că doar ţi-am zis, se face rost greu de el şi oricum lumea nu prea ştie.

— MDMA-ul nu-i acelaşi lucru cu ecstasy?

— Nicio treabă, moşule… după care-l bufneşte râsul. E ca la cola. Ai cola care e o chestie şi Coca-Cola care e un produs, un tip de cola. Cum e şi Pepsiul şi-American Cola, dacă mai ştii. Şi câte-or mai fi… Ecstasy-ul e de stradă, e de consum, un căcat. Nici jumătate din ce-ai trăit tu acum. Drog de club. Ăsta-i originalul, direct de la sursă, te asigur eu. E crimă şi pedeapsă, o să vezi. Mai ales mâine, când o să ai mici probleme…

— Probleme?

— O să simţi că te ia uşor valul o perioadă scurtă. Nelinişte… anxietate, da' trece repede. Durează până iese din corp. Îţi dai seama, acum ai avut un şoc, în plm… Mâine o să fii normal, cum ar veni, n-o să-ţi mai convină. Corpului tău de fapt n-o să-i mai convină… Bagi o iarbă, nici nu ştii cum trece, important e să nu fii singur. Oricum, de poimâine nu mai ai nicio treabă, crede-mă.

— Nu mi-ai zis de asta.

— Reversul medaliei, moşule… dacă vrei, îţi explic fizic ce se întâmplă...

— Păi, zi, până nu mă panichez.

— Stai, mă, liniştit… Ai neurotransmiţătorii foarte activi. Un exces de serotonină, atât cât trebuie. Iar creierului îi ia ceva timp să-şi revină, să producă din nou serotonina asta care reglează… stările afective, somnul şi altele… iar mâine, o bucată scurtă de timp, o să te ghidezi fără ele, asta-i tot. Nu-i aşa grav, la Grig e pentru că a exagerat.

— Două grame zici…

— Două a pus, dar mai era cu încă doi tovarăşi. Acum eu ştiu cât a băgat? Cred că la unul era mort de-a binelea… şi-a spart creierii, frate. Mie mi-a povestit multe, dar orice i-am zis sau îi zic în continuare, văd că nu pot să-l ajut, nu mai poate nici măcar să intre într-un căcat de magazin. Uneori nici să iasă pe stradă, are agorafobie. De

fapt, ce plm, are toate fobiile posibile, pe rând. E o legumă, nu ştiu ce să mă fac cu el… M-am interesat şi cică în cazurile-astea mai durează. Poate şi ani, asta dacă-şi mai revine vreodată… De parcă nu mi-era de-ajuns cu Briciu, înţelegi, pictore, ce probleme am? Parcă nu se mai termină…

— Şi ce-a văzut?

— Nu ştiu, frate… În loc să se ducă în Rai, cum îi spun eu, în loc de stările-astea marfă, el a văzut Iadul. Exact asta a zis. M-a sunat disperat, nu ştiu cât era, aproape de dimineaţă, mi-a zis să trec urgent pe la el, să fi auzit ce vocea avea. Zbiera, săracu'… că e-n Iad, că e-n Iad şi nu poate să se scape, că nu-nţelege ce-i cu el. Şi nu putea să-mi spună la telefon ce luase, era atât de traumatizat, că nici măcar nu mă lăsa să ghicesc, ştii? Am fugit la el, în zece minute eram acolo, am lăsat toate socotelile din ziua aia… Când ajung, mai era doar cu un tovarăş, se băteau ca nişte animale. Aveam impresia că nici nu se recunoşteau. I-a luat oricum ceva timp să se prindă că eu l-am pus la pământ şi că-i vreau binele. Şi ţipa, o lua razna, era pişat pe el. La propriu îţi zic. L-am întins pe canapea, să stea potolit, să-şi lase inima să-şi revină. Am deschis geamurile, noroc că era rece afară… în cinci-zece minute era printre noi, da' ce spaimă mi-a tras... Şi dup-aia-nceput şocul! Transpira, pictore… dar ştii cum? Dacă l-am cântărit a doua zi şi slăbise cică peste cinci kile, îţi imaginezi? În câteva ore asta.

— Mamă, mamă…

— P-ăla când şi-a revenit… ce plm era să-i fac? Îmi venea să-l omor, să-i mut faţa, un puşti cordit de bani gata. I-am chemat un taxi şi l-am dat afară... Eram ş-aşa nervos că luaseră marfă, cine ştie ce căcat, ţi-am zis, de la alţii. Şi-a-nceput Grig al meu să-mi zică. Cum s-au spart contururile obiectelor şi-au ieşit culorile în toate direcţiile, de nu mai vedea nimic, d-astea. Şi din prima, de cum

a înghiţit, nu cum te ia MDMA-ul, ai văzut, într-o juma' de oră, cam aşa… îmi zice: *bă, am dat pe gât paharul, m-am ridicat şi ceva nu era-n regulă. Direct anxietate*! *La maxim*! *Nu ştiam ce să fac, îmi venea să m-arunc de la etaj*. Şi-a-nceput să se mişte, să arunce cu totul, era terminat. Inima i-o luase razna… şi ţi-am zis, cică i s-a oprit. Şi totul a devenit întunecos, a zis c-a simţit toată vinovăţia lumii. Şi ura. Şi frustrarea. Şi imposibilitatea de a face ceva, asta într-o beznă totală. Căzuse lat. Nici nu vreau să-mi imaginez. După ce s-a trezit, cu mine de faţă, nu era capabil să numere de la unu la zece… da' să-ţi zică el, cu detalii, cu tot, că înnebuneşti, te sperii şi tu, d-aia nu vroiam să-ţi dau tripul.

— Sunt puţin... Nu ştiu cum să zic…

— Tu stai liniştit…

— Şi cum, nu pricep, omule… de-atunci nu şi-a revenit?

— A avut mai multe etape, să zic aşa. În noaptea aia şi-a revenit puţin, dar era speriat de bombe. Zicea c-a-nţeles, că Dumnezeu există, era simplu. O exista, nu ştiu, dar ăsta se ţăcănise de tot, zicea *Tatăl nostru* şi d-astea. Că lumea de dincolo de lume. Că un alt sistem, că trebuie neapărat cum primeşti să dai înapoi şi că a văzut mai mult decât trebuia… băi, nu se calma… dar era ok, mă-nţelegi?

— Da, da…

Gruia se aşezase în capătul celălalt al barului cu un Pepsi. Continua să-şi ţină capul în jos şi se uita în gol. Cred că putea auzi ce vorbeam, măcar fragmente.

— Ei, a doua zi era bine. Ultima dată când l-am văzut bine. Era fericit, mi-a zis că o să ne lumineze pe toţi, că a descoperit nu ştiu ce sensuri, pizda mă-sii. Şi îl credeam, în plm. Că dacă-l vedeai cum radia, zici că găsise elixirul vieţii… şi era cu mine atunci şi cu unu', Fane, nu-l ştii, vorbim noi ce vorbim, şi pac! Deodată se ridică în picioare. Şi

începe, ca un bolnav mintal, efectiv, aleargă până la baie, vine înapoi, pune muzică, dansează, zice: nu merge. *Ce nu merge*? îl întreb. Dar el tot n-avea stare, îşi căuta locul. Canci! De-atunci eu nu l-am mai văzut dormind mai mult de două ore, asta când pică lat. Nu poate să închidă ochii, că cică ce-i cu negrul ăla? Că cică murim când dormim, ce se-ntâmplă?…

Tipul se apropie de noi.

— În prima săptămână nu mai înţelegeam chiar nimic, intervine el în propria lui poveste.

— Grig, nu e nevoie, serios… nu-ţi face bine, îl linişteşte Nebunul.

— Nu, că trebuie să ştie unde ajungi cu toate astea!

— Dar nu-i aşa întotdeauna, ştii asta, frate…

— Lasă-mă!

— E, pula! Hai, să trăieşti!

Şi Nebunul pleacă. Îmi face cu ochiul şi apoi un semn discret să stau liniştit, să mă chilluiesc, cum ar zice Ionuţ. Lasă-l în plata lui dacă te stresează, ţine totuşi să-mi precizeze.

&&&

Gruia îşi aprinde o ţigară şi atunci văd în ce hal îi tremură mâna.

— Eşti ok, omule? îl întreb, dar nu vrea să-mi răspundă, e pe altă lume.

Îşi dă oare seama cât de important e pentru mine? Povestea lui este cheia dosarului meu, chiar dacă am hotărât că nu mă voi apropia de oamenii din această vilă. Povestea lui, motivul pentru care ce voi face este un lucru bun. Futu-le-n gură, Doamne iartă-mă, de lucruri bune şi de lucruri rele.

Nu mai pot de nerăbdare, eu sunt pe MDMA, nu vede asta?

— La ce te refereai, îi zic, când spuneai că nu mai înţelegeai nimic?

— Când am ieşit afară, răspunde el prompt… nu înţelegeam de ce e cerul aşa, man. Tot ce vedeam, dar tot, trebuie să mă crezi… totul parc-ar fi fost nou. Parcă eram într-o altă lume. Despre care ştiam teoretic totul, dar era pentru prima dată când o priveam, ştii? Tot timpul senzaţia aia cretină că nimic nu e-n regulă. Că sunt vinovat de toate de pe lumea asta, nu-ţi imaginezi… muzica nu-mi făcea bine. Filmele nu-mi făceau bine, cărţile, oamenii, nimic, nimic. Vedeam mesaje în toate, luam fiecare cuvânt în parte de parc-ar fi fost o entitate şi-i făceam disecţie. Mi-am dat seama că, din moment ce fusesem pe moarte, corpul meu îşi revine. Ca la reanimare, trebuie să stau potolit.

— Nu te-ai dus la un spital?

— Ce să fac?! Eşti nebun… la câte căcaturi am în mine… să mă transfere dintr-un salon într-o secţie de poliţie, să ce? Suntem ca-n porcăria aia de *Requiem for a Dream*, care se vede c-a fost făcut de-o labă tristă?

— Mda, ai dreptate…

— Băi, şi prima dată mi-am dat seama cât ne fut ăştia la televizor, pentru că eu… pare greu de crezut, mane… dar trăiam odată cu inconştientul meu, nu ştiu dacă înţelegi asta.

— Încerc…

— Adică reţineam orice, orice detaliu. Mai păţesc asta şi-acum, i-am speriat p-ăştia. Eram brut, nu puteam ascunde nimic, nu era niciun moment de linişte. Am văzut o crimă la ştiri, pfuai… un căcat de anunţ, ca la ora cinci, şi de fapt am văzut totul. Ca şi cum aş fi fost acolo. Nu mai filtram nimic, nu mai respingeam… Dacă auzeam o împuşcătură într-un film, nu una adevărată, mă panicam de zici că tocmai intrase unul cu un gun în cameră. Eram terorizat. Aşa că prima dată am renunţat la tv. Dup-aia la net, n-ai ce să vezi pe net.

— Hai, omule, că găseşti orice pe net, îi spun eu, mirat.

— Orice căcat, da! Nu există o prostie mai mare. Şi o adunătură mai mare de proşti. Modele noi de telefoane, maşini, lumea analiza reclame… băi! Nu mai puteam, nu mai aveam nimic în comun cu tâmpiţii ăia… Multă informaţie despre nimic şi mult porno. Porno, porno, porno…

— Ce-are porno?

— Porno îmi provoca greaţă. Nu mi s-a sculat o lună aproape, eşti dus? În loc să mă excit, eu vomitam. Totul era pe dos.

— Pfff…

— Dup-aia mâncarea… n-am putut să înghit decât legume crude. Simţeam tot ce se întâmplă în stomacul meu, cum îl otrăvesc. Controlam tot, până şi respiraţia şi bătăile inimii. Era groaznic, simţeam ce mâncam, mane! Şi n-am putut să mă ating de carne, de prăjeli, toate erau plastic şi moarte… doar legume, şi nu fierte sau mai ştiu eu cum, în cel mai rău caz supe. După ce că slăbisem vreo cinci kile în timpul şocului, am mai dat jos zece următoarea săptămână. Ciuguleam doar… şi asta la câteva zile, când chiar nu mai puteam.

— D-aia eşti piele şi os…

— Da, d-aia… dar am descoperit vitaminele. Astea m-au pus la punct.

— N-ai mai luat niciun drog care să te urce, nimic?

— Nimic de-atunci. Nu mai cred în ele. Mă piş pe ele de droguri, e cea mai mare ţeapă!

— Cum? Şi iarba?

— Mai ales iarba, dar asta nu e un drog. Iarba te tâmpeşte, iarba e dump.

— Sigur nu e doar frică? îl întreb.

— Nu… adică e şi frică, mane… dar cum să-ţi explic eu în câteva minute cum stă treaba cu lumea asta?

— Avem timp…

— Avem – şi zâmbeşte. Timp mult, pe care îl pierdem aiurea…

— Cum stă treaba cu lumea? Hai, bagă!

— Sunt reguli. Condiţii, dacă vrei.

— Adică?

— Uite, în primul rând trebuie să înţelegi că toată lumea e aici şi acum.

— Aici?... Şi acum?...

— E ca şi cum, mane… totul se întâmplă pe mai multe dimensiuni, dar totul de fapt nu e mai mare decât un simplu punct. Atât, un milimilimilimetru e de-ajuns, de fapt el nici nu există. Totul e o idee. Şi noi vedem doar o parte din ea. Realitatea asta e o mascaradă. De fapt nu ea…

— Dar?

Şi deja sunt foarte curios.

— Creierul nostru e. Atât de limitat şi de bolnav, încât face să pară ca totul să fie doar atât. Dar nu e doar atât, nu e doar fâsul ăsta, băşina asta căcăcioasă plină de maimuţe. Gândeşte-te doar că… ochiul uman poate vedea numai când e lumină. Adică atunci când are nişte reacţii chimice la lumină… în fine.

— Nu, zi.

— Totul, până şi noi… avem un pattern prin care experimentăm. Dar suntem limitaţi… suntem în partea opusă, nu ne uităm unde trebuie. E ca şi cum… Dumnezeu sau… universul, dacă nu vrei s-o iei aşa, deşi n-are nimic religios în el.

— E ok…

— Suntem la două capete diferite, înţelegi? Suntem unul şi acelaşi lucru, doar că avem căpăţânile în direcţii opuse. Nu ne putem vedea unul pe celălalt din cauza asta. Cum zicea Huxley, e ca şi cum ai simţi cu limba gustul propriei tale limbi. Şi tot el zicea că universul se experimentează pe sine prin noi, dar… nu vreau să intrăm în tripul ăsta, mergem prea departe.

— Cum vrei.

— Important e că totul e aici şi acum, într-un singur punct.

— Şi erau nişte reguli, nişte condiţii, îi aduc eu aminte.

— Da… cel puţin am văzut o parte din ele, probabil sunt foarte multe. Dar nu ca nişte legi, e un principiu prin care funcţionează totul. De exemplu… niciodată nu iei fără să dai înapoi. E un schimb de energii tot timpul. Nu există să afli ceva fără să împarţi. Să trăieşti ceva fără să împarţi... Dar asta e primordială! Şi nu c-ar exista un controlor de trafic sau ceva de genul ăsta, mane, în toată demenţa. Dar e la fel ca la o uşă. Doar că-i o uşă a percepţiei – şi râde.

— Adică?

— Ca să intri într-o cameră, trebuie mai întâi să apeşi clanţa, dacă vrei. Să deschizi uşa şi să o închizi după tine, nu intri hodoronc-tronc prin univers. Şi trebuie să-ţi încredinţezi neapărat sufletul cuiva ca să aibă grijă de el. Tu nu poţi face asta acolo.

— Să aibă grijă de el?

— Nu-ţi pot explica, mane… nu ştiu cum.

Şi se ia cu mâinile de păr.

— Zi-mi o altă regulă, îi cer pe un ton insistent.

— Mai dă-le dracului de reguli – şi-şi mai aprinde o ţigară. Hai să-ţi explic mai bine schema primului nivel.

— Ok…

— În toate felurile posibile, chiar şi în tine în momentul ăsta, şi-n mine, şi-ntre noi, între noi ca oameni, între noi şi lume, între lumea noastră şi celelalte şi în orice dimensiune… e o bătălie între bine şi rău. Dar trebuie să înţelegi esenţa binelui şi esenţa răului. Trebuie s-o reiei de la zero, să-ţi scoţi din cap tot ce crezi tu că ştii despre aceşti doi poli, dacă vrei.

— Bine şi rău?

— În permanenţă.

— Şi… adică… eu cum intervin aici?

— A, tu alegi. Poţi să şi stai deoparte dacă vrei, dar n-o să faci decât s-o iei mereu de la început, eşti un căcat inutil, un detaliu. Rămâi la prima pagină sau, mai rău… te bucuri de copertă, că

oricum nu ştii să citeşti. Nu ştii nici măcar cum se deschide cartea.

— Şi aleg…

— Şi-odată ce-alegi, o să vezi că începe nebunia. E un război! Total, dar total! Cum nici nu ţi-ai imaginat vreodată. Dar chiar de la intrare… Şi n-o să fie cineva lângă tine care să-ţi spună cum şi cu ce se mănâncă viaţa, ce-i de făcut, bla-bla-bla. Trebuie să te descurci şi să-ţi dai seama singur, mane. A doua regulă! Nu te încrede în nimeni. Nici chiar în tine prea mult. Suntem puţini şi e riscant. E greu să-ţi deschizi ochii aici, proştii te bagă repede la fund. De frică mai ales... De nervi…

— De proşti…

— Sau doar asta, da. Pentru că, repet, binele şi răul sunt foarte fragile, oricând binele poate părea rău şi invers. Adică uite ce-au făcut cu Dumnezeu. Dacă te uiţi atent la fundamentele lor, e de parcă s-ar închina la Dracu'. De fapt Dracu'… e atât de şmecher, că i-a convins că el e Dumnezeu – şi începe iar să râdă.

Discuţia deja mă depăşeşte.

— Adică… revine el. Ce Dumnezeu e ăsta, te-ntreb eu pe tine. Ce e curva asta care se schimbă după cum bate vântul? Ce-i cu poruncile? Ce-i cu turlele? Ce-i cu podoabele? Cu calea cea bună? Cu Inchiziţia, cu anihilarea propriei identităţi? Ăsta e Dumnezeu? Serios, asta e povestea acestei lumi? Tu îţi dai seama la ce nivel suntem? Nu zero, pe minus! Dar încearcă să le spui asta oamenilor…

— Ups…

— Ups… şi zâmbeşte. Dar nimic din ce-ţi spun eu n-o să te ajute-n vreun fel. Poate mai încolo, mult mai încolo. Totuşi… am un adevăr pentru tine.

— Ha-ha, e şi util?

— Nici nu-ţi imaginezi…

— Păi bagă-l.

— Dar fii foarte atent. Foarte atent (după care trage cu poftă din ţigară). Adevărul meu pentru

tine este ăsta: dacă vrei să afli că un căcat e adevărat, trebuie să-l testezi în toate posibilităţile lui. Trebuie să se aplice şi ţie, ca om, şi unui copac, şi unui animal şi-aşa mai departe.

— Pfff… vag, foarte vag.

— Da, d-aia am mereu o brichetă la mine, când e-ntuneric, o singură flamă poate face ca totul să fie clar. Sau îndeajuns de clar cât să văd uşa. Aia pe care-am venit sau alta, ce mai contează? Doar să ies de acolo, nu pot sta fără lumină. Eu am ales.

#16. Retry level?

Ne-am îmbrăţişat cu toată lumea, de parcă cine ştie când urma să ne vedem, peste zeci de ani sau chiar în alte vieţi. Cu unii m-am sărutat pe obraz, ca mafioţii (cum a fost cu spânul), cu alţii doar am dat mâna, însă orice gest ar fi fost, toţi zâmbeau. Erau sparţi, cu gurile până la urechi.

Sigur, toţi în afară de Gruia, adevăratul nebun. El doar mi-a făcut cu mâna, ca un copil, după care s-a retras în bucătărie, camera lui de meditaţie şi autotortură.

Am plecat din Ţara Minunilor aproape de dimineaţă.

Dar tot n-am luat-o spre casă. Nebunul mai avea un drum de făcut, trebuia să ne întoarcem în Crângaşi, tot pe dig, să se vadă iar cu Teo, slăbănogul ketaminizat, să ia nu ştiu ce bani. Şi cum cu grasul nimic nu e simplu şi niciun traseu nu este respectat ca la carte, am mai făcut o oprire pe traseu. În parcul Izvor.

Doi paznici leşinaţi care nu băgau pe nimeni în seamă, trei-patru oameni rătăciţi pe-acolo, posibil sparţi, puţină lumină de la Casa Poporului (dar se crăpa de ziuă oricum), în rest, un loc perfect de pierdut timpul şi schimbat impresii despre lume şi viaţă, că tot în tripul ăsta rămăsesem.

Ne-am aprins fiecare câte-o ţigară şi ne-am aşezat pe iarbă, undeva în mijlocul acelei pustietăţi.

— Seamănă al naibii de bine cu orgasmu', nu? mă-ntreabă Nebunul, neaşteptând vreun răspuns.

Era uimitor: eu şi umflatul ăsta pe care, până la urmă, nu-l ştiam decât de vreo câteva ore, sparţi în mijlocul Bucureştiului. Oraşul se transforma parcă, o lua razna, nu-l văzusem în felul acela niciodată.

Înţelegeam totul după MDMA, era atât de simplu. Orice idiot putea să vină să-mi pună orice întrebare, aş fi dat răspunsurile cu viteza şi precizia unui scamator care scoate din pălărie sau

buzunare iepuraşi, batiste, cărţi de joc, naiba mai ştie ce, oricum totul e o vrăjeală.

La fel cum Bucureştiul e magic, ca şi cum, la o oră fixă, totul s-ar întoarce pe dos. Roboţeii dorm, visează frumos, odihnindu-se pentru a doua zi de rutină, când oamenii-cârtiţă se vor întoarce acasă, se vor ascunde-n dormitoare sau în bucătării, nu vei şti şi nu vei bănui nimic despre ei niciodată.

— Ştii cum e viaţa? s-a ridicat Nebunul şi mi-a prins mâna. E ca un joc pe calculator, la o rezoluţie proastă, asta că nu ţi-a luat mă-ta un Pentium 7 dual, cu paişpe mii de miniventilatoare şi videoul inclus pe placa de bază, cu atâta memorie cât nici cel mai tare monitor, în generaţia nepoţilor tăi, n-o să poată duce.

Şi drogurile? Hmmm… e ca şi cum ai băga coduri. Mişto la început, viaţă infinită, toate armele posibile şi muniţie nelimitată, sărituri de zece ori mai înalte, superviteză, soluţii pe loc, încă un nivel şi încă un nivel şi… game over, nici nu ştii când s-a întâmplat totul, ai uitat oricum despre ce era vorba. Asta dacă nu te plictiseşti între timp şi te trezeşti în mijlocul acţiunii fără suplimentele-astea, încercând să te baţi pe bune. Retry level?

Stai cu gura căscată, capul lăsat pe spate, mâinile fleaşcă în jurul tău, ca nişte opţiuni incluse de care te poţi debarasa oricând şi te gândeşti că, la fel ca ceilalţi oameni, eşti un punct pe o pagină A4. Atât. Diferenţa e că tu vezi foaia de hârtie, sistemul infect şi creionul american, în dungi colorate, cu steluţe, băgându-ţi pe gât filme de căcat cu happy-end, care îţi fut creierul şi te obosesc, ca apoi să dormi liniştit şi s-o iei de la capăt a doua zi, să creşti plozi sau să visezi că faci asta şi că-i înveţi ce-i ăla bine şi ce-i ăla rău, că-i trimiţi la şcoală, să facă radicale, acolade, să rezolve necunoscute, să ştie cine-a fost Napoleon, dar cât se poate de scurt, ştii? Ce-a dres în anu' cutare, ce chiloţi avea, nimic oricum din ceea ce-a gândit şi ce înseamnă drepturile omului şi până în

ziua de azi. Istoria sau, în plm, de fapt totul… se predă la fel cum se face şaorma.

Poţi să te rişti dup-aia şi să le bagi în cap că economia e viitorul, de parcă le-a scos cineva ochii cu furculiţa şi nu văd că e nevoie să cadă o singură bancă, din dorinţa celui care are guma de şters la îndemână, ca totul să se ducă dracului. Geometrie în spaţiu, bob de mazăre zbârcit şi bob de mazăre neted, marele poet cu somnoroasele lui păsărele şi influenţele şi vrăjelile şi critică literară cu kilele. De ce-i zice naţional? E un premiu oferit de stat celor cărora li se lasă creierul la uscat şi apoi e aruncat într-un coş de gunoi ca o legumă stricată. Nu le spui asta, de frică sau de silă, ce mai contează?

Tu eşti acum deasupra foii albe, moşule. Levitezi… ai grijă cât stai pe-aici, printre cei săraci cu duhu'. Să nu se prindă cineva, să nu te ardă pe rug, să nu-ţi scoată dinţii cu ranga, să nu te interneze, să nu te închidă, să nu te dea la televizor, să nu te pună pe Youtube, să râdă ca proştii dup-aia şi să-şi dea link-uri, să nu te declare erou, să te vândă sau să te execute şi, plm, toate celelalte posibilităţi infinite şi blestemate.

Pictore, vorbim de nişte animale care au inventat instrumente de tortură, pricepi asta? Şi-au ocupat timpul cu aparate care să te doară de te caci pe tine sau să te omoare încet şi sadic… Ai mare grijă de pielea ta, acum că vezi cum lumea-i condusă de un nebun care i-a convins pe toţi proştii să le fie ruşine de ei înşişi. De sexul lor, de iubirea lor, de hainele care nu-s la modă, de gesturile stângace, de sărăcie, de schimbare, de tot ce-i altfel, nu, domnilor?

Şi ţipă spre Casa Poporului :

— Fie-vă silă de voi şi teamă de moarte, ţineţi-vă mintea ocupată şi consumaţi. Consumaţi! Să nu mai rămână nimic aici, nimic în afară de pământ uscat şi o apă jegoasă, plină de căcaturile care vin pe canalizare.

Sevraj? Dependenţă de droguri? Vrei să te întorci la toate astea cu braţele deschise sau să mergi mai departe? Şi dacă te-ntorci, până unde te ţine? Până la prima staţie de metrou, unde vezi o adunătură de oameni, cu capul în pământ, care dacă se privesc, o fac pe furiş, speriaţi? Sunt teleghidaţi de o telecomandă virtuală care-i trimite acasă sau la muncă, ce-i asta? Cum am ajuns aici?

Nu mai avem loc decât pe verticală, în buncăre şi cutii de beton, care costă enorm de multe hârtiuţe colorate, iar tu, moşule, eu sau, puii mei, alţi cretinoizi, suntem atât de proşti să dăm banii pe ele! Lumea, fratele meu, e jucată la poker de trei oameni, exact în momentul ăsta! Unul l-a inventat pe Dumnezeu, celălalt banii, iar al treilea, PR-istul inspirat, le-a făcut cunoştinţă şi le-a zis: hai să-i ardem p-ăştia… În timpul ăsta, sistemul merge, totul e ok…

&&&

Transpiram din cauza amfetaminei. Pulsul o luase deodată razna.

Şi-atunci m-a lovit! Am simţit toată durerea care a existat vreodată în lume, nu-ţi pot descrie, trebuie doar să mă crezi. Iadul începuse să se dezlănţuie în faţa mea… asfaltul din parc, betoanele din jurul nostru, plasticele, luminile colorate artificiale care se vedeau pe blocuri, toate erau nişte mutaţii groteşti, nişte jucării urâte ale unor copii frustraţi.

Nebunul m-a strâns tare de mână, până m-a învineţit, şi-am revenit repede pe pământ, fără să ştiu unde dracului fusesem pentru câteva secunde.

— Suntem doar nişte simple forme, nu? Nişte posibilităţi în toată schema asta bine controlată, ce faţadă ieftină...

Nici n-am apucat să-mi termin ideea, că am vomitat pe loc de frică, o frică pe care nu o mai întâlnisem niciodată.

Picam iar în altă dimensiune.

M-am lăsat în genunchi pe iarbă, îmi strângeam toţi muşchii să nu mă cac sau să mă piş pe mine. Atunci Nebunul mi-a tras un picior în stomac şi m-a scos din tot tripul, asta dacă era un trip.

— Respiră adânc, prostule… dă-i oxigen creierului, altfel faci scurt, pricepi!? Eşti pe MDMA, totul e de zece ori mai tare, mai intens… Ştii cum ţi se fut neuronii la ora asta? Ai grijă ce plm gândeşti, lasă prostiile. Nu te mai uita în jos, la foaia albă de hârtie, plină de puncte mizerabile… Asta e lumea până la urmă, împărţită în două: între sclavi şi stăpâni. Iar tu eşti nimicul din ea, învârtindu-te printre binevoitorii ăştia ce vând dumnezei frumos ambalaţi, maşini sport cu gagici siliconate incluse, e-uri şi plastic la conservă, păreri de bine, organe, calculatoare tot mai performante şi mai colorate… Nu mai ţine laba aia cu totul o să fie bine începând de-acum. Este punctul în care totul devine atât de clar, încât aproape te caci pe tine de durere. Felicitări pentru că ai văzut vârful aisbergului!

— Adică?

Şi cu cât respiram mai adânc, simţeam că-mi revin.

— Nu te pierde, omule, eşti tu şi mintea ta, atât de sincer cum n-ai fost niciodată. Ştiai toate astea dinainte, dar te-ai minţit ca un sclav ordinar ce eşti. Ai doar o cădere de calciu acum…

Momentele scurte de panică au dispărut şi-am crezut dup-aia că-mi dau drumul pe loc. Tot trupul mi s-a încălzit deodată, ardeam şi simţeam mâncărimile-alea pe care le ai la cinşpe sau şaişpe ani, când te îndrăgosteşti pentru prima oară. Doar că nu mă îndrăgosteam de cineva anume, ci de lume, deodată, şi devenea din ce în ce mai intens. În aceeaşi măsură începeam să o-nţeleg şi o uram.

M-am ridicat din genunchi, doar ca să mă prăbuşesc pe spate. Fuck! Ce puii mei e asta?

— Acizii îţi intră direct în creier şi-ţi dau drumul la iubire ca de la un robinet, îmi explică

dilărul. Şi zi mersi că nu e cu presiune… mai mult, amfetamina te ţine treaz, să nu lipseşti niciun moment, să te bucuri de tot. Şi duce totul la un alt nivel, dublu-i puţin spus. Asta-i fericirea brută, un căcat de praf. Despre asta e viaţa, frate? Plm, cauţi fericire? Uite-o! Costă două milioane juma' gramul, dacă vrei, e un preţ special doar pentru tine. Şi e pe bune. Nimic nu se mai joacă acum cu mintea ta. Dă raţiunea la o parte, totul este sentiment!

M-am ridicat şi l-am luat pe Nebun în braţe, ca şi cum ar fi fost o femeie pe care am iubit-o enorm şi n-am văzut-o de ani buni. Nu-mi explic gestul, asta pur şi simplu am simţit că trebuie să fac. Eram copleşit de toate revelaţiile care îmi invadau mintea.

— Ştiu cum e, pictore… Îţi vine să crezi?

Şi abia atunci, abia atunci am înţeles de ce-i spuneau Nebunul. Avea totul şi văzuse lumea exact aşa cum e, d-aia pregătea o revoluţie. Sensurile se sparg, ce-i aia canapea, ce-i ăla living? Ce-i ăla robinet, ce-i aia budă? Ce-i aia construcţie de beton? Nimic nu mai are nicio logică, de ce lemnul e lemn şi masa a fost stabilită şi denumită aşa? În orice alt context, tot ce ştii tu acum despre viaţă putea să fie cu totul altfel. Şi-atunci despre ce e vorba?

Ha-ha, şi eu eram chiar apărătorul sistemului în tot jocul ăsta.

Suntem cică educaţi, de fapt crescuţi ca-n nişte laboratoare şi controlaţi dup-aia în sistemul ăsta, care nu merge deloc. Dacă ar merge, dacă lumea ar crede măcar în Dumnezeu sau în legi sau în nişte principii de vreun fel, de ce ar mai exista războaie? Crimele de la ora cinci? Poţi să începi întrebările de aici, restul vine de la sine.

Totul era atât de limpede, şi creierul îmi vibra în craniu.

— Artistule, eşti deasupra foii de hârtie, nu te mai uita în jos! Asta vrei tu să vezi?

— Cum adică ăsta-i doar vârful aisbergului? am tresărit, amintindu-mi de cuvintele lui.

Iar grasul a început să râdă isteric.

#17. Şarpele creaţiei pe Magheru

M-am trezit în mijlocul unui câmp. Era vară sau toamnă, nu ştiu.

Culorile erau şterse, îngălbenite, roşiatice. Iarbă aproape uscată, de jur-împrejur. Semăna a… sfârşit de septembrie, când încă e cald, sau a canicula unui august infernal.

Pe cerul bleu-verzui erau trei luni pline. Se vedeau ca nişte pete de ceaţă din cauza luminii puternice a soarelui.

Stăteam întins pe un preş vechi, ros. Avea nişte dungi late, în tot felul de culori. Roşu, apoi un galben foarte aprins, verde, negru, portocaliu şi alb, după care se repetau. Puteam să jur că era magic. O simplă propoziţie dintr-o limbă uitată şi mi-aş fi luat zborul cu el. Încercam să-mi amintesc limba aceea.

Cumva, toată viaţa mea de până atunci fusese doar un vis. Şi mă trezeam acum la adevărata realitate, una ciudată, de care uitasem atâta timp. Am avut impresia c-am trăit patru’ş’patru de ani. Patru’ş’patru de ani plini de lucruri neimportante, majoritatea irosiţi în ceea ce aş defini ca fiind birocraţie (sigur, cuvintele sunt uneori doar cuvinte). Într-o lume pe care n-o mai recunoşteam.

Toată planeta aia, cu toate ţările şi sistemele şi istoriile ei, părea atât de aiurea. De unde-a putut născoci mintea mea asemenea aberaţii? Un loc unde oamenii-şi vând şi-şi negociază fericirea. Şi libertatea. Şi visele.

Cu linii invizibile trasate pe pământ pentru a stabili locul fiecăruia.

Cu clădiri oribile în care trebuie să te duci să înveţi, de exemplu, ce au ei chef şi cum au ei chef, despre lucruri care nici nu există. Toate pentru jocul lor tâmpit de dominare şi manipulare.

Şi dacă-ţi vine să crezi, creaturile-astea ciudate pe care le-am cunoscut în visul meu dement vorbeau foarte mult despre iubire. Piticii ăştia cântau despre iubire, dansau ca destrăbălaţii pe ritmurile ei, scriau despre iubire, se gândeau non-stop la iubire. Doamne, ştii cum? Iubire-n sus, iubire-n jos, întruna numai şi numai iubire, continuu, continuu. Pictau şi desenau iubire, fotografiau iubire, stabileau culori şi date iubirii. Era atât de scârbos şi poate doar unul dintr-o mie, poate, ştia sau bănuia ce-i aia de fapt. Şi era terifiat. Aşa cum e normal să fii când te trezeşti deodată în faţa luminii.

Şi vorbeau mult. Groaznic de mult şi nu spuneau mai nimic. Iar dacă n-aveau cu cine să vorbească, atunci inventau aparate tot mai sofisticate pentru asta. Radiouri, televizoare, calculatoare cu internet şi bloguri unde toată lumea părea că are habar despre toate. Toată lumea ştia adevărul, fiecare era frumos şi dăjtept, dar la ce se pricepeau ei cel mai mult era de fapt supunerea.

Toată viaţa lor stabileau rapoarte de supunere între ei. De unde iubire? Inventau chiar şi legi fizice pe care apoi le supuneau lor. În timp, le reanalizau, le modificau, definind alte realităţi şi cum să uităm de minunatele lor concepte de normalitate, de bine şi rău şi tot aşa.

Inventau metale importante, după care se omorau pentru ele. Ca să supună. Inventau zei. Ca să supună. Politică, economie, bla, bla, bla, posibilităţile erau nelimitate. Jocul era nesfârşit.

Şi în acelaşi timp atâta frică în ei gata să bubuie ca Big Bangul. Şi atâta comoditate, sau mai bine spus lene, cât să adoarmă întreg universul.

Aici însă, în mijlocul acestui câmp, toate astea erau departe. Era atât de bine, încât părea real. Atât de bine, încât nici nu vroiam să mă mişc. Stăteam într-un punct, un atom, poate mai mic chiar decât un atom, o chestie minusculă din care puteam să văd şi să înţeleg totul. Era simplu.

Imaginează-ţi doar. Nu exista nicio regulă. Nu trebuia să faci nimic, să plăteşti nimic, să spui nimic. Nici măcar să-ţi storci mintea cu întrebări, răspunsurile erau toate acolo ca un banc de peşti. Lăsai plasa şi scoteai cu sutele, cu miile odată. Mint! Îţi săreau direct în barcă şi-ţi zâmbeau.

Şi nu aveam nevoie de nimic. Dacă mi-era foame, căutam şi sigur găseam ceva de halit. Nişte fructe poate? Ar fi fost de-ajuns.

Dacă vroiam să spun ceva, cu siguranţă ar fi apărut cineva care să mă asculte.

Dacă ar fi început să plouă, găseam imediat un adăpost în lumea asta. Sau pe cineva care să mi-l ofere. O femeie frumoasă, goală, care cântă cu o voce angelică şi umblă mereu cu un acoperiş după ea. Iubeşte-o şi ea îl va pune deasupra capului tău. Şi îţi va aduce şi-o pătură dacă ţi-e frig şi se va cuibări lângă tine. Te va adormi cu o poezie. Şi tu vei avea un vis în care vei fi călător într-un tren care merge cu viteza luminii prin tot universul şi istoria lui. Iar ea va fi lângă tine, gata să plângă dacă vrei să plângi de atâta iubire care te copleşeşte.

În compartiment sunt toate persoanele care îţi sunt sau ţi-au fost dragi vreodată.

Se aude *I Am the Passenger*, de Iggy Pop.

Poţi coborî unde vrei, să faci ce vrei cu tine. Sau mai poţi sta în tren dacă ai bilet măcar până la staţia unde sunt gleznele lui Dumnezeu. Şi acolo Dumnezeu îţi va spune: *n-am nevoie de flori şi de cruci şi de maimuţe care să se maimuţărească-n altare. Am nevoie de oameni care să vadă. Care se fie pregătiţi să vadă, căci tâmplele mele pulsează în ochii voştri. Închideţi ochii doar când se usucă sau sunt obosiţi*, mi-a spus înaine să urc în vagonul 439, clasa a II-a. *Iar eu voi pune în faţa lor lucruri pentru care să trăieşti. Să plângi şi să râzi. Să urăşti, să-ţi fie silă şi să iubeşti.* S-a auzit un fluierat, trenul a pornit deodată, iar eu m-am trezit din nou în mijlocul câmpiei.

Mă ridic în coate. Şi e exact cum bănuiam, e şi mai bine. Mai rău n-are cum să fie niciodată aici. Privesc preşul colorat, câmpul… Tot aerul miroase a toamnă, cu siguranţă e septembrie, dacă mai există zile şi săptămâni şi luni. Sau anotimpuri.

&&&

Aud o voce în creier, strigându-mă pe nume. Este vocea unui bătrân. Îmi amintesc că semăna foarte bine cu cea a bunicului meu. Şi bunică-miu a murit când aveam cinşpe ani, nu-mi mai amintesc mare lucru de-atunci.

Câteva scene totuşi pe care nu le voi uita niciodată. Şi ele-mi revin în minte mai vii ca atunci când chiar s-au întâmplat, asta dacă s-au întâmplat vreodată şi totul n-a fost decât un vis.

Cum îşi aranja toate blănurile din care făcea căciuli. Pe balcon. Toate aparatele lui (maşina de cusut, o chestie din lemn cu o lamă imensă, de care freca pieile, suporturile în formă de cap, în care avea bătute şapte mii de cuie şi câte şi mai câte) şi, când treceam pe la el, îmi spunea despre fiecare în parte şi îmi explica toate secretele blănăriei. Din care, evident, n-am rămas cu nimic. Dar mirosul acela, uneori oribil, uneori adictiv, care-mi dădea impresia c-o să se lipească de mine, oricât m-aş spăla… Lua piei primăvara de nu ştiu unde de la ţară, aproape de Bucureşti, oricum. N-am vrut să merg niciodată cu el şi-am regretat asta după mult timp.

Când eram printr-a şaptea, parcă eram îndrăgostit de o tipă de la noi din clasă. Deşi nu-i corect, pe ea o ţin minte şi-acum. O chema Violeta. Avea un păr creţ, brunet (eu îi spuneam cenuşiu atunci), care-i ajungea aproape până la coate. Nişte buze groase, roz, nişte ochi mari şi verzi care mă năuceau.

Când eram într-a şaptea, abia aşteptam să-mi termin temele sau măcar o parte din ele şi să-i fraieresc pe-ai mei ca să mă duc la culcare. Cum

mă băgam în pat, porneam visul în care eu eram un supererou şi o salvam din ghearele a tot felul de monştri. Am început cu balauri, cu ciclopi, zmei şi-am mers până la tot felul de ciudăţenii inventate de mine. Un clovn imens, diabolic, cât un bloc cu patru etaje aproape, cu un ciocan la fel de imens, colorat, care scotea sunete haioase atunci când lovea şi distrugea tot în jurul său. Apăream de fiecare dată şi salvam lumea.

Păsări cu opt picioare şi cu nişte gheare uriaşe, din care ieşeau flăcări, roboţi extratereştri, habar nu am, doi ani am fost îndrăgostit de Violeta, asta înseamnă de două ori trei sute şaizeci şi cinci de astfel de monstruozităţi. Aproape de fiecare dată când terminam cu ele, mă ridicam pe-o funie, cu ea în braţe, ca Tarzan. Ca Spiderman, însă fără costum – eram un erou modest. Şi ea mă săruta.

Dacă n-apucam s-adorm, şi asta se întâmpla la cel puţin două seri, mă excitam groaznic şi mă masturbam. Ca să nu-mi pătez hainele sau aşternuturile, ţineam sperma în pumn şi fugeam repede la baie să mă spăl. Taică-miu a crezut un timp că am probleme cu rinichii, cum Dumnezeului să mă culc şi aproape în fiecare noapte, după o jumătate de oră, să ies din camera mea cu viteza aceea, să mă piş. Dar maică-mea era fericită pentru că, spre deosebire de alţi colegi de vârsta mea, nu purta discuţii cu mine legate de ora de culcare.

Weekendurile făceam meditaţii cu Violeta la română. Ai ei erau profesori de română, ea vroia să fie profă de română, aşadar şi eu vroiam să fiu un superprof de română. Pentru că un erou trebuie să aibă o meserie onorabilă. Şi de aceea nu mă putea lua bunicu' să cumpărăm piei. Ori îmi făceam temele pentru meditaţii, ori chiar eram acolo şi mă bucuram de cele două ore împreună, de fiecare dată încercând să fac pe deşteptul, pe cititul. Iar ai mei mă acopereau de fiecare dată în faţa lu' bunică-miu, că doar era pentru prima (şi ultima)

oară când făceam ceva pentru şcoală, din iniţiativa mea.

— Ce atâta învăţat, dom'le? E un copil, lăsaţi-l să se bucure – ţin minte şi-acum cum îi certa când trecea pe la noi.

Blănurile, aparatele, mirosurile camerelor lui şi mai ales vocea. Mult mai târziu aveam să-l descopăr pe Sean Connery şi să-mi dau seama de asemănarea dintre glasurile lor. Dar atunci nu era Sean Connery, era bunicu'. Şi mă rugam ca atunci când aveam să fiu bătrân, să am vocea lui. Pentru că orice mergea spus pe vocea aceea, nimic n-ar fi sunat prost. Cea mai proastă glumă ar fi sunat bine şi-ai fi râs. Un discurs politic? Ar fi ieşit preşedinte. Dacă s-ar fi apucat de cântat, ar fi deveni unul dintre cei mai buni solişti ai anilor '20. Îl şi vedeam umplând sălile şi cucerind şapte sute douăzeci şi trei de femei frumoase, zicând numai *bună seara*. Cele din primul rând leşinau.

Şi vocea asta de care-ţi spun era în capul meu, în mijlocul câmpului. Şi mă striga pe nume. Se auzea tot mai tare, semn că se apropia. Foarte târziu m-am ridicat în picioare şi am văzut o umbră imensă venind spre mine, dinspre pădure, dărâmând copacii.

Era un animal înfricoşător, dar ştiam că nu-mi va face rău. Aşa că n-am fugit (oricum n-aveam unde, era un câmp de kilometri întregi, părea infinit). Am stat pe loc până a ajuns în faţa mea. Pământul se mişca sub greutatea lui. Erau nişte vibraţii mici, care făceau şi firele de iarbă să tremure în ultimul hal.

Era un şarpe.

Ia cea mai mare anaconda pe care ai văzut-o într-o poză şi înmulţeşte-o de cel puţin zece ori. Şi tot cred că-i puţin. Numai lăţimea avea câţiva metri. Era imens, atât de mare, încât nu-i puteam vedea capătul. Şi continua să mă strige, cu vocea bunicului meu sau a lui Sean Connery, nu mai conta.

— Ce vrei? i-am zbierat.

Iar el s-a încolăcit în jurul meu, creând un turn din care nu mai puteam ieşi. Sâsâia al naibii de tare, abia mă puteam auzi pe mine.

— Ce vrei?! am zbierat din nou, din toţi plămânii.

— Asta nu e întrebarea corectă, mă atenţionează.

— E, să mori tu…

Se descolăceşte şi pot să văd din nou. Se întinde, ajungând cu capul în dreptul meu. Capul lui era mai mare decât mine. Ochiul lui era mai mare decât capul meu.

— Vezi tu? D-aia nu-mi place mie Nebunul, îmi spune pe un ton sictirit. Uite ce oameni ajung aici din cauza lui… Aşa e când îndopi handicapaţi cu acid sau amfetamine. Încă puţin şi mă iei cu: *ia zi, cum stă treaba, moşule*? Sau cum ai spus-o cu gura ta adineauri: *e, să mori tu…* Numai dacă suflu o dată şi te-arunc o sută de metri, nimic nu mai rămâne din tine.

— Dar ştiu că n-o să-mi faci rău.

— Ştii… ştii… ştii… toţi ştiu. Pentru că nu există frică în lumea mea. Nu pe câmpul acesta…

Şi-a ridicat capul imens spre soare. Sâsâia teribil când nu vorbea.

— Cel mai mult mi-au plăcut indienii, continuă el. Ok, mai luau şi ei căcaturi, nu-i nimeni perfect. Dar veneau aici cu sfială măcar. Considerau câmpia asta un loc sacru, mi-au făcut statui şi desene, nu m-au luat la pulă. După atâţia mii de ani uite ce primesc: un gabor frustrat din lumea a paişpea.

— Tu eşti şarpele indienilor?

— Tu mă-ntrebi pe mine asta? Tu nici nu ştii cine căcat eşti tu.

Pauză. Linişte.

— Fumezi? întrerupe el momentul.

— Ăăă… da…

— Incredibil…

Şi atunci când a oftat, a pus la pământ câteva sute de metri de iarbă.

— Ce-are asta cu?...

— Uite-te-acolo!

Şi acolo unde-şi îndreptase limba erau câteva mucuri de ţigări.

Era nervos.

— Ăsta-i începutul, ştiu eu. În curând vor face bănci cu credite la superofertă şi şaormării în grădina mea.

— Câmpul ăsta uscat e o grădină?

— Era pe vremuri… într-un timp în care oamenii au crezut în ea. Dar la ce bun o grădină când nu te poţi folosi de ea? Aşa că au inventat un Dumnezeu cu frică. Pentru că dacă nu eşti prost, te-ai prins până acum că frica este cea care controlează toată lumea ta. Şi nimic n-o să schimbe asta vreodată.

— Mai sunt şi alte lumi. Nu?

— Oho… sunt milioane şi miliarde de lumi, la fel cum sunt milioane şi miliarde de animale pe ceea ce tu numeşti Pământ. Sau Terra. La fel cum sunt milioane şi miliarde de posibilităţi. La fel cum sunt milioane şi miliarde de oameni şi toţi arată diferit. Milioane şi miliarde de universuri. Care apar şi dispar.

— Şi locul ăsta? Ce e? E… după ce mori sau cum?

— Da’ ce? Ai murit?

— Aproape… cred... Ştiu că plecasem din parc, mă băgasem în spate… mi-era foarte rău, am închis ochii şi… m-am trezit deodată aici. Am leşinat poate… şi eşti o plăsmuire a imaginaţie mele, da! Normal! D-aia totul e atât de ok, sunt inconştient, sunt praf şi am ajuns în mintea mea.

— Ai terminat cu teoriile? Numai de specialişti n-aveam nevoie… Oftează iar şi culcă alte sute de metri de iarbă.

— Dar nu înţeleg cum de te-am creat pe tine, adică… Doamne! Eşti imens! Nici nu-ţi văd coada,

cât de lung eşti?

— Totul trebuie să aibă un început şi un sfârşit, nu, micuţule?

— Ăăă… nu?…

— Of, de ce pizda mă-tii ai luat MDMA? Cam mult pentru început, să-i transmiţi Nebunului. E un drog de distracţie, ştii? Un drog pe care-l urăsc. Pentru că numai bezmeticii se distrează. Şi numai d-ăştia ajung la mine în ultimul timp. Sau aproape de mine, în fine… bezmeticii lacomi…

— Eşti destul de stresat, ştii? Pentru un şarpe… un şarpe al… creaţiei?...

— Bingo! Pe-aproape, iar dacă eram la *Preţul corect* tocmai treceai în runda umătoare. Dar astea sunt doar interpretări, piticule. Unii spun creaţie, alţii Dumnezeu, alţii Big Bang sau putem merge şi până la echilibru, contează?

— Nu, dar m-aşteptam totuşi la altceva…

— O, da, voi şi aşteptările voastre… Văd un om la sute de ani, eşti nebun? Vrei să-mi păstrez seriozitatea? Şi, după cum ţi-am spus, calitatea tot scade… spune sictirit.

— De ce n-aş fi la fel de bun ca indienii? Nu pricep. Ce Dumnezeului era cu indienii?

— Om mic şi insignifiant, odată plecat de-aici, n-o să faci nimic. În cel mai bun caz o să ai o depresie. Pentru că oamenii ca tine nu pricep nimic. Niciodată. Şi dacă o fac, ajung la nişte concluzii tembele şi ori o iau razna şi se cred superiori, ori înnebunesc de-a dreptul şi dacă nu-şi iau gâţii, voi îi închideţi în… spitale, nu? Nu spitale, sanatorii, cum le ziceţi?

— Spitale de nebuni?

— Cum vrei tu să-i spui, prinţişorule, da…

— Şi ce-ar trebui să fac? Nici nu ştiu cum am ajuns aici, de ce am ajuns aici, nu pricep oricum mare brânză…

— Indienii n-au întrebat asta. Prietenul tău, Jim, n-a întrebat asta, s-a dus şi-a făcut muzică, tu-l ştii mai bine. Mie, personal, nu-mi place Doors. Am

gusturi ciudate, oricum. Adică Doors e super ok, nu mă-nţelege greşit, e muzică bună, dar trebuie să te gândeşti că aici am toată muzica din lume. Iar când spun lume, nu e numai lumea ta, e chiar toată lumea.

— Ok…

— Doors e bun, e chiar excelent pentru voi.

— Unde o asculţi? Adică... ai un mp3 player sau cum?

Şi încep să râd isteric.

— Eşti chiar inimaginabil de prost, nu?

Şi se-apropie impunător de mine.

— Tu le ştii pe toate, nu? Tu le ai poate, nu? Cum asculţi muzica?

— În tine. În toţi ceilalţi, în mintea lor. Nu doar că o ascult, o simt, pişpiricule! O trăiesc! De fapt nici nu mă interesează muzica. Ci ceea ce poate muzica să vă facă să simţiţi.

— Un player al minţii, interesant…

— Eu sunt tu, eu sunt şi ceilalţi, şi tu la fel. Ce-o fi atât de greu de înţeles? Actor de doi lei…

Şi bolboroseşte câteva înjurături.

— Actor?

— Da, un actor într-un film prost. Pentru că, ştii?, actorii vor şi iau toate aplauzele la final. Actorii interpretează după cum vor ei. Bine, actorii mari… Dar adevăratele idei, scenaristul adică, pe care joacă şi actorul, şi regizorul, şi toţi ceilalţi, rămân în spate. Nu-i aşa că-i corect? Diamante şi covoare roşii, asta e tot ce puteţi…

— Şi regizorii ar fi?...

— Regii, preşedinţii, prim-miniştrii, eu ştiu? Sau contează? E acelaşi film.

&&&

Mi-a spus să urc pe el şi asta am şi făcut. M-am trezit mergând pe şarpele gigantic, călcându-l apăsat şi cu fiecare pas simţindu-mă stăpânul lui. Această creatură nu avea început şi sfârşit, iar

capul îi apărea doar când avea nevoie să vorbească cu cineva.

Pentru că eu sunt orice vreau să fiu, spunea el. *Câteodată vreau să spun cuvinte. Îmi place să le pronunţ, sunete amestecate din care o maimuţă ca tine poate pricepe mai mult decât dacă m-aş transforma în înseşi cuvintele pe care le rostesc. Pentru că maimuţele ca tine nu sunt pregătite să simtă sensul. Ei tot încearcă să-l înţeleagă, a egal cu b şi b egal cu pizda mă-tii şi tot aşa.*

După ce m-am prins bine de el, strângându-l cu unghiile şi cu picioarele, aproape de capul pe care tocmai şi-l inventase ca să poată vorbi, s-a încordat tot. Aproape că se dublase. Încercam să-mi ţin cu greu echilibrul.

Şi s-a lungit deodată spre cer. S-a lansat ca o rachetă. Iar cerul s-a spart şi mii de culori au început să cadă pe câmpie. O ploaie de picături verzi, galbene, roşii, albastre, mov… le pierdeam deja şirul. Şi totul se colora sub noi ca-ntr-un desen animat.

Iar în mijlocul cerului a apărut o gaură, ca o spărtură într-un geam infinit, prin care am intrat. Era un tunel. Un tunel imens. Şi dacă pereţii, chiar dacă dintr-un fel de abur, nu şi-ar fi schimbat tot timpul culorile, lăţimea, înălţimea, dacă n-ar fi fost atât de întortocheat, cât să-mi simt pulsul zvâcnind de emoţie şi adrenalina invadându-mă, aş fi avut probabil un atac de panică, de claustrofobie.

Dincolo de tunel se vedeau miliarde de stele. Planete care de care mai colorate, în timp ce noi prindeam o viteză pe care n-o mai întâlnisem niciodată, nici măcar în filmele SF. Simţeam că mă descompun, bucăţică cu bucăţică, iar fiecare atom se lipea de pereţii fragili, de abur, ai tunelului. Dar rămâneam încă viu, o parte a corpului meu era făcută din altceva decât carne şi oase.

Accelerăm. Nu mai pot distinge nimic în jurul meu. Totul devine o linie dreaptă, totul devine uniform. Şi puţin în faţă, capătul tunelului, ca un

cerc de metal. O bubuitură groaznică şi trecem prin ea. Sărim într-o altă lume. Din cauza vitezei ne propulsăm până la cer. Ajungem puţin deasupra norilor, câteva secunde, apoi o luăm în jos, de data asta mai încet, ca şi cum am plana, ca şi cum şarpele imens se hotărâse să devină un dragon.

Tricoul îmi flutură din cauza curenţilor. Pe lângă noi văd ducându-se-n jos ceea ce credeam că era capătul tunelului, un capac solid din fier, un capac de canal.

— Unde Dumnezeului suntem? ţip cât să mă audă.

Şi imediat trecem de nori şi văd un oraş plin de lumini. E chiar Bucureştiul. Pustiu de viaţă şi plin de electricitate. Şerpălăul îşi întoarce capul imens şi îmi zâmbeşte.

— Nu te speria, la viteza pe care o avem noi, nu ne vede nimeni. E ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc – şi râde şi sâsâie în acelaşi timp.

Aterizăm la Unirii. Capacul e deja acolo, chiar lângă canalul prin care intrasem în lumea mea. Sunt călare pe şarpele creaţiei în mijlocul oraşului. Mă închin.

— Ce vis nebun pot să trăiesc… şi pare atât de real. Atât de real…

— Ce este real, piticule? Spune-mi. (Şi iar se încordează. Începe să se unduiască spre Universitate.) Nu te-ai prins nici până acum? Că tot timpul alegi adevărul? Sigur, dacă-ţi spun de adevăr, s-ar putea să te încurc. În lumea asta, în lumea ta, adevărul este încă un instrument de control. N-am fost pe-aici de ceva timp, dar lasă-mă să ghicesc, ei încearcă tot timpul să te convingă de un adevăr general valabil. Nimeni nu-ţi spune că fiecare are propriul său adevăr. Propria lui realitate.

— Şi Dumnezeu?

— Dumnezeu?! Păi ce treabă are Dumnezeu cu asta? Ocupă-te de el mai încolo. Nici măcar nu ştii despre ce vorbeşti, când îi rosteşti numele, te

gândeşti la un bătrânel cu sufletul bun, care face dreptate, pentru că voi nu sunteţi în stare s-o faceţi. Sunteţi razna, ce-i drept. Principiile voastre sunt bolnave, libertatea vi-o îndrăgiţi singuri. Ha, dar măcar văd că acum ei lucrează cu minţile voastre, nu vă mai biciuiesc pe spate. Ci pe creiere. Sunteţi toţi dependenţi de lumea şi adevărul pe care vi le servesc.

Se întoarce şi îmi zâmbeşte din nou.

— Oricând putea să fie altfel, ştii? continuă. Mi-mi-mi-miliarde de atomi de haos, pe care ei v-au învăţat că au avut un sens de fapt. Altfel aţi lua-o razna, e normal. Pentru că sunteţi şi mulţi, ce-i drept. Incredibil de mulţi, pe planeta asta ar ajunge o mie de oameni şi-atât. Dar sunteţi multiplicaţi. Şi chiar mai mult de trei sferturi dintre voi trăiesc degeaba.

— Suntem pierduţi?

— E, pierduţi… comparând cu ce era acum cinci sute de ani, nu. Cu acum o sută, nu. Evoluaţi repede în ultimul timp, maimuţicilor. Şi tot mai multe creiere se destupă. Unii rezistă, alţii-şi pun ştreangul de gât, alţii sunt închişi pentru că vă deranjează. Că-i spui puşcărie, că-i spui azil, sanatoriu, e acelaşi rahat. Habar nu aveţi cum să vindecaţi oamenii voştri bolnavi, asta pentru că şi voi sunteţi bolnavi la rândul vostru. Dar sunteţi mai mulţi. Mulţi, leneşi, fricoşi şi incredibil de proşti, iartă-mă că ţi-o spun. Voi încercaţi să transformaţi realitatea voastră comună în ceva adevărat. Dar cât o să ţină asta? Câte clădiri cu gratii o să umpleţi, câte spitale? Câţi veţi băga direct sub pământ şi pe câţi îi veţi împinge să se omoare singuri, de atâta silă pentru lumea voastră magnifică?

Suntem la Sfântul Gheorghe. Şi singurul lucru care se aude e frecarea dintre pielea lui şi asfalt. Sunt câţiva oameni pe stradă, foarte puţini. Paralizaţi, ca nişte statui. O oră pentru noi e o miime de secundă pentru ei. Două maşini la stop,

care a rămas pe roşu, o Dacie şi un BMW, pe care le ocolim cu grijă.

— Spui Dumnezeu şi crezi în el, atunci există. Ce nu este real atunci pentru tine? Spui şi crezi în ceva care să facă lumină şi va face. Lumea nu s-a născut cu becuri la început. Sau cu maşini, sau cu magazine, sau cu economie, sau orice altceva. Toate astea au apărut pentru că cineva a crezut în ele. A fost greu la început, normal… şi dup-aia din ce în ce mai uşor. Dacă te-ai întoarce acum câteva sute de ani cu o maşinărie d-asta, cum ar fi? (Şi râde.) Te-ar executa, ştii? Pentru că acest adevăr de acum nu face parte din acel adevăr. Dar vezi tu? Adevărul ăsta evoluează şi la voi. În cinci sute de ani de-acum, n-o să mai recunoşti chiar nimic. Posibil să fie totul praf şi pulbere sau Raiul şi libertatea supremă. Cine ştie?

— Nu ştii?

— De unde pizda mă-tii să ştiu? Suntem toţi unul şi acelaşi lucru şi alegem în fiecare secundă altceva. Cum ai fi fost tu dacă nu te-ai fi mutat la Antidrog? Din nou în acelaşi birou, fără niciun sens, frustrat pentru că te simţeai ca un robot. Ai ales, ai riscat… ştiu câteva posibilităţi, dar nu ţi le voi spune. Cele mai multe sunt sumbre, dar există şi speranţă pentru rasa voastră. Numai dacă nu v-ar mai fi atâta frică de moarte şi v-aţi da seama de puterea voastră…

Trecem pe lângă Teatrul Naţional, pe lângă Intercontinental.

Călăresc şarpele creaţiei pe Magheru.

— Nu pot să accept că drogurile m-au făcut să văd toate lucrurile-astea.

Zâmbeşte.

— Drogurile te-au făcut să vezi?

— Nu?

— Of, piciule… drogurile nu au gândit nimic. Drogurile doar ţi-au dat alte puncte de vedere. La fel şi băutura, îţi dă alte puncte de vedere, dar ăla nu e drog, nu? Pentru că ăla produce nişte bani

pentru unii oameni. Şi nicotina asta vândută în ţigări ce e? Ce sunt drogurile, poliţistule?

— Nu, mă refer la substanţele-astea care chiar îţi arată o altă realitate.

— Substanţele care sunt în tine, nu? Aceeaşi substanţă pe care creierul tău o foloseşte atunci când eşti îndrăgostit. De ce nu interziceţi şi iubirea atunci? Cu ce e ea mai presus decât o doză de MDMA?

— Vrei să spui că drogurile sunt bune?

— N-am spus asta, eşti nebun? Tu mă asculţi măcar? Îţi arăt doar că nimic nu e bun şi nimic nu e rău. Ele pot fi şi bune, şi rele în acelaşi timp. Tu alegi, e atât de simplu. Unii oameni pot vedea din mai multe puncte de vedere lumea, doar citind, de exemplu. Şi sunt la fel de scârbiţi de ea, ca nişte drogaţi, să zicem. Acum depinde şi despre ce oameni vorbim, nu? Pentru că sunt cititori şi cititori şi drogaţi şi drogaţi. Mulţi nu înţeleg nimic, oricâte ar băga în ei, fie ele droguri, fie ele cuvinte.

— Astăzi am plecat ca să arestez dilărul ăsta…

— Arestează-l! Nu-l aresta! E lumea ta, e sistemul tău de legi care interzic libertatea. Ce vei rezolva cu asta şi ce nu vei rezolva cu asta? Ai un creier în capul ăla stricat, ştii?

— Nu-l arestez… nici nu se mai pune problema asta. Dar dacă fac asta, aş putea la fel de bine să îmi depun demisia. Am intrat într-un joc care… pur şi simplu… nu e de mine. Dacă vreau să apăr sistemul ăsta în care trăiesc, ştiu ce am de făcut. Dar acum nu cred că e bine ce face sistemul ăsta. Nu că nu aş vrea să-l apăr, dar dacă fac asta, în modul în care el m-a învăţat şi mi-o cere, nu am rezolvat chiar nimic. După acest Nebun, va fi alt Nebun. Şi alt Nebun şi alt poliţist în dilemă.

— N-ai nimerit secolul, prietene. Şi cu cât te gândeşti mai mult, cu atât intri în rahat mai adânc. Şi pute, ştiu…

— Îmi doresc doar să nu fi făcut mutarea în departamentul ăsta. Întoarcem şi noi timpul?

— Într-o altă dimensiune ai făcut asta. Te pot duce acolo. Viaţa ta mizerabilă, fără niciun sens, fără nicio problemă şi totuşi atâtea nelămuriri şi frustrări. Îmbătrânind trist, un boşorog simpatic, dând ortul popii fără să lase nimic în urmă, decât nişte acte prăfuite. Bun venit însă în lumea celor care trăiesc! Vezi apartamentele-astea unde luminile-s aprinse?

— Da.

— Oamenii ăştia nu pot dormi pentru că trebuie să facă ceva. Unii poate doar se distrează, sau se distrează trăind. Alţii se fut sau fumează ţigara de după…

— Şi noi, unduindu-ne pe Magheru, fără ca ei să aibă habar…

— Eşti haios – şi iar se întoarce şi zâmbeşte tâmp.

— Eu?

— Da, tu… tu, care spre deosebire de alte specimene de maimuţici nu vrei niciun adevăr general sau câte şi mai câte… Tot ce te interesează pe tine e acest dilăraş sau ce să faci cu viaţa ta de acum înainte, după ce ai intrat într-o lume care te-a buşit de-a binelea.

— Cu ce m-ar ajuta să ştiu şapte mii de adevăruri dacă nu ştiu ce să fac cu mine?… Dar spune-mi ceva totuşi…

— Ce?

— Ce vrei tu. Un adevăr general valabil.

Râde şi sâsâie îngrozitor.

— Ok, îţi zic unul. Doar unul, după care te voi lăsa să te trezeşti.

— Nu ne mai plimbăm prin oraş?

— Ai tot timpul să te plimbi prin oraş...

— Bine… spune-mi atunci.

— Dar fii foarte atent…

— Sunt.

Mă văd desprinzându-mă de el şi începând să levitez. Urc deasupra oraşului puţin câte puţin. Este minunat aici, în locul de unde tot

Bucureştiului se vede ca un muşuroi de furnici puţin mai avansate.

Culorile încep să dispară una câte una. Apoi dintr-o mare de gri, totul se întunecă. O linişte totală şi deodată vocea şarpelui spunându-mi cel mai important secret :

— Totul se mişcă, piciule. Totul!

#18. Pe drumul cel bun

Înapoi în maşina Nebunului, întins pe bancheta din spate, cum mi-a promis şarpele.

Grasul e afară, se plimbă în cerc, cu o mână pufăind o ţigară şi cu cealaltă ţinând telefonul la ureche. Vorbeşte aprins cu Dumnezeu ştie cine.

Suntem în Crângaşi. Probabil l-am ratat pe Teo. Şi la fel de probabil sunt printre foarte puţinii oameni din lume care au reuşit să aţipească pe MDMA, chiar dacă efectul lui era pe sfârşite.

Am închis ochii prea mult astăzi, am visat prea mult, mi-am dat creierul peste cap pentru a intra în lumea aceasta, uneori atât de plăcută şi de completă, alteori lipsită de orice sens şi speranţă. Mai multe întrebări decât răspunsuri, dar probabil ăsta e drumul cel bun. Aşa simt. Aşa ar fi corect.

Acum ştiu pe cine să urmăresc, pe cine să salt când o fi. Alt plan, altă nebunie, probabil un an irosit, dar atunci va fi o lovitură adevărată. Şi acum mă interesează numai heroina, rahatul care chiar termină vieţi. Pentru că vreau să fac o faptă bună, am obsesia mea. Vreau să închid pe cineva fără să mă simt vinovat că-i răpesc ani de zile, pe motive despre care nu ştie încă nimeni dacă-s bune sau rele, motive mai mult absurde decât realiste.

Toată zbaterea asta a lor mă gândesc că e doar pentru ieşirea lor din societatea asta de căcat. Simulacru, cum spunea Nebunul. Asta e problema pe care se pune preţul, asta e miza: ruperea lor de minunata noastră realitate şi, vezi Doamne, dăunarea ei. Aşa funcţionează sistemul nostru, mi-a luat ceva timp să înţeleg. Cu roboţei corporatişti, cu mite, cu manipulare şi oameni care vor să fie liberi. Undeva, suntem poate una şi aceeaşi chestie, dar în lumea asta, lucrurile funcţionează altfel. Să nu cumva să uiţi asta, amice.

E ca o firmă aproape. Una mare. Şi toată viaţa noastră reprezintă anii de muncă aici, iar produsul pentru care ne chinuim să iasă cât mai bine este

sensul. Clasicul de ce, de unde şi încotro. Şi avem o gamă largă de răspunsuri la întrebările-astea. Ca nişte departamente. Fiecare cu tripul lui. Unii îl bagă pe Dumnezeu la înaintare, apoi îl împart în zeci de alţi dumnezei, îl interpretează în toate felurile; oamenii se omoară pentru asta, e normal, oamenii se omoară pentru tot ce e diferit de credinţele lor. Pentru că ei cred într-un adevăr suprem. Nu văd jocul. Se iau prea mult în serios.

Cred că cea mai mare greşeală este să ai impresia că ştii cu ce se mănâncă viaţa. Şi să dai verdicte apoi, să judeci, să începi să creezi lumea după prostiile din capul tău, în loc să o laşi să fie şi să-ţi vezi de drumul tău. Cred că până şi Dumnezeu, ca să existe, trebuie să aibă dubii despre el uneori.

Pe mine majoritatea oamenilor credincioşi mă dezgustă. Nu pot să-mi explic cum poţi crede în ceva de-a gata cu atâta patimă, fără să-ţi pui nişte întrebări elementare măcar. Mai puternică mi se pare credinţa care vine din dubii, credinţa demonstrată, adevărată, decât cea pur şi simplu primită şi luată de bună, pentru că aşa se zice că e ok.

Nu cred că Dumnezeu te pedepseşte dacă nu crezi în el. Sau cel puţin nu Dumnezeul meu, el nu ne-a făcut ca să ne-o tragă, ci să ne înalţe (ce-o fi însemnând şi asta). El nu vrea un sclav, ci un erou. Un luptător. Un free thinker. El vrea să îl alegi pentru că simţi asta, pentru că ţi-ai dat seama de existenţa lui, pentru că ai nevoie de el, nu pentru că ţi s-a spus că dacă n-o s-o faci, o să arzi în flăcările Iadului. Nu te bufneşte râsul gândindu-te la toţi zeii ăştia şi ce-au fost în stare oamenii să spună despre ei ca să convingă, ca să aibă putere?

Tu vezi poate biserici şi spui Dumnezeu, eu nu văd decât clădiri impresionante, simboluri care oricând puteau fi altfel, ce nu se schimbă sunt burţile pline şi acelaşi interminabil, exasperant:

acesta este drumul cel bun. Du-te-n pula mea, ţi-ar zice Nebunul. Pe bună dreptate.

Câte mii de ani vor trece ca oamenii să înţeleagă că lumea nu e aşa.

E o firmă, cum îţi spuneam. Iar lui Dumnezeu îi este alocat un departament. Altul oamenilor de ştiinţă. Altul poeţilor şi filosofilor. Unul anarhiştilor. Unul monarhiei şi unul liberalilor, nu contează. Toţi vin şi spun câte ceva, ai impresia că-s atât de diferiţi, dar dacă eşti puţin atent, e vorba despre un singur lucru. Unul care le leagă pe toate, deschide-ţi mintea şi vezi. Lasă tot ce te-au învăţat.

Oamenii proşti lucrează în aceste departamente. Oamenii deştepţi, puţini (cei trei care conduc lumea, mai ştii?), lucrează deasupra lor, le coordonează. Aici nu trebuie să mori pentru nicio convingere, cred că cel mai greu lucru şi adevărata provocare este să trăieşti.

De murit, într-un fel sau altul, toţi o facem. Dar de prea multe ori degeaba, neînvăţând absolut nimic. Ca mine, ocupându-ne timpul cu frustrări, cu bani, cu imaginea de sine…

Fără Nebun, fără drogaţi, dacă vrei, sau, mai bune spus, fără aceşti smintiţi ieşiţi din sistem, tot ceea ce credem noi că e bun n-ar mai avea nicio valoare. Suntem toţi în rahatul ăsta numit viaţă, şi nu pentru foarte mult timp, asta trebuie să înţelegem. Ok, nu suntem la fel, nu trebuie să ne iubim, pentru că oricum ar fi ceva fals, ceva ipocrit; nu ne putem iubi, dar putem avea grijă măcar mai mult unul de celălalt.

&&&

E cald. Ceasul de pe bordul Nebunului arată că-i aproape zece dimineaţa.

Cât de rapid au trecut ultimele ore… şi deja e o agitaţie de nedescris în oraş.

Corina s-a dus probabil la facultate – la cât de bezmetică e, nu cred că mi-a remarcat lipsa. Ana ar trebui să plece acum spre birou, e îngrijorată că n-

am ajuns acasă, o simt, chiar dacă i-am spus de câteva ori despre posibilitatea asta. O să le văd pe amândouă în curând, călătoria mea este aproape de sfârşit.

Cele mai bine de paişpe ore cu Nebunul mi-au ajuns. Nu mă simt nici bine, dar nici rău că am făcut asta. N-am regrete, nici bucurii extraordinare. Sunt mulţumit că, deşi mi-au rămas atâtea întrebări, mi-am răspuns poate la cele mai importante nelămuriri în acest tur gratis prin paradisul drogaţilor.

O să ajung acasă, o să dorm puţin şi-o să reiau totul. Fiecare moment. Fiecare cuvânt, fiecare personaj din jocul ăsta, fiecare drog, fiecare trip şi-aşa mai departe.

Cel mai rău mă doare că n-am cum să-l împart cu nimeni. Nu-i pot spune Anei despre ziua de azi, nici lui Ştefan măcar, nu-i pot spune nici Nebunului ce muncă o să am începând de mâine la secţie, pentru că dacă aude de-aşa ceva, nu voi mai ajunge probabil la secţie…

Sunt singur în încurcătura asta. Şi e greu, e infernal de greu să nu poţi spune o astfel de poveste persoanelor din jurul tău. Nimeni nu mă cunoaşte aşa, între aceşti doi poli. Ei mă văd ca pe un artist, ai mei ca pe un poliţist cuminte, numai bun de executat ordine şi de aplicat legea. Nimeni aproape de adevăr şi de duelul care a avut şi încă are loc în mine.

Mai este, desigur, zeiţa cu Asperger, singura mea speranţă, asta dacă mă voi mai întâlni vreodată cu ea. Culmea, un om care nu mă cunoaşte mai deloc, dar a văzut în mine ambele laturi. Binele şi răul, care în funcţie de unghiul din care priveşti, se schimbă. Oare s-a trezit? Oare se gândeşte la mine? Zâmbeşte când face asta? Nu există un drog care să te facă invizibil, să poţi spiona orice persoană? Aş fi în stare chiar să-l distribui dacă s-ar inventa.

— It’s a new day, it’s a new… fredona grasul, când a intrat în maşină. Ia zi, te las pe Ştefan cel Mare, maestre?

— Ha, ar fi bestial.

— Puneţi-vă centurile de siguranţă, decolăm! şi pe faţă îi rămâne un zâmbet tâmp.

— De ce eşti aşa fericit, omule?

— Pfuai… motive? E liniştea dinaintea furtunii, pictore. Ultima picătură de MDMA, relaxându-mă complet, spunându-mi că e bine… afară e cald şi frumos. Lumea e colorată. Gagică-mea m-aşteaptă s-o iau într-o juma’ de oră… o noapte mişto, nu?

— N-am mai trăit una ca asta de când aveam douăj’ de ani, cred…

— Dar o să-ţi stric puţin tripul.

— Adică?

— Adică… ţi-am spus de fapt, toată starea asta o să se ducă pulii până diseară. O să vezi, frate. Un mic moment, dar nu grav, de anxietate, de paranoia, de…

— Da, da, reversul medaliei.

— Cum vrei să-i spui tu, pictore. Dar n-o să dureze mai mult de… o oră-două?

— Aha…

&&&

Oraşul se aglomera repede. Înaintam cu greu pe podul Grant.

Crângaşiul încă se vedea în spate, un cartier prin care de fiecare dată când voi trece îmi voi aminti de toate astea şi voi zâmbi, fără să pot da vreo explicaţie cuiva.

— Toată ziua asta, îi spun Nebunului, m-a transformat. De când ne-am întâlnit aseară, la Romană, am început să văd lucrurile altfel, să mă gândesc la chestii pe care nu dădeam doi bani, a fost aşa… ca o gură de aer proaspăt în rutina mea zilnică.

— Normal – şi zâmbeşte. Am şi o teorie interesantă legată de modul în care ne schimbăm

permanent unii pe alţii… dar plm, lasă, e o poveste lungă.

— Se pare c-avem timp, la cum e traficul.

— Dea… şi i-am zis lu' gagică-mea c-ajung repede la Obor, s-o iau. Urăsc oraşul ăsta…

Scoate cd-ul care fusese coloana sonoră a aproape întregii nopţi. Îl aruncă pe scaunul din faţă şi caută în bord ceva liniştit pentru drum (muzica ritmată, când stai ca prostul în trafic, e chiar nasoală). Bagă repede alt disc, după care-apasă aiurea pe butoanele playerului.

— Să-mi bag pula, sunt dezorientat complet…

— Eu nu-mi dau seama dacă sunt sau nu, că doar stau – şi râd.

— O să vezi, pictore, nu se mai leagă una cu alta, o demenţă… noroc că trece repede. Odată mi-am futut calculatorul aşa. Eram acasă, îmi încălzeam nişte căcaturi la microunde, nimeresc aiurea butoanele şi la ăla, o pusesem la zece minute, fierbea efectiv… iar când scot farfuria şi dau să merg în living, nu văd laptopul, pe care-l lăsasem, habar nu am de ce, pe jos, pe hol. Adică îl văd, că asta-i tâmpenia cea mai mare, numai că n-am viteză de reacţie, nu mă pot opri la timp… şi-i fut una, îl dau de perete şi zdrenţe se face. Cică să las mâncarea pe masă, dar mă aplec în direcţia opusă… ăsta-i corpul după MDMA, m-am obişnuit acum – şi în sfârşit porneşte cd-ul.

Ray Charles. Şi am impresia că maşina stă pe un pian imens, nu pe un pod.

— Teoria?

— Da, teoria… e o prostie, mă, un trip. Am stat la un moment dat şi mi-am dat seama că de fiecare dată când sunt cu anumite persoane mă comport într-un fel, când sunt cu altele, în cu totul alt mod. Bine, ceva normal, doar că depăşea chestiile-astea simple, elementare, de socializare, plm, mă-nţelegi? Era un tip, n-a fost în seara asta pe-aici, Relu-l cheamă. Băi, un tip căruia nu i se opreşte gura, efectiv, caterincă maximă, glume după

glume, se ia, aşa, de oricine. Şi eu sunt un tip oarecum vorbăreţ, ai văzut. Căcat, e normal, îmi place să comunic cu oamenii din jurul meu, cui nu?…

— Mie nu-ntotdeauna…

— E, plm, ai înţeles… dar în fine, m-ai văzut pe mine ce fel de om sunt, în mare… e, şi când sunt cu Relu ăsta, intru în stand by. Gata cu socializarea. Două vorbe nu scot, nici cu oamenii pe care-i cunosc dracului de-o viaţă. Parcă i-aş vedea pentru prima oară. Şi nu e faza că acoperă el totul, pur şi simplu nu mai sunt eu, nu mai pot. E un blocaj... Mi se pare că dacă-mi dau cu părerea pe ce ştiu eu ce subiect, o să sune aiurea, mă apucă şi-o paranoia d-aia ciudată dacă stau prea mult să mă gândesc la asta. Dup-aia… când mă întâlnesc cu Eugen să facem un biznis, nu sunt în stare să negociez nimic. Bă, da, mă ţepuieşte ăsta de mă rupe, parcă am picat din cer şi bang, m-am hotărât să mă fac dilăr. Nu mă fură sau ceva, dar nu pot să iau de la el mai ieftin, nu negociez pe cantitate, nu ştiu. E ceva aiurea pentru mine, care obţin cele mai bune preţuri pentru orice. Adică plm, şi… trei euro g-ul de verde, pricepi? Bine, nu din România, asta-i altă poveste. Iau cinci kile, scot triplu, din asta trăiesc eu… la fel şi amfetaminele, timbrele… băi, dar cu Eugen nimic, n-am putut să înţeleg asta. Nu-mi vine să-i spun că vreau să dau mai puţin, aceeaşi socoteală ca şi la Relu. Şi-ntr-o zi, ce crezi, frate?

— A?

— Îi sun pe rând şi le spun prostia asta, că-mi stătea pe creier. Şi ei ce-mi zic? Acelaşi lucru, doar că invers. Eugen, să-l fut în gură, că nu-i un bun negociator decât cu mine, Relu că e el vorbăreţ, da’ parcă nici aşa cum e când apar eu. Şi mi-a venit un trip, moşule, le-am spus şi lor. Eu cred că noi toţi suntem unul şi acelaşi căcat, că la un nivel foarte avansat al conştiinţei sau cum vrei tu s-o iei, suntem uniţi. Suntem conectaţi. Şi chiar dacă toţi

suntem unul, asta nu înseamnă că suntem la fel, ok? Fiecare avem mai multe calităţi sau defecte, aptitudini sau minusuri… ca şi cum în chestia asta universală ar exista o energie, care e distribuită, conform… nu ştiu, astrelor, felului în care te dezvolţi, intereselor tale, altfel. Tot timpul se schimbă. Hai s-o luăm matematic, ca şi cum ar fi cifre.

— Mai bine, că începi să mă pierzi…

— Te cred, eu, plm… încerc să simplific… e ca şi cum noi am avea fiecare câte cincizeci de puncte în viaţa asta, mă-nţelegi? Aşa pornim. Cinci puncte la creativitate, cinci la atenţie, zece la sensibilitate, sunt împărţite la fiecare total aiurea. Pentru că fiecare e altfel, are altă experienţă şi-aşa mai departe, ok?

— Pricep pân-aici.

— Bon… eu, să zicem… am patru puncte la socializare şi Relu şapte sau opt. Şi… ce-am observat eu în momentul în care ne întâlnim e că… facem un fel de schimb, la un nivel pe care nici nu cred că ni-l putem imagina. E ceva ce nu ţine de psihic, e pur energetic. El are opt puncte la socializare, c-aşa l-a făcut mă-sa, nu ştiu. Aşa e el în stand by. Dar când se vede cu mine are zece. Şi eu rămân cu două… şi nu ia numai de la mine, ci de la toţi. E ceva involuntar, plm, nici nu cred că poate fi controlat. Iar eu primesc în schimb pe altă parte din punctele lui slabe. La calităţile unde are el puţine puncte, adică… şi unde am eu multe. Pentru că negoţul ăsta, să zic energetic, merge doar între punctele forte ale unui om. Nu contează dacă-s calităţi sau defecte…

— Omule, e chiar interesant…

— Da, e, dar încă n-am făcut o bază solidă, n-am studiat îndeajuns problema asta, plm… nici n-am avut timp. Doar am experimentat, am stat să analizez, să observ… şi mi-e din ce în ce mai clar că se petrece ceva cu noi când începem să comunicăm, în plm. Se fac aceste schimburi. Frate,

atunci când sunt cu Relu, gândesc de o mie de ori mai bine ce am de făcut. Ies repede din încurcături, mă descurc rapid cu marfa, o dau, rezolv multe căcaturi. Meditez la un cu totul alt nivel alături de Relu. El, în schimb, e blank. Are mintea unui puştan, doar gura-i de el. Deci şi el pierde ceva, şi eu. Şi amândoi câştigăm în acelaşi timp… un tip creativ, am observat, îmi fute de tot imaginaţia, pot să n-am niciun trip pe iarbă dacă mă întâlnesc cu un tovarăş de-al meu, un scriitor, să zicem. Şi-asta am păţit-o destul de recent. Taca-taca, fumăm ceva, ne simţim bine, el începe să-mi descrie tot felul de căcaturi, de idei, de lumi, ce vrea să scrie şi nu ştiu cum vrea să scrie, iar eu nu sunt în stare să-mi mai imaginez nimic. Sunt cel mai necreativ om posibil. Dar ştii ce? Sunt şi foarte calm cu scriitorul ăsta. Nimic nu mă poate enerva sau panica, oricât de rău ar fi. Iar el, superagitat şi chiar puţin anxios pe anumite zone. Foarte ciudat…

— Oare ce schimb am făcut între noi, sunt curios, dacă mergem pe tripul tău…

— Eu ştiu? Am fost şi sparţi la modul grav toată ziua, nu cred că putem fi obiectivi. Tu n-ai luat până acum nici K, D-apăi MDMA, să poţi şti cum reacţionezi la fiecare şi să-ţi dai seama ce-a fost în plus şi ce în minus. Plm… eu pot să zic că azi, nu ştiu dacă din vina ta sa nu, m-a durut în pulă de orice, am fost neglijent, am fost aşa… trăieşte clipa, mă-nţelegi? În mod normal, că d-abia ne cunoaştem, nu te duceam la locul nostru, ţi-am mai zis.

— Aha…

— Nu, frate, nu-i nicio supărare, nu că era vorba de tine în mod special, în plm, sau nu, dar eram mai precaut. C-aşa-s eu de felul meu.

— Probabil asta e, îmi vine mie. Pentru că eu am fost foarte atent astăzi. Şi necunoscându-te, m-ai speriat puţin la început, am analizat fiecare gest, fiecare mişcare. Am fost şi foarte atent cu mine, cu

reacţiile mele, cu tot ce se întâmplă în jurul meu, nu ştiu…

— E un teren periculos ăsta, pentru că mereu poţi avea impresii, nu neapărat corecte. D-aia eu nu mă bag să zic că aia şi aia şi aia decât după ce experimentez foarte mult şi chiar pun pe foaie ideile şi le dezbat cu oamenii şi-aşa mai departe. Faza e că… pare să fie un sâmbure de adevăr aici.

— Da, chiar pare.

— Bine, şi nu e chiar aşa matematic, ţi-am exemplificat doar, ca să-nţelegi schema. Totul se întâmplă la un nivel de care oricum nu suntem conştienţi, ne modificăm efectiv unul pe celălalt din momentul în care începem să comunicăm… şi de-aici am dat-o în alte tripuri, chiar demente…

— Bagă, că trebuie să fie la fel de mişto!

— Nu, dar în astea chiar nu cred, sunt efectiv bubuieli ale minţii când eram spart.

— Păi zi una măcar, omule.

— Uite, ştii că… ştiinţific vorbind, pe pământ există acelaşi număr de atomi câţi erau şi la început, de când s-a creat. Doar că-s ordonaţi, aşezaţi altfel.

— Da, am mai auzit asta, nu ştiu cât de adevărată e.

— E un studiu, căcat, nu ştiu detalii, pictore. Cică e pe bune. Şi e tripant, că îţi dai seama de multe, de exemplu cu cât noi suntem mai mulţi, noi oamenii, o grămadă de alte căcaturi dispar.

— Aha…

— Ei, şi orice energie am avea, cum spuneam mai devreme, ea se manifestă prin noi aici, în funcţie de legile-astea fizice pe care le cunoaştem. Cât de adevărate sau false or fi, nu ştiu, dar uite tripul. În momentul în care toţi dorm… bine, nu toţi, că mereu o jumătate de planetă e trează cum ar veni. Dar când dorm mai mulţi, nu te simţi mai odihnit? Mai viu? Noaptea, de exemplu. Oricum, noaptea creierul nostru funcţionează pe alte unde, îţi zic eu dacă nu ştii, dar impresia că toate

punctele-astea de care tot ziceam sunt mai mari… ca un bonus. Atât pe plus, cât şi pe minus, mănţelegi? Pentru că toţi suntem legaţi unul de celălalt, toţi ne cunoaştem între noi, nu există un om care să nu ştie pe nimeni. Tu îţi dai seama că noi chiar ne cunoaştem între noi, prin ceilalţi?

— Da, da, am avut tripul ăsta când eram mic, eu cunosc o sută de inşi, ei alţi o sută, din care nu ştiu câţi comuni şi tot aşa. Ajungeam la o schemă simplă, în care era clar că toţi oamenii din lume se cunosc între ei de fapt, deşi suntem toţi străini, haha.

— Exact. Iar când jumătate de glob şi încă mai ştiu eu câţi dorm, tu nu mai ai cincizeci de puncte, cum am zis, fictiv, c-am avea fiecare. Se distribuie altfel energia, doar la cei treji. Ai şaizeci sau chiar mai mult.

— Da, mereu mă simt mai bine noaptea…

— Stai liniştit, nu cred nimic din ce-am spus, era doar o idee…

— Îţi dai seama, dacă ai dreptate, ce s-ar întâmpla dacă ar rămâne treji pe planetă doar doi-trei inşi?

— Plm, normal că m-am gândit la asta. Dar cine e în stare de un aşa experiment? Ar fi o catastrofă să opreşti lumea chiar şi cinci minute.

— Da, bine, dar dacă ai fi sigur, dacă ţi-ai demonstra până atunci că ai dreptate… n-ai face-o? N-ai gândi o soluţie? Nu singur, tu cu încă nu mai ştiu câţi tipi, din fiecare ţară.

— Ar ieşi o catastrofă, nu ai viziunea de ansamblu, încearcă Nebunul să mă potolească.

— Şi n-ar merita?

— Nu, de ce să-i adormi dacă eşti sigur că e aşa? Îi omori direct, în plm! Până rămân maxim o mie. Îţi dai seama atunci cum ar fi?

— În viitor, cineva sigur va fi destul de cretin să facă asta.

— Da, moşule… de aceea tripurile tâmpite se spun rar şi cu grijă.

E prea aglomerat ca s-o luăm spre Piaţa Victoriei şi-apoi imediat pe Ştefan cel Mare. Asta într-un fel mă entuziasmează, pentru că acasă nu e nimeni, iar eu am chef să tot vorbesc sau să ascult, mai ales demenţele Nebunului.

&&&

— Alo? Ascultă, pisico, o să întârzii puţin… hai, nu te enerva… nu, da' serios, n-o iau pe Victoriei, mă-ntorc pe alt traseu, chiar dacă ajung şi cu zece minute mai târziu, doar să nu stau. Nu…

Pauză, în care se-aude slab din telefon vocea ei cicălitoare.

Nebunul chiar întoarce la Piaţa 1 Mai, nu rezistă. Adevărul e că statul în loc, la viteza la care încă mai funcţionează creierul, e o tortură. Îmi vine să zburd. Aş lua-o pe jos de-aici, ce mare lucru? Dar aştept să termine de vorbit.

— Măi pisico, tu n-auzi că nu sunt în dispoziţia necesară să stau? Mă umplu de draci… Da, am luat nişte dulceaţă d-aia bună… Normal că mai am şi pentru noi, dar nu iau chiar azi, ai înnebunit? Hai că vorbim noi astea când ne vedem, te mai sun eu pe drum. Mănâncă şi tu ceva… a, ai mâncat. Ia-ţi ceva dulce.

Şi-nchide grăbit.

— Rândul tău, pictore, sare el repede.

— Ce?!

— Zi-mi un trip, hai! Zi-mi ceva ce te-a obsedat pe tine ani întregi. Hai, cu sinceritate, nu face pe misteriosul, că nu te ţine. Nu în maşina mea.

— Trip?

— Nu neapărat pe iarbă sau ceva, plm… o idee de căcat sau doar aiurea.

— Pfffai… păi sunt multe.

— Începe atunci cu ce ştii tu cel mai bine.

Şi râde. Apoi dă muzica puţin mai tare.

Jazz, trafic şi obsesii. Îmi aprind o ţigară. Fumul se împrăştie printre particulele de praf care se văd atât de clar acum din cauza luminii puternice.

— Am o fată, ţi-am zis, nu?

— Aşa…

— Mult timp, dar foarte mult timp, până n-a împlinit vreo zece ani, mi-a fost frică să nu mă atragă atunci când se va face mare.

— Ce, mă?

— Da, e o demenţă, ştiu. Dar am zis să-ţi dau un trip tare.

— Continuă – şi mă priveşte încruntat în oglindă, amuzat şi puţin speriat în acelaşi timp.

— Adică… omule, tot timpul m-au atras puştoaicele, minorele. Lolitele, feţele inocente. Dar a rămas doar în punctul ăla. Când s-a născut ea, a fost primul gând care mi-a trecut prin minte. Dacă vreodată mă voi excita privind-o? Într-o zi, când o avea vreo şaişpe ani, suntem singuri în casă, eu să zicem c-am băut ceva, ea are doar o pereche de pantaloni scurţi şi un maiou, care-i vine mulat, Doamne…

— Ar fi fost fii-ta, în plm!

— Da, corect. Dar vezi tu? Întotdeauna m-am întrebat, şi-acum intrăm în al doilea trip, poate mai mişto, întotdeauna m-am întrebat ce păţesc oamenii când o iau razna. Oamenii sănătoşi, ştii? Oamenii normali, oamenii ok care au momente, puncte în viaţa lor, când fut totul. O crimă dintr-o criză de gelozie necontrolată, deşi el n-a omorât în viaţa lui pe nimeni, nici măcar nu s-a gândit la asta. Momentul ăla de nervi, furia… dacă n-ai putea-o controla. De fapt, ce se întâmplă când oamenii pierd acest fir, când feelingul ăla invadator, violent, se pişă pe ea de raţiune, de moralitate şi-aşa mai departe…

— Unii oameni sunt buni, alţii răi, un lucru pe care n-am putut să mi-l explic niciodată. Bine, sunt tot felul de teorii şi aici, dar nu cred în niciuna.

— Ce teorii?

— Moşule, mulţi oameni de ştiinţă şi-au pus întrebarea asta. De unde violenţa? De unde agresivitatea, dincolo de experienţa prin care trece

omul şi care îl transformă. Adică… uite-te la copii, unii sunt nişte îngeri, iar dacă vrei draci adevăraţi, tot acolo vei găsi. Copii nu neapărat răsfăţaţi, nu bătuţi, nu… nu nimic, frate, pricepi?

— Da, da.

— Am citit acum câteva săptămâni chiar, o chestie interesantă. Era un experiment făcut pe porci. În abatoare, la naştere. În fine, ce s-o mai lungesc, puneau sute de porcuşori într-un ţarc, mereu câţiva, chiar şi aşa mici, se luau la bătaie până celălalt ceda. Puteau să se bată şi două zile, lupta se termina odată ce se stabilea autoritatea între ei. Iar pe alţii, frate, îi durea în pulă de asta. Inexplicabil. Aşa că au mers şi mai departe, în trecut, la momentul naşterii. Eu m-aş fi dus chiar şi-nainte de asta, dar în fine. Era o chestie interesantă, şi zic de porci pentru că ei, fizic vorbind, sunt foarte asemănători cu noi. Şi, normal, mai bine faci experimente pe ei decât pe oameni, ce plm…

— Porcii sunt asemănători fizic cu noi?

— Organe, chestii, inimă, ficat, creier… că despre creier e vorba aici.

— Aşa… şi?

— Păi, nu mare brânză, pictore, e doar o fază. Că în perioada de după naştere, primele zile, dacă intervine stresul… şi-acum na, stresul la porci, dezbăteau ei acolo tot felul de chestii, dacă apărea frica, nesiguranţa şi-aşa mai departe, plm… dacă apare stresul în primele zile, creierul, care, ţi-am spus, e asemănător cu al nostru, dă drumul unei substanţe foarte interesante, care odată eliberată în creier, îl schimbă definitiv. Rezultatele studiului arată că nouăj' la sută din ăştia stresaţi, da?, sunt violenţi. Cei nestresaţi aproape sută la sută sunt calmi şi liniştiţi. Substanţa poate fi eliberată doar atunci, la vârsta aia, de câteva zile. Dup-aia e depozitată, imposibil de accesat, probabil doar stările de şoc o mai pot face. Mai departe de-aici nu ştiu ce să zic.

— Da, e interesant, dar nu ăsta era tripul meu. Pe mine mă interesa ce-i schimbă pe oameni în momentele cruciale. Ţi-am spus, oameni ca lumea, ca mine, ca tine… Bine, nu chiar ca tine – şi începem amândoi să râdem. Când decide un om să devină criminal? Să violeze, de exemplu. Să fure şi-aşa mai departe. Cum? Adică e clar că… nu ştiu cum să-i spun, potenţialul de a face lucrurile-astea este acolo, undeva, în orice om de pe planeta asta.

— Corect, moşule.

— Ei, când are loc deblocarea? Exceptând cazurile de autoapărare sau mai ştiu eu ce, până şi pe tine, care erai stresat, superstresat din cauza unui gabor împuţit şi în clipa aia ai luat decizia să-l omori pentru că libertatea ta, viaţa ta, putea să se termine acolo. Nu la astea mă refer.

— Da, băi, am înţeles, ce plm o lălăi atât…

— E, mult timp m-am întrebat ce provoacă asta. Sau actele de sinucidere la oameni de la care nu te aştepţi, chestii nasoale, oricum… printre care şi posibilitatea ca fii-mea să mă atragă. Să vreau, măcar o secundă, s-o fut… Să-mi treacă asta prin cap. Mi se părea îngrozitor şi tripul ăsta m-a urmărit foarte mult timp. Ţi-am zis, până a împlinit vreo zece, unşpe ani.

— Şi?

— Şi ce?

— Te-a atras sau nu?

— Nu, nu… nu în sensul sexual. Am putut să o văd şi ca pe o tipă, ca pe o femeie, să încerc să văd lucrurile din alte unghiuri, dar întotdeauna a rămas fii-mea, iubirea mea paternă pentru ea a anulat orice impuls.

— Mişto. Iată că de ce ţi-e frică mai şi scapi. Asta dacă ai fost supersincer, atât cu mine, dar mai ales cu tine însuţi.

— Serios îţi spun. D-aia a fost şi atât de groaznic, omule, toţi acei ani. Doamne, am văzut-o şi dezbrăcată când avea vreo şaptişpe ani, întâmplător. Mi-am pus mâna la ochi, eram

oripilat. Nu de ea, că arăta bine, dar faptul că am văzut ceea ce probabil un tip de optşpe-douăzeci era mai bine să vadă.

— Nu ştiu, frate, cum e să ai o fată. Bine, plm, nu ştiu cum e să ai un copil, degeaba îmi imaginez, ştiu că e un capitol pe care trebuie să-l trăieşti ca să poţi vorbi despre el… dar nu mă pot gândi la mine având o fată niciodată. Nu e vorba de ea, c-aş iubi-o ca pe ochii mei din cap. E vorba de ăia care o vor fute, e un blocaj în capul meu.

— Da, aşa e la început – şi zâmbesc.

— Tăticule, dac-o să am un copil, cu tine vorbesc prima dată. Dacă e fată, o să te chem pe post de dădacă. Pentru mine, nu pentru ea, ca să m-obişnuiesc cu gândul. Şi poţi să pictezi la mine cât vrei, te întreţin eu, ha-ha. Dar asta când o fi şi dac-o fi vreodată.

— Cum? N-ai vrea să ai un copil la un moment dat?

— Moşule, stilul meu de viaţă… nu-mi permite nici să mă gândesc la asta. Ce să caute un copil printre atâtea droguri şi cretini şi pericole la tot pasul?

— Nu te-ai gândit că la un moment dat o să termini cu astea?

— Eu?! Ai înnebunit, frate, mai rău decât mine. Asta e ceea ce fac, în plm, la altceva nu cred că mă pricep. Ce vrei, să-mi iau un job? Să o ard corporatist, să îmi fut creierii, viaţa, s-aştept pensia, să mi-o dea toţi la muie pe unde pot, pentru ce? Pentru un copil? Şi oricum nu-nţeleg marele trip cu copilul încă, îţi spun sincer. La alţii da, dar nu la mine. Eu nu suport lumea asta, îmi bag pula-n ea, mă-nţelegi? S-aduc un copil pe lume să-i explic ce? Să-i arăt ce? Să i-l bag pe Dumnezeu pe gât cum dă prima oară de moarte? Să nu i-l bag, să-l vadă toţi ca pe un inadaptat? Nu cred că-i de mine jocul ăsta.

— N-ai de unde să ştii…

— Păi nici nu vreau, suge-o!

— În loc de job, îţi deschizi o firmă. În loc de Dumnezeu, păstrezi povestea cu Iisus şi îi explici ce vrei tu, lucrurile se schimbă. O să vezi. Reanalizezi totul, reiei totul, ca o resetare.

— Acum îmi dai tu lecţii, a?

Şi râde tare de tot.

&&&

Ne-am întors iar în Crângaşi, părea să nu mai scap de acel cartier nenorocit şi de dig. Nu i-am mai cerut să cobor, pentru că eram prea departe de casă şi n-aveam chef să mă plimb chiar prin jumătate de Bucureşti.

De la Lacul Morii am luat-o paralel cu Dâmboviţa, tot înainte.

Bulevardul era într-adevăr mai liber pe-aici. Nebunul nu băga viteză, mergea încet, admiram amândoi peisajele, vorbeam despre tripuri, despre viaţă, probleme, iubire…

La un moment dat, undeva aproape de Unirii, a ţinut morţiş să-mi spună de povestea cu Maerth şi cu cifra zero. Două chestii care îl înnebuneau. Legat de faptul că ne tragem din maimuţe drogate, n-am fost atât de surprins, că doar îmi spusese fra'su, Olteanu', toată teoria aia revoluţionară pe care, sincer, nu dădeam doi bani. Dar faptul că indienii au inventat cifra zero şi că abia de-aici au apărut adevăratele calcule matematice, asta era cu-adevărat interesant. Că oamenii dispuneau de atâtea cunoştinţe atunci, dar nu de cifra zero, care a pus ulterior bazele lumii aşa cum o vedem.

Sau cel puţin asta spunea Nebunul, că economia a pornit de-aici. Dar nu pentru asta îi plăcea, Doamne fereşte. Ci pentru că cifra zero este foarte asemănătoare cu nimicul. Nimicul pur, de care îmi povestea că s-a lovit în unele tripuri nasoale şi că l-a înspăimântat groaznic. La fel ca şi pe Gruia.

Nimicul, la fel ca şi cifra zero, pune toate lucrurile în mişcare. *Fără el nici n-ar putea fi fără el*, ca să-l citez pe umflat. *Fără el, culmea, ar fi*

chiar nimic. Cu el, e puţin mai mult decât nimic. Haios, dar chiar şi aici părea să aibă dreptate. Aproape că mă putea convinge de orice, probabil pasiunea cu care vorbea făcea ca totul să pară adevărat sau pe drumul cel bun, oricum.

— Şi ia zi, pictore, cum ţi-a plăcut iarba mea?

— Tare… tare rău, ce vrei să spun?

— Cât de tare, asta vreau să-mi spui. Laudă-mi marfa, ce plm! şi râde. Adică ai fost high, stoned sau fucked up de tot?

— Aşa împarţi tu efectele?

— Oarecum, moşule. Tăria ierbii, cu tripuri şi tot tacâmul. Dacă e light eşti aşa, high puţin. Dacă e mai tare, eşti lezat un pic, te duci în lumile tale, eşti stoned. Şi evident, mai e faza când eşti pilaf pilaf, rupt în gură, fucked up complet.

— Fucked up, asta e atunci! îi spun, fără să mă gândesc înainte.

Şi chiar aşa fusese, doar că n-aveam termen de comparaţie, poate se putea să fiu şi mai praf.

— Bună rău, frate, iarba asta spaniolă. Şi e aşa, energică puţin, ai văzut? Nu te înmoaie, nu te împute.

— Da, e clară, e cu sclipiri, aşa.

— Cu sclipiri, da! râde Nebunul. Să-mi pictezi, frate, şi mie o sclipire d-asta şi îţi dau tot aşa, vreo cinci-şase, că ne cunoaştem.

— Ok…

De la Timpuri Noi n-am mai văzut Dâmboviţa. De-acolo am luat-o spre Dristor, apoi pe Mihai Bravu, care deşi era destul de aglomerat, se putea circula pe el. Şi din nou la taclalele despre toate prostiile din lume.

&&&

A fost o dimineaţă perfectă, minunată chiar. Între doi necunoscuţi, dar aproape prieteni, ambii profesori şi ucenici cu schimbul. Ambii bine şi rău deopotrivă, depinde doar cine, cum şi de unde priveşte, ţi-am spus.

Pentru lumea lui, eu nu eram decât un nenorocit de gabor. Pentru lumea noastră, sunt băiatul bun, cu un oarece potenţial de erou în mine dacă l-aş aresta pe dilăr. Nebunul, o scursură a societăţii din punctul de vedere al multora. Nu şi al meu, desigur, care am învăţat în ultimele ore să văd lucrurile altfel. Ok, un denaturat, un anarhist, un criminal şi câte-ar mai fi de completat, dar pe de altă parte, pentru alţii este un bun psiholog, un salvator, un eliberator şi un spărgător de minţi. Depinde doar de cine ne judecă, păcat că, oricum ar fi, mereu ne găsim în opoziţie.

Am ajuns la Obor. N-am coborât acolo, când gagică-sa a intrat grăbită în maşină şi s-a aşezat pe scaunul din faţă.

Stăteam relaxat, pe spate, zâmbeam, încă două staţii de tramvai şi-ajung acasă.

Tipa se întoarce să mă salute politicos, să facem cunoştinţă.

Amândoi paralizăm.

— Tată?!? ţipă Corina.

Cred că tocmai am făcut un infarct. Sau sunt pe punctul de a leşina, oricum.

Mă uit la Nebun, el se albeşte. Aproape instantaneu se întinde spre torpedo, scoate de-acolo un pistol, îl încarcă şi mi-l îndreaptă fix între ochi. Faţa lui e plină de ură.

Corina îşi dă seama ce gafă tocmai a făcut. Probabil, după un futai de zile mari, s-a gândit să-i povestească grasului că ta-su e poliţist. Şi la Antidrog, Dumnezeule! Are lacrimi în ochi, dar nu poate schiţa niciun gest. Încearcă să înţeleagă, dar e prea târziu. Mult prea târziu.

Ţeava pistolului e groaznică. Tremur.

Totul s-a terminat. Game over.

— Tot timpul ăsta eram cu un gabor nenorocit, care mi se dădea prieten?! Futu-ţi morţii mă-tii!! Tot timpul ăsta nu eram decât… ce, mă, muie proastă?! Urmărit?! Pregăteai un dosar baban? Ai

şi microfoane? Băgă-mi-aş pula-n sfinţii şi dumnezeii şi răniţii morţilor mă-tii!!!

#19. Happy-end pentru luzări

Suntem chiar la Obor, în parcarea din faţa magazinului.

O aglomeraţie de nedescris, mulţi oameni trecând pe lângă noi şi nimeni, absolut nimeni nu se uită înspre maşină. Şi dacă cineva să zicem că ar observa, care-ar fi diferenţa? Nimeni n-are de gând să salveze lumea. Şi poate c-aşa-i mai bine până la urmă. Pune-ţi ochelarii de cal, vezi-ţi de viaţa ta căcăcioasă şi lasă nebunii înarmaţi în pace. La sfârşitul zilei sau începutul uneia noi, n-o să sfârşeşti nici pe un şarpe gigantic, în mijlocul oraşului, şi nici cu un gun îndreptat spre faţa ta.

Totuşi, singura mea salvare, singurul lucru care-l opreşte pe Nebun să tragă e zgomotul pistolului şi ce-ar putea să iasă dup-aia-n mulţimea aia.

— O să sune patetic, dar chiar nu e aşa cum pare…

Şi încercam să-mi ascund tremurul din voce.

— Nu zău?! Trebuie să ai într-adevăr o explicaţie bună pentru asta, javră-mpuţită!

— Dacă mă asculţi, dacă mă laşi să-ţi spun totul…

— Păi ar fi bine să-ncepi!

— Lasă pistolul, gândeşte-te că poate cineva o să te vadă… Îţi vei face mai mult rău, n-ai de unde să ştii cine cheamă poliţia sau…

— La ce s-o mai cheme, frate?! Doar e la mine în maşină, în pula mea! În morţii mă-tii!

— Calmează-te un pic, nu e nicio schemă, niciun dosar, nicio urmărire, nimic.

— Dar?! Ce cauţi aici? Consumator nu eşti, c-acum reiau tot căcatul. Eşti doar un gabor cordit care-a crezut c-o să-mi facă felul, nu?!

— Dan, te rog… încearcă Corina, şi nu se poate opri din plâns. Dane…

— Ce pula mea vrei, mă?!

— Lasă, te rog, pistolul… te rog eu… tata n-are nicio armă, nimeni nu-ţi face nimic.

— Dar vreau să-l omor, nu să mă apăr!

— Te rog…

Şi îl atinge uşor. Atât i-a trebuit. O-mbrânceşte cu toată forţa şi o loveşte de uşă.

— Niciun cuvânt să n-aud! Niciun cuvinţel!

— Nebunule sau Dane, cum vrei să-ţi spun, încerc eu să intervin repede, ca să n-o mai atingă pe Corina.

Se întoarce şi apropie pistolul şi mai mult de mine. Aproape îl simt pe buze.

Sunt într-unul din filmele-alea americane care nu ajung pe piaţă, filmele despre care nu ştii nimic şi oricum n-ai vrea să le vezi. Cele realiste, în care personajul principal dispare ca un prost în ultima scenă. Poate o merită, dar nu aşa. O viaţă întreagă terminată cu un singur bang.

Toate gândurile, toate amintirile, toate realizările şi eşecurile, toate persoanele pe care le-am cunoscut apar şi dispar, cu o viteză nemaiîntâlnită. Toate sunt de fapt mici conexiuni, tot ce-am trăit şi chiar ce-am vrut să trăiesc devine o schemă.

Mă uit la pistol. La Nebun. Şi mi-e frică. El vede asta şi capătă o putere supraomenească.

El deţine controlul. În acest moment, de câteva minute, care pentru toţi sunt dilatate în ore sau trăiri de luni sau ani întregi, el este un Dumnezeu.

Mi-e atât de frică, încât încep să tremur. Aproape că mă piş pe mine. Mi-e frică de atâtea posibilităţi care sunt în jurul nostru şi de faptul că voi fi incompetent să o văd pe cea care ne va scoate din rahat, pe mine şi pe Corina, asta dacă există vreuna.

Sunt responsabil pentru amândoi. Şi asta mă blochează, nu mai pot să văd nimic dincolo de vină şi din nou spaimă. Teama de necunoscut, şapte mii de întrebări despre ce va urma dacă glonţul ăla va ieşi şi într-o minisecundă îmi va găuri capul. O să doară? O să mă duc instantaneu? Aşa trebuia să se întâmple, este destinul? Ce să fac? Ce pot să spun?

Şi ce moment total nepotrivit pentru a mă întreba despre existenţa lui Dumnezeu.

Ridic mâinile foarte încet în aer. Grasul e o fiară încordată la maximum. Pe fundal, jazz. Ca şi cum ar fi coloana sonoră a ultimelor clipe. Cadrul de final.

— N-am arestat pe nimeni până acum şi n-am venit la tine să dau vreo mare lovitură. De fapt…

— De fapt?!

— Pfff… omule, trebuie să mă asculţi de la început, vreau să înţelegi.

— Să înţeleg ce, muie proastă?!

— Când am plecat de la birou, recunosc… şi chiar vreau să fiu sincer cu tine… măcar acum, habar nu ai cât m-a chinuit toată povestea asta, până am scăpat-o de sub control. Am plecat de la birou, cum îţi ziceam, chitit să îţi fac felul. Pur şi simplu, fără să te cunosc, fără să-mi pese, fără…

— Şi-ai avut o revelaţie, lasă-mă să ghicesc!

— Nu! De fapt da! Nici nu ştiu cu ce să-ncep...

— Dacă n-aş avea pistolul îndreptat spre moaca ta, nu ştiu ce fel de revelaţii ai mai avea! O vrăjeală de la cap la coadă, sclavule! Scârbă!

— Nu e vorba de asta…

— Nu, pictore, sigur că nu… auzi, futu-ţi dumnezeii mă-tii, tu ai ţinut măcar vreodată o pensulă în mână?

— La orele de desen…

Râde. Şi asta mi se pare că-i bine. Câteva secunde, dar dup-aia revine şi mai nervos.

— Ascultă-mă, Nebunule, nici nu ştiam în ce mă bag... Îţi jur! Habar n-aveam cine Dumnezeului eşti, habar n-aveam despre droguri mare brânză, pur şi simplu vroiam să-mi fac treaba. Şi nu de mare om responsabil ce sunt, nu pentru societate sau alte căcaturi, ci pentru promovare şi bani. D-asta m-am şi mutat în departament la începutul anului.

Corina mă priveşte scârbită.

— Am jucat un rol… Mi-am găsit fraierul din interior care să-mi dea o pilă bună, l-am câştigat, am ajuns la tine într-un final, am tras prima dată în viaţa mea dintr-un joint, m-am făcut praştie de nu mai înţelegeam nimic şi mi-am dat seama că ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac e să arestez pe cineva. Nu e vorba numai de tine, ci şi de câţi oameni am cunoscut azi sau voi cunoaşte…

— Da, cu mâna mea am făcut-o… am pus în pericol o grămadă de oameni, fără să mai am răbdare să te verific. Să te testez… pentru că am obosit! M-am săturat!!! De tot sistemul ăsta de rahat, de toate javrele ca tine, la tot pasul, în plm! Toţi găinarii nenorociţi cu care tre' să stau de vorbă să scot un ban, să pot trăi, să am cinci minute libere în weekend, să mă gândesc la lumea asta futută şi cum să mă aşez în ea să nu mai deranjez pe nimeni. Şi voi, gabori cu două clase, săltaţi oameni ok, în loc să vă fută grija de adevăratele droguri, de adevăratele probleme, de dilării ăia, în plm, care stau cu seringile la intrări în licee sau în morţii mă-tii, unde or sta, să vândă să facă rost de bani să-şi ia doza! De ce nu te împrieteneşti cu ăia, muie?! Ăăă?!

Şi îmi împinge pistolul pe buze. Paralizez.

— Tocmai asta am înţeles astăzi, încerc cu ultimele puteri să-i spun.

Sunt fumat şi sperietura asta mă zdruncină din temelii. Ameţesc, văd negru în faţa ochilor şi sunt cât pe ce să leşin. Mă străduiesc să nu fac nicio mişcare bruscă, care să-l provoace pe Nebun să apese. Încerc să amân tot mai mult momentul, sperând ca grasul să se mai calmeze. Dar cu fiecare minut care trece, ţipă şi mai tare, venele i se umflă pe frunte, devine un animal incontrolabil.

Sunt încă o stea pe braţul lui drept. Asta a fost toată realizarea vieţii mele.

— Voi nu înţelegeţi niciodată nimic! Sunteţi prea proşti s-o faceţi! Şi mă puneţi mereu în situaţia asta, crezi că vreau să vă omor?! Zi, boule!

— Nu…

Corina tremură.

— Şi-atunci?! Ce plm căutaţi aici?! Cu legea voastră şi mentalitatea voastră de căcat! Să apăraţi omenirea de cei ca mine! Ca Briciu, futu-vă morţii-n gură!!! De ce trebuie să existe războiul ăsta nenorocit?!

— Pentru că n-am ştiut în ce mă bag, ţi-am spus…

— Şi eu ar trebui să cred asta, nu? Pur şi simplu, zbang! Sticletele-a avut o revelaţie, o să-l las în pace, o să plece acasă şi-o să-şi vadă de treabă! Sigur… şi chiar dac-ar fi aşa…

— Crede-mă, aşa e!

— Da, frate, chiar dac-ar fi… nu îmi permit riscul. E vorba de viaţa mea şi de libertatea mea!

— Ok, nu sunt un anarhist ca tine! N-am nimic cu lumea, aşa cum e ea, cred că e pe drumul cel bun. Doar că-n sistemul ăsta sunt o grămadă de lucruri greşite, total anapoda… Suntem în aceeaşi tabără, crede-mă!

— Mă, tu eşti prost?! Îndrăzneşti să faci comparaţii între noi?! Să găseşti asemănări? După care mă loveşte cu pistolul peste gură. Buza de jos s-a spart şi firicele calde de sânge îmi curg pe bărbie. Nu doare. Gândul că gun-ul se putea descărca oricând însă aproape mă omora.

Corina e din ce în ce mai speriată.

— Nu fac comparaţii, îţi spun doar că…

— Taci, în morţii mă-tii de scursură jegoasă! De ratat! Şi rămâi acolo unde eşti, dacă te mişti un centimetru, trag în ea! Ai înţeles, mă?!

— Da.

— Mai tare!

— Da, am înţeles!

Grasul se întoarce şi ţine pistolul îndreptat înspre Corina.

— Dane… îi spune ea. Chiar trebuie să faci asta?

— Îmi pare rău, pisico… crede-mă, tu n-ai nicio vină că tac-tu-i un gabor de doi lei care a ars-o cu cine nu trebuia. Dar nu pot, nu pot să vă las pe niciunul dintre voi acum…

Corina mă priveşte ca pe ultimul om de pe faţa pământului. Cu ură. Nebunul scoate din buzunar unul din telefoane. Este foarte atent la noi.

Suntem ca două statui. Orice mişcare înseamnă moarte. Nu pot nici măcar să-mi şterg buzele şi bărbia de sânge. Începe să usture ca naiba.

Nebunul sună pe cineva. Nu răspunde. Mai încearcă o dată.

— Hai, futu-ţi morţii mă-tii, trezeşte-te… alo?! Ce faci, mă, muie proastă, te deranjez cumva?!

Pune telefonul pe speaker şi-l aruncă pe bord.

— Ce-ai, frate? Ce plm mă suni la ora asta?

— Uite, am o veste măreaţă… Tocmai am aflat că micuţul Picasso pe care mi l-ai trimis ieri e un gabor cordit, care te-a fraierit şi voia să-mi facă felul. Ce zici, inconştientule?!

— Radu, mă? Băga-mi-aş pula, frate… Nu am vrut să-ţi zic că-i de la mine de la birou, că n-ai fi vrut să-l vezi niciodată. Dar e un băiat valabil, ce fel să-ţi facă? L-am văzut cum închide ochii la mii de apeluri şi căcaturi, vroia şi el nişte biscuiţi…

— Vroia o pulă, mă… tu n-auzi ce-ţi zic? Tocmai a recunoscut că te-a fraierit ca să ajungă la mine. A închis ochii la ce? La găozari care o ard cu două trei g-uri după ei? Nu, dobitocule! El vroia să intre în fabrică, direct la sursă!

— Nu cred, mă… ce dracului?! L-ai speriat tu tare. Unde plm eşti?

— Uite, sunt la Obor, cu el în maşină.

— Cum adică cu el în maşină?!

— Păi tu crezi că scapă aşa uşor?!

— Frate, ascultă-mă! Nu-i ok! Lasă-mă să vin să vorbim! Frate, iar te bagi într-un rahat mai mare decât tine, iar Radu e ok… Bă, şi dacă nu e ok, lasă-l în plm, că n-are ce să facă, cum să treacă peste mine… Băi, te rog io…

— Eşti o muie proastă, mă… de te-ar vedea tata…

— De m-ar vedea tata, ce?!

— În pula mea! Din cauza naivităţii tale mâine-poimâine ajungeam după zăbrele, ce zici?

— N-ajungeai, frate… şi n-ajungi nicăieri… calmează-te, bă! Că nu-i aşa cum zici tu. Chiar crezi că-ţi trimiteam un copoi adevărat? Poate, nu ştiu, chiar i-o fi trăsnit de vreun dosar, l-ai spart cu ce ştiu eu ce pula mea l-ai spart, dar ăsta n-o să aresteze nici pe dracu'. Băi frate, îţi zic, lucrăm în acelaşi birou, suntem ca o echipă, nu are treabă decât cu bulangiii! Ţie când ţi-a zis de faza că vroia să te salte?

— Mai devreme…

— Păi, şi în pula mea, frate, stătea atât cu tine?! De ieri seara, de când ştiu că v-aţi văzut, până acum?!

— Vroia să vadă cât mai multe…

— Haide, mă, că eşti prea paranoic. A văzut ce era de văzut din prima. S-a spart omul cu tine, nu-i aşa?

— Da, mă, dar în pula mea, asta nu schimbă cu nimic datele problemei.

— E, nu… ţi-ai dat şi tu seama, dacă aţi stat atâta, că are ceva-n cap omu', nu-i, frate, un nasol, calmează-te!

— Te fut, Florine! Te fut! Numai de la tine nu m-aşteptam să apară probleme şi doar ştii în ce rahaturi suntem cu toţii… doar ştii…

— Nu e, mă, nicio problemă, eşti tu prea nervos acum! Lasă-mă să vin, să stăm toţi de vorbă…

— Da, să fuţi lucrurile chiar de tot, frate… du-te-n pula mea!!

Şi închide telefonul. Se întoarce iar spre mine, îndreptându-mi pistolul spre faţă. Tace. E prea plin de nervi să mai spună ceva.

— Ascultă, Nebunule…

— Ţi-am spus să taci! (Şi apropie pistolul şi mai mult.) Dacă vreunul dintre voi se mişcă, trag la

întâmplare, aţi înţeles?!

— Da! îi zic repede.

— Corina, ai înţeles?

— Da, spune încet, printre sughiţuri de plâns.

— O să plecăm într-un loc ok să stăm de vorbă… Trebuie să conduc, dar sunt cu ochii pe voi! Cea mai mică mişcare şi vă execut ca pe nişte porci, aţi înţeles?!

Se întoarce, lasă pistolul pe bord, chiar în faţa volanului. *Asta e şansa noastră*, îmi zic.

Porneşte maşina, iese repede din parcare şi-o ia drept, pe Colentina, spre Dumnezeu ştie unde.

&&&

Dac-aş fi fost în locul ei, probabil aş fi putut să fac ceva. Sau era doar un gând prin care reuşeam să mai scap de atâta vină. De pe nenorocita de banchetă din spate însă, orice mişcare bruscă era sinucidere curată. Calculam distanţa dintre mine şi Nebun, îmi imaginam viteza lui de reacţie, aveam o oarecare şansă. Una la o sută poate, bună de încercat, dar tot prea riscantă din cauza Corinei. Ea ar fi fost prima ţintă.

Singura scăpare era să acţionăm amândoi în acelaşi timp. Dar cum? Nici nu cred că priveam situaţia la fel, d-apăi soluţiile. Nu ne puteam face nici măcar semne, oricât de discrete. Dilărul le-ar fi observat şi ar fi luat imediat pistolul.

— Ironic, nu? mă-ntreabă grasul. Tu poliţist, fii-ta gagica traficantului pe care vroiai să-l arestezi… uhu, nici nu-mi pot imagina ce şoc ai, zdreanţă!

Nu-i răspund. De fapt nici n-apucasem să mă gândesc la asta, pentru că după ce Corina m-a recunoscut, m-am trezit cu gun-ul în gură. Iar asta era o problemă mai mare decât să realizez a nu ştiu câta mia oară cât de mică e lumea.

Chiar era ironic. Dacă te gândeşti că tot timpul cât pregăteam marea lovitură, cât mă documentam şi-aşa mai departe, fii-mea era de multe ori în aceeaşi casă cu mine. Nici nu ştia ce Dumnezeului

studiez, probabil ar fi bufnit-o râsul. De câte ori o fi fumat şi eu nu mi-am dat seama? De câte ori a luat cine ştie ce alte porcării sau poate chiar MDMA… iar eu stăteam la bucătărie, gândindu-mă, în prostia şi naivitatea mea, c-o să prind un prost şi-o să schimb viaţa tuturor în bine. C-o să capăt respect în ochii Corinei. Ironic, nu?

Abia acum îmi dădeam seama că nu-mi cunoşteam deloc copilul. N-aveam nici cea mai mică idee cine e de fapt. Îmi era atât de străină…

— Ştii? mă-ntreabă Corina, întorcând doar capul spre mine. (Grasul era cât se poate de atent.) Dan nu e aşa cum crezi tu. Nu cum îl vezi acum.

— Ştiu…

— Nu, vorbeşti prostii. Ai stat câteva ore cu el, din câte-am înţeles. N-ai ce să afli despre el în doar câteva ore, nici măcar într-o zi.

— Mi-a fost totuşi de-ajuns să-mi dau seama că nu e persoana pe care căutam s-o prind…

Nebunul zâmbeşte. Dar se vede că nu crede o iotă din ce spun.

— Nu ştiu dacă vroiai să-l prinzi sau nu, chiar nu ştiu… îmi spune Corina. Dar e un băiat chiar bun. Şi îmi pare rău c-a trebuit să-mi cunoşti iubitul, de când doreai asta, într-o astfel de… conjunctură? Întâmplare? Nici nu ştiu cum să-i spun, tată…

— Mă urăşti?

— Dacă te urăsc?... Da, te urăsc, dar eşti tata, ştii? Orice ar fi… şi nici tata nu-i aşa cum crezi tu, Dane. Sunteţi un dilăr şi-un poliţist, e o combinaţie într-adevăr proastă… dar sunteţi oameni buni amândoi…

— Aha, intervine ironic grasul.

— Adică, serios, completează Corina. Vă priviţi de parcă aţi fi şoarecele şi pisica. Când de fapt, dincolo de porcăria asta, sunteţi nişte oameni la fel de ok amândoi. Tu eşti dilăr, priveşti un poliţist ca pe o ameninţare, dar uiţi omul din spatele funcţiei. Şi tu, tată, la fel. Din cauza a ceea ce… nu ştiu

cum să zic, a ceea ce faceţi, a ceea ce reprezentaţi fiecare pentru lume, vă războiţi aiurea. Pentru că lumea spune că trebuie să fiţi diferiţi, dar nu sunteţi… nu aşa cum vă ştiu eu pe fiecare în parte.

— Corina, n-am chef de jocurile-astea ieftine! Înţeleg ce vrei să spui, dar nu e cazul. Tac-tu, oricât de bun sau rău ar fi, a intrat în lumea mea fără nicio invitaţie. A intrat unde nu-i era locul.

— Şi am vrut să ies la fel de repede cum am intrat…

— Da, pictore… ha-ha, gabore Picasso! Aşa a fost să fie. Dacă ai fi coborât cu două minute mai înainte, toată lumea era acum fericită. Şi eu în zilele următoare luat pe sus naiba ştie pe unde…

— Nu te luam, înţelege asta!

— Nu vreau! Dar o să ne oprim undeva şi-o să-ţi dau dreptul să explici, nu acum, că mă fuţi la cap! Măcar atât meriţi, câteva minute… şi-acum tăceţi naibii amândoi din gură!

&&&

Am ieşit repede din Bucureşti, după cum mă aşteptam. Un loc sigur trebuia să fie un loc pustiu. Am trecut de Voluntari, am mai mers ceva, apoi am făcut dreapta, habar nu am unde, spre nu ştiu ce comune. Nu era nici urmă de om pe-acolo, străduţe goale care cine ştie unde duceau şi lanuri întregi de floarea-soarelui, de grâu şi alte bălării.

A intrat cu maşina pe un câmp, apoi a accelerat încă vreo câteva sute de metri. Nebunul se asigura că şi dacă mai trece vreun rătăcit sau localnic pe-acolo, n-o să fim depistaţi.

O să ne-ngroape de vii…

A oprit motorul, şi-a luat repede gun-ul şi ne-a pus să coborâm pe rând, în mijlocul pustietăţii.

Ne-am dus în faţa maşinii, la câţiva metri, păstrând o distanţă destul de mare faţă de Nebun, care s-a sprijinit de capotă. Vroia să fie sigur că nici n-am cum să mă reped spre el, nici să fug. N-aveam unde să fug, eram o ţintă vie.

— Şi-acum, moşule… bagă mare!

— Nu ne omori direct?

— Asta te roade pe tine acum?!

— Dă-i drumul Corinei, n-are niciun sens să fie aici.

— E, n-are… ştii prea bine că are. Dacă te omor, nu pot s-o las nici pe ea în viaţă, eşti nebun?! Eşti mai nebun ca mine, pictore – şi râde isteric. Viaţa ei e în mâinile tale, aşa că bagă mare! (după care se uită pe telefon, să vadă cât e ceasul.) Îţi dau zece minute în care să mă convingi că e ok să vă las în viaţă. Zece minute, cele mai importante din viaţa ta!

— Ce Dumnezeului să spun?!

— Ce vrei tu, gabore.

— Ok… pfff… o s-o iau pas cu pas... M-am mutat la Antidrog în iarna asta. Se făceau nişte restructurări masive, vroiau oameni noi, trebuiau daţi jos alţii… habar nu am de ce, nu m-a interesat prea mult. Am închis ochii şi-am lăsat lucrurile să meargă, era vorba de o oportunitate de-a avansa repede, de-a lua nişte bani, de-a avea control asupra unor oameni… ştii la ce mă refer, informaţia e puterea, ce să-ţi detaliez?

— Şi cum dracului ai reuşit să ajungi la mine?! De ce plm n-ai luat primul tâmpit care dădea nişte haş sau ce ştiu eu ce iarbă de căcat?

— Nu, omule, pentru că… ăăă… odată mutat la Antidrog, am început în primul rând să mă interesez, ştii? Să caut date, să citesc, să vorbesc cu oameni şi-aşa mai departe… Primul lucru de care poţi să-ţi dai seama cu siguranţă, dacă ai un minim de creier în cap, e că… iarba e-o glumă. N-are nicio treabă cu drogurile, în adevăratul sens al lor. Iarba e ca o sticlă de whisky, dacă vrei. Adică…

— Adică?...

— Nu ştiu cum să-ţi spun, Nebunule, să-mi bag picioarele! Dar în afară de banii pentru care m-am mutat, vroiam să fac şi ceva mare. Adică o captură

mare, un drog cu adevărat periculos… nu o prostie care te face pentru una-două ore să râzi puţin mai mult şi să te tripezi aiurea pe ce ştiu eu ce prostie. O prostie care nu-ţi face nimic, e chiar mai bună decât tutunul, decât alcoolul… adică serios, cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla dacă fumezi până te spargi e să adormi. Mai mult de-atât, nu ştiu… şi nici nu am auzit.

— Şi… ai auzit de un tip care are mai multe, pricep.

— Am închis ochii la toate sesizările privind iarba. Tu poţi să-mi spui că sunt un poliţist, dar nu-s. Din momentul în care eu, cu funcţia mea, încep să judec sistemul, legile, să-mi pun întrebări… despre ce Dumnezeului este de fapt un drog. Şi cum să împac capra cu varza. Să-mi fac şi datoria, să am şi conştiinţa curată, să pot să mă duc acasă mândru că am făcut ceva important…

— Un gabor frustrat…

— Da, frustrat. Normal că frustrat! Toată viaţa mea n-am făcut decât să fiu un tip ok, să-mi fac treaba ok, n-am fost corupt, n-am făcut nicio şmecherie vreodată, am fost cuminte, crezând că fiind cuminte, lucrurile merg de la sine. Nu asta ţi se spune? Am o şcoală, un job, o familie, o casă, nişte bani… şi-mi dau seama că n-am realizat nimic. De fapt astea erau gândurile mele înainte să ne întâlnim, din momentul în care am tras primul fum… din momentul când am tras căcatul ăla pe nas sau când MDMA-ul şi-a făcut efectul, mi s-au schimbat toate percepţiile…

— Ai luat MDMA?! ţipă fii-mea.

— Da! Normal c-am luat! De-asta m-am întâlnit cu grasul ăsta, să văd câte pot scoate de la el. Am fumat, am tras K, am luat MDMA, dar în loc să-mi fac pregătirea pentru dosar cu toate astea, aşa cum era planul iniţial, m-am lovit de…

— De ce te-ai lovit, pictore? mă-ntreabă distrat Nebunul.

— Nu ştiu. Nu ştiu cum să mă exprim, nu ştiu ce cuvinte să folosesc, să descrie cel mai bine starea… stările… nu ştiu, m-aşteptam la altceva. M-aşteptam la ceva nasol, la ceva groaznic. La un căcat care să scoată efectiv ce-am mai rău din mine. Nu la o doză de sinceritate fără limite. Nu la voi, la tine, la Teo, Eugen şi-aşa mai departe… oameni ok, puţin duşi cu pluta, dar ok. Liberi oarecum, trăind din plin, punându-şi întrebări peste întrebări, nefăcând de fapt nimic rău… nimic condamnabil… ba mai mult, intrigându-mă de fiecare dată, făcându-mă să mă redescopăr… Câte am aflat astăzi despre mine... Nu despre droguri, lasă-le p-astea, nu persoane, informaţii, date şi-aşa mai departe. Ci despre mine. Ceea ce a fost fascinant. Au fost momente, stări, pe care ori nu le-am trăit niciodată, ori de care nici nu mai ştiam că există…

— Şi de-asta te-ai decis tu brusc să nu mă aranjezi?

— Şi d-asta… şi pentru c-am aflat că eşti fratele lui Florin, fratele lui pe bune... Iubitu' lu' fii-mea, mai nou… dar în special pentru că, dacă te-aş aresta, n-aş rezolva nimic.

— E, nu? Promovarea aia, banii, mândria…

— Îmi spui despre bani şi orgolii după ce-am luat MDMA?! Serios, mi-am schimbat tot sistemul de gândire alături de tine, în ultimele ore. Am reluat totul, am refăcut o listă a valorilor… Şi cel mai greu a fost, în tot acest timp, să mint. Să ascund adevăratul motiv pentru care ne-am întâlnit. Să fiu un pictor interesant şi un gabor frustrat, cum spui tu, şi să rezist la tot ce mi-ai dat, să nu mă dau de gol…

— Trebuie să recunosc c-ai fost chiar bun, moşule… (Şi îşi aprinde o ţigară.) Ai o poveste drăguţă, de care însă nu-şi va aminti nimeni.

Îşi scutură mâinile, se-ntinde… trage două fumuri tare din ţigară, după care-o aruncă.

Ia pistolul şi-l îndreaptă spre mine. Se apropie, să fie sigur că nu ratează.

— Mă simt ca-n *Natural Born Killers*, moşule. Ştii că nu pe tine vreau să te omor… ci tot ce reprezinţi tu. Tot sistemul de rahat de care tocmai ai amintit mai sus. Vrei, nu vrei, faci parte din el. Ai chiar un rol important…

Corina e în stare de şoc. A paralizat. E albă toată, aproape că n-o recunosc.

— Pur şi simplu nu e corect…

— Nu zău? Trebuia să te gândeşti la asta înainte să ne întâlnim. Te-ai aruncat prea tare… dar te-ai aruncat bine, poate aşa, câţiva încă mai sunt în libertate şi…

— Nu, nu d-asta.

— Dar?

— Că mă omori pe mine sau pe altul… că te arestez pe tine sau pe altul… nu se schimbă nimic. Amândoi pierdem. De ce nu pot doi oameni, din tabere opuse, lupta împreună?

— Împotriva?...

— Eu nu pot schimba sistemul. Tu nu poţi schimba sistemul. Nimeni nu poate schimba nenorocitul de sistem. Probabil dacă ne-am fi născut peste cincizeci de ani, când lumea va arăta cu totul altfel şi va fi mai deschisă, eu tot poliţist, tu tot dilăr, am fi ieşit la o bere. Nu ne urâm unul pe celălalt, ba dimpotrivă. Ne e frică unuia de celălalt pentru că suntem buni amândoi. Dar lumea ne vede din unghiuri diferite.

Lasă pistolul jos. E atent.

— Amândoi avem impresia că-i bine şi rău, continui eu. Nu contează care dintre noi e de fapt binele şi care e răul, mereu suntem în altă echipă. Ceea ce-i o tâmpenie. Pentru că amândoi vrem de fapt acelaşi lucru.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi… să schimbăm lucrurile. Să facem lucrurile mai bune. Să fim fericiţi şi să-i facem şi pe ceilalţi din jurul nostru la fel. Să înţelegem cât

mai mult, să ne răspundem la întrebări. Fiecare în felul lui, evident. Dar nu trebuie să fie închis nimeni sau omorât pentru că-i diferit.

— Nu pentru că-i diferit, nu încerca o secundă să mă fentezi! Ci pentru că reprezintă o ameninţare! Ce plm o-ntorci aiurea? Începuseşi bine.

— Nu, ok, ok. O să continui bine. Sunt într-o situaţie, na… înţelegi? Nu ştiu cât înţelegi, în fine… ok, deci suntem doi oameni ok. Oricare dintre noi s-ar duce pulii, cum ai spune tu, lumea nu va fi mai ok. Nu va fi mai ok, nici măcar o problemă nu va fi rezolvată, ba chiar vor apărea altele. Cum crezi că vei trăi de mâine, meditând la tot ce-am spus, întrebându-te dacă nu cumva chiar eram băiat bun şi nu te arestam, iar tu te-ai pripit, te-ai speriat şi nu numai că m-ai omorât aiurea, dar ai executat-o şi pe fii-mea. Cum o să poţi să închizi ochii? Şi cum crezi că dac-aş scăpa din rahatul ăsta, mâine sau poimâine sau peste-o săptămână sau un an aş veni să te arestez. Cum? Adică ok, sunt un gabor nenorocit, dar am trăit cu tine tot ce am trăit, de la o iubire de ne'nţeles până la spaimă, cea mai tare spaimă pe care am simţit-o vreodată şi-acum îmi văd moartea. Nu numai a mea, dar şi a fiică-mii. N-ai vrea să fii în postura asta… o, dar crede-mă! N-ai vrea, n-ai vrea… Poţi să-ţi imaginezi doar, apoi înmulţeşte de o sută de ori cu ce crezi tu că simt. Şi de ce toate astea? Te-ntreb simplu: de ce? Pentru că deşi gândim asemănător, reprezentăm alte sisteme?

— Păi… asta e de-ajuns pentru mine – după care râde.

— Nu ştiu ce gabor ai mai omorât sau nu, dacă e adevărată povestea cu tatuajul, dar fac pariu că nu ţi-a spus nimic din ce am debitat eu acum. Pentru că probabil chiar era un gabor tâmpit, o javră, o scursură, despre care şi eu, şi tu avem aceeaşi părere.

Îmi ridic mâinile în aer.

— Acum… trage! ţip către el, după care închid ochii.

Îl aud cum pregăteşte din nou pistolul.

— Hai azi, de ce mă chinui atâta?

— Şi tu m-ai chinuit… se uită la ceas, după care completează: aproape şaişpe ore, nenorocitule.

— Şaişpe ore demenţiale…

— Da… şi dacă nu te dădea în gât fii-ta şi chiar urma să îţi vezi de-ale tale, să nu m-arestezi şi-aşa mai departe, chiar ar fi fost ceva. Dar eşti un ghinionist, n-am ce să-ţi fac.

— M-a mai prins cineva, oricum. Dar nu ţi-a spus, pentru că m-a şantajat… s-a asigurat că o să dispar de tot din peisaj…

— Ce?!

— N-o să-ţi spun, o să rămână un mister pentru totdeauna – şi-i zâmbesc.

— O să aflu.

— Tot ce-i posibil… Dar nu te roade că cineva mă are deja la mână?

— Nu, dar cred că se vede că m-am umplut de spume, în plm! Cineva din gaşcă a aflat că eşti gabor şi nu mi-a spus? M-a lăsat chiar să plec cu tine? E cineva de la vilă, asta-i sigur.

— Clar…

— Cred că mai omor pe cineva azi… Şi cum adică te are la mână?

— Laşi pistolul jos, ne laşi pe mine şi pe Corina acasă şi-ţi zic pe drum.

— Ha…

Un moment de linişte. Aproape un minut în care toţi ne uităm unii la alţii, ne analizăm, aproape nu ne vine să credem în ce situaţie am ajuns. Am pierdut controlul jocului, cu toţii.

Nebunul se aşază în cur, cu gun-ul încă la îndemână. Corina se prăbuşeşte. Nu mai are energie să poată încorda niciun muşchi. Se întinde pe iarbă, moale, şi ne priveşte.

Grasul ar vrea să o ia în braţe, dar se abţine. Deodată pare atât de evident că n-o va omorî. Se

vede în ochii lui goi, speriaţi că s-a ajuns prea departe. Îl doare şi nu ştiu cât timp mai poate ascunde asta. Oftează, aruncă pistolul între noi, apoi bagă mâna în buzunarul hanoracului, după un joint. Am timp să iau arma. Şi să fug dup-aia. El ştie asta.

Dar n-o fac. Pentru că toată viaţa mea am fugit. În special de nebuni. Nu e primul care îmi iese în cale, dar poate primul pe care, din această întâmplare, reuşesc să-l înţeleg.

În continuare nu spunem nimic. Momentul de tensiune se diluează.

Dilărul aprinde prostul, trage de două ori şi mi-l pasează imediat. După ce-l iau, nu mă slăbeşte din priviri. Trag câteva fumuri adânc în piept, apoi i-l dau Corinei. Ea îşi întinde mâna slăbănoagă după el. *Am fost atât de aproape s-o mierlim amândoi*… asta ne spunem, fără cuvinte.

După care izbucnim într-un râs isteric. Toţi.

Doamne, fumez iarbă cu fii-mea şi e atât de bine să fii viu, să poţi trăi un astfel de moment.

Şi mai ştii ceva? Viaţa nu-i de căcat, amice! Oamenii sunt.

Table of Contents

#01. I se spunea Nebunul
#02. Nestea şi ciocolată
#03. Fuck U America
#04. John (trip cu spaţii şi corpuri)
#05. Special K
#06. Când am dat mâna cu Morrison
#07. Peter Pan şi ploaia din ’85
#08. Bucureştication
#09. Bun venit în Ţara Minunilor
#10. Colţii
#11. Tataie hippiotu’
#12. Tacheles on Bonobo mix (followed by The Doors & The Kinks)
#13. Zeiţa mea cu Asperger
#14. Mobilier cu revelaţii incluse
#15. Huxley reborn
#16. Retry level?
#17. Şarpele creaţiei pe Magheru
#18. Pe drumul cel bun
#19. Happy-end pentru luzări

Table of Contents

#01. I se spunea Nebunul	6
#02. Nestea şi ciocolată	51
#03. Fuck U America	62
#04. John (trip cu spaţii şi corpuri)	79
#05. Special K	89
#06. Când am dat mâna cu Morrison	97
#07. Peter Pan şi ploaia din ’85	117
#08. Bucureştication	132
#09. Bun venit în Ţara Minunilor	153
#10. Colţii	164
#11. Tataie hippiotu’	172
#12. Tacheles on Bonobo mix (followed by The Doors & The Kinks)	183
#13. Zeiţa mea cu Asperger	194
#14. Mobilier cu revelaţii incluse	221
#15. Huxley reborn	238
#16. Retry level?	255
#17. Şarpele creaţiei pe Magheru	262
#18. Pe drumul cel bun	279
#19. Happy-end pentru luzări	299